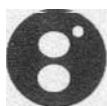

LAURELL K. HAMILTON BŰNÖS VÁGYAK

ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 1.

agave
könyvek

NNCL1510-526v1.0

LAURELL K. HAMILTON 1963-ban született.

Miután édesanyja autóbalesetben meghalt, nagyanyja nevelte fel Arkansas államban.

Biológiából és irodalomhól diplomázott. Első

könyve, a Bűnös vágyak 1994-ben jelent

meg, amelyet azóta tíz másik követett az

Anita Blake-sorozatban. A sorozat olyan

nagy sikert aratott, hogy korai könyvei sorra

jelennek meg új kiadásban. Legutolsó

könyve a The New York Times

bestsellerlistáján a megjelenést követően

azonnal második helyre ugrott. Könyveit

kiadták Angliában, Franciaországban,

Görögországban, Oroszországban, és most

végre Magyarországon is. A sorozat

megfilmesítéséről több hollywoodi stúdióval

is tárgyalásokat folytatnak.

Laurell K. Hamilton férjével, kislányával és

három kutyájával Missouri államban, St.

Louis-ban él.

Laurell K. Hamilton: The Laughing Corpse
Copyright © Laurell K. Hamilton 1994

Hungarian translation © Jellinek Gyöngyvér, 2003.
Hungarian translation © Vácziné Arnold Éva, 2003.

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:

Laurell K. Hamilton: The Laughing Corpse
Berkeley Publishing Group, New York 1994
Fordította: Jellinek Gyöngyvér és Vácziné Arnold Éva

MAGYAR
KÖNYVKLUB

ISBN: 963 863 613 3

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: `Sigmond Viktória

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Walter Béla

Készülr. Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten 2003-ban

10987654321

LAURELL K. HAMILTON
A NEVETŐ HOLTTEST

ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 2.

agave
könyvek

Előszó az első magyar kiadáshoz

Tíz éve történt. Az Egyesült Államok nyugati partján ragadtam egy olyan városban, ahol senkit nem ismertem, s még állásom sem volt. Nem hiszem, hogy voltam valaha olyan magányos, mint akkor. Ebből a magányból sok dolog született: sok jó, és néhány rossz is. A jó dolgok egyike volt Anita Blake. Először egy novellában bukkant fel, amelyet Los Angelesben írtam, egy olyan városban, amely annyira volt ismerős, mint a Hold sötét oldala. Tudtam, hogy Anita valahol Amerika közép-nyugati részén él. Ő sem érezte magát jobban otthon az Angyalok Városának dzsungelében, mint én. Írtam egy történetet, amelynek Anita volt a főszereplője, aztán félreraktam az írást. Három év múlva vettem csak elő a novellát, amikor visszaköltöztem közép-nyugatra, egy olyan városba, ahol szintén nem ismertem senkit. De a várost, St. Louis-t rögtön az otthonomnak éreztem, amikor árhajtottam azon a hídon, amely a várost keresztülszelő három folyón ívelt át. St. Louis legalább annyira különbözött attól a távoli, vidéki helytől, ahol felnőttem, mint Los Angeles. De ilyen meleg fogadtatásra sehol nem találtam, mint itt. St. Louis nemcsak rám várt, hanem Anitára is. Hazajöttünk hát, s hamarosan megjelent a Bűnös Vágyak. Helybéli lányok lettünk, akik történetesen nagyon messziről jöttek ide, hogy otthonra találjanak. Most, ahogy Anita egyre messzebb kerül ettől az otthontól, mindig nagy izgalommal fedezünk fel új városokat, amelyekről tudjuk - ahogy áthajtunk a hídján, ahogy először sétálunk az utcáin -, hogy akár ezek is lehetnének olyan városok, amelyeket orrhonnak hívunk,

Laurell K. Hamilton
St. Louis, Missouri
2003. május 16.

Harold Gaynor házát élénkzöld gyepek és méltóságteljes fasor vette körül. A ház ragyogott a forró augusztusi napsütésben. Bert Vaughn, a főnököm a kocsifeljáró apró kavicsain állította le az autót. A kavicsok olyan fehérek voltak, akár a kézzel szedett kősző. Valahol hátul locsolók zümmögtek halkán. A fű egyszerűen tökéletes volt, miközben Missouriban húsz éve nem fordult elő ilyen szörnyű aszály. Na, mindegy. Nem azért voltam itt, hogy a vízgazdálkodásról beszélgessek Mr. Gaynorról. Azért jöttem, hogy a holtak életre keltéséről tárgyaljunk.

Nem a feltámasztásukról. Annyira azért nem vagyok jó. A zombikról beszélek. A lassan vánszorgó holtakról. Rothadó holttestekről. Élőhalottak éjszakájáról. Az ilyen zombikról. Bár ez kétségtelenül nem olyan izgalmas, hogy valaha is hollywoodi filmvászonra kerüljön. Halottkeltő vagyok. Ez is csak egy munka, ennyi az egész, akárcsak a használtautó-kereskedés.

A halottkeltés csak az utóbbi öt évben lett engedélyezett üzlet. Azelőtt nem volt más, mint egy kellemetlen átok, egy vallási élmény, vagy turistalátványosság. Még ma is az New Orleans egyes részein, de itt, St. Louisban is remek üzlet. Még hozzá jövedelmező, nagyrészt a főnökömnek köszönhetően, aki egy gazember, szélhámos, hitvány alak, de a fenébe is, azt tudja, hogy hogyan kell pénzt csinálni. Fontos jellemvonás egy cégvezetőnél.

Bert 190 centi magas, széles vállú, egyetemista korában focizott, mára kezdett kis sörpocakja lenni. A jól szabott sötétkék öltöny, amit viselt, elrejtette a pocakot. Nyolcszáz dollárért persze egy egész elefántcsordát is el kellett volna rejtenie. Szőkésfehér haját ódivatú kefefrizurára vágva viselte. Vitorlázóként szerzett barnasága hatásos ellentétben állt fakó hajával és szemének színével.

Bert megigazította kék-vörös csíkos nyakkendőjét, és letörölt egy izzadságcseppet barna homlokáról.

- Hallottam a hírekben, hogy egy helybéli mozgalom

zombikat akar használni a rovarirtóval fertőzött földeken. Életeket menthetnék meg.

- Bert, a zombik elrohadnak, ezt nem lehet megakadályozni, és nem maradnak elég hosszú ideig elég erősek ahhoz, hogy mezőgazdasági munkásként lehessen használni őket.

- Csak egy ötlet volt. Anita, a halottaknak nincsenek jogaik a törvény előtt. - Még nincsenek.

Nem volt helyes dolog életre kelteni a holtakat, csak azért, hogy nekünk robotoljanak. Egyszerűen nem volt helyes, de senki nem hallgat rám. A kormánynak végül lépnie kellett. Egy országos bizottság volt alakulóban, halottkeltőkből és más szakemberekből. Elvileg a helyi zombik munkafeltételeit kellett megvizsgálnunk.

Munkafeltételek. Nem értették. Nem lehet egy hullának jó munkafeltételeket nyújtani. Amúgy se értékelnék. A zombik járkálhatnak, sőt még beszélhetnek is, de akkor is halottak.

Bert elnézően mosolygott rám. Erős kényszert éreztem, hogy jól behúzzak egyet az öntelt képembe.

- Tudom, hogy te és Charles annak a bizottságnak dolgoztok. Felkerestek minden vállalkozást, és ellenőrizték, mi van a zombikkal. Ez jó sajtót jelent a Halottkeltő Rt-nek.

- Nem a jó sajtóért csinálom.

- Tudom. Hiszel a te kis ügyedben.

- Te meg egy beképzelt hólyag vagy - mondtam, miközben kedvesen mosolyogtam rá.

Visszavigyorgott:

- Tudom.

Megráztam a fejem; Berttel képtelenség egy szópárbajból győztesen kikerülni. Nem érdekli egy fikarcnyit sem, mi a véleményem róla, amíg neki dolgozom.

Tengerészkek kosztümkabátom elvileg könnyű nyári anyagból készült, de ez egyszerű hazugság volt. Izzadság csorgott végig a gerincemen, mihelyst kiszálltam a kocsiból.

Bert felém fordult, apró szemei összeszűkültek. Gyanakodva hunyorgott. - Még most is nálad van a fegyvered?

- Elrejtí a zakó, Bert. Mr. Gaynor nem fogja észrevenni.

Az izzadság megpróbált összegyűlni a pisztolytáskám vállszíja alatt. Ugy éreztem, a selyemblúzom elkezd leolvadni rólam. Általában nem viselek selyemholmit és vállszíjat együtt. A selyem meggyűrődik, ráncosodik, ahol a szíjak kereszteződnek. Egy 9 mm-es Browningom volt, és szerettem a kezem ügyében tudni.

- Ugyan, Anita! Nem hiszem, hogy szükséged van pisztolyra kora délután, egy ügyfél meglátogatásakor.

Olyan leereszkedő hangnemben beszélt velem, ahogy gyerekekkel szokás. „Na, kicsi lány, tudod, hogy csak a te érdekében mondom.”

Bertet nem érdekelte, hogy velem mi van. Csak Gaynort nem akarta megijeszteni. A fickó már adott egy ötezer dolláros csekket. És ezt csak azért, hogy eljőjjünk és beszéljünk vele. Burkoltan célzott arra, hogy még többet fizet, ha elvállaljuk az ügyét. Nagyon sok pénzt. Bert emiatt izgult borzasztóan. Én meg szkeptikus voltam. Végül is nem Bertnek kellett életre keltenie a holttestet, hanem nekem.

A baj csak az, hogy Bertnek valószínűleg igaza volt. Nincs szükségem a pisztolyra fényes nappal. Valószínűleg.

- Rendben, nyisd ki a csomagtartót.

Bert kinyitotta majdnem vadonatúj Volvójának a csomagtartóját. Már vettem is le a zakót. Isten őrizz, hogy valaki meglássa: egy fegyvert rejtek el a csomagtartóban. Mit tennének? Bezárnák az ajtókat, és segítségért kiabálnának?

A pisztolytáska szíjait ráhajtottam a fegyverre, és betettem a tiszta csomagtartóba. A kocsinak új, valószerűtlenül műanyag szaga volt. Bert lecsukta a tetőt, én meg csak bámultam, mintha még mindig látnám a fegyvert.

- Jössz? - kérdezte.

- Igen - mondtam. Nem tetszett, hogy akármilyen okból is, de nem hozom magammal a pisztolyomat. Rossz előjel lett volna? Bert intett, hogy induljak.

Így tettem, óvatosan lépkedve a kavicsokon magas sarkú

fekete cipőmben. A nők viselhetnek mindenféle szép színes ruhákat, de a kényelmes cipő a férfiak kiváltsága.

Bert már az ajtóra bámult, mosoly ült az arcán. A legszebb hivatalos mosolya volt, csöpögött az őszinteségtől. Fakószürke szemei bátorítóan csillogtak. Mindez csak álarc volt. Gombnyomásra tudta le- és feltenni. Ugyanez a mosoly ült volna az arcán., ha éppen a saját anyád meggyilkolását vallod be neki. Akkor meg pláne, ha utána fizetni akarsz azért, hogy életre keltesd.

Az ajtó kinyílt, és tudtam, Bert tévedett, amikor azt mondta, hogy nincs szükségem a pisztolyra. A pasas úgy 170 centi körül volt, de a narancssárga pólója majd szétfeszült a mellén. Fekete sportzakója túl kicsinek tűnt, mintha minden mozdulatára szét akart volna hasadni a varrás. Akár egy rovar levetni készülő bőre. Fekete, koptatott farmerja keskeny csípőt engedett láttatni, így aztán úgy nézett ki, mintha egy agyagszobrot jól összezsíppentettek volna középen, mielőtt még az anyag teljesen megszáradt volna. Szőke volt, de nagyon. Némán nézett ránk. A szeme üres, halott, mint egy bábué. Pisztolytáska szíját pillantottam meg a sportzakó alatt, de legyőztem a kísértést, hogy sípcsonton rúgjam Bertet.

A főnököm vagy nem vette észre a fegyvert, vagy nem vett tudomást róla.

- Jó napot! Bert Vaughn vagyok, és ő itt a társam, Anita Blake. Mr. Gaynor vár minket. - Bert elragadóan mosolygott rá.

A testőr - mi más lehetett volna - hátrébb lépett. Bert ezt invitálásnak vette, és besétált. Követtem, bár egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy van-e kedvem hozzá. Harold Gaynor nagyon gazdag ember volt. Talán szüksége volt testőrré. Talán egypáran megfenyegették. Vagy talán azok közé tartozott, akiknek elég pénzük van ahhoz, hogy izompacsirtákat alkalmazzanak, akár szükségük van rá, akár nincs.

Vagy talán egész másról volt szó. Olyasmiről, amihez fegyver és izomerő kell, és szenvtelen, halott tekintetű alakok. Nem valami vidám gondolat.

A légkondicionáló a leghidegebb fokozatra volt kapcsolva, és az izzadság azonnal megdermedt rajtam. Követtük a testőrt egy hosszú előcsarnokon át, amelyet sötét, gazdagságot sugárzó faburkolat fedett. A futószőnyeg keletinek tűnt, és valószínűleg kézi csomózású volt.

Nehéz, kétszárnyú faajtó nyílt a jobb oldali falon. A testőr kitárta, és ismét oldalt lépett, amíg bementünk. Könyvtárszoba volt, de fogadni mertem volna, hogy soha senki nem olvasta egyik könyvet sem. A padlótól a plafonig sötétszínű könyvszekrények borították a falat. A felső sorban levő polcokat egy keskeny, elegáns csigalépcsőről lehetett elérni. Mindegyik könyv keményfedelű volt, mind egyforma méretű, visszafogott színekben, kollázsként összerendezve. A bútort, természetesen, vörös bőrhuzat fedte, rézgomb díszítésekkel.

Egy férfi ült a távolabbi fal mellett. Mosolygott, amikor beléptünk. Nagydarab ember volt, kis tokával, barátságos, kerek arccal. Elektromos tolókocsiban ült, kis skótkockás takaróval az ölében, mely eltakarta a lábait.

- Mr. Vaughn, Miss Blake, nagyon örülök, hogy eljöttek. - A hangja illett az arcához, kellemes, majdnem szeretetre méltó.

Egy nyurga fekete férfi ült az egyik bőrfotelben. 180 centinél magasabb volt, de nehéz lett volna megmondani, pontosan mennyivel. Belesüppedt a fotelbe, keresztbe tett, hosszú lábait előrenyújtotta. Csak a lába hosszabb volt, mint amilyen magas én vagyok. Barna szemeivel úgy nézett rám, mintha jól meg akarna jegyezni, hogy aztán majd később osztályozhasson.

A szőke testőr egy könyvszekrénynek támaszkodott. Nem tudta rendesen keresztbe fonni a karját, lévén a zakó túl kicsi, az izmai meg túl nagyok voltak. Nem szabadna a falnak támaszkodni és megpróbálni kemény fickónak látszani, ha valaki nem tudja keresztbefonni a karját. Elrontja az összhatást.

- Tommyval már találkoztak - mondta Mr. Gaynor, majd fejével az ülő testőr felé intett. - Ő pedig Bruno.

- Ez az igazi neve vagy csak becenév? - kérdeztem, egyenesen Bruno szemébe nézve.

A férfi alig észrevehetően arrébb csúszott a fotelben.

- Igazi.

Elmosolyodtam.

- Miért akarja tudni? - kérdezte.

- Csak mert még soha nem találkoztam olyan testőrrel, akit tényleg Brunónak hívtak volna.

- Ezt most viccnek szánta?

Megráztam a fejem. Bruno. Esélye sem volt. Mintha egy lányt Vénusznak hívnának. Az összes Bruno testőr volt. Ez volt a szabály. Talán rendőr? Á, ez a név csak egy rosszfiúhoz tartozhatott. Mosolyogtam.

Bruno felült a fotelben, egyetlen sima, erős mozdulattal. Ha volt is nála fegyver, én nem láttam, de hatásos volt a megjelenése. Azt sugározta magából, hogy nagyon vigyázzak magamra.

Talán nem kellett volna mosolyognom.

Bert szólt közbe.

- Anita, kérlek! Tényleg elnézést kérek, Mr. Gaynor... Mr. Bruno. Miss Blake-nek nagyon sajátos humor van.

- Ne kérj helyettem bocsánatot, Bert. Nem csípem.

Egyébként sem tudom, miért húzta fel ennyire magát. Az igazán sértő dolgokat nem is mondtam ki hangosan.

- Jó, jó - mondta Mr. Gaynor. - Nincs harag. Ugye, Bruno?

Bruno bólintott, és összehúzott szemöldökkel nézett rám, nem mérgesen, inkább zavarodottan.

Bert dühös pillantást küldött felém, majd mosolyogva a tolokocsiban ülő férfihez fordult.

- Nos, Mr. Gaynor, ön nyilván nagyon elfoglalt ember. Tehát, pontosan hány éves az a zombi, akit életre akar keltetni?

- Valaki, aki azonnal az üzletre tér. Ezt szeretem - Gaynor habozott, az ajtóra meredve. Egy nő lépett be.

Magas, hosszú lábú, szőke nő volt, búzavirágkék szemekkel. Selymes, rózsaszínű ruhát viselt, ha egyáltalán ruhának lehetett nevezni. Úgy tapadt a testére, ahogy kellett, elfedve, amit az illem megkívánt, de csak nagyon keveset hagyva a

képzelőerőre. Hosszú, sápadt lábait rózsaszín tűsarkú cipőbe bújta, harisnya nélkül. Méltóságteljes léptekkel vonult végig a szőnyegen, és a szobában mindegyik férfi őt figyelte. És ő ezzel pontosan tisztában volt.

Hátravetette a fejét és felnevetett, de nem jött ki hang a torkán. Az arca felragyogott, az ajka mozgott, a szeme csillogott, de mindez tökéletes csendben, mintha valaki kikapcsolta volna a hangot. Bal csípőjével Harold Gaynornak dönt, kezét a vállára fektette. A férfi átkarolta a derekát, és a mozdulattól az amúgy is rövid ruha még feljebb csúszott.

Le tudna úgy ülni, hogy ne mutassa meg mindenét a szobában lévőknek? Kizárt.

- Ő Cicely - mondta a férfi. A lány elbűvölő mosolyt küldött Bert felé azzal a kis hangtalan nevetéssel, szeme ragyogott. Majd rám nézett, a tekintete megváltozott, a mosoly eltűnt. Egy pillanatra bizonytalanságot sugárzott a tekintete. Gaynor megpaskolta a csípőjét. A mosoly újra ott ragyogott. Barátságosan bólintott mindkettőnk felé.

- Azt szeretném, hogy egy kétszáznyolcvanhárom éves halottat keltsenek életre.

Rámeredtem, és azon gondolkoztam, vajon tudja-e, mit is kér.

- Nos - mondta Bert -, az majdnem háromszáz éves. Nagyon öreg ahhoz, hogy zombiként feltámasszuk. A legtöbb halottkeltő egyáltalán nem is lenne képes erre.

- Pontosán tudom - felelte Gaynor. - Ezért ragaszkodtam Miss Blake-hez. Ő meg tudja csinálni.

Bert rám pillantott. Még soha nem keltettem életre ilyen öreg halottat.

- Anita?

- Lehet, hogy meg tudom csinálni - feleltem.

A főnököm elégedetten mosolygott vissza Gaynorra.

- De ennek ellenére nem fogom megcsinálni.

Bert lassan újra felém fordult, a mosoly eltűnt az arcáról.

Gaynor még mindig mosolygott. A testőrök nem mozdultak.

Cicely barátságosan nézett rám, a szeme kifejezéstelen volt.

- Egymillió dollár, Miss Blake - szólt Gaynor lágy, barátságos hangja.

Láttam, hogy Bert mekkorát nyel. Görcsösen kapaszkodott a fotel karfájába. Bertnek a pénz jelentette a szexet, és most valószínűleg élete legnagyobb erekciónak élte át.

- Tudja, hogy mit kér, Mr. Gaynor? - kérdeztem.

Bólintott:

- Én adom a fehér kecskét. - A hangja még mindig barátságos volt, ahogy ezt mondta, és mosolygott, csak a tekintete sötétült el, mohón, várakozón.

Felálltam.

- Gyere, Bert, ideje indulnunk.

Bert megragadta a karomat.

- Anita, kérlek, ülj vissza.

Addig meredtem a kezére, míg elengedett. Egy pillanatra lehullt az elbűvölő álarc, kivillant az alatta rejtőző düh, aztán újra csupa barátságos mosoly volt.

- Anita, ez igazán nagyvonalú ajánlat.

- A fehér kecske csak képletesen értendő, Bert. Azt jelenti, hogy egy embert kell feláldozni.

A főnököm Gaynorra pillantott, majd vissza rám. Elég jól ismert ahhoz, hogy higgynem nekem, de nem akart.

- Nem értem - mondta.

- Minél idősebb egy zombi, annál nagyobb halotti áldozat kell az életre keltéséhez. Néhány évszázad után már csak egy ember halála elég nagy áldozat.

Gaynor már nem mosolygott. Sötét tekintettel figyelt. Cicely még mindig barátságosan nézett, majdhogynem mosolyogva. Volt valaki otthon azok mögött a kék szemek mögött?

- Tényleg Cicely előtt akar egy gyilkosságot megtárgyalni? - kérdeztem.

Gaynor sugárzó mosollyal nézett rám, ami soha nem jó jel.

- Egy szót sem ért abból, amit mondunk. Cicely süket.

Rábámultam, és ő bólintott. A lány barátságos tekintettel

nézett rám. Emberáldozatról beszélgetünk, és még csak nem is tud róla. Ha tudott szájról olvasni, nagyon jól titkolta. Gondolom, még a fogyatékosok, hm, a fizikailag korlátozottak is keveredhetnek rossz társaságba, de nem úgy tűnt, mint aki rosszul érzi magát.

- Utálom, ha egy nő folyton beszél - jegyezte meg Gaynor.

Megráztam a fejem.

- A világ összes pénzével sem tudna rávenni arra, hogy magának dolgozzak.

- Nem lehet, hogy egyszerűen csak egy csomó állatot ölsz meg egy ember helyett? - kérdezte Bert. Nagyon kiváló cégvezető. Lószart se tud a halottak életre keltéséről.

Rámeredtem.

- Nem.

Bert nagyon csendesen ült a helyén. Egymillió dollár elvesztésének a lehetősége biztosan komoly fizikai fájdalmat okozhatott neki, de nem mutatta. A dörzsölt üzletember.

- Biztosan van valami megoldás. - A hangja nyugodt volt. A szája hivatalos mosolyra húzódott. Még mindig üzletet akart kötni. A főnököm nem értette, miről van szó.

- Ismer másik olyan halottkeltőt, aki fel tud támasztani egy ilyen korú zombit? - tette fel a kérdést Gaynor.

Bert rám pillantott, aztán a padlóra, aztán Gaynorra. A hivatalos mosoly eltűnt. Most már megértette, hogy gyilkosságról tárgyalunk. Számít ez valamit?

Mindig szerettem volna tudni, hol húzza meg Bert a határvonalat. Lehet, hogy most kiderül. Sokat elárul a főnökömről az, hogy nem tudtam, vajon visszautasítja-e az ajánlatot.

- Nem - felelte Bert halkán. - Nem, azt hiszem, én sem tudok segíteni önnek, Mr. Gaynor.

- Ha csak a pénzről van szó, Miss Blake, felelhetem az ajánlatot.

Bert vállá megremegett. Szegény Bert, de azért jói álcázta. Járt neki egy piros pont.

- Nem vagyok bérgyilkos, Gaynor - feleltem.
- Én nem ezt hallottam - szólalt meg a szőke Tommy.

Rápillantottam. A tekintete még mindig üres volt, mint egy bábué.

- Nem ölök meg embereket pénzért.
- De vámpírokat öl pénzért.
- Az törvényes kivégzés, és nem pénzért csinálom.

Tommy megcsóválta a fejét, és ellépett a faltól.

- Úgy hallottam, szereti karóval keresztüldöfni a vámpírokat. És nem túl finnyás, hogy kit kell megölnie, ha a közelükbe akar férkőzni.

- Az informátoraim szerint már ölt meg embert, Miss Blake - szólalt meg Gaynor.

- Csak önvédelemből, Gaynor. Nem vállalom gyilkosságot.

Most már Bert is felállt.

- Azt hiszem, ideje mennünk.

Bruno egy mozdulattal talpra szökkent, nagy, barna kezei lazán, félig behajlítva lógtak az oldalán. Valamilyen küzdősportra tippeltem.

Tommy már távolabb állt a faltól. Zakóját hátrahúzta, hogy megmutassa a pisztolyát, mint egy régimódi bandita. Egy 357-es Magnum volt. Nagyon nagy lyukat tudna ütni.

Csak álltam ott, rájuk meredve. Mi mást tehettem volna? Lehet, hogy Brunóval tudtam volna valamit kezdeni, de Tommynak volt pisztolya. Nekem meg nem. Ez valahogy lezárta a vitát.

Úgy kezeltek, mintha valami nagyon veszélyes alak lennék. A magam 160 centijével nehéz lenne rám fogni, hogy tekintélyt parancsoló vagyok. Kelts életre néhány halottat, öl meg néhány vámpírt, és máris úgy kezelnek, mint valami szörnyet. Néha fáj. De most... Még jó is lehetett valamire.

- Tényleg azt hiszik, hogy fegyvertelenül jöttem ide? - kérdeztem nagyon tárgyilagos hangon.

Bruno Tommyra nézett, aki megvonta a vállát.

- Nem motoztam meg.

Bruno bosszúsan felmordult.

- De pisztoly nincs nála - mondta Tommy.

- Na, mibe fogadunk? - kérdeztem. Ahogy kimondtam, elmosolyodtam, és a kezemet nagyon lassan elkezdtem hátrafele csúsztatni. Hadd higgyék, van egy pisztolytáska hárul a derekamon. Tommy megmozdult, keze a fegyvere felé indult. Ha érte nyúl, meghalunk. Vissza fogok járni, és Bertet kísértem majd.

Gaynor megszólalt:

- Ne. Nincs szükség arra, hogy bárki meghalljon itt ma, Miss Blake.

- Valóban - feleltem -, semmi szükség nincs rá. - Torkomban dobogó szívem visszakerült a helyére, kezemet elhúztam a képzeletbeli pisztolytól. Tommy is elhúzta az övét a valóságostól. Mindannyiunk szerencséjére.

Gaynor újra elmosolyodott, mint egy kedves, szakálltalan Mikulás.

- Természetesen tudják, hogy felesleges lenne a rendőrségnek szólni.

Bólintottam.

- Nincs semmi bizonyítékunk. Még csak azt se mondta el, kit akar életre kelteni és miért.

- Kettőnk vallomása állna egymással szemben - folytatta.

- És biztos vagyok benne, hogy vannak barátai magasabb körökben - jegyeztem meg mosolyogva.

Még szélesebb vigyorra húzódott a szája, gödröcskék jelentek meg kövér arcán.

- Természetesen.

Hátat fordítottam Tommynak és a pisztolyának. Bert követett. Kísétáltunk a ragyogó nyári napsütésbe. Bert kicsit megviseltnek tűnt. Majdnem megsajnáltam. Azért jó volt tudni, hogy nála is van egy határ, hogy van, amit nem tenne meg még egymillió dollárért sem.

- Ezek tényleg lelőttek volna minket? - kérdezte. A hangja nyugodtnak tűnt, határozottabbnak, mint amilyet enyhén üveges

tekintete sugárzott. A kemény fickó. Kérés nélkül kinyitotta a csomagtartót.

- Nem hiszem, mert Harold Gaynor neve ott szerepel a noteszünkben és a számítógépünkön. - Kivettem a pisztolyt és felszíjaztam a pisztolytáskát. Megráztam a fejem. - Túl kockázatos lett volna kinyírni minket.

- Akkor miért tettél úgy, mintha lenne nálad fegyver? - Egyenesen a szemembe nézve kérdezte ezt, és most először láttam bizonytalanságot a tekintetében. A vén pénzeszsák egy kis vigasztalásra vágyott, de nekem is elegendő volt.

- Azért, Bert, mert néha én is tévedhetek.

Az esküvői ruhabolt közvetlenül a 70. utca mellett volt St. Petersben. A Szüzek Útja volt a neve. Ötletes. Egyik oldalán egy pizzázó, a másikon meg egy szépségszalon, amit Teljes Sötétség Szépségszalonnak hívtak. A vérvörös neonfénnel szegélyezett ablakokat elsötétítették. Ha az ember úgy kívánta, egy vámpír csinálta meg a frizuráját és manikűrözte ki a körmeit.

A vámpírok még csak két éve voltak legálisak az Amerikai Egyesült Államokban, és még mindig mi voltunk az egyetlen ország a világon, ahol a törvény ezt megengedte. Ne engem kérdezzenek, én nem szavaztam rá. Még egy olyan mozgalom is indult, ami a vámpírok szavazati jogáért harcolt. Képviselő nélküli adózás meg ilyenek miatt.

Két évvel ezelőtt, ha egy vámpír zaklatott valakit, egyszerűen csak odamentem és leszúrtam a mocskot. Most bírósági határozatot kellett szereznem a kivégzéshez, anélkül gyilkossággal vádoltak volna, ha lebukom. Visszasírtam a régi szép időket.

Az esküvői ruhabolt kirakatában szőke bábu állt, talpig csipkében. Nem vagyok oda sem a csipkéért, sem a gyöngyökért, sem a flitterekért. A flitterekért különösen nem. Már kétszer is elmentem Catherine-nel, hogy segítsék neki esküvői ruhát keresni. Elég gyorsan kiderült, hogy nem vagyok valami nagy segítség. Egyik ruha sem tetszett.

Catherine nagyon jó barátnőm, egyébként nem jöttem volna ide. Azt mondta, ha egyszer férjhez megyek, majd másként látom a dolgot. Persze az embernek nem kellene elveszíteni a jó ízlését a szerelemtől. Ha valaha is veszek egy flitteres ruhát, azonnal lőjön le valaki.

Biztosan nem azokat a ruhákat választottam volna, amiket végül Catherine kiszemelt, de csak magamat okolhattam, hogy nem voltam ott a végső szavazásnál. Túl sokat dolgoztam, és utálok vásárolni. Így aztán le kellett pengetnem 120 dollárt -

plusz áfa - egy rózsaszín taft estélyi ruháért. Pont úgy nézett ki, mintha egy általános iskolás diákbárlól szökött volna el.

Besétáltam a csendes, légkondicionált boltba, magas sarkú cipőm belesülylyedt a halványszürke, majdnem fehér szőnyegbe. Amikor Mrs. Cassidy, a boltvezető észrevett, a mosolya csak egy pillanatra tűnt el, aztán összeszedte magát és rám mosolygott. Mrs. Cassidy egy hős volt.

Visszamosolyogtam, bár semmi kedvem nem volt az elkövetkezendő órához.

Mrs. Cassidy úgy negyven és ötven között járt, az alakja csinos volt, haja sötétvörös, szinte barna. Kontyban viselte, mint annak idején Grace Kelly. Megigazította az orrán az aranykeretes szemüvegét, és azt mondta:

- Látom, Miss Blake, eljött az utolsó ruhapróbára.

- Remélem, hogy az utolsó - feleltem.

- Nos, próbáltuk megoldani a... problémát. Azt hiszem, sikerült valamit kitalálnunk.

A pult mögött egy kisebb helyiség volt, tele fogasokkal, amelyekről védőhuzatba burkolt ruhák lógtak. Mrs. Cassidy két másik, teljesen egyforma rózsaszín ruha közül előhúzta az enyémet.

A karjára fektette, és odavezetett a próbafülkékhöz. Nagyon egyenes derékkal lépdelt. Újabb harcra készült. Nekem nem kellett készülnöm, állandó harckészültségben éltem. De Mrs. Cassidyvel vitatkozni egy ruha átalakításán igazán semmi volt a Tommyval és Brunóval folytatott vitához képest. Nagyon rosszul is elsülhetett volna, jó, hogy nem így történt. Gaynor leállította őket, legalábbis ma ezt mondta.

Mit értett pontosan ez alatt? A dolog valószínűleg egyértelmű volt. Bertet, aki még mindig feldúlt volt a találkozástól, az irodában hagytam. Soha nem foglalkozott az üzlet macerás részével. Az erőszakos részével. Nem, ezt én csináltam, meg Manny, vagy Jamison vagy Charles. Mi, a Halottkeltő Rt. halottkeltői végeztük el a piszkos munkát. Bert bent maradt a szép, biztonságos irodájában, és hozzánk küldte az ügyfeleket

meg a problémákat. Egészen máig.

Mrs. Cassidy fellógatta a ruhát egy akasztóra az egyik próbafülkében, és elment. Mielőtt beléphettem volna, kinyílt egy másik fülke, és Kasey, Catherine koszorúslánya lépett ki rajta. A nyolcéves gyerek nagyon haragosan nézett. Jött mögötte a mamája, rajta még mindig a hivatali kiskosztümje. Elizabeth („szólíts csak Elsie-nek”) Markowitz magas, karcsú, fekete hajú, barna bőrű nő volt, ügyvéd. Catherine-nel együtt dolgozott, és ő is részt vett az esküvőn.

Kasey pont úgy nézett ki, mint az anyja, csak kisebb, szelídebb kiadásban.

A gyerek vett észre előbb:

- Szia, Anita! Nem néz ki hülyén rajtam ez a ruha?

- Ugyan, Kasey - felelte Elsie -, ez egy gyönyörű ruha. Ezzel a sok szép rózsaszín fodorral!

Szerintem meg pont úgy nézett ki, mint egy szteroidokkal táplált petúnia. Levettem a zakómat, és indultam a saját próbafülkémbé, hogy ne kelljen hangosan véleményt mondanom.

- Az egy igazi pisztoly? - kérdezte Kasey.

Elfelejtettem, hogy még mindig rajtam van.

- Igen - feleltem.

- Te rendőr vagy?

- Nem.

- Kasey Markowitz, túl sokat kérdezel - a mamája zavart mosollyal terelte el mellettem a gyereket. - Ne haragudj, Anita.

- Semmi baj - feleltem. Valamivel később már egy kis dobogón álltam, körülöttem majdnem teljes körben tükrökkel. Lábamon a hozzáillő rózsaszín, magas sarkú cipővel most már végre jó volt a ruha hosszúsága. Ejtett vállú szabása volt, kis puffos ujjakkal. Ugyanakkor szabadon hagyta majdnem az összes forradásomat is.

A legfrissebb, egy rózsaszínű vágás a jobb alkaromon még gyógyulófélben volt. De az csak egy sima késtől eredt. A kések nyomai szép, tiszta hegek a többi forradásomhoz képest. A

kulcscsontom és a bal karom már egyszer eltört, egy vámpír harapta át őket. Úgy tépte a húsomat, mint egy kutya. A bal alkaromon egy kereszt alakú égési sebhely van. Néhány ötletes halandó vámpírszolgá ezt szórakoztatónak találta. Én nem annyira.

Úgy néztem ki, mint Frankenstein menyasszonya a szalagavató bálján. Na jó, ennyire talán nem volt rossz a helyzet, de Mrs. Cassidy annak találta. Attól félt, hogy a sebhelyek elvonhatják a figyelmet a ruháról, az esküvőről, a menyasszonyról. Persze maga a menyasszony, Catherine nem értett vele egyet. Szerinte megérdemeltem, hogy ott legyek az esküvőn, hiszen olyan jó barátnők vagyunk. Szép kis summát fizettem azért, hogy nyilvánosan megalázzanak. Ezt nevezem barátságnak.

Mrs. Cassidy átnyújtott egy pár hosszú, rózsaszín kesztyűt. Felhúztam őket, óvatos mozdulatokkal csúsztatva ujjaimat az apró lyukakba. Soha nem szerettem a kesztyűket. Úgy érzem bennük magam, mintha függönyön át érinteném a világot. De az élénkrózsaszínű izé jótékonyan elfedte a karomat. Eltűnt az összes forradás. Milyen jó kislány vagyok! Helyes.

A nő megigazgatta a fényes szoknyarészt, a látványt a tükörben ellenőrizte.

- Szerintem így már jó lesz - mondta, de csak állt ott, egyik hosszú, lakkozott körmével rúzsozott ajkain dobolva. - Azt hiszem, kitaláltam valamit, hogy elrejtjük azt... a... hm... - bizonytalan kézmozdulattal intett felém.

- A kulcscsontomon levő sebhelyről beszél? - kérdeztem.

- Igen - mondta megkönnyebbülten.

Ekkor jutott először eszembe, hogy Mrs. Cassidy soha, egyszer sem nem ejtette ki a száján a „sebhely” szót. Mintha durva vagy illetlen lenne. Mosolyogva néztem magam a tükörök gyűrűjében. Nevetés csiklandozta a torkomat.

Mrs. Cassidy egy rózsaszín szalagokból és mű narancsvirágokból készült valamit tartott a kezében. A torkomra fagyott a mosoly.

- Ez meg mi? - kérdeztem.
- Ez - mondta felém lépve - a megoldás a problémánkra.
- Jó, de mi ez?
- Egy díszgallér, egy kiegészítő.
- Ennek a nyakamra kellene kerülnie?
- Igen.
- Nem fog menni - ráztam meg a fejem.
- Miss Blake, megpróbálkoztam mindennel, hogy elrejtsem azt... azt a... nyomot. Kalapokkal, frizurával, sima szalagokkal, virágcsokrokkal... - tehetetlenül széttárta a karját. - Kifogytam az ötletekből.

Ezt nem vontam kétségbe. Mély lélegzetet vettem.

- Őszintén megértem önt, Mrs. Cassidy, tényleg, higgye el. Én voltam a legnagyobb zabszem az önök seggében.

- Én illet soha nem mondanék.

- Tudom, azért mondom én. De még életemben nem láttam ilyen ronda nyakravalót.

- Miss Blake, ha van bármi jobb ötlete, csupa fül vagyok. - Félig keresztbe fonta a karját a mellén, az undorító „kiegészítő” lelógott majdnem a derekáig.

- Túl nagy - tiltakoztam.

- De el fogja takarni a... sebhelyét - préselte ki a szót a száján.

Magamban majdnem megtapsoltam. Kimondta az illetlen szót. Nekem meg volt bármi jobb ötletem? Nem, nem volt. Felsőhajtottam.

- Adja fel. A legkevesebb, hogy felpróbálom.

- Kérem, emelje fel a haját - mondta mosolyogva.

Úgy tettem, ahogy mondta. A nyakam köré illesztette. A csipkétől viszketett a bőröm, a masnik csiklandoztak, semmi kedvem nem volt belenézni a tükörbe. Aztán lassan felemeltem a tekintetem, és csak néztem ki a fejemből.

- Hál' istennek, hosszú a haja. Saját magam csinálom meg a frizuráját az esküvő napján, hogy még jobb legyen az álcázás.

Az az izé a nyakamon úgy nézett ki, mintha egy kutya

nyakörvét és a világ legnagyobb fodros kezelőjét keresztezték volna. A nyakamból rózsaszín masnik sarjadtak ki, akár a gombák eső után. Förtelmes volt, és ezen semmiféle fodrászkodás nem segíthetett. Viszont teljesen, tökéletesen elfedte a sebhelyet. Hurrá!

Csak álltam és ingattam a fejem. Mit is mondhattam volna? A hallgatásomat Mrs. Cassidy beleegyezésnek vette. Okosabbat is tehetett volna. A telefon csörgése mentette meg a helyzetet.

- Egy pillanat, Miss Blake, és máris itt vagyok - méltóságteljes léptekkel távozott, magas sarkú cipőjének zaját elnyelte a vastag szőnyeg.

En meg csak bámultam magam a tükörben. A hajam és a szemem illenek egymáshoz, a hajam fekete, a szemem sötétbarna, de annyira, hogy feketének látszik. Ezek anyám latinos színei. A bőröm viszont sápadt, német apám öröksége. Egy kis smink, és úgy nézek ki, mint egy kínai baba. Ehhez még egy puffos rózsaszín ruha, és itt egy apró, karcsú, kecses, törékeny nő. A francba!

Az esküvőre meghívott összes többi nő legalább 165 centi, tehát magasabb nálam. Néhányuknak talán még jól is állhat ez a ruha. Azért voltak kétségeim.

Mindennek a tetejébe még abroncsos szoknyát is kellett viselnünk. Úgy néztem ki, mint akit az Elfújta a szélből selejteztek ki.

- Jaj, nagyon elragadóan néz ki - tért vissza Mrs. Cassidy, sugárzó mosollyal az arcán.

- Úgy nézek ki, mint akire ráborult egy virágkosár.

Lehervadt az arcáról a mosoly. Nagyot nyelt.

- Nem tetszik önnek ez a legutolsó ötletem - mondta merev hangon.

Elsie Markowitz lépett ki a próbafülkéből, Kasey duzzogva a nyomában. Meg tudtam érteni.

- Óh, Anita, imádnivalóan nézel ki! - közölte Elsie.

Isteni. „Imádnivaló” - pont ezt akartam hallani.

- Köszönöm.

- Nagyon tetszenek a szalagok a nyakadon! Mindnyájunknak ilyen lesz, tudod.

- Igazán sajnálom - feleltem.

Meghökkenően nézett rám.

- Szerintem még jobban kiemelik a ruha szépségét.

Most rajtam volt a meghökkenés sora.

- Te most komolyan beszélsz?

- Persze hogy komolyan. Neked nem tetszik a ruha? - kérdezte zavartan.

Úgy döntöttem, nem válaszolok, nehogy az agyára menjek. Na persze, mit várjon az ember olyasvalakitől, akinek olyan tökéletesen megfelelő neve van, mint az Elisabeth, mégis jobb szereti, ha úgy hívják, mint egy tehenet?

- Biztosan nincs semmi más, Mrs. Cassidy, amit á sebhely elrejtésére használhatnánk? - tettem fel a kérdést.

Az asszony nagyon határozottan bólintott.

Én sóhajtottam, ő meg mosolygott. Ő győzött, és ezt tudta. Én meg tudtam, hogy veszítek, abban a pillanatban, mikor megláttam a ruhát, de ha már így van, valaki ezért fizetni fog!

- Rendben. Elég. Ez lesz az. Ezt fogom fölvenni.

Mrs. Cassidy sugárzó arccal nézett rám. Elsie mosolygott. Kasey önelégülten vigyorgott. Felkaptam az abroncsszoknyát a térdemig, és leléptem a dobogóról. Az abroncs úgy ringott, mintha egy harang lett volna, én meg a harang nyelve.

Megcsörrent a telefon. Mrs. Cassidy elment, hogy felvegye, könnyű léptekkel, daloló szívvel, hisz végre megszabadul tőlem. Bearanyoztam a délutánját.

Éppen azzal küzdöttem, hogy a próbafülkékhöz vezető keskeny kis ajtón áttuszkoljam a széles szoknyát, amikor visszaszólt:

- Miss Blake, önt keresik. Valami Storr őrmester.

- Látod, anyu, mondtam, hogy rendőr - jegyezte meg Kasey.

Azért nem magyaráztam el neki a helyzetet, mert Elsie hetekkel korábban megkért rá, hogy ne tegyem. Úgy gondolta, Kasey túl fiatal még ahhoz, hogy halottkeltőkről, zombikról és

vámpírkivégzésekről halljon. Nem mintha bármelyik nyolcéves gyerek ne tudta volna, hogy mi az a vámpír. Ez volt az évtized szenzációja a médiában.

Megpróbáltam a kagylót a fülemhez tenni, de azok a rohadt virágok útban voltak. Felvont vállamhoz szorítva a kagylót megpróbáltam kikapcsolni a gallért.

- Szia, Dolph, mi újság?

- Egy gyilkossági helyszínen vagyok - kellemes tenor volt a hangja, énekelnie kellett volna.

- Milyen gyilkosság?

- Mocskos.

Végre sikerült levennem a gallért, de leejtettem a telefont.

- Anita, ott vagy?

- Igen, persze, csak valami ruhaproblémám van.

- Micsoda?

- Nem érdekes. Miért akarod, hogy odamenjek?

- Akármi követte el ezt, az biztos, hogy nem ember.

- Vámpír?

- Te vagy az élőhalottak szakértője. Ezért akarom, hogy gyere ide és nézz körül.

-Jó, mondd meg a címet, és máris indulok. - Apró szívecskékkel díszített halványrózsaszín jegyzetömb feküdt a telefon mellett, a toll műanyag Ámor fejben végződött. - St. Charles. Mondjuk 15 percre vagyok onnan.

- Jó - és ezzel letette.

- Viszlát, Dolph, örülök, hogy hívtál - mondtam a levegőnek, csak hogy fölényben érezzem magam, majd visszamentem átöltözni.

Ma már ígértek nekem egymillió dollárt, pusztán azért, hogy megöljek valakit, és életre keltsek egy zombit. Aztán az utolsó igazítás az esküvői ruhaboltban. Most meg egy gyilkossági helyszín. Dolph azt mondta rá, hogy mocskos. A délutánom nagyon mozgalmasnak ígérkezett.

Dolph azt mondta, mocskos. Finoman fogalmazott. Vér borított mindent, a fehér falakat teljesen összefröcskölte, mintha valaki fogott volna egy doboz festéket és szétlocsolta volna. Volt egy piszkosfehér, barna és arany virágmintákkal díszített kanapé, melyet majdnem teljesen beborított egy lepedő. Egy karmazsinvörös lepedő. A tisztán ragyogó ablakokon át tűzött be a szikrázó délutáni napsugár. A napfénytől a vér csillogó cseresznyepirosnak látszott.

A friss vér a valóságban sokkal élénkebb színű, mint amit a tévében vagy a filmekben lát az ember. Méghozzá jó nagy mennyiségben. Az igazi vér nagy mennyiségben olyan rikító piros, mint a tűzoltóautók, de a mélyebb vörös jobban mutat a vásznon. Ennyit a valósághű ábrázolásról.

Csak a friss vér lehet piros, igazán piros. Ez a vér itt nem volt friss, és már meg kellett volna fakulnia, de a nyári naptól valami csoda folytán még mindig frissnek és élénk színűnek látszott.

Nagyot nyeltem, és mély lélegzetet vettem.

- Egy kicsit zöldnek látszol, Blake - szólalt meg egy hang majdnem közvetlenül mellettem.

Összerezzentem, Zerbrowski meg felnevetett.

- Megijesztettelek?

- Á, dehogy - hazudtam.

Zerbrowski nyomozó úgy 170 centi magas volt, göndör fekete haja már őszült, sötétkeretes szemüvege mögött barna szemek ültek. Barna öltönye gyűrött volt, sárga-gecszényebarna mintás nyakkendőjén egy folt díszelgett, valószínűleg az ebéd nyoma. Rám vigyorgott. Állandóan ezt csinálta.

- Ismerd be, Blake, most rajtaptalak! A mi kis vagány vámpírvadászunk mindjárt lerókázza az áldozatokat?

- Mintha egy kicsit felszedtél volna magadra, nem, Zerbrowski?

- Jaj, most megsértődtem - felelte mellén összekulcsolt kézzel, ide-oda hintázva. - Ne mondd, hogy nem kívánod

ugyanúgy a testem, ahogy én a tied.

- Épülj le rólam, Zerbrowski. Hol van Dolph?

- A nagy hálósobában. - Zerbrowski felnézett a boltozatos mennyezet tetőablakára. - Csípném, ha Katie meg én is megengedhetnénk magunknak valami ilyesmit.

- Aha, jól néz ki - mondtam. Rápillantottam a lepedővel borított kanapéra. Az anyag úgy tapadt az alatta levő valamire, mint a kiömlött üdítőre dobott szalvéta. Valahogy nem stimmelt a dolog. Aztán beugrott: nem volt elég domborulat egy teljes emberi testhez. Akármilyen is volt alatta, egyes részei hiányoztak.

A szoba mintha forogni kezdett volna velem. Elfordítottam a fejem, görcsösen nagyokat nyeltem. Utoljára hónapokkal ezelőtt fogott el a hányinger egy gyilkossági helyszínen. Itt legalább be volt kapcsolva a légkondicionáló. Ez jót tett. A hőségtől még elviselhetetlenebb a szag.

- Hé, Blake, tényleg ki kell menned egy kicsit a levegőre? - Zerbrowski megfogta a karom, mintha az ajtóhoz akarna kísérni.

- Kösz, jól vagyok. - Egyenesen az aggódó barna szemébe néztem és hazudtam. Ő is tudta, hogy hazudok. Egyáltalán nem voltam jól, de azért megoldom.

Elengedte a karomat, hátrébb lépett, és úgy tett, mintha tisztelegne.

- Imádom a kemény csajokat - közölte.

Akaratom ellenére elmosolyodtam.

- Kopj le, Zerbrowski.

- Az előtér túlsó végén balra az utolsó ajtó. Ott találd Dolphot. - Ezzel elment, csatlakozott a többiekhez. Egy gyilkosság helyszínén mindig több ember van a kelleténél, nem a kinti bámészkodókra gondolok, hanem az egyenruhásokra, a civil ruhás nyomozókra, a technikusokra, a videokamerás pasasra. Olyan az egész, mint egy felbolydult méhkas, eszeveszett nagy a sürgésforgás, és kurva sokan vannak. Átfurakodtam a sokaságon. Műanyag azonosító kártyám a tengerészkék zakóm gallérjára volt felcsíptetve. A rendőrök

innen tudhatták, hogy velük dolgozom, és nem csak úgy belógtam.

Tovább nyomakodva elhaladtam egy csoport mellett, amely az előtér közepén, egy ajtó mellett torlódott össze.

Elkaptam néhány hangfoszlányt: " Jesszusom, nézd a vért... Megtalálták már a holttestet?... Úgy érted, ami megmaradt belőle?... Nem."

Átpréseltem magam két egyenruhás között.

- Hé! - szólt rám az egyik.

Találtam egy kis üres helyet pont a bal oldali utolsó ajtó előtt. Nem tudom, Dolph hogy csinálta, de egyedül volt a szobában. Lehet, hogy épp most végeztek itt

Dolph a halványbarna szőnyeg közepén térdelt. Gumikesztyűbe bújtatott hatalmas kezeit a combján pihentette. Fekete haja olyan rövidre volt vágva, hogy két fülét teljesen fedetlenül hagyta arca két oldalán. Ahogy meglátott, felállt. Magasabb volt két méternél, nagydarab, mint egy birkózó. Mögötte a baldachinos ágy hirtelen kicsinek tűnt.

Dolph volt a vezetője a rendőrség legújabb akciócsoportjának, a Szellemirtóknak. Hivatalosan Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége, R-TE-K, vagyis Retek volt a nevük. Ők foglalkoztak minden természetfeletti bűnténnyel. Ide száműzték a balhész alakokat. Azon soha nem csodálkoztam, hogy Zerbrowski ide került a Szellemirtókhoz. A végletekig kegyetlen, hülye humora volt. De Dolph? Maga volt a tökéletes rendőr. Valahogy mindig úgy képzeltem, megsértett egy fejest, talán csak azzal, hogy túl jól végezte a dolgát. Ezt el is tudtam hinni.

Egy újabb, lepedővel letakart kupac feküdt mellette a szőnyegen.

- Anita - Dolph mindig ilyen bőbeszédű volt.

- Dolph - feleltem.

Letérdelt a padlóra a baldachinos ágy és a vérrel átitatott lepedő között.

- Kezdhetjük?

- Dolph, jó, hogy nem vagy az a beszédes fajta, de azért megmondhatnád, mit kellene keresnem?

- Azt szeretném tudni, te mit látsz; nem azt, amit szerintem látnod kéne.

Dolph esetében ez már kész szónoklat volt.

- Na jó - feleltem -, fogjunk hozzá.

Lehúzta a lepedőt az alatta fekvő véres valamiről. Csak álltam ott meredten, szemem előtt egy véres húscsomó hevert. Bármilyen lehetett: egy tehén, egy ló vagy egy szarvas maradványa. De egy emberé? Kizárt.

A szememmel érzékelttem, de az agyam nem volt hajlandó befogadni a látványt. Szoknyámat a lábam alá tűrve leguggoltam mellé. A szőnyeg tocsogott a talpam alatt, mintha eső áztatta volna, csak hogy ez nem eső volt.

- Tudnál adni egy kesztyűt, Dolph? Az irodában hagytam a helyszínelő cuccomat.

- A jobb oldali kabátzsebemben - emelte fel mindkét kezét. Kesztyűi vérfoltosak voltak. - Vedd csak ki. Az asszony utálja, ha összevérezem a vegytisztító holmit.

Elmosolyodtam. Megdöbbenő. A humorérzék néha nélkülözhetetlen. Át kellett nyúlnom a maradványok felett. Kivettem egy pár gumikesztyűt. Az a típus volt, ami csak egy méretben készül. Mindig olyan érzés, mintha belülről be lenne hintőporozva. Mintha nem is kesztyűt, hanem óvszert húzna a kezére az ember.

- Nem tüntetek el nyomokat, ha hozzányúlok?

- Nem.

Két ujjal megpiszkáltam a valaminek az oldalát. Mintha frissen bontott marhahúshoz értem volna. Kellemes, tömör tapintású. Csontokat, bordákat éreztem a nyers hús alatt. Bordák. Hirtelen belém villant, mi fekszik előttem. Egy emberi törzs bordarésze. Megvolt a váll, egy fehér csont állt ki ott, ahonnan letépték a kart. Ez volt minden. Ennyi maradt belőle. Túl gyorsan álltam fel, és megtántorodtam. A lábam alatt cuppogott a szőnyeg.

Hirtelen elviselhetetlenül melegnek éreztem a szobát. Elfordultam a testtől, majd azon kaptam magam, hogy a fiókos szekrényt bámulom. A tükrös része annyira össze volt fröcskölve vérrel, mintha valaki több réteg vörös körömlakkot kent volna rá. Cseresznyevirág-piros, farsangi vörös, kandírozott gyümölcsszín.

Behunytam a szemem, és nagyon lassan tízig számoltam. Mikor újra kinyitottam, a szoba hűvösebbnek tűnt. Most vettem csak észre, hogy működik a mennyezeti ventilátor. Jól voltam. Én, a nagy és erős vámpírvadász. Rajta.

Dolph nem tett semmiféle megjegyzést, mikor visszatértem a test mellé. Még csak nem is nézett rám. Jó fiú. Megpróbáltam higgadtan szemügyre venni a testet. Nem volt könnyű. Egyszerűbb volt, amikor még nem tudtam, hogy milyen testrészeiről van szó. Nekem már csak a véres cafatok maradtak. Csak az járt a fejemben, hogy egy ember testéből származtak. „Származtak” - ez volt a szakzsargon.

- Nem látom semmilyen fegyver nyomát, de a halottkém majd pontosan megmondja - megmozdítottam a kezem, hogy újra hozzányúljak, de aztán meggondoltam magam. - Segítenél felemelni, hogy jobban megnézhessem a mellüregét? Már ami maradt belőle.

Dolph a padlóra ejtette a lepedőt, és segített felemelni a maradványt. A súlya könnyebb volt, mint amilyennek látszott. Az összes létfontosságú szerv eltűnt a bordák védelméből. Pontosán úgy nézett ki az egész, mint egy oldalas, eltekintve a kar helyén kiálló csontoktól. A kulcscsont egy része is megmaradt.

- Ennyi. Takard le, légy szíves - mondtam ziháló hangon, felálltam, vérfojtos kezeimet eltartva magamtól.

Dolph letakarta, és ő is felállt.

- Mi a benyomásod?

- Erőszak, nagyon nagyfokú erőszak. Emberi képességeket meghaladó. A testet pusztá kézzel marcangolták szét.

- Honnan tudod?

- Nincsenek késnyomok - felnevettem, de torkomon akadt a hang. - A fenébe, elsőre azt hinném, hogy fűrészszel csinálták, mint a marha szétbontását, de a csontok... Ehhez semmilyen eszközt nem használtak - ráztam meg a fejem.

- Egyéb?

- Ja, hol van ennek a rohadt testnek a többi része?

- Végigmész az előszobán, és a második ajtó balra.

- Ott van a test többi része? - Kezdett megint fullasztó lenni a hőség a szobában.

- Menj és nézd meg, aztán mondd el, mire jutottál.

- A fenébe, Dolph! Jó, hogy nem akarod befolyásolni a szakértőidet, de azért nem szeretnék ennyire felkészületlenül bemenni.

Szótlanul bámult rám.

- Legalább egy kérdésre válaszolj! - mondtam.

- Attól függ, mi az.

- Rosszabb, mint ez?

Úgy tűnt, egy pillanatra elgondolkodott a kérdésen.

- Igen is, meg nem is.

- Ne csessz ki velem!

- Ha meglátod, majd megérted.

Nem akartam megérteni. Bert teljesen felvillanyozódott, amikor kiderült, hogy a rendőrség alkalmazni akar. Szerinte értékes tapasztalatokhoz jutok majd itt. Eddig nem jutottam máshoz, csak még változatosabb rémálmokhoz.

Dolph mutatta az utat a következő „Szörnyűségek terméhez”. Egyáltalán nem akartam látni a test többi részét. Haza akartam menni. Dolph egy pillanatra megállt a bezárt ajtó előtt, várta, hogy melléérjek. Egy kartonból kivágott húsvéti nyuszi figura volt az ajtón. Alatta egy kézzel hímzett felirat függött: Babaszoba.

- Dolph - alig jött ki hang a torkomon. A nappali zaja elhalkult.

- Igen?

- Semmi, semmi. - Mély lélegzetet vettem, aztán kiengedtem. Végig tudom csinálni. Végig tudom csinálni. Ó, istenem, nem

akarom végigcsinálni. Elmormoltam egy imát, amint az ajtó kitárult. Vannak olyan pillanatok az életben, amelyeket csak a magasságos segíthet túlélni. Biztos voltam benne, hogy ez is egy ilyen lesz.

Napfény ömlött a szobába egy kis ablakon keresztül. A fehér függönyöket kiskacsa és nyuszi figurák szegélyezték. Kivágott állatfigurák libegtek a halványkék falak előtt is. Nem volt kis rácsos gyerekágy, hanem az a nagyobb fajta, középen kapaszkodóval. Nagyfiúknak való ágy, nem így mondják?

Itt nem volt olyan sok vér. Köszönöm, istenem. És még azt mondják, az ima soha nem segít. De aztán a ragyogó augusztusi napsugár négyzet alakban rávetült egy pufók játékmackóra. A mackó csurom vér volt. A szúrós műszőrméből egy darab kerek üvegszem kandikált ki meglepetten.

Letérdeltem mellé. A szőnyeg nem tocsogott, nem ivódott bele vér. Akkor mi a francot keresett itt ez az alvadt vérral borított mackó? Sehol másutt nem láttam vért a szobában.

Valaki egyszerően csak iderakta? Fölnéztem, és a tekintetem megakadt egy fehér fiókos szekrényen, amire nyusziakat festettek. Ha az ember talál egy jó kis mintát, akkor ragaszkodik hozzá. Egy kicsi, tökéletes kéznyom volt a fehér festéken. Odakúsztam, és mellétem a tenyerem, hogy lássam a méretkülönbséget. Nekem nincs nagy kezem, még nő létemre is kicsinek számít, de ez a lenyomat itt aprócska volt. Két-, három-, esetleg négyéves gyereké lehetett. A falak kékek; valószínűleg fiú.

- Mennyi idős volt a gyerek?

- A nappaliban a kép hátán az áll: Benjamin Reynolds, hároméves.

- Benjamin - suttoztam, és a véres kéznyomra bámultam. - Ebben a szobában nincs holttest. Itt nem öltek meg senkit.

- Így van.

- Akkor miért akartad, hogy megnézzem? - pillantottam fel rá, még mindig térdelve.

- Semmit nem ér a véleményed, ha nem látsz mindent.

- Ez a rohadt mackó kísérteni fog.
- Engem is - jegyezte meg Dolph.

Feltápaszkodtam, és csak nehezen álltam meg, hogy hátul ne simítsam le a szoknyámat. Elképesztő, hogy hányszor szoktam ösztönösen hozzáérni a ruhámhoz, és összekenni vérrel. De ma nem.

- A kisfiú teste van a nappaliban a lepedő alatt? - miközben kimondtam, imádkoztam, hogy ne így legyen.

- Nem.

Köszönöm, istenem.

- Az anya teste?

- Igen.

- Hol van a kisfiúé?

- Nem találjuk - felelte ő, majd egy pillanatnyi habozás után megkérdezte: - Lehetséges, hogy ez a valami az egész gyereket megette?

- Úgy érted, hogy esetleg semmi nem maradt belőle?

- Úgy - mondta a nyomozó, és egy árnyalatnyit elsápadt. Valószínűleg én is.

- Nincs kizárva, de még az élőhalottak sem tudnak mindent megenni. Találtátok bármilyen nyomát öklendezésnek? - folytattam nagyot nyelve.

- Öklendezés. Szép szó - vigyorodott el Dolph. - Nem, a szörny nem evett meg valamit, hogy aztán kihányja. Legalábbis nem találtunk ilyesmit.

- Akkor lehet, hogy a fiú még mindig itt van valahol.

- Lehet, hogy életben van? - kérdezte Dolph.

Felnéztem rá. Szerettem volna igent mondani, de tudtam, hogy a válasz valószínűleg nem. A köztes utat választottam:

- Nem tudom.

Dolph rábólintott.

- Most jön a nappali? - kérdeztem tőle.

- Nem - azzal kiment a szobából, minden további megjegyzés nélkül. Követtem. Mi mást tehettem volna? De azért nem siettem. Ha a szóltan, kemény rendőr szerepét

akarja játszani, basszus, akkor várhat, míg utolérem.

Széles hátát követve a nappaliból a konyhába jutottam. Onnan üveg tolóajtó vezetett egy hátsó teraszra. Mindent üvegszilánkok borítottak. Egy újabb tetőablakról beáramló fénycsík csillant meg a fényes szilánkokon. A makulátlanul tiszta konyha olyan volt, akár egy képes újság reklámfotója - kék csempe és világos, élénkszínű faburkolat a falakon.

- Szép konyha - jegyeztem meg.

Kint a kertben emberek mozogtak. A csapat már kivonult. A zárt kerítés elrejtette őket a kíváncsi szomszédok szeme elől, ahogy elrejtette múlt éjjel a gyilkost is. Csak egy nyomozó állt a csillogó mosogató mellett. Jegyzetfüzetbe írt valamit.

Dolph intett, hogy nézzem meg a helyet közelebbről.

- Oké, valami betörte az üvegajtót. Rettenetes zajt kellett csapnia. Ahogy ez a rengeteg üveg eltörik... még ha megy is a légkondi... nem lehet nem meghallani.

- Gondolod? - kérdezte Dolph.

- Hallott valamit valamelyik szomszéd? - kérdeztem vissza.

- Ezt egyik sem fogja bevallani.

Bólintottam.

- Az üveg összetörik, valaki lejön megnézni, valószínűleg a férfi. Néhány szexista beidegződés sehogy sem akar megszűnni.

- Ezt hogy érted? - kérdezte meg Dolph.

- A bátor vadász megvédi a családját - feleltem.

- Jó, mondjuk a férfi volt, és aztán?

- A pasas belép a konyhába, megpillantja, mi jött be az üvegen át, kiordít a feleségének. Valószínűleg azt, hogy meneküljön. Fogja a gyereket, és fusson.

- Miért nem hívja a rendőrséget?

- Nem láttam telefont a hálósobájukban. Valószínűleg ez az egyetlen telefon, és el kellene mennie a mumus mellett, hogy hozzáférjen - intettem a falon függő készülék felé.

- Folytasd.

Hátrapillantva benéztem a nappaliba. A lepedő fedte kanapé

épp látható volt.

- Az izé, akármilyen is volt, elintézte a pasast. Gyorsan magatehetetlenné tette, leütötte, de nem ölte meg.

- Miért nem?

- Ne vizsgálóztass, Dolph. Nincs elég vér a konyhában. A hálósobában tette meg. Akármilyen is követte el ezt, nem vonszolta volna át a halottat a hálóba. Odáig üldözte, és ott ölte meg.

- Eddig jó. Teszel egy kísérletet a nappalival is?

Nem vágytam rá, de ezt elhallgattam. A nőből több minden maradt meg. A felsőteste majdnem sértetlen volt. A kezét papírzacskók fedték. Találtunk valami anyagmaradványt a körme alatt. Reméltem, hogy segít valamit. Tágra nyílt barna szemei a plafonra meredtek. Átnedvesedett pizsamafelsője odatapadt, ahol azelőtt a dereka volt. Nagyot nyeltem, aztán a mutató- és hüvelykujjammal felemeltem a pizsamafelsőt.

Gerince fehéren, nedvesen csillogott az erős napsütésben, és úgy fityegett, mint egy foglalatából kitépett vezeték.

Na, jó.

- Valami szétszaggatta, pont úgy, mint a... férfit a hálóban.

- Honnan tudod, hogy férfi?

- Hacsak nem volt vendégük, biztosan a férfi az. Volt látogatójuk?

- Amennyire mi tudjuk, nem - rázta meg Dolph a fejét.

- Akkor biztosan a férfi az, mert a nőnek megvan az összes bordája és mindkét karja.

Próbáltam leplezni a dühöt a hangomban. Nem Dolph tehetett róla.

- Nem az egyik kopód vagyok. Örölnék, ha nem kérdeznél állandóan olyasmit, amire már tudod a választ.

- Jogos a két pont - bólintott rá Dolph. - Néha elfelejtem, hogy nem az egyik fiú vagy a csapatból.

- Hát ez kedves tőled.

- Tudod, hogy értem.

- Tudom, és még azt is tudom, hogy bóknak szántad, de nem

folytathatnánk ezt odakint?

- Dehogynem - felelte, miközben lehúzta a véres kesztyűit, és a konyhában álló nyitott szemeteszsákba dobta. Én is ezt tettem.

A hőség, mint az olvadó műanyag, szorosan körbeölelt, de ez most valahogy jóleső, tiszta érzés volt. Teleszívтам a tüdőmet forró, izzasztó levegővel. Istenem, nyár van.

- De azért igazam volt, ezt nem ember tette? - kérdezte Dolph.

Két egyenruhás rendőrtiszt próbálta távol tartani az utcáról a tömeget. Gyerekek, szülők, kis kölykök bringával. Mintha vándorcirkuszban lenne az ember.

- Nem, nem ember tette. Nem volt vér az üvegen, amin keresztüljött.

- Észrevettem. Mi a jelentősége?

- A legtöbb halott nem vérzik, kivéve a vámpírokat.

- A legtöbb?

- A nemrég meghalt zombik esetleg véreznek, de a vámpírok úgy véreznek, mint az emberek.

- Szóval szerinted nem vámpír volt?

- Ha az volt, akkor emberhúst evett. A vámpírok nem tudják megemészteni a szilárd ételt.

- Egy ghoul?

- Túl messze van a temetőtől, és nagyobb lenne a pusztítás a házban. A ghoulok széttépnék a bútorokat, mint a vadállatok.

- Egy zombi?

- Tényleg nem tudom - ráztam meg a fejem. - Vannak húsevő zombik. Nem sok, de előfordul.

- Mondtad már, hogy három ilyen esetet jelentettek. Ilyenkor a zombik tovább maradnak meg embernek, és nem rohadnak el.

- Jó a memóriád - mosolyodtam el. - Így van. A húsevő zombik nem rohadnak, amíg táplálékhoz jutnak. Vagy legalábbis nem olyan gyorsan.

- Agresszívek?

- Eddig nem voltak azok.
- A zombik agresszívek? - kérdezte meg Dolph.
- Csak ha erre utasítják őket.
- Ez mit jelent?
- Aki elég hatalmas, utasíthat egy zombit, hogy embereket öljön.
- Egy zombi, mint gyilkos fegyver?
- Igen, valami efféle - bólintottam.
- Ki tudna ilyesmit megtenni?
- Nem tudom biztosan, mi történt odabenn - feleltem.
- Tudom. De ki tudná megtenni?
- Jó, a francba, én meg tudnám, de nem tenném. És senki más sem tenné, akit ismerek és képes lenne rá.
- Ezt hadd döntsük el mi - felelte. Már elő is vette a noteszát.
- Tényleg azt kívánod tőlem, hogy adjam meg neked a barátaim nevét, hogy aztán megkérdezhesd tőlük, véletlenül nem támasztottak-e fel egy zombit és nem küldték-e ide, hogy megölje ezeket az embereket?
- Kérlek.
- Hát ezt nem hiszem el - sóhajtottam fel. - Na jó. Én, Manny Rodriguez, Peter Burke és... - itt megálltam, mielőtt kimondtam volna a negyedik nevet.
- Mi a baj?
- Semmi. Csak eszembe jutott, hogy a héten el kell mennem Burke temetésére. Ő már meghalt, úgyhogy nem jó gyanúsított.
- Dolph szúrósan nézett rám, egyértelmű volt, hogy gyanakszik.
- Biztos, hogy ez az összes név, amit meg akartál adni?
- Ha valaki még eszembe jut, értesítelek. - A lehető legártatlanabb arckifejezéssel néztem rá. Tessék, nincs semmi rejtegetnivalóm.
- Így legyen, Anita.
- Mérget vehetsz rá.
- Kit védelmezel? - ingatta a fejét mosolyogva.
- Magamat - válaszoltam.

Nem értette.

- Mondjuk, nem szeretném, ha valaki bedühödne rám.

- Kicsoda?

- Gondolod, hogy eső lesz? - kérdeztem, felnézve a tiszta augusztusi égboltra.

- A fenébe, Anita, szükségem van a segítségedre.

- Segítettem - feleltem.

- A nevet akarom.

- Még nem. Leellenőrzöm, és ha gyanús, szólok.

- Hm, hogy te milyen nagylelkű vagy! - Kezdett elvörösödni.

Még soha nem láttam Dolphot dühösnek. Attól féltem, most majd fogom.

- Az első halott egy hajléktalan volt. Azt gondoltuk, kiütötte magát a piától, és a ghoulok elkapták. Közvetlenül a temető mellett találtuk. Egyértelmű eset, nem? - a hangja minden egyes szónál egy kicsit erősebb lett.

- Aztán megtaláltuk azt a párt, csókolódzó tinédzserek, a fiú kocsijában kapták el őket. Meghaltak, de ez sem volt túl messze a temetőtől. Hívtunk fertőtlenítőt és papot. Az ügyet lezártuk - lehalkította a hangját, de ez úgy hatott, mintha egy ordítást nyelt volna vissza. A hangja feszült volt, a dühe majdnem tapintható.

- Most meg ez. Ugyanaz a szörnyeteg, akármilyen a fene is az. De mérföldekre vagyunk a legközelebbi rohadt temetőtől. Nem egy ghoult tette, és ha előbb hívlak, az első, vagy legalább a második esetről, ez nem történt volna meg. Persze azt gondoltam, kezdek egész jó lenni ebben a természetfeletti marhaságban. Van már némi tapasztalatom mostanra, de nem elég. Messze nem elég - hatalmas kezei között majd szétmorzsolódott a notesze.

- Még soha nem hallottalak ilyen hosszan beszélni - feleltem. Majdnem elnevette magát.

- Szükségem van arra a névre, Anita.

- Dominga Salvador. Ó az egész Közép-Nyugat vudufőpapnője. De ha rendőroket küldesz oda, nem fog

beszélni. Egyikük sem fog.

- És veled fognak?
- Igen.
- Rendszerben, de holnapig állj elő valamivel.
- Nem tudom, ilyen gyorsan össze tudok-e hozni egy találkozót.
- Vagy megteszed, vagy én lépek.
- Jó, jó, valahogy elintézem.
- Köszönöm, Anita. Legalább el tudunk valahonnan indulni.
- Dolph, lehet, hogy egyáltalán nem egy zombiról van szó.

Csak találgatok.

- Mi más lehetne?
- Nos, ha lett volna vér az üvegen, talán vérfarkasra tippelnék.
- Klassz, pont ez hiányzott - egy őrzőgő alakváltó.
- De nem volt vér az üvegen.
- Tehát valószínűleg valamilyen élőhalott - közölte Dolph.
- Pontosan.
- Beszélj ezzel a Dominga Salvadorról, és sürgősen tegyél jelentést.
- Igenis, őrmester.

Dolph grimaszolt és visszament a házba. Jobb, hogy nem nekem kellett. Más már nem várt rám, mint hogy hazamenjek, átöltözzek és felkészüljek a halottkeltésre. Mire beáll a teljes sötétség, három kliensem áll sorba. Vagy inkább a „fekszik” lenne a helyes kifejezés?

Ellen Grisholm kezelőorvosa úgy vélte, gyógyító hatással lenne Ellenre, ha találkozna gyerekmolesztáló apjával. A baj csak az volt, hogy az apa már több hónapja halott volt. Úgyhogy fel fogom támasztani Mr. Grisholmot halottaiból, hogy a lánya megmondhassa neki, micsoda szemét gazember volt. A kezelőorvos szerint ennek felszabadító hatása lesz Ellenre. Gondolom, ha valakinek doktori címe van, az feljogosítja arra, hogy ilyeneket mondjon.

A másik két halottkeltés megszokottabb eset volt: egy vitatott

végrendelet, meg egy bírósági koronatanú, akinek volt képe szívrohamot kapni, mielőtt vallomást tett volna. Még most sem volt biztos, hogy egy zombi vallomását elfogadja a bíróság, de az ügyészség elég elszánt volt, hogy megpróbálja, és még fizessen is a lehetőségért.

Ott álltam a zöldesbarna fűvön. Nagy öröm, hogy a család nem volt a kerti locsolók rajongója. Tiszta vízpazarlás. Talán az üdítő fémdobozokat és az újságokat is újrahasznosították. Talán rendes, bolygónkat szerető polgárok voltak. Vagy nem.

Az egyik zsaru felemelte a sárga „Belépni tilos” szalagot és kiengedett. Nem törődtem a báméskodókkal, beszálltam a kocsimba. Egy régi Chevrolet Novám volt. Megengedhettem volna magamnak valami jobbat, de kit érdekelt? Menni ment.

A kormány olyan forró volt, hogy nem lehetett hozzáérni. Bekapcsoltam a légkondit, és vártam, hogy lehűljön a kocsi. Amit Dominga Salvadorról mondtam Dolphnak, az igaz volt. Nem mondana semmit a rendőrségnek, de nem ez volt az igazi oka, amiért nem akartam belekeverni.

Ha rendőrök kopogtatnának Señora Dominga ajtaján, ő tudni szeretné, ki küldte őket. És rájönne. A Señora volt a legnagyobb hatalmú vudu papnő, akit valaha is ismertem.

Sok mindenre volt képes. Ezek közül csak az egyik az, hogy feltámasszon egy gyilkos hajlamú zombit, ha úgy tartja kedve.

Becsszóra, voltak a zombiknál rosszabb dolgok is, amik egy sötét éjszakán bemászhattak az ember ablakán. A dolognak erről az oldaláról a lehető legkevesebbet akartam csak tudni. A legtöbb eset mögött a Sersora állt.

Nem, nem akartam, hogy Dominga Salvador dühös legyen rám. Tehát úgy néz ki, holnap beszélnem kell vele. Ez olyasvalami volt, mintha a vudu keresztapjával beszélne meg találkozót valaki. Vagy, ebben az esetben, a keresztanyjával. A baj csak az, hogy ez a keresztanya elégedetlen volt velem. Dominga korábban többször meghívott már az otthonába. A szertartásaira. Udvariisan elutasítottam. Azt hiszem, csalódást okozott neki, hogy keresztény vagyok. Így idáig elkerültem a

személyes találkozást.

Azt kell megkérdeznem az Egyesült Államok, talán egész Észak-Amerika leghatalmasabb vudu papnőjétől, hogy esetleg nem keltett-e életre egy zombit. És hogy ez a zombi esetleg nem gyilkol-e embereket az ő parancsára? Teljesen megzakkantam? Lehet. Úgy tűnt, másnap megint mozgalmas napom lesz.

Éles hangon csörgött a vekker. Átfordultam, vadul csapkodva a digitális óra tetején levő gombokat. Bizony isten, mindjárt eltalálom a kikapcsoló gombját. Végül mégis fel kellett könyökölnöm és kinyitnom a szemem. Lekapcsoltam az órát, és a világító számlapra meredtem. Hajnali hat. A francba. Csak háromra értem haza.

Miért állítottam be az órát hatra? Képtelen voltam felidézni. Nem vagyok a legjobb formámban háromórányi alvás után. Visszafészkelődtem a meleg takaró alá. A szemem már majdnem lecsukódott, mikor eszembe jutott. Dominga Salvador.

Beleegyezett, hogy találkozik velem ma reggel hétkor. Hallani sem bírok kora reggeli megbeszélésekről. Kikászálódтам a takaró alól, egy percig még az ágy szélén üldögéltem. A lakásban tökéletes nyugalom honolt. Csak a légkondicionáló zümmögését lehetett hallani. Csend volt, akár egy temetőben.

Aztán felkeltem, de csuromvér játékmackók képei kavarogtak a fejemben.

Tizenöt perccel később már ott álltam felöltözve. Mindig lezuhanyozom munka után, akármilyen későn is érek haza. Nem bírnám elviselni, hogy alvadт csirkevértől maszatosan bújjak be a szép tiszta ágyneműbe. Néha kecskevértől, de többnyire csirkétől.

Ruhaügyben köztes megoldásra jutottam, hogy tiszteletet is mutassak, de mégse olvadjak el a hőségtől. Egyszerűbb lett volna a dolog, ha nem akarom mindig magammal vinni a pisztolyomat. Higgyenek paranoiásnak, de nem megyek el otthonról nélküle.

Koptatott farmer, sportzokni, Nike cipő - eddig rendben. Még egy dolog, a nadrágba, a hasamhoz csúsztatott pisztolytáska tette teljessé a szerelést, benne egy kilenc milliméteres Firestarral. A Firestar tartalék volt a Browning mellett. Az túl nagydarab, lehúzta volna a pisztolytáskát, de a Firestar szépen

beleillett.

Most már csak egy olyan pólóra volt szükségem, ami eltakarja a fegyvert, de ha szükség van rá, nem gátolja, hogy megragadjam és lőjek. Ez nehezebben ment, mint gondoltam. Végül egy rövid, épp csak a derekamig érő top mellett döntöttem. Megfordultam a tükör előtt.

A pisztolyt nem lehetett látni, főleg, ha nem felejtkezem el róla, és nem emelem túl magasra a karom. A top sajnos rózsaszín, nagyon halvány rózsaszínű volt. Mi ütött belém, hogy ilyesmit vegyek? Nem emlékeztem rá. Talán ajándékba kaptam? Reméltem, hogy így volt, mert nem bírtam volna elviselni azt a gondolatot, hogy bármilyen rózsaszín cuccra pénzt költöttem.

A függönyöket még nem húztam el. Az egész lakás félhomályba borult. Rendelésre készítettett, nagyon vastag függönyeim voltak. Ritkán láttam a napfényt, de nem is nagyon hiányzott. Felkapcsoltam a villanyt az akvárium fölött. Az angyalcápák a víz teteje felé úsztak, lassan mozgó szájuk könnyörögve tátogott.

Ha házi kedvencről van szó, nálam a halak nagyon bejönnek. Nem kell sétáltatni őket, piszkot felszedni utánuk, sőt idomítani se. Ha az ember időnként kitisztítja az akváriumot, és ad nekik enni, baromira nem érdekli őket, hogy mennyit túlórázom.

Frissen főzött, erős kávé illata lengte be a lakást. Leültem kicsi, kétszemélyes konyhámba, lassan kortyolgatva a forró, kolumbiai feketét. A szemes kávé a fagyasztóban tartom, mindig frissen darálom. Kávé csak így lehet inni. Persze, ha minden kötél szakad, megiszom akárhogy, csak hozzájussak.

Megszólint a csengő. Felugrottam, kilötytyintve a kávé az asztalra. Ideges vagyok? Én? Otthagytam a Firestart az asztalon, nem vittem magammal ajtót nyitni. Tessék, nem vagyok paranoiás. Csak nagyon, nagyon óvatos.

Kínéztem a kukucskálón, aztán kinyitottam az ajtót. Manny Rodriguez állt a bejáratnál. Úgy öt centivel magasabb nálam.

Ősz és ezüst szálak jelentek már meg szénfekete hajában, de dús úrtök keretezik fekete bajszos, vékony arcát. Ötvenkét éves, és egyetlen kivételtől eltekintve az összes ismerősöm közül őt szeretem legjobban magam mellett tudni egy veszélyes helyzetben.

Kezet ráztunk, mint mindig. Erős kézfogása volt, nem izzadt a tenyere.

- Kávéillatot érzek - vigyorgott rám, barna arcából hófehér fogsor villant elő.

- Tudod, hogy nálam ennyi a reggeli - vigyorgtam rá vissza. Manny besétált, én meg kulcsra zártam mögötte az ajtót. A megszokás.

- Rosita szerint nem vigyázol magadra. „Nem eszik az a lány rendesen, olyan sovány. Szegény Anita, se férje, de még fiúja sincs” - utánozta majdnem tökéletesen felesége zsörtölődő hangját, a sajátjánál jóval erősebb mexikói akcentussal, vigyorogva.

- Mintha a nevelőanyámat hallanám. Judith belebetegszik az aggodalomba, hogy vénlány leszek.

- Mennyi is vagy, huszonnégy?

- Ühüm.

- Néha nem értem a nőket - csóválta meg a fejét.

Most én kezdtem el vigyorogni.

- Ennyire nem vagyok jó?

- Anita, tudod, hogy nem úgy értettem...

- Tudom, értem, a srácok közé tartozom.

- Jobb vagy bármelyik kollégámnál.

- Ül le. Töltök inkább egy kis kávé, mielőtt megint elkezdesz butaságokat beszélni.

- Nem könnyű veled. Tudod, hogy értettem - barna szemeivel őszinte tekintettel bámult rám, nagyon komoly arccal.

- Igen, tudom, hogyan értetted - mosolyogtam rá.

A konyhaszekrényből elővettem egy bögrét a tucatnyiból. A kedvenc bögréim a pulton, egy sokágú tartón lógtak.

Manny leült, elkezdte kortyolgatni a kávé, közben rápillantott

a bögréjére. A piros alapon fekete betűkkel ez állt: „Egy köszívű kurva vagyok, de annak nagyon jó.” A nevetéstől a kávé majdnem visszajött az orrán.

Az én bögrémet pelyhes pingvinfiókák díszítették. Soha nem vallanám be, hogy ez a kedvenc bögrém.

- Miért nem hozod be a pingvines bögrédet a melóhelyre? - kérdezte Manny.

Bert legújabb ötlete az volt, hogy mindannyiunknak személyre szabott kávéscsészéje legyen. Azt hitte, ettől majd otthonosabb lesz az iroda. Bevittem egy szürke alapon szürke feliratos csészét: „Ez egy rohadt meló, de meg kell csinálnom.” Bert hazahozatta velem.

- Imádom cukkolni Bertet.

- Tehát továbbra is lehetetlen csészéket fogsz behozni.

- Ühüm - mondtam mosolyogva.

Megint csak megcsóválta a fejét.

- Nagyon örülök, hogy eljössz velem Domingához.

- Nem hagyhattam, hogy egyedül menj el ahhoz az ördögi nőhöz, nem? - vonta meg a vállát.

Összeráncoltam a homlokom az elnevezés hallatán. Sértésnek szánta?

- A feleséged hívja így Domingát, nem én.

- De azért mindenesetre magaddal hozod a pisztolyodat - mondta, a még mindig az asztalon heverő fegyverre pillantva.

- Mindenesetre - néztem Mannyre a csészém fölött.

- Ha csak lövöldözéssel tudunk kijutni, akkor nagy baj lesz, Anita. Tele van az egész hely testőrökkel.

- Nincs szándékomban bárkit is lelőni. Csak meg szeretnék kérdezni néhány dolgot, ez minden.

- Por, favor, Señora Salvador, életre keltett egy gyilkos zombit mostanában? - gúnyolódott ő.

- Állj már le, Manny. Én is tudom, hogy kínos a helyzet.

- Kínos? - rázta meg a fejét. - Azt mondod, kínos. Ha Dominga Salvador begurul rád, akkor az nem csak egyszerűen kínos lesz, a francba.

- Nem kell velem jönnöd.

- Te hívtál, hogy segítsék - villantotta rám ragyogó, csupa fog mosolyát, amitől felderült az egész arca. - Nem Charlest vagy Jamisont hívtad. Nekem szóltál, és Anita, ez a legszebb bók, amit egy öregember kaphat.

- Nem is vagy öregember - feleltem, és így is gondoltam.

- A feleségem nem ezt szokta mondani. Rosita megtiltotta, hogy eljárjak veled vámpírokra vadászni, de a zombikkal kapcsolatos munkám nem tudja korlátozni, legalábbis egyelőre nem.

Biztosan látszott a meglepetés az arcomon, mert így folytatta:

- Tudom, hogy beszélt veled két évvel ezelőtt, amikor a kórházban voltam.

- Majdnem meghaltál akkor - feleltem.

- És neked hány csontod is tört el?

- Manny, Rosita kérése teljesen logikus volt Gondolnod kell a négy gyerekedre.

- És túl öreg vagyok már ahhoz, hogy vámpírokat gyilkolásszak - a hangjában ironia bujkált, és talán egy kis keserűség is.

- Soha nem leszel túl öreg.

- Szép gondolat - ezzel kiitta az utolsó kortyot is a csészéből.

- Ideje indulnunk. Nem szeretnénk a Sersorát megvárakoztatni.

- Isten őrizz! - feleltem.

- Ámen - mondta ő.

- Tudsz valamit, amit nem árulsz el nekem? - meredtem rá, míg ő a bögréjét öblítette el a mosogatónál.

- Nem - felelte.

Én is elmosogattam a saját bögrémet, de nem vettem le róla a szemem. Éreztem, hogy a gyanakvástól összeráncolom a homlokom.

- Manny?

- Nem t'ok semmit se, mexikói becsszavamra.

- Akkor mi a baj?

- Tudod, hogy a vaudou-ban hittem, mielőtt Rosita rendes keresztényt csinált belőlem.

- Igen, na és?

- Dominga Salvador nem csak a papnőm volt. A szeretőm is.

- Te most viccelsz, ugye? - bámultam rá némán néhány pillanatig.

- Nem viccelődnék ilyesmivel - mondta nagyon komoly arccal. Megvontam a vállam. Állandóan elképedek azon, hogy ki milyen szeretőt választ magának.

- Akkor ezért tudtál ilyen gyorsan megbeszélni vele egy találkozót.

Manny rábólintott.

- Miért nem mondtad el hamarabb?

- Mert esetleg megpróbáltál volna nélkülem bejutni hozzá valahogy.

- Az annyira rettenetes lett volna?

- Talán - azok a barna szemek nagyon komolyan néztek rám.

Felvettem a pisztolyomat az asztalról, és beletettem a pisztolytáskába. Nyolc golyó. A Browningban tizennégy is elfér. De ne álmodozunk: ha nyolcnál több golyóra lenne szükségem, akkor meghaltam. És Manny is.

- A francba - suttogtam.

- Mi van?

- Úgy érzem magam, mintha a mumushoz mennénk látogatóba.

Manny előre-hátra ingatta a fejét.

- Nem rossz hasonlat.

Klassz. Rohadtul, mocskosul klassz. Miért csinálom ezt az egészet? Benjamin Reynolds véráztatta mackója villant az agyamba. Hát igen, tudom, hogy miért csinálom. Ha csak egy pici kis esély is van rá, hogy a kisfiú még életben van, a pokolra is elmennék - főleg, ha lenne esélyem, hogy vissza is jussak onnan. Ezt azért nem mondtam ki hangosan. Nem voltam kíváncsi rá, hogy a pokol is jó hasonlat-e.

A környék tele volt régi házakkal, negyven-ötven évesekkel. A gyepek mindenütt barnára száradt a vízhiány miatt - itt nem voltak kerti locsolók. A házak melletti ágyásokban virágok próbáltak valahogy életben maradni. Főleg petúniák és muskátlik, meg néhány rózsabokor. Az utcák tiszták, rendezettek voltak, de egy tömbbel arrébb akár azért is lelőhettek, mert nem tetszik a kabátod színe.

A bandák elkerülték Señora Salvador szomszédságát. Még az automata pisztolyokkal felfegyverzett kamaszok is tartanak olyasmitől, amit nem lehet golyókkal legyőzni, akármilyen jól céloz is valaki. Az ezüstbevonatú golyók megsebesítik a vámpírokat, de nem ölik meg őket. Megölnek egy vérfarkast, de nem egy zombit. Miszlikbe apríthatod a rohadékot, de a testrészei utánad másznak. Láttam már ilyet. Nem szép látvány. A bandák nem lépnek a Sersora pázsitjára. Semmi erőszak. Ez az örök béke szigete.

Hallani történeteket egy spanyol bandáról, akik azt hitték magukról, hogy nekik nem árthat a varázslat. Van, aki azt mondja, a banda volt vezetője még ma is Dominga házában alagsorában van, és időnként parancsokat teljesít. Elég megmutatni bármelyik kis bűnözőnek, aki nagyon elkanászodik.

En személy szerint soha nem láttam, hogy feltámasztott volna egy zombit. De hát azt se láttam, ahogy a kígyókat hívja. Ha rajtam múlik, nem is változtatnék ezen a helyzeten.

Señora Salvador kétszintes háza egy jó ötszáz négyszögöles kertben állt. Szép, tágas földterület. Élénkpiros muskátlik pompáztak a fehérre meszelt falak mellett. Piros és fehér, vér és csontok. Biztos voltam benne, hogy az arra vetődők figyelmét nem kerülte el ez a jelképrendszer. Az enyémet tutira nem.

Manny egy krémszínű Chevrolet Impala mögött parkolt le az úttesten. A dupla garázs is fehérre volt festve, hogy passzoljon a ház színéhez. Egy öt éves forma kislány vadul kerekezett

föl-alá a járdán a triciklijével. Két valamivel idősebb fiú üldögélt a teraszhoz vezető lépcsőkön. Abbahagyták a játékot, és minket néztek.

Egy férfi állt mögöttük a teraszon. Ujjatlan kék pólója fölött pisztolytáska lógott. Elég idétlenül nézett ki. Már csak egy villogó neonfelirat kellett volna fölé: „Seggfej”.

A járdán krétával felrajzolt jelek voltak. Pasztellszínű kereszttek és olvashatatlan ábrák. Úgy nézett ki, mint valami gyerekjáték, de nem az volt. A Señora lelkes rajongói az imádat jeleit rajzolták a háza elé. Az ábrák mellett csonkig égett gyertyák. A triciklis kislány ide-oda kerekedett az ábrákon. Így normális, nem?

Követtem Mannyt a kiégett gyepen. A triciklis kislány most már minket figyelt, kis barna arcáról nem lehetett leolvasni semmit.

Manny levette a napszemüvegét, és rámosolygott az ajtóban álló férfire.

- Buenos dias, Antonio. Rég láttalak.

- Sí - felelte Antonio halk, barátságtalan hangon. Erősen napbarnított karjait lazán keresztbe fonta a mellén, így jobb keze pont a pisztolya markolatánál volt.

Manny testét használtam pajzsként, és így eltakarva, feltűnés nélkül én is a saját pisztolyomra tettem a kezem. Légy résen! - ez a kiscserkészek jelszava. Vagy a tengerészeké?

- Erős, jóképű férfi lett belőled - szólalt meg Manny.

- A nagyanyám azt mondta, be kell engedjem magukat.

- Okos asszony.

- Ő a Señora - vont a vállát Antonio. Most engem vett szemügyre.

- Ő kicsoda?

- Señorita Anita - Blake ezzel Manny hátrább lépett, hogy előrejöhessen. Így is tettem, a jobb kezem lezserül a derekamon, mintha nagyon laza lennék, de csak így tudhattam a pisztolyomat a kezem ügyében.

Antonio lenézett rám. Sötét szemében bosszúság látszott, de

semmi több. Ez semmi se volt Harold Gaynor testőreinek a tekintetéhez képest. Rámosolyogtam.

- Örülök, hogy megismertem.

Gyanakodva méregetett egy pillanatig, aztán biccentett. Tovább mosolyogtam rá, és lassan az ő arcán is mosoly terült szét. Azt hitte, flörtölök vele. Hagytam, hadd higgye.

Spanyolul mondott valamit. Nem tudtam mást tenni, csak mosolyogtam és ráztam a fejem. Lágy hangon beszélt, és ahogy a sötét szemek rám néztek, meg ahogy a szája görbült - nem kellett beszélnem a nyelvet, hogy tudjam, most éppen ajánlatot tesz. Vagy sérteget.

Manny nyaka megmerevedett, az arca elvörösödött. Összeszorított foggal mondott valamit.

Most Antonio vörösödött el, a keze a pisztoly felé nyúlt. Feljebb léptem két lépcsőfokot, és megérintettem a csuklóját, mintha fogalmam sem lenne róla, mi folyik. Antonio karja az izgalomtól pattanásig feszült.

Sugárzó arccal néztem fel rá, miközben fogtam a csuklóját. Tekintetét Mannyről visszakarta rám, aztán a feszültség csökkent, de nem engedtem el addig a csuklóját, míg le nem ejtette karját az oldalára. Kezemet az ajkához emelte, megcsókolta. A szája egy pillanatig elidőzött a kézfejemén, de a szemét le nem vette Mannyről. Dühödten, haragosan nézett rá.

Antoniónál volt fegyver, de amatőr volt. A felfegyverzett amatőrök végül általában lelövetik magukat. Kíváncsi voltam, vajon Dominga Salvador tudja-e ezt? Lehet, hogy menő a vuduban, de lefogadom, hogy nem sokat tud a fegyverekről, és hogy mit jelent az, ha valaki rendszeresen fegyvert visel. Akármit is jelent, Antonióban ez nem volt meg. Simán lelőne akárkit. Nem kerülne nagy megerőltetésébe. De nem a megfelelő okból lőné le. Amatőr logika alapján. Persze az áldozat ettől még ugyanúgy meghalna.

Maga mellé vont a teraszra, a kezem még mindig a kezében. A bal kezem. Tőlem azt akár egész nap foghatta volna.

- Ellenőriznem kell, nincs-e fegyvere, Manuel.

- Megértem - felelte Manny. Fellépett a teraszra, Antonio meg hátrább lépett, megőrizve köztük a távolságot, ha esetleg Manny nekiesne. Ezzel a háta tiszta célponttá vált számomra. Ez a felelőtlenség más körülmények között halálos.

Mannyt a terasz korlátjához állította, akár egy rendőrségi motozásnál. Antonión látszott, hogy érti a dolgát, de ez egy dühös motozás volt, sok gyors, ideges kézmozdulattal, mintha Manny testének érintése is megvadítaná. Mennyi gyűlölet szorult a jó öreg Tonyba!

Az eszébe sem jutott, hogy engem is végigtapogasson, fegyvert keresve. Ejnye.

Egy másik férfi is megjelent az üvegajtónál. Talán a negyvenes évei végén járt. Fehér atlétát viselt, felette skótkockás inget, amit nem gombolt be. Az ingujját feltúrte, amennyire csak tudta. Izzadság borította a homlokát. Arra tippeltem, hogy hátul a derekánál van egy pisztoly. Fekete hajában tiszta fehér tincs húzódott, pont a homloka felett.

- Mi tart ennyi ideig? - kérdezte Antoniót. Fojtott hangon beszélt, erős akcentussal.

- Megnéztem, nincs-e Manuelnél fegyver.

Az idősebb helyeslően bólintott.

- A Señora kész fogadni önöket.

Antonio félreállt, újra elfoglalva őrhelyét a teraszon. Egy csókot cuppantott felém, ahogy elmentem mellette. Éreztem, ahogy Manny megmerevedik, de sikeresen bejutottunk a nappaliba, és még csak egy lövés sem dördült el. Ezt nevezem sikernek.

A tágas nappali bal sarkát egy étkezőrész foglalta el. A fal mellett zongora állt. Vajon ki játszik rajta? Antonio? Nem hinném.

Követtük a férfit egy rövid előszobán át egy nagy konyhába. Az erős napfény arany négyszögekben vetült a fekete-fehér kőpadlóra. A padló és maga a konyha nem volt új, de a gépek igen. A hátsó fal jókora darabját jégkockakészítős, italadagoló luxushűtő foglalta el. Az összes készülék halványsárga volt:

őszi bronz, arany.

A konyhaasztalnál ülő nő túl volt a hatvanon. Sovány, barna arcát sok apró ránc barázdálta. Hófehér haját kontyba fogta a tarkójánál. Egyenes derékkal ült a széken, madárcsontú kezeit az asztal lapján pihentette. Végtelenül ártalmatlannak tűnt. Egy kedves nagyi. Ha csak a negyede igaz annak, amit hallottam róla, akkor ez volt a legtökéletesebb álca, amit valaha is láttam.

Ránk mosolygott és felénk nyújtotta a kezét. Manny odalépett, megfogta, majd az ajkával érintette a kézfejet.

- Jó újra látni téged, Manuel - mondta a nő zengő alt hangon, melyet kis akcentus tett bársonyossá.

- Téged is, Dominga - ezzel elengedte a nő kezét, és leült vele szemben.

Én még mindig az ajtóban álltam, Dominga gyors pillantást vetett rám.

- Nos, Anita Blake, végre eljöttél hozzám.

Furcsa volt, hogy ezt mondta. Mannyre pillantottam. Szeme értetlenül villant rám. Ő sem értette. Ez klassz.

- Nem tudtam, hogy ennyire vár, Señora.

- Sok mindent hallottam rólad, chica. Bámulatos dolgokat. - Volt valami azokban a fekete szemekben, abban a mosolygó arcban, ami egyáltalán nem volt ártalmatlan.

- Manny? - tettem fel a kérdést.

- Nem tőlem.

- Nem, Manuel már nem beszélget velem. A drága kis felesége megtiltotta neki. - Ez az utolsó mondat dühösen, keserűen hangzott.

Te jó szagú úristen! A Közép-Nyugat leghatalmasabb vudu papnője elhagyott szeretőt játszik. Hú, de ciki.

Az asszony dühvel teli, fekete semeit felém fordította.

- Végül mindenki, aki vuduval foglalkozik, eljön Señora Salvadorhoz.

- Én nem foglalkozom vuduval.

Elnevette magát. Arcának összes ránca benne volt a nevetésében.

- Halottakat keltesz életre, zombikat gyártasz, és nem foglalkozol a vuduval. Jaj, chica, ez olyan vicces - a hangjában őszinte vidámság bujkált. Úgy örülök, hogy jó napot szereztem neki!

- Dominga, megmondtam, miért akartunk találkozni veled. Világosan megmondtam... - szólt közbe Manny.

A nő csendre intette.

- Ó, igen, nagyon pontosan fogalmaztál a telefonban, Manuel. - Felém hajolt. - Világosan megmondta: maga nem azért jön, hogy részt vegyen itt valami pogány rituálén. - A keserűség olyan éles volt a hangjában, hogy meg lehetett fulladni tőle.

- Gyere ide, chica - ezzel felém nyújtotta egyik kezét, nem mindkettőt. Talán nekem is meg kellene csókolnom a kezét, mint Mannynek? Nem tudtam, hogy pápalátogatásra jövök.

Rájöttem, hogy nem akarom megérinteni. Semmi rosszat nem tett, de mégis, a vállizmain csikorogtak a feszültségtől. Félttem, és nem tudtam, miért.

Előbbre léptem, bizonytalanul megfogtam a kezét, nem tudtam, mit tegyek vele. A bőre meleg és száraz volt. Mintegy lesegített a hozzá legközelebb álló székbe, de nem engedte el a kezemet. Lágy, mély hangon mondott valamit.

- Sajnos, nem értek spanyolul - ráztam meg a fejem.

Szabad kezével megérintette a hajamat.

- Hollófekete a hajad. Nem származhat valami sápadtarcútól.

- Anyám mexikói volt.

- És mégsem beszéled a nyelvét.

Még mindig fogta a kezemet, én meg szerettem volna, ha elengedné.

- Kicsi voltam, amikor meghalt. Apám rokonai neveltek fel.

- Értem.

Visszahúztam a kezem, és azonnal jobban éreztem magam. Semmit nem csinált velem. Semmit. Miért voltam akkor olyan rohadtul ideges? A fehér hajtincses férfi a Señora mögött állt. Tisztán láttam. A kezei is a szemem előtt voltak. Láttam a hátsó

ajtót és a konyhai bejáratot. Senki nem kúszott a hátam mögé. De a tarkóm tövénél égnek állt a hajam szála.

Mannyre pillantottam, de ő meg Domingát figyelte. Manny olyan erősen szorította össze a két kezét az asztal lapján, hogy az ujjpercei elfehéredtek.

Úgy éreztem magam, mintha valami külföldi filmfesztiválon lennék, ahol még feliratozva sincs a film. Többé-kevésbé tudtam, mi folyik, de nem voltam benne biztos, hogy igazam van. A libabőr a nyakamon azt jelezte, hogy valami hókuszpókusz van folyamatban. Manny reakciója meg azt, hogy a hókuszpókusz neki szólt.

Manny hirtelen leejtette a vállát. A kezéből kiment az a szörnyű feszültség. Láthatóan megkönnyebbült valamitől. Dominga elmosolyodott, kivillantva ragyogó fogsorát.

- Olyan nagy hatalom lehetett volna a kezében, mi corazón.
- Nem akartam a hatalmat, Dominga - felelte Manny.

Csak néztem egyikről a másikra, nem voltam benne egészen biztos, hogy mi történt.

Nem egészen tudtam, mi zajlott le az előbb. Abban sem voltam biztos, hogy akarom-e tudni. Inkább készségesen elhittem, hogy a tudatlanság áldás. Olyan gyakran az.

Dominga hirtelen újra engem nézett.

- És te, chica, te akarsz a hatalmat?

A tarkóm tövéből a borzongás áterjedt az egész testemre. Olyan érzés volt, mintha rovarok masíroznának a bőrömon. A francba.

- Nem - adtam rövid, egyszerű választ. Talán többször kellene ezzel próbálkoznom.

- Talán most még nem, de később majd igen.

Nem tetszett, ahogy ezt mondta. Nevetséges, hogy itt ülök reggel 7:28-kor egy napfényes konyhában és rettegek. De így volt. A gyomrom görcsbe rándult.

Dominga mereven nézett rám. A szemei csak emberszemek voltak. Nyoma sem volt bennük egy vámpír csábító hatalmának. Csak egyszerű emberszemek voltak, de mégis... A

nyakamról a hajszálak megpróbáltak lekúszni a gerincemen.

Csupa libabőr lett a testem, bizsergető melegség öntött el. Megnyaltam az ajkamat, és mereven Dominga Salvadorra néztem.

Egy kis varázslást végzett. Engem tesztelt. Csináltam már ilyet azelőtt. Az embereknek annyira tetszik, amit csinálok. Azt hiszik, tudok varázsolni.. Pedig nem. Csak kapcsolatom van a halottakkal.

Az nem ugyanaz.

A majdnem tökéletesen fekete szemébe bámultam, és éreztem, hogy előredőlök. Olyan érzés volt, mintha esnék, pedig meg se mozdultam. A világ egy pillanatra megfordult körülöttem, aztán minden helyreállt. Hőhullám tört ki a testemből, akár egy tekergő, tüzes kötél. Az öregasszony felé haladt. Aztán eltalálta, nagyon erősen, én is megéreztem, mint valami áramütést.

- A francba! - álltam fel, levegőért kapkodva.

- Anita, jól vagy? - most már Manny is állt. Finoman megérintette a karomat.

- Nem is tudom. Mi a fenét csinált velem?

- Amit te csináltál velem, chica - felelte Dominga. Egy kicsit sápadtnak látszott. Verejték gyöngyözött a homlokán.

A testőr ellépett a faltól, keze lazán lógott az oldalán, de készenlétben.

- Ne, Enzo - szólalt meg Dominga -, minden rendben. - Nehezen vette a levegőt, mintha csak futott volna.

Állva maradtam. Kérem szépen, én most azonnal haza akarok menni, gondoltam.

- Dominga, nem azért jöttünk ide, hogy játszadozzunk - Manny hangját sokkal mélyebbé tette a düh, és azt hiszem, a félelem is. Az utóbbi érzelmet meg tudtam érteni.

- Ez nem játék, Manuel. Elfelejtetted mindazt, amire megtanítottalak? Azt, ami voltál?

- Semmit sem felejtettem el, de nem azért hoztam ide Anitát, hogy valami baja essen.

- Hogy esik-e valami baja vagy sem, az csak tőle függ, mi corazón.

Ez utóbbi mondata nem tett boldoggá.

- Nem akar segíteni nekünk. Csak macska-egér játékot játszik. Jó, de az egér most elmegy - megfordultam, hogy elinduljak kifele, de közben szemmel tartottam Enzót. Ő nem egy amatőr volt.

- Nem akarod megtalálni a kisfiút, akiről Manny azt mondta, hogy elrabolták? Csak hároméves, túl kicsi ahhoz, hogy egy bokor tartsa a markában.

Ettől megtorpantam. Tudta, hogy így lesz. A franc essen ebbe a nőbe.

- Mi az a bokor?

- Tényleg nem tudod? - kérdezte mosolyogva.

Megráztam a fejem.

Még szélesebb lett a mosolya, elégedett a kellemes meglepetéstől.

- Tedd a jobb kezed az asztalra, tenyérrel fölfele, Por favor.

- Ha tud valamit a fiúról, mondja el. Kérem.

- Viseld el a tesztjeimet, és segíteni fogok.

- Milyen teszteket? - reméltem, hogy a hangom kifejezi azt a gyanakvást, amit éreztem.

Dominga felkacagott, röviden és vidáman. A szája körül az összes apró ránc megmozdult. A szemében jókedv ragyogott. Miért éreztem azt, hogy engem nevet ki?

- Rajta, chica, nem bántalak - közölte.

- Manny?

- Ha valami olyasmit csinál, amitől bajod eshet, szólok.

- Azt halottam, három zombit is életre tudsz kelteni egyetlen éjszaka, és ezt nap mint nap megcsinálod. Mégis, igazából csak egy kezdő vagy - nézett rám kicsit zavart csodálkozással Dominga.

- Boldogok a tudatlanok - feleltem.

- Ülj le, chica. Nem fog fájni, ígérem.

Ez most nem fog fájni. De ebben az volt, hogy később

fájdalmasabb dolgok következnek. Azért leültem.

- Mindenfajta késlekedés a kisfiú életébe kerülhet - próbáltam jobbik énjére hatni.

Felém hajolt.

- Tényleg azt hiszed, hogy a gyerek még mindig életben van? - És még mondja valaki, hogy nincs jobbik énje.

Önkéntelenül hátrahőköltem, és hazudni sem tudtam neki.

- Nem - feleltem.

- Akkor viszont van időnk, nem?

- Mire van időnk?

- Add a kezed, chica, por, favor, aztán majd válaszolok.

Mély lélegzetet vettem, és az asztalra tettem a jobb kezem, tenyérrel fölfele. Mit titokzatoskodik itt nekem? Utálom, ha valaki titokzatoskodik.

Az asszony elővett egy kis fekete zsákot az asztal alól, mintha csak egész idő alatt ott lett volna az ölében. Úgy tűnt, készült.

Manny úgy bámult a zsákra, mintha valami undorító dolog készülné kimászni belőle. Hát majdnem. Dominga Salvador vett ki belőle valami undorító dolgot.

Egy amulett volt, egy gris-gris, fekete tollakból, csontdarabokból, megszáritott madárlábból. Először azt hittem, egy csirkéé, de aztán észrevettem a vastag fekete karmokat. Valahol a világban egy falábú héja vagy sas repkedett.

Rémképeket láttam, ahogy beleváj a húsemba a karmokkal, egész testemben megfeszültem, legszívesebben leléptem volna. De ő csak a nyitott tenyeremre tette a gris-grist. Tollak, csontdarabok, egy megszáradt héjaláb. Nem volt nyálkás. Nem fájt. Igazából inkább egy kicsit hülyének éreztem magam.

Aztán megéreztem a meleget. Az az izé ott a kezemen meleg volt. Egy másodperccel azelőtt még nem volt az.

- Mit csinál vele? - kérdeztem Domingát.

Nem válaszolt. Felnéztem rá, de ő a kezemet fixírozta, feszült figyelemmel. Mint egy ugrásra kész macska.

Visszapillantottam a kezemre. A karmok behajlottak, aztán

széttáruultak, aztán újra behajlottak. Mozogtak a kezemben.

- Baromság! - Fel akartam állni. Lesöpörni ezt a förtelmet a padlóra. De nem tettem meg. Csak ültem ott, minden szőrszálam az égnek állt, a szívem a torkomban vert, de hagytam, hogy mozogjon a kezemben.

- Rendben - mondtam kicsit zihálva -, átmentem a tesztjén. Most már vigye a pokolba ezt a valamit a kezemből.

Dominga óvatosan felemelte a karmot a kezemből. Vigyázott rá, hogy ne érjen a bőrhöz. Nem tudtam, miért fontos ez, de figyelemreméltó volt.

- A francba, a francba - morogtam magam elé. A hasamhoz dörzsöltem a kezem, megérintve az ott rejtegetett pisztolyt. Megnyugtató volt a gondolat, hogy ha minden kötél szakad, egyszerűen lelőhetem a nőt. Mielőtt halálra rémít.

- Rátérhetnénk végre a lényegre? - a hangom egész határozottnak tűnt. Jó, meg vagyok dicsérve.

Dominga a tenyerén ringatta a karmot.

- Megmozdítottad a karmot. Megrémültél, de nem lepődtél meg. Miért? Mit mondhattam volna neki? Semmi olyasmi nem volt, amit az orrára akartam volna kötni.

- Kapcsolatban vagyok a halottakkal. A holttestek úgy válaszolnak nekem, mintha gondolatolvasó lennék.

Elmosolyodott.

- Tényleg azt hiszed, hogy a halottkeltő képességed olyan, mint a gondolatolvasás? Szórakoztató bűvésztükk?

Dominga nyilvánvalóan soha nem találkozott még egy igazán jó telepatikussal. Ellenkező esetben nem gúnyolódott volna. A maguk módján azok is pont olyan ijesztőek voltak, mint ő.

- Életre keltem a halottakat, Sersora. Ez csak egy munka.

- Ezt magad sem gondolod komolyan.

- Pedig nagyon igyekszem - válaszoltam.

- Más is tesztelt már korábban - jelentette ki.

- Az anyai nagymamám tesztelt, de nem ilyesmivel - mutattam a még mindig összehúzott karmokra. Úgy nézett ki, mint egy műkéz, amit a diliboltban vesz az ember. Most, hogy nem volt a

kezemben, nyugodtan gondolhattam, hogy apró eleinekkal működik. Oké.

- A nagyanyád vuduhívő volt?

Bólintottam.

- Miért nem tanultál tőle?

- Velem született adottság, hogy életre tudom kelteni a holtakat. Nem ez határozza meg a vallásválasztásomat.

- Keresztény vagy - ez úgy hangzott a szájából, mintha valami rossz lenne.

- Ez van - álltam fel. - Bárcsak azt mondhatnám, hogy örülök, hogy találkoztunk, de nem így van.

- Tedd fel a kérdéseidet, chica.

- Tessék? - túl gyorsan jött az új téma.

- Kérdezd meg, bármit is akartál kérdezni - mondta a papnő.

Mannyre pillantottan.

- Ha azt mondja, hogy válaszolni fog, akkor válaszolni fog - mondta Manny, de nem látszott felhőtlenül boldognak ettől.

Újra leültem. Még egy inzultus, és már itt sem vagyok. De ha tényleg tudna segíteni... A pokolba, a nő megcsillantott előttem egy vékony reménysugarat. És azok után, amit a Reynolds-házban láttam, két kézzel kaptam utána.

- Keltett életre zombit az elmúlt néhány hétben? - Eredetileg azt terveztem, hogy a lehető legudvariasabb leszek, de most már leszartam.

- Néhányat - felelte.

Eddig jó. Haboztam a következő kérdés előtt. Egy pillanatra újra felidéződött, ahogy az az izé mozog a tenyeremben. Beletöröltem a kezem a nadrágom szárába, mintha ezzel ki tudtam volna törölni az érzést. Mi a legrosszabb, amit tehet velem, ha megsértem? Fogalmam se volt.

- Küldött ki zombikat mostanában olyan megbízással, hogy... bosszút álljanak? - Nocsak, ez udvarias lett, le a kalappal.

- Egyet sem.

- Biztos benne? - tettem fel a kérdést.

- Emlékeznék rá, ha gyilkosokat eresztettem volna ki a sírból.

- A gyilkos zombiknak nem kell feltétlenül ölniük - feleltem.

- Igen? - húzta fel vékony szemöldökét. - Ennyire értesz a gyilkos zombik feltámasztásához?

Megálltam, hogy ne fészkelődjek a széken, mint egy hazugságon kapott kisdíák.

- Csak egyszer csináltam ilyet.

- Mesélj róla.

- Nem - a hangom nagyon határozott volt. - Nem, ez magánügy.

A saját különbejáratú rémálmom, amit nem készültem megosztani a vudu nagyasszonyával.

Úgy döntöttem, kicsit változtatok a témán.

- Támasztottam már fel gyilkosokat. Nem voltak erőszakosabbak, mint más élőhalottak.

- Hány holtat hívtál ki a sírból?

- Nem tudom - vontam meg a vállam.

- Mondj egy... - úgy tűnt, keresi a megfelelő szót - egy becslést.

- Nem tudom. Biztosan több százat.

- Ezret?

- Lehet. Nem számoltam - feleltem.

- A főnököd a Halottkeltő Rt.-nél számolta?

- Feltételezem, hogy minden ügyfélről van akta, úgyhogy igen.

- Érdekelne a pontos szám - mondta ő mosolyogva.

Mi baj lehet belőle?

- Utánanézek, ha tudok.

- Milyen szófogadó kislány! - mondta, majd felállt. - Nem én keltettem életre azt a gyilkos zombit, akit keresel. Ha ez az, amelyik békés polgárokat eszik. - Dominga mosolygott, majdhogynem nevetett, mintha ez vicces lett volna. - De ismerek olyanokat, akik soha nem állnának szóba veled. Olyanokat, akik

meg tudják tenni ezt a szörnyűséget. Majd én megkérdezem őket, és nekem felelni fognak. Nekem elmondják az igazat, és

én majd elmondom. neked, Anita.

Úgy mondta ki a nevemet, ahogy azt spanyolul kellett. Egzotikusnak hangzott.

- Nagyon köszönöm, Señora Salvador.

- De kérek ezért az információért cserébe egy szívességet.

Lefogadtam volna, hogy valami kellemetlent készült mondani.

- Mi lenne az a szívesség, Señora?

- Azt szeretném, ha alávetnéd magad még egy tesztnek.

Rábámultam, várva, hogy folytassa, de nem tette.

- Milyen tesztnek? - kérdeztem.

- Gyere le velem a pincébe, és megmutatom - a hangja mézesmázos volt.

- Nem, Dominga - közölte Manny. Már ő is állt. - Anita, semmi olyasmit nem tud majd mondani a Señora, ami megérné, hogy megcsináld, amit akar.

- Tudok olyan emberekkel és lényekkel beszélni, akik veletek nem beszélnek, egyikőtökkel sem. Mert olyan jó keresztények vagytok.

- Gyere, Anita, nincs szükségünk a segítségére - indult el Manny az ajtó felé. Nem követtem. Manny nem látta a lemészárolt családot. Nem álmodott múlt éjjel vérborította játékmackókkal. Én igen. Ha a Señora tud segíteni, nem mehettem el. Nem csak arról volt szó, hogy Benjamin Reynolds életben van-e vagy sem. Az a valami, akármilyen is volt, újra ölni fog. És arra tippeltem, hogy volt valami köze a vuduhoz. Ehhez nem értettem. Segítségre volt szükségem, méghozzá sürgősen.

- Anita, gyere - fogta meg Manny a karomat, és egy kicsit az ajtó felé húzott.

- Mondjon valamit a tesztről.

Dominga diadalmasan mosolygott. Tudta, hogy ő dönt. Tudta, hogy nem megyek el addig, amíg meg nem ígértetem vele, hogy segít. A fenébe.

- Menjünk le a pincébe. Majd ott elmagyarázom a tesztet.

- Anita, nem tudod, mit csinálsz. - Manny még szorosabban

markolta a karomat. Igaza volt, de...

- Csak maradj mellettem, Manny, támogass. Ne hagyd, hogy olyasmit csináljak, ami árthat.

- Anita, akármit is akar Dominga odalenn, az ártani fog. Lehet, hogy nem fizikailag, de fog.

- Meg kell tennem, Manny - megpaskoltam a kezét és rámosolyogtam. - Minden rendben lesz.

- Nem - felelte -, nem lesz.

Nem tudtam, mit feleljek erre, hacsak azt nem, hogy valószínűleg igaza van. De ez nem számított. Meg fogom tenni, akármit is kér, persze az ésszerűség határain belül, ha ez megakadályozza a további gyilkosságokat. Ha ez azt jelenti, hogy soha többé nem kell félig megevett holttestet látnom.

- Menjünk le a pincébe - mondta Dominga mosolyogva.

- Beszélhetnék Anitával négyszemközt, Sersora, por favor? - szólalt meg Manny. A keze még mindig a karomon volt. Éreztem, hogy mennyire feszült.

- Tiéd ennek a gyönyörű napnak a hátralevő része, hogy beszélgethess vele, Manuel. De nekem csak ez a kis időm van. Ha most megcsinálja velem ezt a tesztet, megígérem, hogy minden tőlem telhető módon segítek neki megtalálni azt a gyilkost.

Négy vagy öt ember halt meg idáig. Csúnya módon haltak meg.

- Már mondtam, hogy megteszem. Menjünk.

A Señora ájtott az asztal túlsó oldalára és megfogta Manny karját, aki úgy összerezgett, mintha megütötte volna.

- Semmi baja nem esik, Manuel. Esküszöm - és ezzel elhúzta mellőlem.

- Nem bízom benned, Dominga.

- De hát ő döntött így, Manuel. Nem kényszerítettem - nevetett fel a nő.

- Megzsaroltad, Dominga. Megzsaroltad mások biztonságával.

- Megzsaroltalak, chica? - nézett vissza a válla fölött.

- Igen - feleltem.

- Hát, a te tanítványod, corazón. Ugyanolyan becsületes. És ugyanolyan bátor.

- Igen, bátor, de még nem látta, mi van odalent.

Gondoltam, megkérdezem, pontosan mi van odalent, de nem tettem. Nem is igazán akartam tudni. Fenyegettek már meg páran természetfeletti baromságokkal. Ne menj be abba a szobába, elkap a szörny! Általában tényleg van szörny a szobában, és általában el is akar kapni. De idáig gyorsabb vagy szerencsésebb voltam, mint a szörnyek. Maradjon is így.

Bárcsak megfogadhattam volna Manny figyelmeztetését. Sokkal jobb lett volna most hazamenni, de a kötelességtudat felütötte bennem azt a ronda fejét. A kötelességtudat és a rémálmok zsongása. Nem akartam még egy lemészárolt családot látni.

Dominga kivezette a szobából Mannyt. Követtem, Enzóval a nyomomban. Micsoda díszes menet!

Meredek, falécekből álló lépcső vezetett a pincébe. Remegett a lábunk alatt, ahogy lefelé lépkedtünk. Nem volt kellemes érzés. Az ajtón beáramló ragyogó napfény tökéletes sötétségbe veszett. A fény elbizonytalanodott, és úgy tűnt, elhalványul, mintha nem lett volna hatalma ezen a barlangszerű helyen. Megtorpantam a napvilág szürke szélénél, és lebámultam a helyiség éjfékete sötétjébe. Még Dominga és Manny alakját sem tudtam kivenni, pedig itt kellett lenniük előttem.

Enzo, a testőr, mint egy türelmes hegy várakozott a hátam mögött. Semmi jelét nem adta, hogy siettetne. Akkor az én kezemben volt a döntés? Összeszedhetném a játékaimat és hazamehetnék?

- Manny! - kiáltottam.

- Itt vagyok, Anita - jött messziről egy hang. Túl messziről. Talán a helyiség akusztikája viccelt meg. Talán nem.

Erőlködtem, hogy lássam, honnan jött a hang, de semmit nem lehetett látni. Lejjebb mentem két lépcsőfokot a tintafekete sötétségbe, aztán megálltam, mintha falba ütköztem volna. A legtöbb pincében érezni dohszagot, de itt valami áporodott, fanyar, édeskés szag terjengett. A holttestek majdnem leírhatatlan szaga. Itt a lépcső tetején csak halványan lehetett érezni, de biztos voltam benne, hogy minél lejjebb megyek, annál rosszabb lesz.

A nagyanyám vudu papnő volt. Az ő hougunjának - szentélyének - nem volt olyan szaga, mint a holttesteknek. A jó és rossz közti határvonal nem olyan egyértelmű a vudu vallásban, mint a wiccában, vagy a kereszténységben és a sátánizmusban, de azért megvan. Dominga Salvador a rossz oldalon állt. Ezt tudtam, mielőtt idejöttem. De akkor is zavart.

Flores nagymama megmondta, hogy nekromanta vagyok. Ez egyszerre több és kevesebb is volt, mint vudu papnőnek lenni. Együttéreztem a halottakkal, az összes halottal. Nehéz

vuduhívőnek és nekromantának is lenni, és megmaradni jónak. Túl nagy a kísértés - mondta a nagy. Ösztönözte, hogy keresztény legyek. Ösztönözte apámat, hogy szakítson el az anyai rokonságtól. Azért ösztönözte, mert szeretett engem és féltette a lelkemet.

És most itt voltam, és a lépcső a kísértés kitátott torkába vitt le. Mit mondana erre Flores nagymama? Valószínűleg azt, hogy „Menj haza”. Ami észszerű tanács lenne. A szorító érzés a gyomromban ugyanezt mondta.

Felgyulladt a lámpa. Ott álltam hunyorogva a lépcsőn. Az egyetlen tompa fényű égő a lépcső alján úgy ragyogott, mint egy csillag. Dominga és Manny pont az égő alatt álltak, és engem néztek.

Fény. Miért éreztem magam rögtön jobban? Hülyeség, de így volt. Enzo hagyta az ajtót becsapódni mögöttünk. Sűrű volt a homály, de beljebb, egy keskeny, téglafalú folyosón még néhány csupasz villanykörte himbálódzott.

Már majdnem a lépcső alján jártam. Az a fanyar, édeskés szag erősebb lett. Megpróbáltam a számon át lélegezni, de ettől majdnem megfulladtam. A rothadó hús szaga rátapad a nyelvre.

Dominga vezetett minket a szűk folyosón. A falakon, egymástól szabályos távolságban foltok voltak. Úgy nézett ki, mintha lecementezték volna a mögöttük levő ajtókat. Festéket kentek a cementre, de ott akkor is ajtók, szobák voltak korábban, szép sorjában. Miért falazták be őket? Miért falazták be az ajtókat? Mi volt mögöttük?

Végighúztam az ujjam hegyét a durva cementen. Érdes és hűvös volt a felülete. Nem volt túl régi a festék. Lemállott volna ebben a nyirkosságban. De nem. Mi volt e mögött az eltorlaszolt ajtó mögött?

Elkezdett viszketni a bőröm, pont a lapockám alatt. Leküzdöttem a kísértést, hogy hátrapillantsak Enzóra. Biztosra vettem, hogy rendesen viselkedik. Biztosra vettem: attól kell legkevésbé tartanom, hogy esetleg lelő.

Hűvös és nyirkos volt a levegő. Ez volt a pincék pincéje. Volt három ajtó, kettő jobbra, egy balra, amik nem voltak befalazva. Az egyikén új lakat csillogott. Ahogy elmentünk mellette, hallottam, ahogy az ajtó megnyikordul, mintha valami nagytestű dolog dőlt volna neki.

Megálltam.

- Mi van odabent?

Enzo is megállt, amikor én megálltam. Dominga és Manny épp befordultak a folyosón, így egyedül voltunk. Megérintettem az ajtót. A fa megcsikordult, recsegetve nekifeszült az ajtópántoknak. Mintha valami óriási macska dörgölődött volna az ajtóhoz. Megcsapta az orromat az ajtó alól kiáramló szag. Összeszorítottam a szám, és hátrébb léptem, de a bűz ott maradt a számban és a torkomban. Görcsösen nyeltem egyet, de ettől csak rosszabb lett. Végig éreztem a nyelőcsővemben.

Az ajtó mögötti lény nyivákoló hangot adott. Nem tudtam eldönteni, állati vagy emberi hang volt-e. Nagyobb volt egy embernél, akármilyen is legyen az. És halott volt. Nagyon is halott.

Bal kezemmel befogtam az orrom és a szám. A jobb szabad maradt - sohase lehet tudni. Ha esetleg a lény áttörne az ajtón. Golyókkal a járkáló halottakkal szemben... Tudtam, mit sem érne, de azért mégis megnyugtató volt a pisztoly. Ha minden kötél szakad, legalább lelőhetem Enzót. Azért valahogy azt éreztem, ha az ajtót zörgető lény kiszabadulna, Enzo pont annyira neszélvben lenne, mint én.

- Tovább kell mennünk, induljon - szólalt meg.

Az arca nem árult el semmit. Akár a sarki közértbe is tarhattunk volna éppen. Nem látszott, hogy aggódna, és gyűlöltem ezért. Istenem, ha én halálra vagyok rémülve, akkor mindenki más is legyen!

Szemügyre vettem a bal oldali, vélhetően nem bezárt ajtót. Meg kellett tudnom. Felrántottam az ajtót. A szoba úgy négyszer két méteres volt, mint egy cella. A pusztá betonpadló és a fehérre meszelt falak tiszták voltak. Mint egy cella, amelyik új lakóját várja. Enzo becsapta az ajtót. Nem ellenkeztem vele.

Annyit nem ért meg. Ha egy nálam jó ötven kilóval nehezebb alakkal akarnék közelharcba bonyolódni, nagyon kényesen ügyelnék arra, hol húzom meg a határt. Egy üres szoba nem ért annyit.

Enzo nekidőlt az ajtónak. Az éles fényben verejték nyomai látszottak a homlokán.

- Ne kísérletezzen többet az ajtókkal, señorita. Rosszul sülnhet el.

- Hogyne, semmi baj - bólintottam. Egy üres szoba, és máris izzad. Nagy öröm tudni, hogy valami megijesztette. De miért ez a szoba, és nem a nyivákoló, bűzös? Halvány gőzöm sem volt róla.

- Utol kell érnünk a Señorát - intett barátságos mozdulattal, mint egy főpincér, aki az asztalhoz vezet. Mentem, amerre mutatott. Hova máshova is mehettem volna?

A folyosó egy nagy, téglalap alakú terembe vezetett. A falak ugyanolyan riasztó fehérre voltak festve, mint előbb a cellában. A meszelt padlót ragyogó piros és fekete minták díszítették. Ezeket a szimbólumokat rajzolják fel a vudu szentélyekbe a loa, a vudu istenek megidézéséhez.

A jelek mintha falként szegélyeztek volna egy ösvényt, egy oltárhoz vezettek. Ha nem a kijelölt vonalon megy az ember, tönkreteszi a gondosan kialakított jelképeket. Nem tudtam, hogy ez jót vagy rosszat jelentene-e. Az ismeretlen mágiára vonatkozó 369-es szabály szerint, ha az embernek kétségei vannak, inkább hagyja békén az egészet.

Békén hagytam.

A szoba végében gyertyák égtek. A meleg fények lobogása meleggel és világossággal töltötte meg a szobát. Dominga ott állt a fényben, ebben a fehérségben, és süttött róla a gonosz. Nem volt rá más szó. Nem egyszerűen rossz volt, hanem gonosz. Úgy ragyogott körülötte, mint a folyékony, tapintható sötétség. A mosolygó öregasszony eltűnt, egy hatalmasság állt előttünk.

Manny az egyik oldalon állt, Domingát bámulta, aztán rám

pillantott, látszott a szeme fehérje. A kihúzott háttal álló Dominga mögött volt az oltár. Döglött állatok tömege ömlött le a tetejéről, mintha csak egy tócsát alkottak volna a padlón. Csirkék, kutyák, egy malac, meg két kecske, meg szőrcsomók és alvadt vér, amikről nem tudtam, milyen eredetűek. Az oltár úgy nézett ki, mint egy szökőkút, melynek közepéből vastag sugárban, lassan hömpölyögve halott dolgok áradnak.

Frissek voltak az áldozatok, nem lehetett még érezni a rothadás szagát. Az egyik kecske üveges tekintete rám meredt. Gyűlöltem kecskét ölni. Annyival intelligensebbnek tűnek a csirkéknél. Persze lehet, hogy csak én gondolom őket okosabbnak.

Az oltártól jobbra egy magas nő állt. A gyertyafényben majdnem teljesen feketén ragyogott a bőre, mintha valami kemény, fényes fából lett volna kifaragva. Szép, vállig érő haj, széles arccsontok, telt ajkak, tökéletes smink. Hosszú, selymes anyagú ruhát viselt, vérpiros színe jól illett a rúzsához.

A másik oldalon egy zombi állt - valamikor nő volt. Hosszú, fakóbarna haja majdnem a derekáig ért. Valaki olyan szépen kifejlte, hogy csillogott - ez volt az egyetlen dolog a hullán, ami élőnek látszott. A bőre már elszürkült, fonnyadt húsa úgy tapadt a csontjaira, mint egy összement vállkendő. A vékony, rothadó bőr alatt szálkás, összeaszott izmok mozogtak. Az orra már majdnem teljesen eltűnt, ettől az egész arc befejezetlennek látszott. A csontvázszerű alakon bő, karmazsinvörös ruha löttyögött.

Még a smink nyomai is látszottak rajta. Az összezsugorodott ajkakra már nem raktak rúzsot, de a kidülledt szemeket mályvaszínű szemhéjpor keretezte. Nagyokat nyelve újra a másik nőre fordítottam a tekintetem.

Ő is zombi volt. Soha nem láttam még ennyire épen maradt és elevennek látszó zombit, de minden bujasága ellenére halott volt. A nő, a zombi visszabámult rám. Volt valami a tökéletes barna szemeiben, ami nem jellemző a zombikra. Pár nap, néha pár óra alatt elfelejtik, kik és mik voltak életükben. De ez a

zombi félt. Égő fájdalomként jelent meg a szemében a félelem. A zombiknak nincs ilyen tekintetük.

Visszafordultam a rosszabb állapotban levő zombi felé, és azt láttam, hogy ő is engem néz. A kidülledt szemek rám meredtek. A szemüregből nagyjából már leszáradt a hús, így az arckifejezése nem volt annyira pontos, mint a másiké, de azért mégis. Mégis ott volt a szemében a félelem.

Dominga biccentett, erre Enzo intett, hogy menjek beljebb a körbe. Nem akaródzott.

- Mi a fene folyik itt, Dominga?

- Nem szoktak velem ilyen gorombán beszélni - válaszolt mosolyogva, majdnem nevetve.

- Akkor ideje megszoknia - feleltem. Enzo leheletét ott éreztem a nyakamon. Igyekeztem nem tudomást venni róla. Próbáltam úgy tenni, hogy ne látsszon: jobb kezemmel éppen a pisztolyomért nyúlok. Nem volt könnyű. Ha az ember a fegyveréért nyúl, az általában pontosan annak is látszik. De most mintha senki nem vette volna ezt észre. Kettő null ide.

- Mit csinált a két zombival?

- Nézd meg te magad, chica. Ha tényleg olyan hatalmad van, ahogy beszélik, akkor megválaszolod a saját kérdésed.

- És ha nem jövök rá? - kérdeztem.

- Akkor nincs olyan hatalmad, mint hiszik - mondta mosolyogva, de fekete szeme kifejezéstartelen volt, mint egy cápáé.

- Ez most a teszt?

- Mondjuk.

Felsóhajtottam. A vudu úrnője tudni akarta, mennyire is vagyok kemény valójában. Vajon miért? Lehet, hogy nem volt meghatározott oka. Lehet, hogy egyszerűen csak egy szadista, hataloméhes dög. Igen, ez hihetőnek tűnt. De mégis, hátha volt oka az előadásnak. Ha igen, egyelőre nem jöttem rá, mi az.

Mannyre pillantottam. Alig észrevehetően megvonta a vállát. Ő sem tudta, mi folyik itt. Isteni.

Nem akartam Dominga játékában részt venni, főleg, hogy

nem ismertem a szabályokat. A zombik még mindig engem néztek. Volt valami a tekintetükben. Félelem, és valami ennél még rosszabb - remény. A francba. A zombik nem reménykednek. Semmit nem éreznek. Halottak. Ezek itt nem voltak halottak. Rá kellett jönnöm, miért. Remélve, hogy a kíváncsiság nem pusztítja el a halottkeltőt.

Óvatosan, a szemem sarkából szemmel tartva megkerültem Domingát. Enzo a helyén maradt, elzárva az utat. Ahogy ott állt, nagynak és erősnek látszott, de azért el tudtam volna mellette menni, ha nagyon akarok. Annyira, hogy meg is öljem. Reméltem, hogy erre nem kerül sor.

A rothadó zombi lenézett rám. Magas volt, több mint 180 centi. A vörös ruha alól csontvázszerű láb kandikált ki. Egy magas, karcsú nő, valószínűleg gyönyörű lehetett valamikor. A majdnem csupasz szemüregből kidülledtek a szemei. Ha megmozdította, cuppogó hangot adott.

Elhánytam magam, amikor életemben először hallottam ezt a hangot. A rothadó szemgödörben mozgó szemgolyók hangját. Ez négy évvel ezelőtt volt, akkor még zöldfülű voltam. Ma már nem hanyok, sőt a szemem sem rebben a rothadó hústól. Legtöbbször legalábbis nem.

A nő szemei fakóbarnák voltak, sok zölddel. Valami drága parfüm illata lengte körül. Finom, porszerű, mintha hintőpor került volna az ember orrába, édes, virágos illat. Mellette érződött a rothadó hús bűze. Ingerelte az orromat, kaparta a torkomat. Ha legközelebb megérezem ennek a finom, drága parfümnek az illatát, rothadó hús fog róla az eszembe jutni. Na mindegy, az illata alapján amúgy is túl drágának tűnt ahhoz, hogy ilyet vegyek.

A nő engem bámult. A tekintete egy élő személyiségé volt. Valaki volt, nem csak egy tárgy. A zombikról általában úgy beszélek, hogy „amik”, nem pedig „akik”. Lehet, hogy nagyon elevennek tűnnek, amikor kikelnek a sírból, de ez nem tart sokáig. Elrohadnak. Először a személyiség és az intelligencia tűnik el, aztán maga a test. Mindig ebben a sorrendben. Az

úristen nem olyan kegyetlen senkihez sem, hogy meghagyja a tudatát, miközben a teste elbomlik. Ezzel itt valami nagyon nem stimmelt.

Megkerültem Dominga Salvadort. Nem tudtam volna megmondani, miért, de nem mentem közel hozzá. Fegyver nem volt nála, ebben majdnem teljesen biztos voltam. A veszély, amit jelentett, nem kapcsolódott késekhez vagy pisztolyokhoz. Egyszerűen csak nem akartam, hogy hozzám érjen, még véletlenül se.

A jobb oldalon álló zombi tökéletes volt. Semmi jelét nem mutatta a pusztulásnak. Éber, élénk tekintettel nézett rám. Istenem, segíts! Ha bárhol megjelenik, nem veszik észre, hogy nem élő ember. Én honnan tudtam, hogy nem él? Magam sem voltam biztos benne. A szokásos jelek egyikét sem mutatta, de én felismertem a halottakat, mert megéreztem őket. Mégis... Felnéztem rá. Szép, sötét arca felém fordult. Félelem süttött a tekintetéből.

Akármilyen erő is tett képessé arra, hogy feltámasszam a halottakat, az azt súgta, hogy ez egy zombi, de ez nem volt szemmel látható. Elképesztő. Ha Dominga így tudja a zombikat életre kelteni, akkor játszva legyőz engem.

Nekem három napot kell várnom, mielőtt életre keltek egy halottat. Ezzel hagyok időt a léleknek, hogy elhagyja a környéket. A lélek egy ideig még általában ott lebeg. Átlagban három napig. Szart se vagyok képes kihívni a sírból, ha a lélek még ott van. Az elmélet szerint, ha egy halottkeltő érintetlenül tudná hagyni a lelket, amikor életre kelti a testet, akkor igazi feltámasztást tudnánk végezni. Tudják, feltámasztást, az igazit, mint Jézus és Lázár történetében. Én nem hittem ebben. Vagy csak egyszerűen ismertem a saját korlátaimat.

Felnéztem erre a zombira, és rájöttem, hol a különbség. A lelke itt volt. Mindkét testben még mindig ott volt a lélek. Hogyan? Hogy az istenbe tudta ezt Dominga megcsinálni?

- A lelkük. A lelkük nem hagyta el a testet - hangomban benne volt az undor, amit éreztem. Minek fáraszsam magam

azzal, hogy titkolom?

- Nagyon jó válasz, chica.

- Hogyan csinálta? - kérdeztem Domingát, bal oldalára állva, és közben Enzót is szemivel tartva.

- Foglyul ejtettem a lelket, abban a pillanatban, hogy elhagyta a testet.

- Ez nem magyaráz meg semmit - ráztam meg a fejem.

- Tudod, hogyan kell palackba zárni a lelket?

Palackba zárni a lelket? Viccel? Nem, nem viccelt.

- Nem, nem tudom - próbáltam nem nagyon fölényesnek hangzani, miközben ezt mondtam.

- Annyi mindent taníthatnék neked, Anita, annyi mindent.

- Nem, köszönöm, nem kérek belőle - majd folytattam. - Szóval palackba zárta a lelküket, majd életre keltette a testeket és visszahelyezte a lelket a testbe.

Csak találgattam, de logikusan hangzott.

- Nagyon, nagyon jó. Pontosan ez történt.

Dominga olyan keményen nézett rám, hogy az már kényelmetlen volt. Üres, fekete szemeivel úgy bámult, mint aki jól meg akar jegyezni magának.

- De miért rohad a másik zombi? Elméletileg, ha a lélek érintetlen, a test nem bomlik el.

- Nem csak elméletileg. Bebizonyítottam a gyakorlatban is - felelte.

Ránéztem a rothadó holttestre, és az visszanézett rám.

- Akkor miért rohad az egyik, és a másik miért nem? - így beszélget két halottidéző a szakmáról. Mondd csak, ugye nem holdfényben kelted életre a zombikat?

- Mert visszatehetem a lelket a testbe, aztán megint kivehetem, ahányszor csak akarom.

Most aztán tényleg rámeredtem Dominga Salvadorra. Csak néztem, és nem akartam mutatni, hogy majd leesett az állam a meglepetéstől. Igyekeztem, hogy a rettenet ne üljön ki az arcomra. Nagyon élvezné, ha megdöbbenhet. Semmiképpen sem akartam örömet okozni neki.

- Lássuk csak, hogy jól értem-e? - próbáltam olyan hangon beszélni, mintha éppen valami vezetőképző tanfolyam hallgatója lennék. - Visszatette a lelket a testbe, és akkor nem rothadt. Aztán kivette, ettől szokásos zombi lett belőle, és elkezdett rothadni.

- Pontosan így történt - felelte.

- Aztán újra visszahelyezte a lelket a rothadó testbe, és akkor a zombi visszakapta a tudatát és életre kelt. Megállt a rothadás, amikor a lélek visszakerült?

- Igen.

Szar ügy.

- Vagyis akár a végtelenségig megtarthatja ilyen állapotban ezt a félig elrothadt zombit?

- Igen.

Duplán szar ügy.

- És ezzel mi van? - mutattam a másikra, mintha csak egy előadáson lennék.

- Sokan sokat fizetnének érte.

- Egy pillanat, úgy érti, hogy eladhatja szexrabszolgaként?

- Például.

- De... - Ez iszonyatos lehetőség volt. A nő egy zombi, ami azt jelentette, hogy nincs szüksége táplálékra vagy alvásra, egyáltalán semmire. Be lehet tenni egy szekrénybe, és amikor kell, elővenni, mint egy játékszert. Egy tökéletesen engedelmes rabszolga.

- Ugyanolyan engedelmesek, mint a normális zombik, vagy a lélek szabad akaratot is ad nekik?

- Nagyon engedelmesnek tűnnek.

- De lehet, hogy csak magától félnek.

- Lehet - felelte mosolyogva.

- Nem tarthatja örökre fogságban a lelküket.

- Valóban nem.

- A léleknek tovább kell mennie.

- A keresztény hited szerinti pokolba vagy mennyországba?

- Igen - válaszoltam.

- Ezek gonosz asszonyok voltak, chica. A saját családjuk adta nekem őket. Fizettek azért, hogy megbüntessem őket.

- Még pénzt is kapott ezért?

- A törvény szerint a család engedélye nélkül nem szabad semmit se csinálni a holttesttel.

Nem tudom, hogy szándékosan akart-e elborzasztani. Lehet, hogy nem. De ezzel az egy mondattal a tudomásomra hozta, hogy amit csinál, az teljesen törvényes. A halottaknak nincsenek jogaik. Pont ezért akartunk a zombikat védő törvényeket hozatni.

- Senki nem érdemli meg, hogy az örökkévalóságot egy holttestbe zárva töltsse.

- Ezt lehetne tenni a siralomházban tartott halálraítélt bűnözőkkel, chica.

A haláluk után a társadalmat szolgálhatnák.

- Nem, ez nem helyes dolog - ráztam meg a fejem.

- Megteremtettem a nem rothadó zombit, chica. A halottkeltők, ahogy ti hívjátok magatokat, évek óta keresik ennek a titkát. Én megtaláltam, és az emberek hajlandóak lesznek fizetni érte.

- Akkor sem helyes dolog. Lehet, hogy nem sokat tudok a vudu vallásról, de még a saját hívei sem tartják ezt rendjén valónak. Hogy tarthatja a lelket fogságban, nem engedve őket elmenni és egyesülni a loával?

Megvonta a vállát és felsóhajtott. Hirtelen nagyon fáradtnak tűnt.

- Azt reméltem, chica, hogy segítesz nekem. Ha együtt dolgoznánk, sokkal több zombit tudnánk alkotni és sokkal gyorsabban. Hihetetlenül gazdagok lehetnénk.

- Rossz helyen kopogtat.

- Most már én is tudom. Mivel nem vagy vudun, azt reméltem, nem fogod helytelennek tartani ezt a dolgot.

- Legyen az illető keresztény, buddhista, muzulmán, vagy ami csak akar, Dominga, senki nem fogja azt gondolni, hogy ez így rendben van.

- Lehet, hogy nem, de az is lehet, hogy igen. Megkérdezni csak lehet?

- Legalább az első kísérleti alanyát szabadítsa meg a szenvedéseitől - mutattam a rothadó zombira.

- Nagyon hatásos bemutató példány, nem? - pillantott Dominga a zombira.

- Oké, létrehozott egy nem rothadó zombit, de ne legyen szadista.

- Úgy véled, hogy kegyetlen vagyok vele?

- Igen - feleltem.

- Manuel, szerinted is kegyetlen vagyok vele?

Manny engem nézett, miközben válaszolt neki. Valamit próbált üzeni a tekintetével, de nem tudtam, hogy mit.

- Igen, Señora, kegyetlen vagy vele.

A nő ekkor rápillantott, az arca, a mozdulata meglepődésről árulkodott.

- Tényleg úgy gondolod, Manuel, hogy kegyetlen vagyok? A te imádott amantéd?

- Igen - bólintott Manny lassan.

- Néhány évvel ezelőtt nem ítéleztél ilyen gyorsan, Manuel. Megölted nekem a fehér kecskét, nem is egyszer.

Manny felé fordultam. Olyan volt, mint amikor egy filmben a főszereplő megvilágosodik valakivel kapcsolatban. Zenének kellene szólnia, és különböző kamera-beállítások kellenének, mikor megtudja az ember, hogy az egyik legjobb barátja emberáldozat végrehajtásában vett részt. A nő azt mondta, nem is egyszer. Nem is egyszer.

- Manny? - suttogtam rekedten. Számomra ez még rosszabb volt, mint ami a zombikkal történt. Fenébe az idegenekkel. Most Mannyről volt szó, és ez nem lehetett igaz.

- Manny? - szólaltam meg újra. Nem volt hajlandó rám nézni. Rossz jel.

- Nem tudad, chica? A te Mannyd nem mesélt neked a múltjáról?

- Fogja be!

- Ő volt a legjobb segítőtársam. Bármit megtett volna értem - folytatta a nő.

- Kussoljon! - ordítottam rá. Az asszony elhallgatott, arca elkeskenyedett a dühtől. Enzo két lépést tett előre az oltárkörbe.

- Ne! - magam sem tudtam pontosan, hogy ezt melyiküknek mondom. - Tőle kell hallanom, nem magától.

Dominga arcán még mindig látszott a düh. Enzo úgy tornyosult mellette, mint egy kitörni készülő tűzhányó. Dominga határozottan bólintott.

- Kérdezd meg akkor tőle, chica.

- Manny, igazat mond ez a nő? Mutattál be emberáldozatot? - Mindezt nagyon természetes hangon kérdeztem, pedig nem így kellett volna. A gyomrom olyan görcsben volt, hogy az már fájt. Már nem féltem, legalábbis Domingától nem. Az igazságtól, csak az igazságtól féltem.

Manny felnézett. A haja az arcába hullott, keretbe foglalva a tekintetét. Mennyi fájdalom volt azokban a szemekben! Majdnem meghátrálásra késztetett.

- Szóval igaz? Válaszolj végre, a rohadt életbe. - A hangom még mindig normális, nyugodt volt, a bőröm viszont jéghideg.

- Igen - felelte.

- Igen? Emberáldozatot mutattál be?

- Igen! Igen! - nézett indulatosan egyenesen a szemembe.

Most én fordítottam el a tekintetem.

- Istenem, Manny, hogy tehetted? - Már másképp, halkán szólt a hangom. Mondhatnám, úgy hangzott, mintha mindjárt sírva fakadni készültem volna.

- Ez majdnem húsz évvel ezelőtt volt, Anita. Hittem a vuduban, nekromanta voltam. Szerelmes voltam a Señórába. Legalábbis azt hittem.

Újra felnéztem rá. Az arckifejezésétől alig bírtam megszólalni.

- A fenébe, Manny.

Nem válaszolt semmit. Csak állt ott nyomorultan. Nekem

meg nem fért a fejembe a két dolog. Manny Rodriguez meg valaki, aki lemészárolja a szarvatlan kecskét egy rituálé során. Manny tanított meg különbséget tenni jó és rossz között az ilyen ügyekben. Annyi mindent nem volt hajlandó megtenni. Fele ilyen rossz dolgokat. Az egésznek nem volt semmi értelme.

- Ezzel most nem tudok foglalkozni - ráztam meg a fejem, és hallottam, ahogy kimondom a mondatot, bár nem akartam. - Rendben, Señora Salvador, felrobbantotta a maga kis bombáját. Előtte azt mondta, hogy segít nekünk, ha átmegyek a tesztjén. Átmentem?

Amikor kétségei vannak az embernek, jobb, ha csak egy problémára koncentrálsz.

- Lehetőséget akartam adni, hogy segíts az új vállalkozásomban.

- Mindketten tudjuk, hogy nem vagyok hajlandó erre.

- Nagy kár, Anita. Egy kis segítséggel akár olyan hatalmad is lehetne, mint nekem.

Hogy pont olyan legyenek, mint ő, mikor felnövök? Köszönöm, ebből nem kérek.

- Mindenesetre köszönöm, de jól érzem magam a bőrömben.

- Jól érzed magad? - pillantása Mannyra esett, aztán rám.

- Manny és én majd megoldjuk ezt a problémát. Szóval, segít nekem?

- Ha én segítek neked, anélkül, hogy te is segítenél nekem valamiképpen, akkor tartozni fogsz nekem.

- Inkább csak információval kereskednék. - Nem akartam tartozni neki.

- Mit tudhatsz, ami megérné nekem erőfeszítést tenni azért, hogy kinyomozzam a gyilkos zombidat?

Elgondolkodtam egy pillanatra.

- Például tudom, hogy készülőkélben van a törvény a zombikról. Nemsokára lesznek jogaik, és védeni fogja őket a törvény. - Reméltem, hogy ez tényleg hamarosan megtörténik. Nem tartottam fontosnak megmondani neki, mennyire az elején

tartott még a munka.

- Vagyis gyorsan adjak el néhány nem rothadó zombit, mielőtt még törvénytelené válik a dolog.

- Szerintem nem nagyon aggasztaná, hogy valami törvénytelen. Az emberáldozat is illegális.

- Már nem csinálok ilyesmit, Anita. Felhagytam minden rosszal - küldött egy apró mosolyt felém.

Nem hittem neki, és ő tudta, hogy nem hiszek neki. Még szélesebb lett a mosoly az arcán.

- Abbahagytam az ilyen gonosz dolgok üzését, amikor Manuel elhagyott. Mivel nem ösztönzött többet ilyesmire, tisztességes hokor, vudu papnő lett belőlem.

Folyékonyan hazudott, de nem tudtam bizonyítani az ellenkezőjét, és ezt ő is tudta.

- Értékes információval szolgáltam. Segít vagy nem?

- Körbeérdeklődöm a követőim között, hogy tud-e valaki a gyilkos zombidról - bólintott rendkívül barátságosan. Az volt az érzésem, hogy magában kinevet.

- Manny, szerinted segíteni fog?

- Ha a Señora valamit megígér, azt megteszi. Ezzel nincs baj.

- Megtalálom azt a gyilkost neked, ha bármi köze van a vuduhoz - mondta Dominga.

- Nagyszerű - feleltem. Nem mondtam azt, hogy köszönöm, mert nem tűnt helyénvalónak. Legszívesebben azt mondtam volna neki, hogy egy rohadt személtáda, és egy golyót repítettem volna a szeme közé, de akkor Enzót is le kellett volna lőnöm. Hogy magyaráznám meg ezt a rendőrségnek? Nem követett el semmilyen törvénytisértést. A fene egye meg.

- Igazam van, ha attól tartok, hiába is hivatkoznék a jóindulatára azért, hogy felejtse el ezt az örült tervet, és az újonnan kifejlesztett zombijait rabszolgának adja el? - kérdeztem meg tőle.

- Chica, chica, legmerészebb álmaidban sem tudod elképzelni, hogy milyen gazdag leszek. Dönthetsz úgy, hogy

nem társulsz velem, de megakadályozni nem tudod a dolgot - mosolygott rám.

- Mérget azért ne vegyen rá - válaszoltam.

- Miért, mit csinálsz? Elmész a rendőrségre? Nem követek el semmilyen törvénysértést. Egyetlen módon állíthatsz le, ha megölsz - egyenesen a szemembe nézett, miközben ezt mondta.

- A végén még rábeszél.

- Ne, Anita, ne kerülj szembe vele - lépett mellém Manny.

Rá is iszonyú dühös voltam, a pokolba az egészszel.

- Le fogom állítani, Señora Salvador. Akármibe is kerül.

- A fekete mágiát akarod ellenem felhasználni, Anita, de te leszel az, aki hamarosan meghal.

Kezdjük ott, hogy nem voltam járatos a fekete mágiában. Megvontam a vállam.

- Valami kézzelfoghatóbbra gondoltam, mondjuk egy pisztolygolyóra.

Enzo előrelendült, hogy a főnökasszonya és közém állhasson az oltárkörben. Dominga megállította.

- Hagyd csak, Enzo. Anita dühös és nagy megrázkódtatás érte ma reggel - a tekintetében az látszott, hogy kinevet. - Semmit sem tud az igazi mágiáról. Nem árthat nekem, és erkölcsileg túl felsőbbrendű ahhoz, hogy hidegvérű gyilkosságot kövessen el.

Az volt a legrosszabb az egészben, hogy igaza volt. Nem lőhettem le csak úgy egyszerűen, hacsak nem fenyegette veszély az életemet. A várakozó zombikra pillantottam, akik türelmesek voltak, mint a halottak, de emögött a végtelen türelem mögött félelem volt, és remény és... Istenem, az élet és a halál közötti határvonal egyre megfoghatatlanabbá vált.

- Legalább az első kísérleti példányát engedje örök nyugalomra térni. Bebizonyította, hogy akárhányszor el tudja távolítani a lelket a testből és vissza is tudja tenni. Ne kényszerítse arra, hogy ezt végigélje.

- De már vevőm is van rá, Anita.

- Ó, jézusom, csak nem azt akarja mondani... Édes istenem, egy nekrofil.

- Vannak, akik nálunk sokkal jobban szeretik a halottakat, és az olyanokért, mint ez a nő, hatalmas összegeket hajlandók fizetni.

Lehet, hogy mégis le kellene lőnöm.

- Maga egy kőszívű, erkölcstelen tetű.

- Neked viszont, chica, meg kell tanulnod tisztelni az idősebbeket.

- A tiszteletet ki kell érdemelni - válaszoltam.

- Anita Blake, azt hiszem, nem szabadna elfelejtened, miért félnek az emberek a sötétségtől. Gondoskodom róla, hogy nemsokára megjelenjen valaki az ablakodnál. Egy sötét éjjelen, amikor mélyen alszol a meleg, biztonságos ágyadban, valami gonosz lény mászik majd be a szobádba. Kivívom a tiszteletedet, ha ezt kívánod.

Meg kellett volna ijednem, de nem így történt. Dühös voltam, és haza akartam menni.

- Rákényszerítheti az embereket arra, hogy féljenek magától, Señora, de a tiszteletet nem lehet kikényszeríteni.

- Majd meglátjuk, Anita. Hívj, ha megkaptad az ajándékomat. Nem kell rá sokáig várnod.

- Ezzel együtt segít megtalálni a gyilkos zombit?

- Azt ígértem, segítek, és ez így is lesz.

- Rendben - feleltem. - Most már elmehetünk?

- Mindenesetre szaladjatok ki a napfényre, ott elég bátrak vagytok.

Elindultam a folyosó felé. Manny szorosan mellettem. Nem néztünk egymásra, de erősen szemmel tartottuk a Señorát és kedvenceit. Ahogy elértem a folyosót, megálltam. Manny könnyedén megérintette a karom, mintha tudta volna, mit akarok mondani, de nem vettem tudomást róla.

- Lehet, hogy nem vagyok hajlandó hidegvérrel megölni magát, de ha bántani merészel, golyót ereszték a fejébe egy ragyogó, derűs napon.

- A fenyegetés nem segít rajtad, chica - közölte.
- Magán sem, rohadt vén dög - mosolyogtam rá bájosan.

Az arca elkeskenyedett a dühtől. Még szélesebben mosolyogtam.

- Anita nem gondolja ezt komolyan, Señora - szólt közbe Manny. - Nem fog megölni.

- Ez igaz, chica? - Dominga öblös hangja egyszerre volt barátságos és ijesztő.

Görbén néztem Mannyre. Nagyon jó kis fenyegetés volt, és nem akartam, hogy a józan ész vagy az igazság elvegye az élet.

- Azt mondtam, hogy lelövöm, nem azt, hogy megölöm. Így volt, nem?

- Igen, így volt.

Manny megragadta a karomat, és elkezdett húzni a lépcső felé. A bal karomat fogta, a jobbot szabadon hagyva, hogy elérhessem a pisztolyomat. Ha esetleg szükség lenne rá.

Dominga nem mozdult. Dühös fekete szemeit rajtam tartotta, míg be nem fordultunk a sarkon. Már az előtérben jártunk, ahol a becementezett ajtók voltak. Kiszabadítottam magam Manny kezéből. Egymásra meredtünk egy pillanatra.

- Mi van az ajtók mögött? - kérdeztem tőle.

- Nem tudom.

Láthatta a kételkedést az arcomon, mert így folytatta:

- Isten a tanúm, Anita, nem tudom. Húsz évvel ezelőtt nem voltak itt.

Csak bámultam rá, mintha pusztán a tekintetemmel meg tudtam volna változtatni a helyzetet. Bárcsak Dominga Salvador megtartotta volna magának Manny titkát. Én nem akartam megtudni.

- Anita, most azonnal ki kell jutnunk innen.

A fejünk feletti villanykörte kialudt, mintha valaki elfújta volna. Felnéztünk, de nem lehetett semmit se látni. A karon hirtelen libabőrös lett. Az előttünk levő égő fénye is kezdett elhalványodni, aztán kihunyott.

Mannynek igaza volt. Mennünk kellett. Félig futva elindultam a lépcső felé, Manny mellettem. A fényes lakattal lezárt ajtó recsegett-ropogott, mintha a mögötte levő valami próbált volna kiszabadulni. A következő körte is kialudt, majd elnyelt minket a sötétség. Teljes erővel rohantunk, mire elértük a lépcsőt. Már csak két égő maradt.

A lépcső közepén jártunk, amikor az utolsó is kialudt. A világ sötétségbe borult. Mozdulatlanra dermedtem, nem akartam továbbmenni, amíg semmit nem látok. Manny karja hozzám ért, de őt sem láttam. Koromsötét volt. Megérintettem volna a szemgolyóm, anélkül, hogy láttam volna az ujjam. Megragadtuk egymás kezét. Mannyé nem volt sokkal nagyobb, mint az enyém, de meleg volt és ismerős, és rohadtul megnyugtató.

Az eltörő fa hangja olyan hangos volt, mint egy pisztolylövés az éjszakában. Rothadó hús szaga töltötte be a lépcsőfeljárót.

- A kurva életbe! - bukott ki belőlem, a szavak visszhangoztak a sötétben, visszapattantak a falakról. Bárcsak ne mondtam volna semmit! Valami nagytestű lény jutott ki a folyosóra. Akkora azért nem lehetett, mint amilyennek hallatszott. Nyálkás hangok siklottak a lépcső felé. Vagy legalábbis így tűnt a zajokból ítélve.

Feljebb botorkáltam két lépcsőfoknyit. Mannyt sem kellett sürgetni. Botladoztunk a sötétben, mögöttünk a sietős hangok. Az ajtó alatti fénycsík olyan ragyogó volt, hogy az már majdnem fájt. Manny felrántotta az ajtót. Napfény tűzött a szemembe. Egy pillanatra mindkettőnket elvakított.

Valami felsikított mögöttünk, ahogy megállította a világosság. Majdnem emberi sikoly volt. Kis híján megfordultam, hogy megnézzem, de Manny becsapta az ajtót.

- Nem akarod látni. Én sem akarom látni.

Igaza volt. Akkor miért volt bennem az a sürgető érzés, hogy feltépjem az ajtót, és lebámuljak a sötétbe, míg meg nem pillantok valami halvány, alakatlan dolgot? Egy rettenetes, rémálomszerű valamit? Rámeredtem a csukott ajtóra, aztán annyiban hagytam.

- Szerinted utánunk fog jönni?
- Ki a napfényre? - kérdezett vissza Manny.
- Igen - feleltem.
- Nem hiszem, de menjünk, mielőtt kiderül.

Egyetértettem vele. Az augusztusi napfény betöltötte a nappalit. Meleg volt és valóságos. A sikoly, a sötétség, a zombik meg mindezek nem illettek a napfényhez. Az ijesztő dolgok eltűnnek reggelre. Azért nem volt tökéletesen megnyugtató a helyzet.

Kinyitottam a szűnyoghálós ajtót. Megrémülve, én? De azért olyan erősen füleltem, hogy hallottam a vér dobolását a fülemben. Füleltem, hogy hallom-e az üldözőnk csúszkálásának hangjait. De semmi.

Antonio még mindig őrt állt odakint. Figyelmeztetnünk kellene, lehet, hogy egy lovecraft-i rémség van a nyomunkban?

- Megkefélté a lenti zombit? - kérdezte Antonio.

Hát ennyit a jó öreg Antonio figyelmeztetéséről.

Manny nem reagált a megjegyzésre.

- Menjen, és kefélje meg maga - mondtam neki én.
- Mi van?

Mentem tovább, lefelé a terasz lépcsőin. Manny mellett. Antonio nem vette elő a pisztolyát, és nem lőtt le minket. Egyre jobb lesz ez a nap.

A triciklis kislány Manny kocsija mellett állt meg. Felnézett rám, ahogy beültem az anyósülésre. Visszanéztem az óriási barna szemekbe. Az arca egész napbarnított volt. Nem lehetett több ötévesnél.

Manny beszállt a vezetőülésre. Sebességbe tette a kocsit és elindultunk. A kislány és én csak néztük egymást, de épp mielőtt befordultunk a sarkon, újra elkezdett kerekézni fel-alá a járdán.

A légkondicionáló hideg levegőt fűjt a kocsiba. Manny lakóövezeti utcákon hajtott végig. A járdák többnyire üresek voltak, az emberek már elmentek dolgozni. Minden udvaron kisgyerekek játszottak. A házak előtt néhány anyuka álldogált. Sehol nem láttam, hogy a papa lett volna otthon a gyerekekkel. A szokások változnak, de nem túl gyorsan. A kocsiban csend feszült közöttünk. Kényelmetlen csend.

Manny lopva rám pillantott a szeme sarkából.

Belefűrtam magam az ülésbe, vágott a pisztolyomba akadt biztonsági öv.

- Tehát egy időben emberáldozatot mutattál be.

Megrándult az arca.

- Azt akarod, hogy hazudjak?

- Nem, nem akarok tudni róla. Boldog tudatlanságban akarok élni.

- Ez nem így működik, Anita.

- Én is tartok tőle, hogy nem. - Megigazítottam az övet, hogy ne nyomja a pisztolyt. Ó, ez a kényelem! Bárcsak mindent ilyen könnyen rendbe lehetne hozni. - Akkor most hogyan tovább?

- Amiatt, hogy tudsz róla? - kérdezte Manny. Közben rám pillantott. Bólintottam.

- Ugye nem fogsz nekem itt hegyi beszédet tartani? Kioktatni, hogy micsoda gazember vagyok?

- Nem látom túl sok értelmét - feleltem.

- Köszönöm - most tovább tartotta rajtam a tekintetét.

- Manny, nem azt mondtam, hogy minden rendben. Csak azt, hogy nem kezdek el ordítani veled. Legalábbis most még nem.

Elhajtottunk egy nagy fehér kocs mellett, amiben kamaszok ültek. A magnójuk olyan hangosan üvöltött, hogy összekoccant a fogam. A vezető erős csontú, lapos arcú srác volt, mintha egy azték fafaragásról kelt volna életre. A szemünk egy pillanatra találkozott, ahogy elmentünk mellettük. A srác felém csücsörített és cuppogott az ajkával, a többiek pedig harsányan

röhögtek.

Majdnem beintettem nekik, de nem akartam bátorítani a kis bunkókat.

Elfordultak jobbra, mi pedig egyenesen továbbmentünk. Micsoda megkönnyebbülés!

Két kocsi volt még előttünk, amikor megálltunk a lámpánál. Közvetlenül utána kellett elfordulni a nyugati 40-es útra. Nekünk a 270-esen kellett felmenni Olive-ig, aztán már csak egy kis kitérő a lakásom. Úgy háromnegyed órát fogunk utazni. Általában ez nem probléma, de ma nem akartam Manny közelében lenni. Időre volt szükségem, hogy megemésszem a dolgot. Hogy eldöntsem, mit is érzek.

- Anita, kérlek, ne hallgass.

- Istenemre, Manny, nem tudom, mit mondjak.

Barátok közt mindig meg kell mondani az igazat. Ó, igen - gondoltam magamban.

- Négy éve ismerlek, Manny. Jó ember vagy. Szereted a feleségedet és a gyerekeidet. Megmentetted az életemet, és én is a tiédet. Azt hittem, ismerlek.

- Nem változtam meg.

- De igen - néztem rá. - Manny Rodriguez semmilyen körülmények között nem venne részt emberáldozatban.

- Az húsz évvel ezelőtt volt.

- Az emberölés nem évül el.

- Elmondod a zsaruknak? - kérdezte nagyon csendesén.

A lámpa váltott. Kivártuk a sorunkat, aztán beleolvadtunk a szokásos reggeli forgalomba. St. Louisban nincs az a tökéletes dugó, mint Los Angelesben, de az állandó megállás és újra nekioldulás így is elég piszkosul idegesítő. Ma reggel különösen az volt.

- Nincs semmi bizonyítékom. Csak amit Dominga Salvador mondott, de őt meg nem nevezném a legszavahiheőbb tanúnak.

- És ha lenne bizonyítékod?

- Ne akarj sarokba szorítani, Manny. - Kibámultam az

ablakon. Egy ezüstszínű Miada állt mellettünk, leeresztett tetővel. Ősz hajú férfi vezette, hetyke kis sapkában, kezén autóversenyzőknek való kesztyűt viselt. Kapuzárási pánik.

- Rosita tudja? - kérdeztem.

- Gyanakszik, de nem biztos benne.

- Nem akarja tudni - feleltem.

- Lehet, hogy így van - fordult felém, és rám nézett.

- Manny! - üvöltöttem rá. Majdnem belementünk egy piros Fordba. Manny rálépett a fékre, de csak a biztonsági övnek köszönhettem, hogy nem fejeltem le a műszerfalat.

- Jézusom, Manny, figyelj a vezetésre!

Pár másodpercig a vezetésre koncentrált, majd megszólalt anélkül, hogy rám nézett volna.

- Elmondod Rositának?

Csak egy pillanatig gondolkodtam a válaszom, aztán megráztam a fejem. De rájöttem, hogy Manny ezt nem látja, így azt mondtam:

- Nem hiszem. Jobb, ha nem tud róla. Nem hinném, hogy meg tudna küzdeni ezzel a problémával.

- Elhagyna, és vinné a gyerekeket is.

Nem lenne meglepő. Rosita nagyon vallásos nő volt, nagyon komolyan vette a tízparancsolatot.

- Már így is azt hiszi, hogy halottak életre keltésével a lelkem üdvösségét kockáztatom - tette hozzá Manny.

- Semmi baja nem volt ezzel addig, amíg a pápa nem fenyegette meg kiközösítéssel az összes halottkeltőt, ha nem hagyják abba a tevékenységüket.

- Az egyház nagyon fontos Rositának.

- Nekem is, de én már boldog protestáns vagyok. Válszatok egyházat!

- Ez azért nem ilyen egyszerű.

Nem bizony. Ezt én is tudtam. De hát az ember azt teszi, amit lehet, vagy amit muszáj.

- Meg tudod magyarázni, hogy miért voltál hajlandó emberáldozatban részt venni? Mármint, hogy én is meg tudjam

érteni?

- Nem - felelte Manny. Behúzódtott a belső sávba, úgy tűnt, mintha az egy kicsit gyorsabban menne. Ahogy besoroltunk, lelassult. Murphy törvénye a forgalomról.

- Nem is próbálsz megmagyarázni?

- Nincs rá mentségem, Anita. Együtt kell élnem azzal, amit tettem. Más lehetőségem nincs.

Volt igazság abban, amit mondott.

- Ezután másképp fogok gondolni rád, Manny.

- Hogyan másképp?

- Még nem tudom. - Őszinteség. Ha nagyon odafigyelünk, ezután is lehetünk őszinték egymáshoz. - Szerinted van még más is, amiről tudnom kéne? Bármilyen, amit még Dominga egyszer csak kibökhetsz?

- Ennél rosszabb nincs - rázta meg a fejét.

- Oké - mondtam.

- Oké - válaszolta. - Ennyi? Vége a kihallgatásnak?

- Igen. - Egyszerre leeresztettem. Dél előtt 9:23 volt, és egy kis alvásra volt szükségem. Érzelmileg teljesen kimerültem. - Nem tudom, Manny, mit is érzek ezzel kapcsolatban. Nem tudom, hogyan változtatja meg a barátságunkat, vagy a munkakapcsolatunkat, vagy hogy megváltoztatja-e egyáltalán. De azt hiszem, igen. A pokolba, nem tudom.

- Ez teljesen korrekt - felelte. - Beszéljünk valami kevésbé kényes témáról.

- És mi lenne az? - kérdeztem.

- A Señora valami gonosz dolgot fog az ablakodhoz küldeni, pont úgy, ahogy mondta.

- Ezt felfogtam.

- Miért fenyegetted meg?

- Nem volt szimpatikus.

- Hát ez nagyszerű, igazán nagyszerű - közölte ő. - Hogy erre miért nem gondoltam?

- Le fogom állítani azt a nőt, Manny. Arra gondoltam, jobb, ha tudja.

- Soha ne adj előnyt a rosszfiúknak, Anita. Erre tanítottalak.
- Arra is megtanítottál, hogy az emberáldozat gyilkosságnak számít.

- Ez fájt - felelte.

- Igen - mondtam -, tudom.

- Fel kell készülnöd, Anita. Rád küld majd valamit, főleg azért, hogy megijesszen, de nem hiszem, hogy igazán bántani akarna.

- Persze, miután kimondattad velem, hogy nem fogom megölni.

- Nem, egyébként sem hiszi, hogy megölnéd. Izgatja, hogy mekkora hatalmad van. Nem annyira megölni akar, inkább áttéríteni.

- Hogy részt vegyek a zombigyártásban?

- Igen.

- Soha a bűdös életben.

- Anita, a Señora nincs ahhoz hozzászokva, hogy nemet mondjanak neki. - Ez az ő baja, nem az enyém.

- Gondoskodni fog róla, hogy neked is az legyen - nézett rám Manny, aztán újra az útra pillantott.

- Majd megoldom.

- Ne legyél ennyire magabiztos.

- Nem vagyok az, de mit akarsz, mit tegyek? Zuhanjak magamba és bőgjek? Megküzdök vele, amikor, illetve ha egyáltalán, bemászik majd az ablakomon valami ocsmányság.

- Nem tudsz megküzdeni a Sersorával, Anita. Nagy hatalma van, sokkal nagyobb, mint gondolnád.

- Manny, az a nő kurvára rám ijesztett, nem mondhatom, hogy nem volt rám hatással. Ha valami olyasmit küld rám, amivel nem tudok elbánni, majd elfutok, jó?

- Egyáltalán nem jó. Nem tudod, kivel állsz szemben, egyszerűen nem tudod.

- Hallottam annak a valaminek a hangját a folyosón, Manny. Éreztem a szagát. Félek, de Dominga is csak ember, Manny. Az a sok hablaty nem védi meg egy pisztolygolyótól.

- Egy golyó lehet, hogy kiüti, de nem végez vele.

- Ezt hogy érted?

- Ha valaki eltálatálná, mondjuk a fejét vagy a szívet, én úgy bánnék vele, mint egy vámpírral. A fejét és a szívet eltávolítanám. A testét elégetném - pillantott rám oldalvást.

Nem feleltem semmit. Dominga Salvador megöléséről beszélgettünk, aki lelkeket ejtett foglyul és holttestekbe tette őket. Ez irtózatoss volt. Valószínűleg ő támad majd rám előbb. Valami természetfeletti lény beoson az otthonomba. Dominga gonosz, és biztosan ő támad előbb. Gyilkosságnak számítana, ha váratlanul lecsapnék rá? Igen, annak. Ennek ellenére megtenném? Hagytam, hadd formálódjon a fejemben a gondolat. Ízelgettem, mint egy darab cukorkát, barátkoztam a gondolattal. Igen, meg tudnám tenni.

Rosszul kellett volna éreznem magam, hogy képes vagyok eltervezni egy gyilkosságot, mindegy, milyen okból, és még csak meg se rettenek. Nem volt rossz érzésem. Valahogy megnyugtató volt tudni, hogy ha Dominga nagyon nyomul, vissza tudok vágni. Ki vagyok én, hogy húsz évvel ezelőtti bűnökért követ vessek Mannyre? Tényleg, ki vagyok én?

Kora délután volt már. Manny egy szót sem szólt, amikor kitett. Nem kérdezte, hogy feljöhet-e, és én sem hívtam. Még mindig nem tudtam, mit is gondoljak róla, meg Dominga Salvadorról és a nem rothadó zombikról, akikbe visszatette a lelküket. Úgy döntöttem, most nem is töröm ezen a fejem. Valami jó kis fizikai tevékenységre volt szükségem, és olyan mázlim volt, hogy pont aznapra esett a dzsúdóedzésem.

Feketeöves voltam, ami sokkal jobban hangzik, mint amit a valóságban ér. A tatamin, amikor ott vannak a bírók meg a szabályok, egész ügyes vagyok. De kint a világban, ahol a legtöbb rosszfiú vagy ötven kilóval súlyosabb nálam, inkább a pisztolyomban bízom.

Már éppen a kilincsért nyúltam, amikor megszólalt a csengő. Letettem az ajtó mellé a tömött sporttáskámat, és kikukucsáltam a kémlelőnyíláson. Ehhez mindig lábujjhegyre kell állnom.

A homályosan látszó alak szőke volt, világos szemű, és halványan ismerősnek tűnt. Tommy volt az, Harold Gaynor izompacsirta testőre. Ez a nap egyre jobb lesz.

Általában nem viszek fegyvert magammal edzésre. Délutánonként van, és ez nyáron azt jelenti, hogy világosban. Az igazán veszélyes dolgok nem jelennek meg sötétedés előtt. De most kívülré húztam a piros pólómat, és visszacsatoltam a nadrág alatt viselt pisztolytáskámat a helyére. A tenyéryi Firestar éppen csak egy picit nyomott. Ha tudtam volna, hogy szükségem lesz rá, bővebb farmert veszek fel.

A csengő újra megszólalt. Az előbbinél nem szóltam ki, hogy itthon vagyok, de ez nem tántorította el Tommyt. Harmadszor is megnyomta a csengőt, most már rátenyerelt.

Mély lélegzetet vettem, és kinyitottam az ajtót. Felnéztem Tommy fakókék szemébe. Most is üresek, halottak voltak ezek a szemek. Tökéletesen kifejezéstelenek. „Ilyen tekintettel születél, vagy tükör előtt gyakoroltad?” - gondoltam

magamban.

- Mit keres itt? - kérdeztem tőle.

Megrándult az ajka.

- Nem akar behívni?

- Mit mondjak, nem.

Megvonta széles vállait. Zakóján kirajzolódtak a pisztolytáska szíjai. Jobb szabót kellene keresnie.

Balra kinyílt egy ajtó. Egy nő jött ki, kisgyerekekkel a karján. Bezárta a lakást, aztán megfordult és meglátott minket.

- Ó, jó napot! - mondta mosolyogva.

- Jó napot! - feleltem.

Tommy csak biccentett.

A nő megfordult, és elindult a lépcsőház felé. Valami értelmetlenséget gügyögött fejhangon a gyerekeknek.

- Tényleg itt a lépcsőházban akarja elintézni a dolgot? - fordult újra felém Tommy.

- Mi elintézni valónk van?

- Üzletről van szó. Pénzről.

Az arcát fürkészttem, de nem árult el semmit. Az egyetlen megnyugtató dolog az volt, hogy ha Tommy valami rosszat forralna ellenem, valószínűleg nem jönne ide a lakásomra. Valószínűleg.

Beljebb léptem, szélesre tárva az ajtót. Vigyáztam, hogy ne legyek kartávolságon belül, amikor bejön a lakásba. Körülnézett.

- Szép tiszta.

- Van takarítószolgalat - mondtam. - Térjen a lényegre, Tommy. Dolgom van.

- Munka vagy szórakozás? - kérdezte, az ajtó mellett heverő sporttáskára pillantva.

- Semmi köze hozzá - válaszoltan.

Megint az az apró ajakrándulás. Rájöttem, hogy Tommynál ez jelenti a mosolyt.

- Lent a kocsiban van egy táska tele pénzzel. Másfél millió, a felét most kapja, a másik felét, ha életre keltette a zombit.

- Már megmondtam Gaynornak, mi erre a válaszom - ráztam meg a fejem.

- De akkor ott volt a főnöke. Most csak ketten vagyunk. Senki nem fog tudni róla, ha elfogadja. Senki.

- Nem a fűtanúk miatt mondtam nemet. Azért mondtam nemet, mert nem végzek emberáldozatot. - Éreztem, hogy elmosolyodok. Ez az egész nevetséges volt. Aztán Manny jutott eszembe. Na jó, talán nem is volt nevetséges. De akkor sem vállalom.

- Mindenkit meg lehet venni, Anita. Csak mondja meg az összeget. Kifizetjük. Tommy egyszer sem említette Gaynor nevét, csak én. Rohadtul óvatos volt, túlságosan is óvatos.

- Engem nem lehet megvenni, Tommy fiú. Menjen vissza Harold Gaynor úrhoz, és mondja meg neki ezt.

Erre elkomorult az arca, összehúzta a szemét.

- Nem ismerem ezt a nevet - felelte.

- Jaj, lazítson már! Nincs rajtam poloska.

- Mondjon egy összeget. Kifizetjük - ismételte meg.

- Nincs ilyen összeg.

- Kétmillió, adómentesen - közölte.

- Milyen zombi ér meg kétmillió dollárt, Tommy? - néztem lassan fenyegetővé váló tekintetébe. - Mit remél Gaynor egy ilyen ügyletből nyerni?

- Ezt nem kell tudnia - nézett rám mereven.

- Gondoltam, hogy ezt fogja mondani. Menjen el, Tommy. Engem nem lehet megvenni. - Ezzel az ajtó felé léptem, arra készülve, hogy kikísérem. Hirtelen előrelelendült, gyorsabban, mint amit kinéztem belőle. Szélesre tárt, izmos karok készültek megragadni.

Előrántottam a Firestart és a mellére szegeztem. Megdermedt. Hatalmas kezei ökölbe szorultak. A nyakától a fejéig elvörösödött. Tajtékozott a dühtől.

- Ne próbálkozzon - mondtam halk hangon.

- Hülye kurva - sziszegte felém.

- Ejnye, Tommy, ne legyen trágár! Eressze ki a gőzt, és

akkor mindketten megérhetjük a gyönyörű holnapot.

- A stukker nélkül maga nem lenne ilyen kemény - Tommy fakó tekintete előbb a pisztolyról az arcomra, majd újra a pisztolyra siklott.

Ha arra vágyott, hogy pusztá kézzel verekedjünk meg, akkor csalódnia kellett.

- Hátrébb, Tommy, vagy most rögtön kicsinálom.

Láttam, hogy a halott szemek mögött eljutott valami az agyáig, aztán az egész teste ellazult. Mély lélegzetet vett az orrán át.

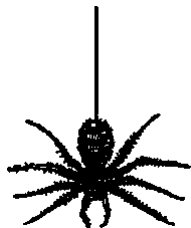
- Jól van, ma maga győzött. De ha továbbra is csalódást okoz a főnökömnek, egyszer még megtalálom, amikor nincs magánál a pisztoly. - Az ajka újra megrándult. - És akkor majd kiderül, hogy valójában milyen kemény csaj.

A fejemben egy gonosz kis hang azt súgta: „Most azonnal lődd le!” Mérget vehettem rá, hogy ez a drága Tommy gyerek egy nap feltűnik a hátam mögött. Nem kívántam, hogy így legyen, de... Nem ölhettem meg csak amiatt, mert úgy gondoltam, hogy egy nap majd üldözőbe vesz. Ez nem volt elegendő ok. És hogy magyaráznám meg valaha is a rendőrségnek?

- Kopjon le, Tommy - nyitottam ki az ajtót anélkül, hogy egy pillanatra is levettem volna a szemem vagy a pisztolyom a pasáról. - Kopjon le, és mondja meg Gaynornak, ha nem száll le rólam, egyszer csak koporsóban kezdem el hazaküldözgetni a testőreit.

Tommy orrcimpája csak egy kicsit feszült meg erre, az erek kidagadtak a nyakán. Nagyon mereven mozgott, ahogy elment mellettem, ki a lépcsőházba. Az oldalamnál tartottam a pisztolyt, figyeltem, ahogy elhalkul a léptei hangja. Amikor már meglehetősen biztos voltam benne, hogy elment, visszatettem a fegyvert a tokjába, felkaptam a sporttáskámat, és elindultam a dzsúdóórámra. Nem hagyhatom, hogy ilyen kis zavaró momentumok elrontsák az edzésprogramomat. Holnap biztos nagyon hiányozna, ha ma nem mozgatom meg magam. El kell

majd mennem egy temetésre. Azonkívül, ha Tommy tényleg ki akar hívni egy meccsre, akkor minden erősítésre szükségem van.

Utálom a temetéseket. Ez a mostani meg pláne nem olyan emberé volt, akit különösebben szerettem volna. Nem szép, de igaz. Peter Burke egy gátlástalan faszkalap volt egész életében. Nem értettem, a halála miatt miért válik mindenki automatikusan szentté. A halál, különösen az erőszakos halál a világ legaljasabb tetűjéből is rendes embert csinál. Miért?

A gyászolókat figyeltem, ahogy ott álltam a ragyogó augusztusi napfényben kis fekete ruhámban és sötét napszemüvegben. A koporsó, a virágok és a családtagoknak kikészített székek fölé egy sátorszerűséget feszítettek ki. Jogosan kérdezhetik, hogy miért voltam itt, ha nem a barátomról volt szó? Hát azért, mert Peter Burke halottkeltő volt, még ha nem is a legjobb. Egy kis létszámú, előkelő, zártkörű klub a miénk. Ha egyikünk meghal, mindnyájan eljövünk a temetésére. Ez a szabály, kivétel nincs. Talán az ember saját halála, de lévén, hogy halottkeltők vagyunk, talán még az sem.

Mindenfélét lehet csinálni egy holttesttel, hogy ne keljen életre vámpírként, de a zombik más lapra tartoznak. Hacsak el nem hamvasztanak, egy halottkeltő vissza tud hozni. Nagyjából a tűz az egyetlen, amit egy zombi tisztel, vagy amitől fél.

Életre kelthettük és megkérdezhettük volna Petert, ki szorított fegyvert a fejéhez. Csakhogy egy 357-es Magnumot sütöttek el közvetlenül a füle mögött. Annyi sem maradt a fejből, hogy egy zacskót megtöltsön. Életre lehetett volna kelteni zombiként, de beszélni akkor sem tudott volna. Száj még a halottaknak is kell.

Manny kényelmetlenül feszengett mellettem sötét öltönyében. Rosita, a felesége egyenes derékkal állt; nagy, barna kezében fekete lakkbőr táskát szorongatott. Ezt a típust hívta a nevelőanyám nagycsontúnak. Rövid, enyhén dauerolt fekete haja a füléig ért. Jobb lett volna, ha hosszabb, így túlságosan kihangsúlyozta, mennyire kerek az arca.

Charles Montgomery, mint egy nagy sötét hegy tornyosult közvetlenül mögöttem. Kinézetre olyan, mint egy hajdani focista. Az a típus, aki elől, hacsak összeráncolt szemöldökkel néz is valakire, az emberek máris futva menekülnek. Nagyon kemény fickónak látszik, de az igazság az, hogy az állati vért kivéve, már bárminek a pusztá látványától elájul. Nagy szerencséje, hogy ekkora nagydarab fekete fazon. Jóformán egyáltalán nem bírja a fájdalmat. Sírva fakad a Walt Disney filmekben, például amikor Bambi mamája meghal. Pokolian megható.

A felesége, Caroline munkában volt, nem tudott műszakot cserélni senkivel. Voltak azért kétségeim afelől, hogy mennyire igyekezett. Caroline amúgy oké, csak egy kicsit lenézi a mi munkánkat. Szemfényvesztésnek hívja. Ő maga hivatásos ápolónő. Persze, ha valaki egész nap orvosokkal van, kell neki valaki, akit lenézhet.

Jamison Clarke majdnem legelől állt. Magas, sovány férfi, és az egyetlen vöröshajú, zöldszemű néger, aki életemben láttam. Odabiccantett a sír túloldaláról, én meg visszabiccantettem neki.

Mindnyájan itt voltunk, a Halottkeltő Rt. halottkeltői. Bert és Mary, a nappalis titkárnő tartották bent a frontot. Őszintén reméltem, hogy Bert közben nem vállalt el olyasvalamit, amit nem tudunk megoldani. Vagy nem akarunk megoldani. Csinált ilyesmit, ha nem figyelt rá az ember.

A nap úgy vágott hátba, mint egy forró fémkéz. A férfiak a nyakkendőjüket és a merev ingnyakukat igazgatták. A sűrű krizantémillat viaszosan kaparta a torkomat. Krizantémot csak a halálunkkor kapunk. A szegfűnek, a rózsának, az oroszlánszájnak boldogabb élet jut, de a krizantém és a kardvirág temetői virág. Viszont a kardvirág hosszú szára legalább nem illatozik.

A sátortető alatt az első széksorban egy nő ült, a térdére hajolva, mint egy törött játékbaba. Zokogása elnyomta a pap szavait; hozzám, mivel majdnem leghátul álltam, csak a beszéd

halk, megnyugtató ritmusa jutott el.

Két kisgyerek kapaszkodott egy idősebb ember kezébe. A nagypapi? Mélyen ülő szemű, sápadt gyerekek voltak, könny és félelem keveredett az arcukon. Végignézték, hogy omlik össze teljesen az anyjuk, aki nekik nem segíthetett. Az ő fájdalma nagyobb volt, mint az övék. Az ő vesztesége nagyobb. Baromság.

Én nyolcéves voltam, mikor anyám meghalt. Mindig marad ilyenkor egy űr, mintha az ember egy része elveszne. A fájdalom soha nem múlik el teljesen. Az ember valahogy kezeli, él tovább, de a fájdalom mindig ott van.

Egy férfi ült a zokogó özvegy mellett, és szakadatlanul, körkörösén simogatta a nő hátát. Széles válla volt, majdnem fekete haja elegánsan rövidre vágva. Hátról hátborzongatóan hasonlított Peter Burke-re. Egy szellem fényes nappal.

Fák álltak elszórva a temetőben. Leveleik susogtak, árnyékuk sápadtszürkén vibrált a napfényben. A temetőn végigkanyargó kavicsos út túloldalán két férfi álldogált, csendben várakozva. Sírások. Várták, hogy befejezhessék a munkájukat.

A krizantémokkal borított koporsóra pillantottam. Nagy földkupac hevert mögötte, tetején élénkzöld műfűvel. Alatta a frissen kiásott föld várta, hogy visszakerüljön a gödörbe.

Ne hagyd, hogy a szeretteidnek azon járjon az esze, ahogy a vörös agyag ömlik a csillogó koporsóra. Ahogy piszkos göröngyök ütődnek az apád vagy a férjed rejtő fának, amely örökre fogva tartja őket egy ólomszegélyű dobozban. Egy jó koporsóba nem juthat be víz vagy féreg, de a pusztulást nem tudja meggátolni.

Tudtam, mi fog történni Peter Burke testével. Hiába a szatén, a nyakkendő, a pirosító az arcán, a lezárt szem - akkor is csak egy holt test.

A temetési szertartás véget ért, míg másra figyeltem. Az emberek hálásan, szinte egyszerre emelkedtek fel a helyükről. A sötéthajú férfi segített talpra állni a gyászoló özvegynek. A nő

majdnem elesett. Egy másik férfi is odarohant, hogy támogassa, de alig vonszolta a lábát, kis híján összeesett közöttük.

A nő visszanézett a válla fölött, a feje furcsán lógott a nyakán. Felsikított, hangosan és kimerülten, aztán rávetette magát a koporsóra. Ráesett a virágokra, a koporsó fáját kaparta. Ujjai a zárat keresték. A zárat, melyek lefogják a koporsó fedelét.

Egy pillanatra mindenki megdermedt és csak bámult. Megláttam a két gyereket a tömegben, ahogy ott álltak tágra nyílt szemekkel. A fenébe.

- Állítsák le! - szaladt ki a számon, túl hangosan. Az emberek most engem bámultak, de nem érdekelt.

Áttörtem magam az oszladozó tömegen és a széksorokon. A sötéthajú férfi fogta a nő kezét, miközben az sikítózott és vergődött. A földre esett, fekete ruhája magasan felcsúszott a combján.

Fehér bugyi volt rajta. A szemfestéke fekete vérként csorgott le az arcán.

A két gyerek és a velük levő férfi előtt álltam. Az úgy nézte a nőt, mintha többé képtelen lenne megmozdulni.

- Uram - szólaltam meg. Ő nem reagált. - Uram!

Megvillant a tekintete, lenézett rám, de úgy, mintha akkor kerültem volna elé.

- Uram, biztos, hogy a gyerekeknek mindezt látniuk kell?

- Ő a lányom - mondta mély, tompa hangon.

Kábítószeres vagy csak a gyász okozza?

- Fogadja részvéteimet, uram, de a gyerekeket el kellene vinni a kocsihoz. Az özvegy ekkor már fékezhetetlen fájdalommal, hangosan, artikulátlanul jajveszékelt. A kislány elkezdett remegni.

- Igen, az apja, de a kicsiknek meg a nagyapja. Tegyen eszerint. Vigye őket innen.

- Hogy merészeli? - düh villant meg a szemében.

Nem akart rám hallgatni. Csak zavartam a gyászában. Az

idősebbik gyerek, egy ötéves forma fiúcska, felnézett rám. Hatalmas barna szemei voltak, sovány arcocskája áttetszően sápadt.

- Szerintem magának kellene távoznia - közölte velem a nagypapa.

- Igaza van. Tökéletesen igaza van - feleltem. Megkerültem őket, és elindultam a fűvön a nyári hőségben. Nem tudtam segíteni a gyerekeken. Nem tudtam segíteni, ahogy annak idején nem volt senki, aki nekem segített volna. Én túléltem. Remélhetőleg ők is túl fogják.

Manny és Rosita rám vártak.

- Gyere el ebédre vasárnap a mise után - karolt át Rosita.

- Azt hiszem, nem fog menni, de azért köszönöm a meghívást - mosolyogtam rá.

- Az unokatestvérem, Albert is ott lesz - folytatta ő. - Mérnök. Jó családfenntartó lesz belőle.

- Rosita, nincs szükségem családfenntartóra.

- Túl sokat keresel nő létedre. Ettől aztán nincs szükséged férfira - sóhajtott fel.

Megrándítottam a vállam. Ha valaha is férjhez megyek - amiben már egy ideje kételkedtem -, akkor sem a pénz miatt fogom tenni. Szerелеmből. A francba, tényleg a szerelemre várok? Na, ne.

- Tomasért kell mennünk az óvodába - szólalt meg Manny. Bocsánatkérően vigyorgott rám Rosita válla mögül, aki majdnem egy lábbal magasabb volt nála. Mit mondjak, nálam is.

- Hát persze, üdv a kisöregnek.

- Gyere el ebédre! - mondta újra Rosita. - Albert nagyon jóképű.

- Kösz, hogy törődsz velem, Rosita, de inkább kihagyom.

- Induljunk, asszony, a gyerek vár minket.

Rosita hagyta, hogy Manny a kocsi felé húzza, de az arca rosszallást tükrözött. Valahol mélyen nagyon bántotta, hogy már huszonnégy éves vagyok, és kilátásom sincs a

házasságra. Így volt ezzel a nevelőanyám is.

Charlest sehol sem láttam. Nyilván visszasietett az irodába az ügyfelekhez. Azt hittem, Jamison is, de ő ott állt a fűvön, rám várva.

Az öltözéke makulátlan - kétsoros öltöny, sötét apró pöttyös, keskeny vörös nyakkendő, ezüst-ónix nyakkendőtüvel. Rám mosolygott, ami mindig rossz jel.

Zöldes szeme beesettnek látszott, mintha valaki leradírozta volna a bőre egy részét. Ha valaki eleget sír, a bőre először duzzadt, vörös lesz, majd áttetsző fehér.

- Örülök, hogy olyan sokan eljöttünk - mondta.

- Tudom, hogy barátok voltatok, Jamison. Fogadd részvétem.

Bólintott, és lenézett a kezére. Egy napszemüveget lóbált benne. Majd újra felnézett, egyenesen a szemembe. Csupa komolyság volt.

- A rendőrség nem hajlandó semmit se mondani a családnak - kezdte. - Petert lelövik, nekik meg fogalmuk sincs, ki tette.

Meg akartam mondani neki, hogy a rendőrség minden tőle telhetőt elkövet, mert így is volt. De pokoli sok gyilkosság történik St. Louisban évente. Nagy versenyben voltunk Washingtonnal, mert a gyilkosságok számának szempontjából mi voltunk az USA fővárosa.

- Minden tőlük telhetőt elkövetnek, Jamison.

- Akkor nekünk miért nem mondanak semmit? - A keze görcsbe rándult, a műanyag éles hangot adott, ahogy szétmorzsolódva elpattant. Úgy tűnt, észre sem vette.

- Nem tudom - válaszoltam.

- Anita, te jó kapcsolatban vagy a rendőrséggel. Megkérdeznéd? - Tágra nyílt szemmel nézett rám, tekintete őszinte fájdalmat tükrözött. Többnyire nem törődtem Jamisonnal, sőt, nem is szerettem. Egy kötekedő alak volt, egy szoknyapecér, emellett egy széplélek, aki úgy vélte, a vámpírok is emberek, csak kissé nagyra nőtt a foguk. De ma... ma emberi volt.

- Mit kérdezzek meg tőlük?
- Jutottak valamire? Van már gyanúsítottjuk? Ilyesmiket. Elég általános kérdések, de fontosak.
- Meglátom, mit tudok kideríteni.

- Köszönöm, Anita, tényleg nagyon köszönöm - küldött egy könnyes mosolyt felém. Kinyújtotta a kezét. Én megfogtam. Kezet ráztunk. Észrevette, hogy eltörte a szemüvegét.

- A fenébe, kilencvenöt dollár mehet a szemétbe.

Kilencvenöt dollár egy napszemüvegért? Ezt nem mondhatta komolyan. Egy csapat gyászoló végre elvitte a családot. Az anyát jó szándékú férfirokonok támogatták. Gyakorlatilag elcipeltek a sírtól. A gyerekek és a nagypapi zárták a sort. Az emberek nem fogadják meg a jó tanácsot.

Egy férfi lépett ki a tömegből és felénk indult. Az volt, aki hátulról nézve Peter Burke-re emlékeztetett. Jó száznolcva magas volt, sötétbőrű, fekete bajszos, jóképű alak. Gyér kecskeszakáll keretezte az arcát. Jóképű volt, mint egy filmsztár, de volt valami a mozgásában, a megjelenésében - talán az ősz csík a fekete hajában, pont a homloka felett, vagy akármí -, amitől tudta az ember, hogy az a típus, aki mindig a rossziú szerepét kapja.

- Segíteni fog a lány? - kérdezte, minden bevezető nélkül. Se köszönés, se semmi.

- Igen - felelte Jamison. - Hadd mutassalak be. Anita Blake, ő pedig John Burke, Peter bátyja.

John Burke, az a John Burke? Majdnem megkérdeztem. New Orleans leghíresebb halottkeltője és vámpírvadásza? Egy rokonlélek. Kezet ráztunk, Erős volt a kézszorítása, majdnem fájt, mintha csak látni akarta volna, hogy állom-e. Álltam. Elengedte a kezem. Talán nem ismerte a saját erejét? Kétlem.

- Igazán nagyon sajnálom, ami a bátyjával történt - mondtam neki, és komolyan is gondoltam. Örültem, hogy így éreztem.

Biccentett egyet.

- Köszönöm, hogy beszél a rendőrséggel.

- Csodálom, hogy a New Orleans-i rendőrség nem kért

tőlünk segítséget.

Volt annyira udvarias, hogy legalább úgy tűnjön: kényelmetlenül érzi magát.

- Volt korábban valami kis vita a New Orleans-i rendőrség és köztem.

- Tényleg? - néztem rá érdeklődve. Hallottam a pletykákat, de tőle akartam hallani az igazat. Az igazság mindig vadabb a kitalációknál.

- Johnt azzal vádolták, hogy rituális gyilkosságokban vett részt - közölte Jamison -, csak mert gyakorló vudu pap.

- Ő - feleltem. Ezt mondták a pletykák is. - Mióta van a városban, John?

- Majdnem egy hete.

- Igazán?

- Peter már két napja eltűnt, mire megtalálták a... testét. - Megnyalta a szája szélét. Sötétbarna szemeivel a hátam mögé pillantott. Bejöttek a sírásók a képbe? Én is hátrapillantottam, de a síron nem láttam változást.

- Nagyra értékeljük, ha bármit megtud - folytatta.

- Minden tőlem telhetőt megteszek.

- Haza kell mennem a családhoz - megrázkódott, mintha csak a vállizmait próbálná kilazítani. - A sógornóm nagyon kiborult.

Erre nem reagáltam, amiért megérdemlek egy vállveregetést. De egy dolgot muszáj volt mondanom.

- Figyelne az unokahúgára és az unokaöccsére?

Fekete szemöldökét értetlenül ráncolva nézett rám.

- Úgy értem, ha lehet, tartsa őket távol a drámai jelenetektől. Rábólintott.

- Nekem sem volt könnyű látni, ahogy az anyjuk ráveti magát a koporsóra. Istenem, mit gondolhattak a gyerekek? - Könnyecseppek csillogtak ezüstösen a szemében. Tágra nyitotta őket, nehogy kicsorduljanak.

Nem tudtam, mit mondjak. Nem akartam sírni látni.

- Beszélek majd a rendőrséggel, megpróbálom megtudni,

amit lehet. Szólok Jamisonnak, ha van valami.

John Burke lassan bólintott egyet. A szeme olyan volt, mint egy üveg pohár, amiből csak a felületi feszültség miatt nem ömlik ki a víz.

Biccentettem Jamisonnak, és elindultam. A kocsiban bekapcsoltam a légkondit, és hagytam, hadd menjen teljes gőzzel. A két férfi még mindig ott állt a kiégett fűvön a forró napsütésben, amikor sebességbe tettem a kocsit, és elhajtottam.

Beszélnem kell a rendőrséggel, és megtudni, amit lehet. Dolph számára is van még egy nevem. John Burke, vudu pap, New Orleans legnagyobb halottkeltője. Szerintem gyanús.

Épphogy bedugtam a kulcsot a lakásajtóba, amikor megszólalt a telefon. Beordítottam:

- Jövök már! Jövök!

Vajon miért csináljuk ezt? Ordítózunk a telefonnak, mintha a hívó hallana és várna ránk.

Belöktem az ajtót, és a negyedik csörgésnél sikerült felkapnom a kagylót.

- Halló!

- Anita?

- Dolph, mi újság? - kérdeztem, és a gyomrom görcsbe rándult.

- Azt hiszem, megtaláltuk a fiút - halkan, közömbös hangon beszélt.

- Azt hiszed? - kérdeztem. - Ezt hogy érted?

- Tudod, hogy hogyan értem - felelte. A hangjából ítélve fáradt volt.

- Úgy, mint a szüleit? - de ez nem volt egy igazi kérdés.

- Igen.

- Istenem, Dolph, maradt belőle valami?

- Gyere és nézd meg. A Burrell temetőben vagyunk. Ismered?

- Persze, dolgoztam már ott.

- Akkor siess. Szeretnék már hazamenni, és megölelni a feleségem.

- Persze, Dolph, megértem - mindezt már csak magamnak mondtam. A telefon süket volt. Egy percig némán bámultam a kagylót. Kivert a hideg veríték. Nem akartam látni Benjamin Reynolds maradványait. Tudni sem akartam róla. Mély levegőt vettem az orromon át, majd lassan kiengedtem.

Végignéztam magamon - ruha, fekete harisnya, magas sarkú. Nem ez volt a szokásos helyszínelő szerelése, de túl sokáig tartott volna átöltözni. Felmarkoltam egy pár edzőcipőt, hogy legyen miben a fűvön és a vértócsákban járni. Ha egyszer

vérfoltos lesz egy rendes cipő, soha többé nem lehet igazán kitisztítani.

A Browningot pisztolytáskástól a kis fekete táskám alá hajtottam. A temetés alatt a fegyver a kocsiban maradt. Arra még nem sikerült rájönnöm, hogyan tudok fegyvert viselni, amikor szűk ruha van rajtam. Tudom, a tévében lehet látni combra erősített pisztolytáskát, de hallották már azt a szót, hogy „dörzsölés”?

Egy percre haboztam, hogy betuszkoljam-e a másik pisztolyt a retikülömbé, de aztán nem tettem. Az enyém is olyan, mint a többi női táská - valószínűleg van benne egy hordozható fekete lyuk. Ha szükségem lenne a pisztolyra, képtelen lennék azonnal megtalálni.

A rövid fekete szoknya alatt azért volt egy ezüstkésem a combomra erősített tokban. Úgy éreztem magam, mint Kit Carson áruhában, de Tommy kedves kis látogatása után soha nem akartam fegyvertelen lenni. Nem voltak illúzióim azzal kapcsolatban, hogy mi történne, ha tényleg elkapna, amikor nincs nálam a pisztolyom. A kés persze nem tökéletes megoldás, de még mindig ezerszer jobb, mint ha az apró lábaimmal rugdosok és visítozom.

Eddig még soha nem kellett gyorsan előrántanom egy kést a combomon levő tokból. Valószínűleg enyhén perverz látvány lenne, de ha ettől függne az életem... hát, egy kis kellemetlenséget azért vállalok.

A Burrell temető egy dombtetőn fekszik. Néhány sírköve több száz éves, a puha, málladozó mészköveken alig olvashatóak a feliratok. Olyanok, mint egy tisztára nyalt cukorka. A sűrű, derékig érő fűben a sírkövek úgy állnak, mint a fáradt őrszemek.

Van egy ház a temető szélén, ahol a gondnok lakik, de nincs igazán miről gondoskodnia. A temető már évekkel ezelőtt megtelt. Az utolsó ember, akit ide temettek, még látta az 1904-es Világkiállítást.

A temetőbe már nem vezet út. Csak a kísértete maradt meg,

mint egy szekérnyom, ahol a fű kevésbé nő magasra. A gondnok háza körül rendőrautók álltak, meg a halottkém kisteherautója. Az én Novám lepusztultnak tűnt mellettük. Talán kellene szereznem egy poloskás ostorantennát, vagy feltenni a kocsi oldalára egy „A zombik velünk vannak” matricát. Bert valószínűleg megőrülne tőle.

Kivettem egy overallt a csomagtartóból és belebújtam. A nyakamtól a bokáig betakart, és mint az overalloknál általában, a fenékrész a térdemhez esett, amit persze nem értek, de most legalább a szoknyám elért alatta. Az overallt eredetileg a vámpírvadászathoz vettem, de a vér az mindig vér. Arról nem beszélve, hogy a gazok mennyire kidekorálnák a harisnyám. Kivettem egy pár gumikesztyűt a csomagtartóban levő dobozból, majd átcseréltem a magas sarkúmat a Nike-ra, és már kész is voltam, hogy megnézzem a maradványokat.

Maradványok. Szép kis szó.

Dolph úgy állt ott, mint valami ókori őrszem, aki kimagaslik a többiek közül a csatamezőn. Feléje igyekeztem, próbáltam nem rálépni a letört sírkődarabokra. Forró szélről susogott a fű. Izzadtam az overall alatt.

Clive Perry detektív jött oda üdvözölni, mintha csak kísérré lett volna szükségem. Perry detektív a legudvariasabb ember volt, akivel valaha is találkoztam. Régimódi finomság jellemezte, úriember volt a szó valódi értelmében. Folyton meg akartam kérdezni tőle, mit követett el, hogy a Szellemirtókhoz került.

Keskeny, fekete arca verejtékben úszott. Zakót viselt, pedig volt vagy negyven fok.

- Miss Blake.

- Perry nyomozó - feleltem. Felpillantottam a dombtetőre. Dolph és egy maréknyi ember álldogált ott, tanácsstalannak tűntek. Senki nem nézett a földre.

- Nagyon szörnyű, Perry nyomozó? - kérdeztem.

- Attól függ, mihez képest - rázta meg a fejét.

- Látta a Reynolds-házban készült videókat és fényképeket?

- Igen, láttam.

- Szörnyűbb annál? - Most ez lett az új mércém „a legszörnyűbb, amit valaha láttam” skálán. Korábban egy vámpírbanda volt az, akik megpróbálták idejönni Los Angelesből, de a tiszteletreméltó helyi vámpírközösség baltával felaprította őket. A testrészeik még mozogtak, amikor megtaláltuk őket egy szobában. Talán a mostani nem volt szörnyűbb annál. Talán csak elhalványította a képet az idő.

- Nem annyira véres - felelte Perry, és elhallgatott. - De egy gyerekről van szó, egy kisfiúról.

Bólintottam. Nem kellett tovább magyaráznia. Az mindig szörnyűbb volt, ha gyerekről van szó. Soha nem tudtam pontosan, miért. Talán valami ősi ösztön, hogy védelmezzük a kicsiket. Valami hormonális dolog. Akárhogy is, a gyerekáldozatok mindig szörnyűbbek voltak. Lenéztem egy fehér sírkőre, olyan volt, mint egy fakó, olvadt jégdarab. Nem akartam felmenni a dombra. Nem akartam látni.

Felmentem a dombra. Perry detektív a nyomomban. Bátor detektív. Bátor én. A fűvön egy lepedő hevert, sátorszerűen. Dolph állt a legközelebb hozzá.

- Dolph! - üdvözöltem.

- Anita!

Senki nem mozdult, hogy elhúzza a lepedőt.

- Ez alatt van?

- Igen.

Úgy tűnt, Dolph megrázza magát, de az is lehet, hogy összerázkódott. Lehajolt, és megragadta a lepedő szélét.

- Készen állsz? - kérdezte.

Nem, nem álltam készen. Ne kelljen odanéznem. Istenem, ne kelljen odanéznem. A szám kiszáradt. A szívem a torkomban dobogott. Igent bólintottam.

A lepedő felemelkedett, felkapta egy széllelés, mint egy fehér papírsárkányt. A fű le volt taposva alatta. Küzdelem folyt? Életben volt Benjamin Reynolds, mikor idehúzták a magas fűbe? Nem, biztosan nem. Istenem, nagyon remélem, hogy

nem.

A kisfiú kezeslábas pizsamáját apró rajzfilmfigurák díszítették. Félig lehúzták róla, mint a banánhéjat. Egyik kicsi karja a feje fölött, mintha csak aludna. Lecsukott, hosszú szempillái is ezt az illúziót erősítették. Hibátlan, sápadt bőr, enyhén csücsörített szája félig nyitva. Azt hittem, rosszabb állapotban lesz, sokkal rosszabban.

Az alsótestét fedő pizsamán egy koszos barna folt éktelenkedett. Nem akartam megnézni, mitől halt meg. De ezért voltam itt. Haboztam, ujjaim tévováztak a szakadt anyag felett. Mély lélegzetet vettem, és ez hiba volt. Friss volt a szag, ami megcsapott a forró augusztusi szélben a kis test fölött guggolva. A halálnak olyan szaga van, mint egy rozzant árnyékszéknek, különösen, ha a gyomrot vagy a belső szerveket felszakították. Tudtam, mit fogok látni, amikor felemelem a véres ruhát. A szag elárulta.

Pár percig egyik karomat a szám és az orrom elé tartva térdeltem, aprókat lélegeztem a számon át, de nem sokat segített. Ha egyszer megcsapott egy pillanatra ez a szag, ott marad az ember orrában. Lejutott a torkomba, és nem akart elmúlni.

Gyorsan vagy lassan? Felrántsam az anyagot, vagy lassan húzzam le? Gyorsan. Megrántottam, de nem jött, az alvadt vértől odatapadt. Cuppogó hanggal vált el, ahogy lehúztam.

Úgy nézett ki, mintha valaki fogott volna egy óriási fagylaltoskanalat és kibelezte volna a gyereket. A gyomor, a belek teljesen eltűntek. Szédültem a napfényben, egyik kezemmel a földre kellett támaszkodnom, hogy el ne essek.

Felpillantottam az arcára. A haja halványbarna volt, mint az anyjáé. Nedves, göndör tincsek keretezték az arcát. Visszakényszerítettem a tekintetem a hasa helyén tátongó sebre. Valami sűrű, sötét folyadék csordogált a bél végéből.

Elbotorkáltam a holttest mellől, a sírkövekre támaszkodva, hogy állva tudjak maradni. Rohantam volna, de tudtam, csak elesnék. Megfordult körülöttem a világ. Összecsuklottam a sűrű

fűben, és hánytam.

Addig öklendeztem, míg nem maradt bennem semmi, és elmúlt a szédülés. Megtörültem a szám az overall ujjával, és egy görbe sírkőre támaszkodva felálltam.

Senki nem szólt egy szót sem, amikor visszamentem a többiekhez. A testre már visszahúzták a lepedőt. A testre. Csak így szabad gondolnom rá. Nem mélázhatok azon, hogy egy kisgyerek teste. Nem szabad. Beleőrülnék.

- Nos? - kérdezte Dolph.

- Nem régóta halott. A rohadt életbe, Dolph, kora reggel, talán pirkadat előtt történt. A fiú élt, élt, amikor a szörny elvitte! - felnéztem rá, és éreztem, hogy forró könnyek gyűlnek a szemembe. Nem fogok bőgni. Mára már úgys eléggé leégettem magam. Lassan mély levegőt vettem, majd kifújtam. Nem fogok bőgni.

- Huszonnégy órát adtam, hogy beszélj ezzel a Dominga Salvadorral. Kiderítettél valamit?

- Azt mondja, semmit sem tud ezzel kapcsolatban. Hiszek neki.

- Miért?

- Mert ha meg akarna ölni valakit, ahhoz nem kellene ekkora felhajtást csinálnia.

- Ezt hogy érted?

- Elég lenne, hogy a halálukat kívánja - feleltem.

- Te hiszel ebben? - kérdezte Dolph tágra meredt tekintettel.

- Talán. Igen. A pokolba, nem is tudom. Halálra rémít az a nő - vontam meg a vállam.

- Ezt megjegyzem - húzta össze Dolph a szemöldökét.

- De azért van még egy nevem a listára.

- Kicsoda?

- John Burke. A bátyja temetésére jött fel New Orleansból.

Dolph felírta a nevet a noteszába.

- Lenne erre ideje, ha csak látogatóban van?

- Nem tudom, mi lenne az indítéka, de meg tudná tenni, ha akarná. Ellenőrizd le a New Orleans-i rendőrségnél. Azt hiszem,

az ottaniak gyilkossággal gyanúsítják.

- Akkor mit utazgat az államon kívül?

- Szerintem nincs bizonyítékuk. Viszont Dominga Salvador azt mondta, segít nekem. Megígérte, hogy kérdezősködik, és elmondja, ha valamit kiderít.

- Én is kérdezősködtem, mióta megadtad a nevét. Csak a maga fajtájának segít. Hogy tudtad rávenni az együttműködésre?

- A lenyűgöző egyéniséggel - mondtam vállvonogatva.

Dolph megcsóválta a fejét.

- Semmi illegális nem történt, Dolph. De ennél többet nem akarok mondani róla.

Ennyiben hagyta. Okos ember.

- Anita, rögtön szólj, ha bármit hallasz. Meg kell állítanunk ezt a valamit, mielőtt újra gyilkol.

- Rendben. - Megfordultam, és a távolba néztem a hullámozó fű fölött. - Ez az a temető, aminek a közelében megtaláltátok az első három áldozatot?

- Igen.

- Akkor lehet, hogy részben itt találjuk meg a választ - folytattam.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- A vámpírok többségének napkelte előtt vissza kell térnie a koporsójába. A ghoulok föld alatti alagutakban élnek, mintha óriási vakondok lennének. Ha akár az egyikről, akár a másiktól van szó, azt gondolnám, a szörny itt várta valahol a napnyugtát.

- De... - szólalt meg Dolph.

- De ha egy zombiról van szó, annak nem árt a világosság, és nem kell koporsóban pihennie. Akárhonnan lehet, de szerintem eredetileg ebből a temetőből jött. Ha vudut használtak, akkor a szertartásnak vannak nyomai.

- Mint például?

- Krétajelek, a sír köré rajzolt szimbólumok, alvadt vér, esetleg tűz nyomai. Bár én nem gyűjtanék itt tüzet - néztem rá a szárazságtól zörgő fűre.

- És ha nem vuduról van szó?

- Akkor egy halottkeltő csinálta. Akkor is alvadt vért kell keresni, esetleg egy döglött állatot. Akkor nincs olyan sok nyom, és azokat is könnyebb eltakarítani.

- Biztos vagy benne, hogy valamiféle zombit keresünk? - kérdezte Dolph.

- Nem tudom, mi más lehetne. Szerintem úgy kell tennünk, mintha az lenne. Legalább el tudunk valahonnan indulni, és valami konkrétat keresni.

- Ha nem zombi, akkor fogalmunk sincs, hogy mi az.

- Erről van szó.

Elvigyorodott, de nem túl kedélyesen.

- Remélem, hogy igazad van, Anita.

- Én is - válaszoltam.

- Ha ebből a temetőből jött, meg tudod találni, melyik sírból?

- Talán.

- Talán? - kérdezett vissza.

- Talán. Dolph, a halottkeltés nem egy tudományos tevékenység. Néha megérezem a halottakat a föld alatt. Nyugtalanság fog el. Megmondom a korukat anélkül, hogy megnézném a sírkövüket. Máskor meg nem érzem meg - vontam meg a vállam.

- Minden segítséget megadunk, amire csak szükséged van.

- Várom kell, míg teljesen besötétedik. Sötétedés után jobban működnek a... képességeim.

- Addig még jó néhány óra van. Most tudsz valamit csinálni?

Ezen elgondolkodtam egy pillanatig.

- Nem. Sajnálom, de nem.

- Rendben, akkor ma éjjel visszajössz?

- Igen - feleltem.

- Hány órákor? Ideküldök néhány embert.

- Nem tudom, hány órákor. És azt sem tudom, mennyi ideig fog tartani. Lehet, hogy órákig fogok itt császkalni, és nem találok semmit.

- Vagy?

- Vagy lehet, hogy megtalálom magát a szörnyet.
- Akkor viszont erősítésre lesz szükséged, a biztonság kedvéért.
- Így van - bólintottam -, de a fegyverek nem árthatnak neki, még az ezüstgolyók sem.
- Akkor mi?
- Lángszórók és napalm. Az, amit a fertőtlenítők használnak a ghoulak alagútjainál - válaszoltam.
- Az ilyen fegyverek nincsenek mindennapos használatban.
- Legyen készenlétben egy fertőtlenítő alakulat.
- Jó ötlet - fel is írta a noteszébe.
- Kérnék egy szívességet - folytattam.
- Mégpedig? - nézett fel Dolph.
- Peter Burke-öt meggyilkolták, lelőtték. A bátyja megkért, tudjam meg, hol tart a rendőrségi nyomozás.
- Tudod, hogy nem adhatunk ki ilyen információt.
- Tudom, de ha megtudnál valamit, csak annyit adnék tovább John Burke-nek, hogy kapcsolatban maradhassak vele.
- Úgy tűnik, minden gyanúsítottunkkal jól kijössz - jegyezte meg.
- Bizony.
- Megtudom a gyilkosságiaktól, amit lehet. Tudod, melyik körzetben találták meg?
- Nem - ráztam meg a fejem. - De kideríthetem. Legalább van okom, hogy újra beszéljek Burke-kel.
- Azt mondtad, hogy gyilkossággal gyanúsítják New Orleansban.
- Ühüm.
- És ezt is elkövethette - intett fejével a lepedő felé.
- Aha.
- Legyél óvatos, Anita.
- Mindig az vagyok - válaszoltam.
- Csörögj rám, amint csak tudsz ma este. Nem akarom, hogy az embereim ölbe tett kézzel üldögéljenek túlóra címén.
- Hívlak, amint tudlak. - Le kell mondanom három ügyfelet,

hogy menjen a dolog. Bert odalesz a boldogságtól. Egyre jobb ez a nap.

- Miért csak ennyit evett meg a szörny a fiúból? - kérdezte meg Dolph.

- Nem tudom - feleltem.

- Rendben - bólintott. - Akkor este találkozunk.

- Üdvözlöm Lucille-t. Hogy áll a diplomamunkájával?

- Már majdnem kész. Meglesz vele, mielőtt a legkisebb gyerek végez az egyetemen.

- Nagyszerű.

A lepedő megrebbent a forró szélről. Izzadság pergett le a homlokomon. Kifogytam a könnyed társalgási témákból.

- Akkor szia - mondtam, és elindultam lefele a dombról. Aztán megálltam, és visszafordultam.

- Dolph!

- Tessék?

- Még soha életemben nem hallottam ilyen zombiról. Lehet, hogy inkább úgy kel ki a sírjából, mint a vámpírok. Ha itt lesznek a fertőtlenítők és az erősítés is sötétedés után, talán elkaphatod, mikor kikel a sírjából.

- Mennyi ennek a valószínűsége?

- Nem sok, de nem lehetetlen - válaszoltam.

- Nem tudom, hogy magyarázom meg a túlórát, de megoldom.

- Itt leszek, amilyen hamar csak tudok.

- Mi lehet ennél fontosabb? - kérdezte.

- Úgysem akarnád hallani - vigyorogtam rá.

- Azért csak próbáld meg elmondani.

Megráztam a fejem, ő meg bólintott.

- Akkor ma este, amint ideérsz.

- Amint ideérek.

Perry nyomozó lekísért. Lehet, hogy egyszerűen csak udvariasságból, de lehet, hogy azért, mert távol akart kerülni a corpus delictitől. Nem hibáztattam érte.

- Hogy van a felesége, nyomozó?

- Egy hónap múlva születik az első babánk.
  - Nem is tudtam. Gratulálok - mosolyogtam rá.
  - Köszönöm. - Az arca elkomorult, gondterhelten ráncolta össze a homlokát. - Gondolja, hogy megtaláljuk ezt a lényt, mielőtt újra gyilkol?
  - Remélem - feleltem.
  - Mennyi az esélyünk?
- Biztatást akar vagy az igazságot? Az igazságot.
- Halvány fogalmam sincs.
  - Reméltem, hogy nem ezt mondja.
  - Én is így vagyok ezzel, nyomozó. Én is.

Mi volt fontosabb annál, mint elkapni azt a rohadékot, aki kibelezett egy egész családot? Semmi, abszolúte semmi. De volt némi idő a teljes besötétedésig, és egyéb problémákkal is szembe kellett néznem. Tommy vajon visszamegy Gaynorhoz, és elmondja neki, mit válaszoltam? Igen. Gaynor ennyiben hagyja? Valószínűleg nem. Információra volt szükségem. Tudnom kellett, milyen messzire megy el. Egy riporter, egy újságíró kellett. Irving Griswold lesz az, aki segíthet nekem.

Egy pasztellszínű kabin szolgált Irving számára irodaként. Nincs teteje, nincs ajtaja, de legalább falai vannak. Irving 160 centi magas, és ha semmi másért, ezért már szerettem. Nem sok olyan férfival találkozom, aki pont olyan magas, mint én. Mint a szirmok egy virágon, göndör barna haj keretezte a feje búbján a kopasz foltot. Elegáns fehér inget viselt, az ujjai könyökig felhajtva, a nyakkendője kiengedve. Kerek arcával, rózsaszín bőrével úgy nézett ki, mint egy kopasz angyal. Egyáltalán nem látszott farkasembernek, pedig az volt. Még a vérfarkasság sem gyógyítja a kopaszságot.

A St. Louis Post-Dispatchnél senki nem tudta, hogy Irving alakváltó. Ez is egy betegség, és a törvény tiltja a farkasemberekkel szembeni diszkriminációt, ugyanúgy, ahogy az AIDS-esekkel szemben is, de ettől persze még létezik. Lehet, hogy az újság vezetése felvilágosultan és liberálisan viszonyult volna hozzá, de Irvingnek szerintem igaza volt, hogy hallgatott. Jobb az óvatosság.

Irving az íróasztala mögötti széken ült. Ahogy nekitámaszkodtam a fülke bejáratának, megkérdezte:

- Hogy ityeg?
- Szerinted ez tényleg vicces, vagy ez csak egy hülye szokás? - kérdeztem tőle.
- Falrengető humorom van. Kérdezd csak meg a barátnőmet
- válaszolta vigyorogva.
- Inkább elhiszem - feleltem.

- Mi az ábra, Blake? De kérlek, akármiről is van szó, ugye nem bizalmas, és kikerülhet a nyilvánosság elé?

- Mit szólnál egy cikkhez az új, zombikkal kapcsolatos törvényről, amin most agyalnak?

- Esetleg érdekel - válaszolta. Összehúzott szemmel nézett rám, gyanakodva. - Mit kérsz cserébe?

- Ez a része a dolognak egyelőre bizalmas, Irving.

- Ez jellemző - ráncolta össze a homlokát -, folytasd.

- Minden információra szükségem van Harold Gaynorról.

- Nem mond semmit a név. Kellene? - Vidám tekintete elkomolyodott.

Majdnem tökéletesen tudott koncentrálni, ha valami jó sztorit szimatolt.

- Nem feltétlenül - válaszoltam. Én is óvatos voltam. - Tudsz információt szerezni?

- A zombis sztoriért cserébe?

- Elviszlek az összes céghez vagy vállalkozáshoz, ahol zombikat használnak. Hozhatsz magaddal egy fotóst és lefényképezheted a hullákat.

- Egy egész cikksorozat rengeteg, kicsit ijesztő képpel. Te állsz középen egy kiskosztümben. A Szépség és a Szörnyeteg. A szerkesztőm valószínűleg bukni fog rá - csillant fel a szeme.

- Gondoltam, hogy tetszhet neki, de abban az „én állok a középpontban” -dologban nem vagyok biztos.

- Hé, a főnököd odalesz tőle. A reklám jól tesz az üzletnek.

- És emeli a lap példányszámát is - tettem hozzá.

- Így van - mondta Irving. Elgondolkodva nézett rám talán egy percig. A szobában majdnem teljes volt a csend. A legtöbben már hazamentek, alig néhány helyen égett a lámpa Irving irodáján kívül, de ő miattam maradt. Ennyit arról, hogy a sajtó soha nem pihen. A kora este mozdulatlanságát a légkondicionáló halk zaja törte meg.

- Megnézem, hogy Harold Gaynor benne van-e a számítógépben - szólalt meg végül Irving.

Rámosolyogtam.

- Emlékszel a névre, pedig csak egyszer mondtam. Nagyon jó.

- Végül is hivatásos riporter vagyok - felelte. Hátragurult a székevel a számítógépe billentyűzetéhez, közben teátrális mozdulatokat tett. Mintha kesztyűt húzna, és egy frakk két szárnyát igazítaná meg.

- Jaj, kezdj már hozzá! - mondtam egy kicsit jobban mosolyogva.

- Ne sűrgessük a maestrót! - Begépett néhány szót, és a képernyő életre kelt. - Van róla anyag. Elég sok anyag. A végtelenségig eltartana, ha mindet kinyomtatnám.

Visszafordult a székekkel, hogy rám nézhessen. Nem jó jel.

- Megmondom, mi legyen - mondta. - Összeszedem az anyagot, teszek hozzá fotókat is, ha talállok. Magam adom az édes kicsi kezébe.

- Mi ebben a trükk?

- Moi, semmi trükk - tette a kezét a mellkasára. - Merő szívjóságból teszem.

- Rendben, akkor hozd el a lakásomra. - Miért nem inkább Döglött Dave-nél találkozunk? - kérdezte. - Döglött Dave a vámpírnegyedben van. Mi a szart keresel te ott? Bájos angylarccal, de nagyon határozottan nézett rám.

- Azt pletykálják, hogy ott van a város új Vámpírmestere. Kell nekem a sztori.

- Szóval azért lógsz Döglött Dave-nél, hogy információhoz juss? - ráztam meg hitetlenkedve a fejem.

- Pontosan.

- A vérszívók nem fognak szóba állni veled. Embernek látszol.

- Kösz a bókot - felelte. - Veled viszont szóba állnak, Anita. Tudod, ki az új Mester? Férfi vagy nő? Találkozhatok vele? Csinálhatnék egy interjút?

- Jesszusom, Irving, nincs neked elég bajod? Minek ártanád bele magad a vámpírkirály ügyeibe?

- Szóval hímnemű - közölte. - Ez csak egy szófordulat volt.

- Tudsz valamit. Tudom, hogy tudsz valamit.

- Azt tudom, hogy semmi szükséged rá, hogy magadra vond egy vámpírmester figyelmét. Irving, ezek aljasok.

- A vámpírok próbálják elfogadtatni magukat. Jóindulatú figyelemre vágynak. Például egy interjúra, hogy mit tervez a vámpírközösségben az új mester. Mi a jövőképe? Egy ilyen cikk nagy siker lenne. Semmi szenzációhajhászás. Semmi viccelődés a hullákról. Profi újságírás.

- Ó, hogyan! Ízléses kis sor a címlapon: ST. LOUIS VÁMPÍRURA MEGSZÓLAL.

- Igen, nagyszerű lesz.

- Irving, neked megint az agyadra ment az újság!

- Minden anyagunkat odaadom neked Harold Gaynorról. Képeket is.

- Honnan tudod, hogy vannak képeitek? - kérdeztem.

Rám bámult. Kerek, vidám, barátságos arca nem árult el semmit. - Ismered Gaynor nevét, te kis...

- Nono, Anita. Segíts, hogy csinálhassak egy interjút a Mesterrel. Bármit megadok érte cserébe.

- Hozok neked egy cikksorozatot a zombikról. Színes képekkel rothadó holttestekről. Irving, ettől menni fog a lap.

- De nincs riport a Mesterrel?

- Nincs, ha szerencséd van.

- Menj a francba!

- Megkaphatom Gaynor aktáját?

- Összekészítem - bólintott, majd felpillantott rám. - De Döglött Dave-nél találkozunk. Talán mégis szóba áll velem egy vérszívó, ha veled vagyok ott.

- Irving, ha egy hivatásos vámpírhóhérrel látnak, attól nem lopod be magad a vérszopók szívébe.

- Még mindig Hóhérnak hívnak?

- És még mennyi minden másnak!

- Oké, a Gaynor-aktáért cserébe elkísérhetlek a következő vámpírkivégzésre?

- Nem - válaszoltam.

- Ó, Anita...

- Nem.

Irving széttárta a kezét.

- Oké, csak egy ötlet volt. A cikk nagyszerű lesz.

- Nincs szükségem a hírverésre, Irving, legalábbis ilyenre nincs.

- Persze, persze - bólintott. - Két óra múlva találkozunk Döglött Dave-nél.

- Legyen egy óra múlva. A teljes sötétség beállta előtt szeretnék eljönni a Negyedből.

- Vadászik rád valaki arrafelé? Úgy értem, nem akarlak veszélybe sodorni, Blake - vigyorgott rám. - Túl sok címlapsztorit kaptam már tőled. Nem szeretnék elveszíteni.

- Kösz, hogy aggódsz. Nem, senki nem hajt rám. Amennyire tudom.

- Ez nem hangzott valami meggyőzően.

Rámeredtem. Arra gondoltam, elmondom neki, hogy a város új ura egy tucat fehér rózsát küldött nekem, meg egy meghívást, hogy táncoljak vele. Visszautasítottam. Aztán egy üzenet várt a rögzítőn, és egy meghívás egy elegáns estélyre. Nem törődtem velük. Ezidáig a Mester úgy viselkedett, mint az a jó modorú úriember, aki évszázadokkal ezelőtt volt. Ez nem tarthatott sokáig. Jean-Claude nem az az alak, aki könnyen lenyeli a vereséget.

Nem mondtam el Irvingnek. Nem kellett, hogy tudja.

- Egy óra múlva Döglött Dave-nél találkozunk. Haza kell szaladnom átöltözni.

- Most, hogy mondod, jut eszembe, még soha nem láttalak ilyen ruhában.

- Temetésen voltam.

- Hivatalos vagy magánjellegű?

- Magánjellegű.

- Akkor részvétem.

Megrázkódtam.

- Mennem kell, hogy legyen időm átöltözni, és időben

odaérjek a találkozónkra. Köszönöm, Irving.

- Nem ingyen van, Blake. Behajtom még rajtad azoknak a zombis cikkeknek az árát.

Felsőhajtottam. Elképzeltem, ahogy át kell ölelnem egy szegény hullát a fénykép kedvéért. De az új törvényre fel kellett hívni a figyelmet. Minél több ember érti meg, milyen rettenetes állapot ez, annál nagyobb az esély rá, hogy átmegy a javaslat. Igazából egyelőre Irving tett nekem szívességet. De ezt nem kellett tudnia.

Kiséáltam a sötét iroda homályába. Visszaintegettem a vállam fölött, anélkül, hogy hátranéztem volna. Le akartam már végre venni ezt a ruhát, és valami olyasmibe bújni, ami elrejtí a pisztolyomat. A Vérnegyedbe készültem. Lehet, hogy ott szükségem lesz rá.

Döglött Dave bárja St. Louisnak abban a részében van, melyet kétféleképpen is hívnak. Udvariasan Riverfrontnak, durvábban Vértelepnek. Ez városunk legvadabb vámpíros üzleti negyede, nagy turistalátványosság. A vámpírok miatt St. Louis nyaralási célpont lett. Az ember azt hinné, hogy az Ozark-hegység, a kiváló horgászási lehetőség, a szimfonikus zenekar, a Broadway-szintű musicalek vagy a Botanikus Kert elég lenne ehhez, de nem. Úgy tűnik, nem könnyű versenyezni az élőhalottakkal. Én mindenestre nehéznek találom.

A bár sötét üveglakait sörreklámok díszítették. A délutáni napfény kezdett alkonyi szürkületbe váltani. A vámpírok nem kerülnek elő a teljes sötétség beállta előtt, így majdnem két óráig maradt - bemegyek, átnézem az aktát, lelépek. Ez menni fog.

Átöltöztem - fekete sortot vettem fel fekete bőrvvel, királykék pólóval, fekete edzőcipőt hasonló kék csíkkal, fekete-fehér zoknival. Az öv arra kellett, hogy a pisztolytáskámat legyen mihez hozzákapcsolni. A Browningom jó helyen volt a bal karom alatt. Felkaptam egy elegáns rövid ujjú inget is magamra, hogy elrejtsem a fegyvert. Egyszerű fekete és királykék minták voltak az ingen. A szerelésem remek volt, viszont izzadtság csorgott a hátamon. Túl meleg volt az inghez, de a Browningban meg tizenhárom töltény volt. Lehet benne tizennégy is, ha valaki elég nagy barom, és teletölti a tárat, egy golyót pedig a csőben hagy.

Ennyire azért szerintem még nem álltak rosszul a dolgok. Azért elraktam még egy töltényt a sortom zsebébe. Tudom, rátapad egy kicsit a zsebvászon, de hova máshova tehettem volna? Tényleg veszek már egy nő pisztolytáskát, amiben van hely póttöltényeknek is. De idáig csak olyan modelleket láttam, amiket le kellett volna kicsinyíteni az én méretemre, és úgy éreztem magam tőlük, mintha én lettem volna az a kis mexikói bandita, aki régen a Lay's Chipset reklámozta.

Ha a Browning van nálam, nem nagyon szoktam még egy tárat eltenni. Legyünk őszinték, régen rossz, ha tizenhárom golyó nem elég. Az igazán szomorú az volt, hogy a plusz töltény nem Tommy vagy Gaynor, hanem Jean-Claude miatt kellett. A város új Vámpírmestere miatt. Nem mintha az ezüstbevonatú golyók megölnék. De megsebesítenék, és majdnem olyan lassan gyógyulna, mint az emberek.

Sötétedés előtt ki akartam jutni a Negyedből. Nem akartam Jean-Claude-dal összefutni. Bár nem támadna meg, sőt, igazán jót akart, még ha nem is díjaztam. Halhatatlanságot ajánlott, a vámpírrá válás minden zűrje nélkül. Homályosan utalt arra, hogy az örökléttel együtt őt is megkapnám. Magas, sápadt, jóképű férfi volt, és szexisebb, mint egy selyemalsó.

Azt akarta, hogy az emberszolgája legyek. Én viszont nem leszek senki szolgája. Még az örök életért, az örök ifjúságért, meg persze a lelkemért cserébe sem. Túl nagy ár lett volna. Jean-Claude nem akarta ezt elhinni. A Browning arra az esetre kellett, ha rá kell kényszerítenem, hogy felfogja.

Beléptem a bárba, és egy pillanatig nem láttam semmit, a szememnek hozzá kellett szoknia a félhomályhoz. Mint a régi westernfilmekben, amikor a főhős álldogál a kocsmajátóban, és szemügyre veszi a tömeget. Szerintem ilyenkor nem a rosszfiút keresi, hanem ahogy belép a napfényről, lószart se lát. Nem szokás lelőni, míg vissza nem nyeri a látását. Ki tudja, miért?

Csütörtök délután volt, öt óra múlt. Az összes asztal és a bárszékek többsége is foglalt volt, összezsúfolódva álltak az öltönyös, kiskosztümös vendégek. Elvértve lehetett látni olyanokat, akik munkásbakancsot viseltek, és a napbarnítottságuk csak az ingujjukig tartott, de a többség a feltörekvő ifjúsághoz tartozott. Minden igyekezet ellenére Döglött Dave bárja nagyon trendi hely lett.

Kora este volt, ilyenkor alacsonyabbak az árak. Úgy tűnt, teljes gőzzel folyik az ivászat. A város összes yuppie-ja itt dekkolt, hogy megpillanthasson egy vámpírt különösebb kockázat nélkül. Mire ez bekövetkezik, enyhén lerészegednek.

Így nagyobb az izgalom, gondolom.

Irving a bárpult lekerekített végénél ült. Amint meglátott, odaintett. Visszaintegtettem, és elkezdtem utat törni a tömegben.

Végül átnyomakodtam két öltönyös úriember között, ami egy kis manőverezést igényelt, majd egy elegánsnak nem mondható mozdulattal sikerült felcsusszannom a bárszékre.

Irving szélesen vigyorgott rám. A helyiséget beszélgetés zsongása töltötte be. A szavak egységes zajjá olvadtak össze, úgy hangzott, akár a tenger moraja. Irvingnek egész közel kellett hajolnia hozzám, hogy halljam őt ebben a zajban.

- Remélem, díjazod, milyen sok sárkányt kellett lemészárolnom, hogy megőrizsem neked ezt a helyet! - Enyhe whiskyillat csapta meg az arcom, miközben beszélt.

- A sárkányokkal könnyű elbánni, próbálkozz a vámpírokkal - közöltem vele.

Kikerekedett a szeme. Mielőtt sikerült volna megfogalmaznia a kérdését, folytattam:

- Csak vicceltem, Irving! - Rettenetes, hogy néhány embernek mennyire nincs humorérzéke.

- Különben is, a sárkányok nem őshonosak Észak-Amerikában - tettem hozzá.

- Én is tudom.

- Hát persze - feleltem.

Újra kortyolt a kristálypohárból. A borostyánsárga ital csillogott a félhomályban.

Luther, a nappalis főnök és csapos, a pult másik végénél egy csapat nagyon vidám vendéggel foglalkozott. Ennél vidámabbak már nem is lehettek volna - akkor már ájultan hevernének a földön.

Luther nagydarab fazon. Nem magas, hanem kövér. De már-már izmos, nem egy szétfolyó hájpacni. A bőre annyira fekete, hogy ha ráesik a fény, lilának tűnik. A szájában levő cigaretta narancsszínnel parázslott fel, ahogy lélegzetet vett. Soha senkit nem láttam még, aki jobban tudott volna beszélni

egy cigivel a szájában.

Irving egy viharvert bőr aktatáskát emelt fel a lába mellől a földről. Vastag gumiszalaggal összefogott, úgy tíz centi vastag irattartót halászott ki belőle.

- Jézusom, Irving. Hazavihetem?

Tagadólag rázta meg a fejét.

- Az egyik újságíró színes cikket ír a tisztas helyi üzletemberekről, akik nem pont azok, mint aminek látszanak. Megesküdtem a születendő gyermekem életére, hogy csak ma éjszakára adom kölcsön az anyagot.

Ránéztem a papírhalmra, és felsóhajtottam. A jobb oldalamon álló férfi majdnem belenyomta a könyökét az arcomba. Megfordult.

- Elnézést, kisasszony, elnézést. Nem akartam. - A kisasszony úgy hangzott, hogy „kisazzony”, az „elnézést” szót pedig kásásan ejtette.

- Semmi baj - feleltem.

A pasasnak mosolyra húzódott a szája, majd visszafordult a barátjához, egy másik üzletember-kinézetű pofához, aki harsányan röhögött valamin. Ha valaki elég részeg, mindent viccesnek talál.

- De hát itt nem tudom elolvasni az egész aktát - mondtam Irvingnek.

- Bárhova szívesen követlek - vigyorodott el.

Luther állt előttem. Kivett egy cigarettát a csomagból, ami mindig nála volt. A még égő csikk végét odatette az új szálhoz, a vége vörösen felizzott, mint a szén. Luther orrán és száján át füst gomolygott ki, akárcsak egy sárkányén.

Elnyomta a csikket egy tiszta üveghamutartóban, amit szintén mindig magával hurcolt, mint mások a játékmackójukat. Láncdohányos, erősen túlsúlyos, ősz hajával ötvennél idősebbnek látszik. Soha nem beteg. Neki kellene a Dohányszövetség reklámarcának lennie.

- Még egy pohárral? - kérdeztem Irvinget.

- Kösz, jöhet.

Luther elvette a poharat, újratöltötte a pult alatti üvegből, majd visszatette egy új alátétre.

- Neked mit hozhatok, Anita? - kérdezte.

- A szokásosat, Luther.

Töltött egy pohár narancslevet úgy teszünk, mintha ki lenne béelve vodkával. Soha nem iszom alkoholt, de minek járnék bárokba, ha semmit nem fogyasztok? Luther letörölte a pultot egy tiszta fehér kendővel.

- Van egy üzenetem számodra a Mestertől.

- A város Vámpírmesterétől? - kérdezte Irving izgatott élel a hangjában. Sztorit szimatolt.

- Mi az? - az én hangom egyáltalán nem volt izgatott.

- Sürgősen látni akar.

Irvingre pillantottam, majd vissza Lutherre. Próbáltam beleszuggérálni, hogy ne a riporter előtt mondja, de nem vette az adást.

- A Mester kiadta a parancsot, hogy ha bárki lát téged, adja át az üzenetet.

Irving ide-oda forgatta a fejét kettőnk között, mint egy lelkes kiskutya.

- Mit akar tőled a Mester, Anita?

- Vedd úgy, hogy átadtad.

- Nem fogsz beszélni vele, mi? - kérdezte Luther fejcsóválva.

- Nem - feleltem.

- Miért nem? - kérdezte Irving.

- Ne üsd bele az orrod.

- Bizalmasan megsúghatnád.

- Nem - ismételt meg.

- Figyelj ide, kislány - nézett rám Luther keményen -, beszélj a Mesterrel. Egyelőre az a feladata az összes vámpírnak meg az imádóiknak, hogy szóljanak neked: a Város Ura tárgyalni akar veled. Legközelebb már az lesz az utasítás, hogy tartóztassanak fel, és vigyenek elé.

„Tartóztassanak fel” - szép elnevezése az emberrablásnak.

- Nincs mit megbeszélnem a Mesterrel.

- Anita, ne hagyd, hogy elvaduljon a helyzet - mondta Luther.
- Csak beszélj vele, nem lesz semmi baj.

Hitte ő.

- Talán megteszem.

Luthernek igaza volt. Vagy most vagy később, de találkoznom kellett a Mesterrel. Ha később, az valószínűleg sokkal kevésbé lesz barátságos helyzet.

- Miért akar beszélni veled a Város Ura? - kérdezte újra Irving. Olyan volt, mint valami kíváncsi, csillogó szemű madár, amelyik felfedezett egy kukacot.

Elengedtem a kérdést a fülem mellett, de feltettem egy másikat:

- Adott valami összefoglalót a riportertársad az aktáról? Nem igazán van időm elolvasni a Háború és békét reggelig.

- Mondd el, hogy mit tudsz a Város Uráról, én meg elmondom a lényegét Gaynorról.

- Örök hálám, Luther.

- Igazán nem akartam rád uszítani - felelte. Miközben beszélt, a cigaretta fel-alá mozgott a szájában. Soha nem értettem, hogyan csinálja. Kifejlesztett szájügyesség? Többéves gyakorlat?

- Mi lenne, ha nem kezelnétek úgy, mint egy rohadt leprást? - szólalt meg Irving. - Csak a munkámat próbálom végezni.

Kortyoltam egyet a narancslémből, majd ránéztem.

- Irving, olyasmibe ártod magad, amiről fogalmad sincs. Nem adhatok infót a Mesterről. Nem tehetem.

- Mert nem vagy hajlandó.

- Nem vagyok hajlandó - vontam meg a vállam. - De azért nem vagyok hajlandó, mert nem tehetem.

- Most aztán sokra jutottunk.

- Perelj be! - mondtam, és letettem a narancslét. Amúgy sem ízlett. - Figyelj, Irving. Volt egy megállapodásunk. Megkapom az aktában levő infót a zombi-sztoriért cserébe. Ha nem állod a szavad, nincs üzlet. De mondd meg, ha így van. Nincs időm itt ücsörögni és barkochbázni.

- Nem visszakozom. Az adott szó kötelez - felelte olyan színpadias hangon, amennyire ebben a zajban tehetette.

- Akkor mondd el a lényegét, és hadd tűnjek el innen a pokolba, mielőtt a Mester levadászna.

- Bajban vagy, ugye? - kérdezte hirtelen komoly arccal.

- Lehet. Kérlek, Irving, segíts!

- Segítsen neki - szólalt meg Luther.

Talán a „kérlek” hatott. Talán Luther erőteljes jelenléte. Akármilyen is, Irving bólintott.

- A riportertársam szerint Gaynor rokkant, tolószékhez van kötve.

Bólintottam. Mint egy jó pszichológus, aki nem szól bele a páciens mondókájába. Ilyen vagyok én.

- Szereti, ha a női is fogyatékosok.

- Ezt hogy érted? - Közben az üres tekintetű Cicely járt az eszemben.

- Lehet vak, tolószékes, amputált, bármilyen, a jó öreg Harrynek tetszeni fog.

- Vagy süket - tettem hozzá.

- Az éppen neki való.

- Miért? - kérdeztem rá. Milyen okosakat tudok kérdezni.

Irving megvonta a vállát.

- Talán ettől jobban érzi magát, mivel ő is tolószékhez kötött. A riportertársam nem tudja, mi okozza a devianciáját, csak azt, hogy ilyen.

- Mi mást mondott még el?

- Soha nem vádolták meg semmilyen bűncselekménnyel, de a pletykák csúnya dolgokról szólnak. Feltételezett maffiakapcsolatok, de semmi bizonyíték. Csak a szóbeszéd.

- Mint például?

- Egy régebbi barátnője megpróbálta beperelni, hogy kapjon tartásdíjat, mint élettárs. Aztán eltűnt.

- Ami nagyjából annyit tesz, hogy meghalt.

- Bingó.

Nem kételkedtem. Vagyis Tommyt és Brunót már korábban

is felhasználta gyilkosságra. Ami azt jelenti, hogy másodszorra még könnyebb utasítást adni. De az is lehet, hogy Gaynor már sokszor adott ilyen utasítást, csak soha nem kapták el.

- Milyen bulija van a maffiával, hogy két testőrré van szüksége?

- Ó, ezek szerint már találkoztál a biztonsági tanácsadójával?
Bólintottam.

- A kolléganőm szívesen beszélne veled.

- Ugye nem beszéltél rólam neki?

- Mi vagyok én, spicli? - vigyorgott rám.

Erre nem reagáltam.

- Mit dolgozik Gaynor a maffiának? - kérdeztem.

- Pénzt segít tisztára mosni, vagy legalábbis erre gyanakszunk.

- Bizonyíték nincs?

- Semmi. - Nem látszott tőle túl boldognak.

Luther megcsóválta a fejét, miközben elnyomta a cigijét a hamutartóban. Egy kis hamu leesett a pultra, amit azonnal letörölt a fehér kendővel.

- Anita, ez kellemetlen pasasnak tűnik: Hallgass rám, hagyd a francba - közölte.

Jó tanács volt. Sajnos.

- Azt hiszem, ő nem fog engem békén hagyni.

- Nem kérdezek semmit. Nem is akarok tudni róla - mondta Luther, és mivel valaki örülten integetett neki egy újabb ital miatt, máris ott termett előtte. A bárpult mögötti falat teljesen befedő tükörből láthattam az egész helyiséget. Még az ajtót is láttam, anélkül, hogy hátrafordultam volna. Kényelmes és megnyugtató helyzet volt.

- Én viszont kérdezek - szólalt meg Irving. - Én tudni szeretnék róla.

Csak megráztam a fejem.

- Tudok valamit, amit te nem - folytatta.

- És jó az nekem, ha én is tudom?

Elég hevesen bólogatott ahhoz, hogy göndör haja

összevissza repkedjen.

- Akkor mondd el - sóhajtottam.

- Előbb te.

Nagyjából itt lett elegendő belőle.

- Mindent elmondtam már ma este, amit akartam, Irving. Megkaptam az aktát. Átnézem majd. Igaz, megtakarítottál nekem egy kis időt. Momentán egy kis idő is nagyon sokat jelenthet nekem.

- Ó, az istenit, elveszed minden örömeimet, nem hagyod, hogy az ember kemény riportert legyen! - úgy tűnt, Griswold mindjárt duzzogni kezd.

- Irving, mondd el, vagy valami nagyon durvát teszek!

Majdnem elnevette magát. Mintha nem hitt volna nekem. Pedig jobban tette volna.

- Jó, jó - ezzel előhúzott egy fényképet a háta mögül, úgy hadonászva, mint egy bűvész.

A fekete-fehér fotón egy nő volt. A húszas éveiben járt, hosszú, barna haját modern frizurában viselte, épp csak annyi zselé volt rajta, hogy tüskésnek látszon. Csinos volt. Nem ismertem fel. A fotót láthatólag nem állították be, túl fesztelen volt, és a lány tekintetén látszott: nem tudta, hogy fényképezik.

- Ki ez a nő?

- Gaynor barátnője volt úgy öt hónappal ezelőttig - felelte Irving.

- Tehát akkor... testi fogyatékos? - bámultam a csinos, nyílt arcra. A fénykép ezt nem árulta el.

- Rokkant Wanda.

Irvingre meredtem. Éreztem, hogy kikerekedik a szemem. - Ezt nem mondod komolyan.

- Rokkant Wanda az utcán vadászik palikra. Nagyon népszerű egy adott körben.

Egy toloszékes prostituált. Na ne, ez azért túl vad volt. Megráztam a fejem.

- Oké, hol találom meg?

- A riportertársam és én is ott akarunk lenni.

- Ezért nem raktad be a képet az aktába.

Még csak arra sem vette a fáradságot, hogy tiltakozzon.

- Wanda nem fog négy szemközt beszélni veled, Anita.

- A barátoddal már beszélt?

Elkomorodott, a diadalittasság eltűnt a tekintetéből. Tudtam, hogy ez mit jelent.

- Vagyis újságírókkal sem hajlandó beszélni, igaz, Irving?

- Fél Gaynortól.

- Azt jól is teszi - feleltem.

- Miért beszélne veled, ha velünk nem?

- A megnyerő személyiségem miatt.

- Menj már, Blake!

- Hol találom meg ezt a nőt, Irving?

- Ó, a fenébe! - Mérgesen, egy hajtásra kiitta a maradék whiskyjét. - A Fekete Macska nevű klub mellett van a törzshelye.

A Fekete Macska, mint a régi viccbe: „Sötétben minden macska fekete.” Ötletes.

- Hol van ez a klub?

- A Tenderloin központjában, a Huszadik és a Grand sarkán - adta meg a választ Luther, akit nem is láttam visszajönni. - De én nem mennék oda egyedül, Anita.

- Tudok vigyázni magamra.

- Igen, csak ez nem látszik rajtad. Kell az neked, hogy lelőjél valami hülye bunkót, mert letapiz vagy valami durvábbat csinál? Vigyél magaddal valakit, aki elég ijesztőnek látszik, hogy megspórolj a bosszúságot.

- Én sem mennék oda egyedül - közölte Irving egy vállrándítással.

Kénytelen voltam elismerni, hogy igazuk van. Lehetek én a nagy vámpírvadász, de hát ez a külsőmön nem nagyon látszik.

- Na jó, majd elviszem magammal Charlest. Ő a látszat alapján elmenne kikötői rakodómunkásnak is, bár a lelke olyan, hm... finom.

- Azért ne hagyd, hogy az öreg Charles túl sok mindent

lásson. Még elájul - mondta Luther nevetve, miközben kifújta a cigifüstöt.

Csak egyszer ájuljon el az ember nyilvánosan, örökre felemlegetik neki.

- Majd vigyázok Charlesra.

Több pénzt tettem a pultra, mint ami járt volna. Luther most nem igazán adott sok fülest, de máskor szokott. Jó fülesek. Igazából nem fizettem meg, kedvezményem volt, mert kapcsolatban álltam a rendőrséggel. Döglött Dave zsaru volt, míg ki nem rúgták, mert rájöttek, hogy élőhalott. Elég rövidlátó dolog volt. Dave ugyan még mindig be volt rágva emiatt, de szeretett segíteni. Így aztán nyomott nekem némi infót, én meg egy részét továbbadtam a zsaruknak.

Dave jelent meg a pult mögötti ajtónál. A sötét kirakatüvegre pillantottam. Nem láttam semmi változást, de ha Dave fenn volt, akkor már besötétedett. A francba! Úgy kell visszamenni a kocsimhoz, hogy tele lesz az utca vámpírokkal. Még jó, hogy nálam van a pisztolyom. Ez legalább megnyugtató.

Dave magas, nagydarab fickó, rövid, barna haja már a halála előtt is gyérült. Utána nem kopaszodott tovább, de nem is nőtt vissza a haja. Olyan szélesen mosolygott rám, hogy kivillantak a vámpírfogai. Izgatott moraj hullámzott végig a tömegen, mintha ugyanazt az idegszálat érintette volna meg a látvány mindenkinben. A suttogás körbegyűrűzött, mint a hullám egy medencében. Egy vámpír! A műsor elkezdődött.

Dave és én kezét ráztunk. A kézfogása határozott volt, a tenyere meleg és száraz. Ettél ma már, Dave? Pirospozsgás arc, csupa vidámság - úgy tűnt, hogy igen. És ki adta a táplálékod? Önként adta? Valószínűleg igen. Dave jó fiú volt, ahhoz képest, hogy halott.

- Luther folyton mondja, hogy beugrottál, de mindig csak napközben. Örülök, hogy most sötétedés után is köztünk vagy.

- Őszintén szólva, úgy terveztem, hogy elmegyek a Negyedből, mielőtt leszáll az éj.

- Stukkered van? - kérdezte gondterhelten.

Egy pillanatra megmutattam neki a pisztolyomat.

- Nálad fegyver van - állapította meg Irving elkerekedett szemmel. Épp hogy kiabálásnak hangzott.

A teremben a zajszint várakozó mormolássá halkult. Elég csendessé ahhoz, hogy a vendégek hallhassák, hogy mit beszélünk. Persze, végül is ezért jöttek ide - hogy halljanak egy vámpírt. Hogy elmondják a bajaikat a holtaknak. Lehalkítottam a hangom, és úgy mondtam Irvingnek:

- Talán kürtöld világgá!

- Ne haragudj - mondta vállvonogatva.

- Honnan ismered ezt a firkászt? - kérdezte Dave.

- Segít néha a kutatómunkámban.

- Aha, a kutatómunkádban... micsoda sznobság! - most úgy mosolyodott el, hogy nem látszottak a szemfogai. Pár év alatt meg lehet tanulni ezt a trükköt. - Luther átadta az üzenetet?

- Igen.

- Okosan fogsz viselkedni, vagy makacskodsz?

Dave kicsit nyers, de kedvelem.

- Valószínűleg makacskodom - feleltem.

- Ne tévesszen meg az, hogy különleges a kapcsolatod az új Városúrral. Ő akkor is egy mestervámpír. Ezek rettenetes alakok. Ne baszakodj vele!

- Megpróbálom megúszni.

Most elég szélesen vigyorodott el ahhoz, hogy kivillanjanak a vámpírfogai.

- A francba, úgy érted... Nem, többet akar tőled annál, minthogy a macája legyél.

Jó volt tudni, hogy Dave szerint jó maca lennék. Hát nem tudom.

- Szerintem is - feleltem.

- Mi az ördög folyik itt, Anita? - Irving gyakorlatilag fel-le ugrált a székén.

Nagyon jó kérdés.

- Semmi közöd hozzá.

- Anita...

- Ne szekírozz már, Irving. Nem viccelek.

- Ne szekírozzalak? Utoljára a nagyanyámtól hallottam ezt a szót.

- A picsába, szállj le rólam! Ezt érted? - mondtam tagoltan, egyenesen a szemébe nézve.

- Hé, csak a munkámat próbálom végezni - emelte fel a kezét megadóan.

- Jó, de végezd valahol máshol.

Leszálltam a bárszékről.

- Anita, az a parancs, hogy találjanak meg - szólalt meg újra Dave. - Más vámpírok esetleg buzgóbbak lesznek nálam.

- Úgy érted, megpróbálnak elkapni?

Bólintott.

- Fegyver van nálam, és ingerült vagyok meg minden. Nem lesz semmi bajom.

- Elkísérjelek a kocsidig? - kérdezte.

Mosolyogva néztem barna szemeibe.

- Kösz, Dave, ezt megjegyzem, de nagylány vagyok.

Igazság szerint sok vámpírnak nem tetszett, hogy Dave információkat juttat az ellenségnek. Én voltam a Hóhér. Ha egy vámpír átlépte a határt, nekem szóltak. Az életfogytiglannak nem volt értelme egy vérszívó esetében. Vagy halál, vagy semmi - egy vámpírt nem lehetett sitten tartani.

Kaliforniában megpróbálták, de a vámpírmester kiszabadult. Vérfürdőt rendezett - egyetlen éjszaka huszonöt embert ölt meg. Nem a táplálék miatt, egyszerűen csak gyilkolt. Elképzelhető, mennyire be volt pöccenve a bebörtönzése miatt. A szökést úgy próbálták megelőzni, hogy keresztek tettek a cellaajtókra, meg azt viseltek az örök is. A kereszt nem segít, csak a hívőknek. Akkor meg pláne nem, ha egy vámpírmester meggyőződött, hogy vedd le a nyakadból.

A vámpírok szempontjából én voltam a villamosszék megfelelője. Nem nagyon kedveltek. Mily meglepő.

- Én elkísérem - mondta Irving. Pénzt tett a pultra, és felállt. A vastag iratcsomó már nálam volt, gondolom, nem akarta

szem elől tévesztetni. Isteni.

- Akkor valószínűleg Anitának kell még rád is vigyáznia - jegyezte meg Dave.

Irving majdnem válaszolt valamit, de aztán meggondolta magát. Mondhatta volna, hogy de hát én farkasember vagyok, csak persze nem akarta, hogy ezt tudják róla. Nagyon-nagyon sok munkája volt abban, hogy embernek látszon.

- Biztos, hogy minden rendben lesz? - kérdezte Dave. Utolsó esély, hogy egy vámpír kíséren el a kocsiiig.

Azt ajánlotta fel, hogy megvéd a Mestertől. Dave még tíz éve sem volt halott. Nem volt elég jó.

- Kösz, hogy aggódsz értem, Dave.

- Menj már, tűnj el innen! - felelte.

- Vigyázz magadra, kislány! - ezt meg Luther mondta.

Derűsen rájuk mosolyogtam, majd megfordultam, és kísértáltam a bárból, ahol majdnem teljes csend uralkodott. A tömeg nem hallhatott sokat, ha egyáltalán valamit is hallott a beszélgetésünkből, de éreztem a hátamon a tekintetüket. Erős kísértést éreztem, hogy megpördüljek, és rájuk kiáltsak, hogy „Hu-hu!”. Biztos, hogy valaki elkezdett volna sikítani.

A karomon levő kereszt alakú forradás okozza. Ilyen csak a vámpíroknak van, világos? A tisztátalan húsba nyomott kereszt. Az enyémhez külön csináltak egy nyomóvasat. A vámpírmester, aki megrendelte, már nem él. Azt hitte, jó vicc lesz. Ha-ha.

De lehet, hogy most Dave miatt volt. Lehet, hogy észre sem vették a forradásomat. Lehet, hogy csak túl érzékeny voltam. Egy kedves, törvénytisztelő vámpírral barátkozom, és tessék, az emberek máris gyanakodnak. Csak néhány furcsa forradás kell, és máris megkérdőjelezzük, hogy ember vagy-e. De ezzel nincs is semmi baj. A gyanakvás egészséges dolog. Megóvja az életed.

A fullasztó sötétség úgy vett körbe, mint egy forró, ragadós marok. A járdán az egyik utcai lámpa alatt egy csillogó tócsa, mintha a fény is megolvadt volna. A lámpaoszlopok a századforduló gázlámpáit utánozzák, feketén és kecsesen állnak, ha nem is eredetiek. Mint a jelmezek Halloweenkor. Jól néznek ki, de túl szépek ahhoz, hogy valódiak legyenek.

A magas téглаépületek felett ott feketéllett az éjszakai égbolt, de a lámpák visszatartották a sötétséget. Mintha fényrudakra feszítettek volna ki egy sátrat. Lehetett érezni a sötétséget, de nem nyelte el az embert.

Elindultam a parkolóház felé, ami a First Streettől pár lépésnyire volt. A Riverfronton baromi nehéz parkolóhelyet találni. A turisták miatt csak még rosszabb volt a helyzet.

Irving kemény cipősarka hangosan visszhangzott az utcakövön. Igazi macskaköveken. Mikor ezek az utcák épültek, még lovak jártak, nem autók. Szar volt rajtuk parkolni, de azért... elragadóak voltak.

Az én Nike Air cipőm jóformán semmi zajt nem csapott. Irving olyan volt mellettem, mint egy zajos kölyökkutya. A legtöbb vérfarkas, akit ismertem, nesztelenül járt. Irving lehet, hogy farkasember volt, de jobban hasonlított egy kutyára. Egy nagydarab, játékos kutyára.

Párok és kisebb csoportok mentek el mellettünk, harsány hangon nevetve, beszélgetve. Azért jöttek ide, hogy vámpírokat lássanak. Igazi, élő vámpírokat, jobban mondva igazi halott vámpírokat. Mindnyájan turisták. Amatőrök. Kukkolók. Több élőhalottat láttam bármelyiküknél, ezt le merem fogadni. Úgyhogy én nem voltam elbűvölve.

Mostanra már teljesen besötétedett. Dolph és a többiek már biztos várnak a Burrell temetőnél, valahogy oda kell jutnom. Mi legyen Gaynor aktájával? És mit kezdjek Irvinggel? Néha túlságosan zajlik az élet.

Egy alak vált el a sötét faltól. Nem tudtam, itt várakozott-e,

vagy csak egyszerűen megjelent. Varázslat. Megmerevedtem, mint egy nyúl, ha fénycsóva vetül rá, és erősen figyeltem.

- Mi a baj, Blake? - kérdezte Irving.

Odaadtam neki az iratcsomót, elvette, de kérdően nézett rám. Azt akartam, hogy szabad legyen a kezem, ha a pisztolyomért kéne nyúlnom. Remélhetőleg erre nem kerül sor. Remélhetőleg.

Jean-Claude, a város vámpírura tartott felénk. Úgy mozgott, mint egy táncos, vagy mint egy macska - hangtalanul, puhán. Lendület és kecsesség ötvöződött benne, ami bármikor átcsaphatott erőszakba.

Nem volt túl magas, talán száznyolcvan centi. Az inge vakító fehér. Bő ing volt, hosszú, buggyos ujjakkal, amit három-három gomb fogott össze a mandzsettánál. Elöl a nyakánál egy zsinórral lehetett összekötni, de Jean-Claude nyitva hagyta; a fehér anyag sápadt, sima mellkast keretezett. Szűk, fekete farmerba gyűrte be az ing alját, csak ezért nem lebegett úgy rajta, mint egy köpönyeg.

Koromfekete haja lágyan göndörödött az arca körül. A szeme - ha valaki bele mert nézni - sötétkéknek, majdnem feketének látszott. Egy pár sötét, csillogó drágakőnek.

Úgy két méterrel előttünk megállt. Elég közel ahhoz, hogy látható legyen a sötét, keresztalakú sebhely a mellkasán. Ez volt az egyetlen dolog, ami elcsúfította tökéletes testét. Legalábbis aszerint, amennyit én láttam belőle.

Az én sebhelyem egy gonosz tréfa eredménye volt, az övé valami szerencsétlen hülye kétségbeesett kísérlete, hogy távol tartsa magától a halált. Kíváncsi lettem volna, hogy megmenekült-e a szegény szerencsétlen? Elmondaná Jean-Claude, ha megkérdezném? Talán. De ha nemleges a válasz, akkor inkább nem akartam hallani.

- Helló, Jean-Claude - köszöntem neki.

- Üdvözöllek, ma petite. - A hangja olyan volt, mint a puha szőrme, lágy és telt, egy kicsit obszcén, mintha már az, hogy szóba áll vele az ember, valami mocskos dolog lett volna. Talán

az is volt.

- Ne szólíts ma petite-nek.

Egy picit elmosolyodott, szemfognak nyoma sem volt.

- Ahogy akarod.

Most Irvingre nézett, aki félrefordította a fejét, nagyon vigyázott, hogy ne találkozzon a tekintetük. Soha nem szabad egyenesen egy vámpír szemébe nézni. Soha. Vajon én miért tehettem meg büntetlenül? Tényleg, miért?

- Ki a barátod? - Az utolsó szót nagyon lágyan és valahogy fenyegetően mondta.

- Bemutatom Irving Griswoldot. A Post-Dispatch riportere. Segít nekem egy kutatásban.

- Ó! - mondta. Körbejárta Irvinget, mintha valami eladó tárgy lenne, ő meg látni szeretné rendesen.

Irving apró, ideges pillantásokat vetett rá, próbálta nem szem elől téveszteni, majd rám nézett, kérdően:

- Mi folyik itt?

- Tényleg, Irving, mi? - kérdezte Jean-Claude.

- Hagyd őt békén, Jean-Claude.

- Miért nem jöttél el hozzám, kis halottkeltőm?

A kis halottkeltő nem volt sokkal jobb, mint a ma petite, de lenyeltem.

- Nem értem rá.

Ami átsuhant az arcán, majdnem düh volt. Nem akartam magamra haragítani.

- Már készültelek fölkeresni - tettem hozzá.

- Mikor?

- Holnap éjjel.

- Ma éjjel - ez nem pusztán javaslat volt.

- Ma nem megy.

- De igen, ma petite, megy. - A hangja forró szélviharként zúgott a fejemben.

- Olyan átkozottul követelődző vagy - mondtam.

Erre elnevette magát. Kellemesen visszhangzó nevetése volt, mint ahogy egy drága parfüm illatát is érzi még az ember a

szobában, amikor már a viselője elment. Ilyen volt a kacagása, úgy visszhangzott az ember fülében, mint valami távoli zene. Neki volt a legtökéletesebb hangja az összes vámpírmester közül. Mindenkinek van valami tehetsége.

- Te pedig nagyon bosszantó vagy -Jean-Claude hangjában még mindig ott bujkált a nevetés. - Most mihez kezdjek veled?

- Hagyj békén - feleltem. Halálosan komolyan gondoltam. Ez volt életem egyik leghőbb vágya.

A vámpír arca teljesen elkomolyodott, mintha valaki megnyomott volna rajta egy gombot. Bekapcs: boldog. Kikapcs: kifizérlezhetetlen.

- Túl sok hívem tudja, hogy a halandó szolgám vagy, ma petite. A hatalmam elfogadtatásának a része, hogy az uralmam alá hajtsalak. - Majdhogynem bocsánatkérő volt a hangja. Ez aztán sokat segített rajtam.

- Mit értesz az alatt, hogy az uralmad alá hajtasz? - A gyomrom görcsberándult, már kezdtem félni. Ha Jean-Claude nem rémít halálra, akkor gyomorfekélyt fog nekem okozni.

- Az én emberszolgám vagy. Ideje úgy viselkedned.

- Nem vagyok a szolgád.

- De az vagy, ma petite.

- A francba, Jean-Claude, szállj le rólam!

Hirtelen mellettem termett. Nem láttam, mikor mozdult meg. Egy szempillantás alatt elhomályosította az agyamat. Éreztem, ahogy a torkomban ver a szívem. Megpróbáltam hátrább lépni, de egy sovány, sápadt kéz megragadta a jobb karomat, pont a könyököm felett. Nem hátrálnom kellett volna. A pisztolyomért kellett volna nyúlnom. Reméltem, nem kerül az életembe ez a hiba.

- Azt hittem, a két vámpírjelem miatt nem tudod uralni a gondolataimat - mondtam normális, nyugodt hangon. Legalább bátran halok meg.

- A szememmel nem tudlak megigézni, és nehezebb elhomályosítani a gondolataidat, de megoldható. - Ujjai körülfogták a karom. Nem fájt. Nem próbáltam elhúzni.

Okosabb voltam annál. Erőfeszítés nélkül össze tudná törni, vagy többől ki tudná tépni a karom, vagy akár egy Toyotával is tudna súlyozni. Tommyval sem tudtam pusztán kézzel megverekedni, Jean-Claude-dal meg holtbiztosan nem voltunk egy súlycsoportban.

- Ő a város új ura, ugye? - ez Irving volt. Azt hiszem, elfelejtkeztünk róla. Jobb lett volna Irvingnek, ha ez így is marad.

Jean-Claude egy kicsit szorosabban fogta a karomat. Irving felé fordult.

- Maga az az újságíró, aki egy ideje riportot kér tőlem.

- Igen, én vagyok az. - Irving csak egy árnyalatnyit hangzott idegesnek, nem nagyon, épp csak érezni lehetett a feszültséget a hangjában. Bátornak és eltökéltnak tűnt. Jó neki.

- Miután beszéltem ezzel a bájos ifjú hölgygel, talán adok magának egy interjút.

- Tényleg? - Tisztán lehetett érezni a megdöbbenést a hangjában. Szélesen vigyorgott rám. - Ez nagyszerű lenne. Úgy csinálom, ahogy akarja. Én...

- Fogja be a száját - a szó sziszegett a levegőben. Irving elnémult, mint akit megbabonáztak.

- Irving, jól vagy? - vicces volt, hogy ezt én kérdeztem. Én voltam benne nyakig a lekvárban, engem ölelt egy vámpír, de azért megkérdeztem.

- Igen - felelte. A félelemtől alig bírta kipréselni a szót a száján. - Csak ilyesmit még soha nem éreztem.

Jean-Claude-ra pillantottam.

- Tudod, Irving, ő egymagában is külön fajt alkot.

Jean-Claude megint rám figyelt. Ó, remek!

- Még most is viccelődsz, ma petite.

- Egyfajta időtöltés. Mit akarsz tőlem, Jean-Claude? - Egyenesen belenéztem a gyönyörű szemébe, de normális tekintete volt, tőle kaptam az erőt, hogy ellen tudjak állni neki.

- Milyen bátor vagy, még most is.

- Nem fogsz kicsinálni itt az utcán, tanúk előtt. Lehetsz te a

város új ura, de üzletember is vagy. Közismert vámpír. Ez azért korlátozza, hogy mit tehetsz meg.

- De csak a nyilvánosság előtt - mondta ő olyan halkán, hogy csak én hallottam.

- Rendben, de abban mindketten egyetértünk, hogy itt és most nem fogsz semmi erőszakosat csinálni - néztem fel rá. - Úgyhogy hagyd abba a hülyéskedést, és bökd ki végre, mi az istent akarsz.

Erre elmosolyodott, alig észrevehetően mozdult meg a szája; aztán elengedte a karom és hátrább lépett.

- Ahogy te sem fogsz lelőni az utcán minden ok nélkül.

Arra gondoltam, hogy lett volna rá okom, de sehogy sem tudtam volna megmagyarázni a rendőrségnek.

- Nem akarok sittre kerülni gyilkosság vádjával, ez igaz.

Még szélesebb mosolyra húzódott a szája, de a szemfogak most sem látszottak. Ezt jobban csinálta, mint bármelyik általam ismert élő vámpír. Van értelme annak, hogy élő vámpír? Már magam sem tudtam.

- Tehát nem bántjuk egymást a nyilvánosság előtt - mondta.

- Valószínűleg nem - feleltem. - Mit akarsz még? Elkések egy találkozóról.

- Ma éjjel zombikat keltesz életre vagy vámpírokat gyilkolsz?

- Egyiket sem.

Nézett rám, várva, hogy folytassam. Nem tettem. Jean-Claude kecsesen megvonta a vállát.

- Az én Halandó szolgálám vagy, Anita.

A rendes nevemen szólított. Tudtam, most tényleg baj van.

- Nem vagyok az.

- Két jeletem is viseled - sóhajtott fel hosszan.

- Nem én akartam - feleltem.

- Meghaltál volna, ha nem osztom meg veled az erőmet.

- Ne nyomd itt nekem a süket dumát arról, hogy hogyan mentetted meg az életemet. Rám erőltettél két jelet. Nem kérdeztél, és nem magyaráztál meg semmit. Az első jel lehet, hogy megmentette az életemet, szuper. A második jel a tiedet

mentette meg. Egyik alkalommal sem volt választási lehetőségem.

- Még két jel, és halhatatlanná válsz. Nem öregszel meg, mert én sem öregszem. Ember maradsz, eleven, viselheted a keresztedet. Bemehetsz a templomba is. Nem veszélyezteti a lelkedet. Miért küzdesz ellenem?

- Honnan tudod, mi veszélyezteti az én lelkemet? Neked már nincs is. Eladtad a halhatatlan lelkedet a földi öröklétért. De én tudom, hogy a vámpírok is meghalhatnak, Jean-Claude. Mi lesz, ha meghalsz? Hova kerülsz? Egyszerűen csak eltűnsz? Nem, a pokolra jutsz, oda, ahová tartozol.

- És szerinted azáltal, hogy a szolgám vagy, te is velem jössz?

- Nem tudom, de nem is akarom megtudni.

- Gyengének látszom amiatt, hogy ellenem szegülsz. Ezt nem engedhetem meg, ma petite. Ezt meg kell oldanunk, így vagy úgy.

- Csak hagyj békén.

- Nem tehetem. A szolgám vagy, és ideje eszerint cselekedned.

- Ezt ne erőltess tovább, Jean-Claude.

- Vagy mi lesz, megölsz? Meg tudnál ölni?

- Igen - feleltem a gyönyörű arcába bámulva.

- Érzem, hogy vágysz rám, ma petite, ahogy én is vágyom rád.

- Összerázkódtam. Mit mondhattam erre?

- Ez csak egy kis szexuális késztetés, Jean-Claude, semmi több - ez hazugság volt, tudtam, ahogy kimondtam.

- Nem, ma petite, ennél én többet jelentek neked.

- Kisebb tömeg gyűlt össze minket figyelve, tőlünk tisztos távolságra.

- Biztos, hogy ezt itt az utcán akarod megtárgyalni?

- Jean-Claude mély lélegzetet vett, majd egy nagy sóhajjal kiengedte a levegőt: - Mennyire igazad van! Elfelejtkezem magamról miattad, ma petite. Remek.

- Tényleg rettenetes késésben vagyok, Jean-Claude. A rendőrség vár rám.

- Be kell még fejeznünk ezt a beszélgetést, ma petite - mondta ő.

Bólintottam. Igaza volt. Megpróbáltam nem tudomást venni erről. Nem könnyű egy mestervámpírt semmibe venni.

- Holnap éjjel.

- Hol? - kérdezte.

Milyen kedves tőle, hogy nem rendel oda a saját barlangjába! Gondolkoztam, hol lenne a legjobb. Charlesszal akartam lemenni a Tenderloinba. Charles meg egy új mulatóban akarta ellenőrizni a zombik munkakörülményeit. Az végül is pont jó lesz.

- Ismered A Nevető Holttestet?

- Igen - mosolyodott el, szemfogai egy pillanatra felvillantak az ajkánál. A tömegben egy nő levegő után kapkodott.

- Találkozzunk ott, mondjuk tizenegykor.

- Szívesen. - A szó, mint ígéret simogatta a bőrömet.

- Akkor az irodámban várlak holnap éjjel.

- Várj csak! Mi az, hogy az irodádban? - rosszat sejtettem.

A mosolya vigyorra húzódott, szemfogai megcsillantak az utcai lámpa fényében.

- Mert hogy én vagyok A Nevető Holttest tulajdonosa. Azt hittem, tudod.

- A francot hitted.

- Várni foglak.

Én választottam a helyet. Most már kitartok mellette. A fene egye meg!

- Gyere, Irving, induljunk.

- Nem, hadd maradjon a riporter. Még jár neki az interjú.

- Hagyd őt békén, Jean-Claude, légy szíves.

- Csak megadom neki, amire vágyik, ez minden.

- Mire készülsz?

Nem tetszett, ahogy a „vágyik” szót mondta.

- Én, ma petite, készülök valamire? - mosolygott ő.

- Anita, maradni akarok - szólalt meg Irving.
- Nem tudod, mit beszélsz - fordultam hozzá.
- Riporter vagyok. Végzem a munkám.
- Esküdj meg rá, esküdj meg nekem, hogy nem fogod

bántani!

- A szavamat adom rá - felelte Jean-Claude.
- Hogy semmilyen módon nem fogod bántani.
- Hogy semmilyen módon nem fogon bántani - a vámpír arca kifejezéstelen volt, mintha az összes mosoly csak a képzelet szüleménye lett volna. A régóta halottak mozdulatlansága volt az arcán. Jó ránézni, de élettelen, mint egy festmény.

Belenéztem az üres szemekbe, és megborzongtam.

- Biztos, hogy maradni akarsz?
- Meg akarom csinálni az interjút - bólintott Irving.
- Hülye vagy - csóváltam meg a fejem.
- Jó riporter vagyok - felelte ő.
- Attól még hülye vagy.
- Tudok magamra vigyázni, Anita.

Egy pillanatig néztük egymást.

- Jól van, jó mulatást! Megkaphatom a dossziéd?

Az újságíró lenézett a kezére, mintha elfelejtkezett volna róla, hogy nála vannak.

- Holnap reggel add vissza, különben Madeline cirkuszt rendez.

- Persze, rendben. - A vastag aktát a bal hónom alá vettem, próbáltam nem nagyon szorítani. Útban volt, ha elő akartam volna húzni a pisztolyomat, de hát az élet nem habostorta.

Kaptam információt Gaynorról. Megszereztem egy volt barátnőjének a nevét. Egy megalázott nőét. Talán hajlandó beszélni velem. Talán segít újabb nyomokat találni. Talán elküld a pokolba. Nem először történne meg. Jean-Claude merev tekintettel figyelt. Mély levegőt vettem az orromon át, aztán a számon át kiengedtem. Sok volt ez egy éjszakára.

- Holnap újra találkozunk - mondtam egyszerre mind a kettőnek, aztán sarkon fordultam, és eljöttem. Egy csoport

turista állt ott fényképezőgépekkel. Egyikük óvatosan felém emelte a gépét.

- Ha lefotóz, elveszem a gépét, és összetöröm - mondtam mosolyogva.

A pasas bizonytalan mozdulattal leeresztette a gépet.

- De hát csak egy kép lesz...

- Eleget láttak. Menjenek tovább, vége a műsornak - tettem még hozzá. A turisták szétszóródtak, ahogy a szélben elsodródó füst. Mentem tovább az utcán a parkolóház felé. Visszapillantottam, és láttam, hogy a turisták visszaszállingóztak Jean-Claude és Irving köré. Igazuk volt. A műsornak még nem volt vége.

Irving nagyfiú volt. Akarta azt az interjút. Ki vagyok én, hogy egy felnőtt farkasembert dajkáljak? Jean-Claude vajon rájön Irving titkára? És ha igen, számít az valamit? Ez nem az én problémám. Az én problémám Harold Gaynor, Dominga Salvador, meg egy szörny, aki megeszi a rendes polgárokat itt St. Louisban, Missouri államban. Irving majd megoldja a maga baját. Van nekem is elég.

Az éjszakai égbolt áttetsző fekete kupolaként borult fölénk. A csillagok, akár a tűhegynyi gyémántok, hideg, kemény fénnel ragyogtak. A hold szürke, ezüst és arany foltok izzó mozaikja volt. A városban élve elfelejtjük, milyen fekete az éjszaka, milyen ragyogó a hold, milyen rengeteg a csillag.

A Burrell temetőben nincs világítás. Semmi fény, csak egy távoli ház ablakai ragyogtak sárgán. Izzadva álltam a kezeslábasomban és az edzőcipőmben a dombtetőn.

A kisfiú testét már eltüntették. A hullaházban várta, hogy a halottkém megvizsgálja. Én már végeztem vele. Soha többé nem kell látnom. Csak álmomban.

Dolph mellettem állt. Nem szólt egy szót sem, csak nézett a távolba a fű és a törött sírkövek felett, és várt. Várta, hogy nekikezdek a varázslásnak. Hogy kihúzzam a nyulat a kalapból. A legjobb esetben a nyúl ott lesz, és elpusztíthatjuk. Még az is jó, ha megtaláljuk az üreget, ahonnan előmászott. Az is elárulhat valamit. És bármi több annál, mint amit most tudtunk.

A fertőtlenítők pár lépéssel lemaradva követtek minket. A férfi alacsony, tagbaszakadt, ősz haja tüskésre nyírva. Úgy nézett ki, mint egy nyugdíjas fociedző, de úgy bánt a hátára erősített lángszóróval, mintha az egy élőlény lenne, vastag kezei közt dédelgette.

A nő fiatal volt, nem több húsznál. Vékonszálú szőke haja lófarokba fogva. Nálam egy kicsit magasabb volt, vagyis alacsony. Pár hajfürt az arcába lógott. Tágra nyílt szemmel fürkészte mindkét oldalon a magas füvet. Mint a vadász, aki célpontot keres.

Reméltem, hogy nem viszket a jobb keze mutatójúja. Nem vágytam rá, hogy egy gyilkos zombi egyen meg, de arra sem, hogy napalm borítson be. Elevenen elégek, vagy elevenen megesznek? Más nincs a kínálatban?

A fű úgy zörgött és susogott, mint a száraz őszi falevelek. Ha

itt használnánk a lángszórókat, bozóttüzet okoznánk. Szerencsénk lenne, ha ki tudnánk menekülni. De egyedül a tűz állíthatott meg egy zombit. Ha zombi volt egyáltalán, és nem valami egészen más.

Megráztam a fejem és elindultam. Kétkedéssel nem jutunk sehova. Tégy úgy, mintha tudnád, mit teszel - ez volt az egyik alapszabályom.

Biztos vagyok benne, hogy Señora Salvadornak lett volna valami külön szertartása vagy áldozata arra, hogy megtaláljon egy zombisírt. Az ő módszerében sokkal több szabály volt, mint az enyémben. Persze őt a saját módszere képessé tette arra, hogy rothadó holttestekbe zárja a lelket. Soha nem gyűöltem senkit annyira, hogy ilyet tegyek vele. Megölni valakit, igen, de csapdába ejteni a lelkét, és hagyni, hogy tehetetlenül végignézz és érezze, amint a test elrohad? Nem, ez több volt, mint bűn. Ez maga volt a gonoszság. Meg kellett állítani, de ezt csak a halála árán lehetett. Felsőhajtottam. Ez egy másik probléma egy másik éjszakára.

Zavart, hogy hallottam Dolph lépéseit visszhangozni az enyém mellett. Hátrapillantottam a fertőtlenítőkre. A természetből a ghoulokig bármit megölnek, de a ghoulok gyávák, többnyire dögevők. Bármilyen is volt az, amit kerestünk, nem dögevő volt.

Éreztem hármukat a hátam mögött. A lépéseik hangosabbnak tündek az enyéme knél. Próbáltam kiűzni mindent az agyamból, és megkezdeni a kutatást, de semmit sem hallottam, csak a lépteiket. Semmit sem érzékeltem, csak a nő félelmét. Nem tudtam tőlük rendesen koncentrálni.

Megálltam.

- Dolph, több helyre van szükségem.
- Ezt hogy érted?
- Maradjatok le egy kicsit. Zavartok az összpontosításban.
- De lehet, hogy túl messze leszünk, hogy segíthessünk.
- Ha a zombi előjön a földből, és rám tapad... - Megrántottam a vállam - Mit tudtok csinálni, rálötök a napalmmal és engem is

ropogósra perzseltek?

- Azt mondtad, a tűz az egyetlen fegyver ellene.

- Így van, de mondd meg a fertőtlenítőknek, hogy ha a zombi tényleg dulakodni kezd valakivel, ne süssék meg az áldozatát is.

- Ha a zombi elkapja valamelyikünket, nem használhatjuk a napalmot?

- Bingó.

- Ezt előbb is mondhattad volna.

- Csak most jutott eszembe.

- Hát ez szuper.

Vállat vontam.

- Igazad van. Erre nem figyeltem. De azért maradjatok le, és hagyjatok dolgozni. - Szorosan mellé léptem és a fülébe súgtam: - És tartsd szemmel a nőt. Annyira fél, hogy még képes, és elkezd árnyékokra lövöldözni.

- Anita, ezek fertőtlenítők, nem rendőrök vagy vámpírvadászok.

- Ma éjjel az életünk függhet tőlük, úgyhogy figyelj a nőre, oké?

Dolph bólintott és hátrapillantott rájuk. A férfi visszamosolygott, és bólintott. A lány csak nézett mereven. Majdhogynem tapintható volt a félelme.

Joga volt hozzá. Miért zavart ez annyira? Mert ketten voltunk itt nők, és jobbaknak kellett lennünk a két férfinél. Bátrabbnak, gyorsabbnak, akárminek. Ez volt a szabály, ha nagyiúkkal játszott az ember.

Egyedül léptem a fűbe. Vártam, amíg nem hallottam mást, csak a fű halk, száraz susogását. Mintha mondani próbált volna valamit, érdes, kétségbeesett hangon. Kétségbeesetten, rettegve. Félelmet tükrözött a susogása. Ez hülyeség. A fű szart sem érez. De én igen, és a testem minden porcikáján verejték folyt. Itt volt? Az a valami, ami egy emberből csak egy nyers húscsomót hagyott, itt a fűben rejtőzött és várt?

Nem, a zombik nem elég okosak ehhez. De a lény persze

ahhoz elég okos volt, hogy elrejtőzzön a rendőrök elől. Ez ügyes volt egy hullától. Túl ügyes. Talán nem is zombi. Sikerült összeakadnom valamivel, ami jobban megrémített, mint a vámpírok. A halál nem nagyon izgatott. Az erős keresztény hitem meg minden. A halál módja zavart. Hogy elevenen megzabáljanak. Ez dobogós helyezett volt az általam legkevésbé kívánt halálnemek sorában.

Ki gondolt volna arra, hogy egyszer egy zombitól fogok félni, bármilyen zombitól? Elég ironikus. Később majd jót röhögök, amikor már nem lesz ilyen rohadtul kiszáradva a szám.

Éreztem azt a csendes várakozást, ami minden temetőben megtalálható. Mintha az összes halott visszafojtott lélegzettel várna valamire, de mire? A feltámadásra? Lehet. De túl régóta foglalkozom a holtakkal ahhoz, hogy azt gondoljam, csak egyetlen válasz van. A halottak olyanok, mint az élők. Sokfélék.

A legtöbb ember, amikor meghal, a mennybe vagy a pokolra kerül, és ennyi. De néhányukkal, valamilyen okból, nem ez történik. Kísértetek, nyugtalan szellemek, erőszak, gonoszság vagy egy sima tévedés - mindez csapdába ejtheti a szellemet itt a földön. Nem azt mondom, hogy magát a lelket. Ebben nem hiszek, de a léleknek valami emléke, lényege itt reked.

Arra számítottam, hogy valami fantom kiemelkedik a földből, és nekem ront? Nem. Soha nem találkoztam még olyan szellemmel, amelyik tényleges fizikai sérülést okozott volna. Ha ez történik, akkor nem szellem: lehet démon, vagy valami varázsló lelke, vagy fekete mágia, de a szellemek nem sebeznek meg.

Ez a gondolat majdnem megnyugtatót.

Kicsúszott a talaj a lábam alól. Megbotlottam, és egy félredőlt sírkövön landoltam. Besüppedt föld, jelzés nélküli sír. Bizsergő érzés szaladt végig a lábszáramon, túlvilági áramütés. Hátraugrottam, és lehuppantam a földre.

- Anita, minden rendben? - kiabált Dolph.

Hátrapillantottam, de rájöttem, hogy a magas fű teljesen eltakar a szeme elől.

- Jól vagyok! - kiáltottam vissza. Óvatosan lábra álltam, vigyázva, hogy ne lépjek az ódon sírra. Akármilyen is feküdt a föld alatt, férfi vagy nő, nem nyugodott békében. Érzékeny terület volt, ahol ugyan nem lakott szellem, de mégis volt valami. Valószínűleg kifejlett kísértet volt valamikor, de kikezdte az idő. A kísértetek elkopnak, mint a régi ruhák, és elköltöznek valahová, ahová a vén szellemek szoktak.

A besüllyedt sír el fog tűnni, valószínűleg még az én életemben. Ha néhány évig e1 tudom kerülni a gyilkos zombikat. Meg a vámpírokat. És a fegyveres embereket. Ó, a francba, lehet, hogy ez a hely mégis túlél engem!

Visszanéztem, és láttam, hogy Dolph és a takarítók vagy húsz méterrel lemaradtak. Húsz méter, nem sok ez egy kicsit? Én mondtam, hogy maradjanak le, de nem úgy értettem, hogy hagyjanak itt tökegyedül. Hogy nekem soha semmi nem elég jó...

Ha szólok nekik, hogy jöjjenek közelebb, lehet, hogy berágnak? Előfordulhat. Ujra elindultam, figyelve, hogy ne lépjek rá több régi sírra. Ez nem volt könnyű, mivel a legtöbb sírkövet elrejtette a magas fű. Mennyi jelöletlen sír, minden mennyire elhanyagolt.

Lehet, hogy itt fogok kószálni céltalanul egész éjjel? Tényleg azt hittem, hogy csak úgy véletlenül ráakadok a megfelelő sírra?

Igen. A remény örök, különösen, ha a lehetséges megoldás nem túl emberi.

A vámpírok valamikor közönséges emberek voltak, a zombik is. A legtöbb vérfarkas is emberként kezd, bár van néhány ritka kivétel, akiket öröklött átok sújt. Minden szörny normálisnak indul, engem kivéve. A halottkeltés nem volt rajta semmilyen foglalkozási listán. Nem az történt, hogy egy nap leültem a pályaválasztási tanácsadó irodájában, és így szóltam: „Halottkeltéssel szeretném keresni a kenyerem”. Nem, ez nem ilyen sima, tiszta ügy.

Mindig is vonzódtam a halottakhoz. Mindig is. Nem a frissen

meghaltakhoz. Nem, én nem kezdek ki a lélekkel, de ha a lélek egyszer elhagyja a testet, azt tudom. Megérezem. Lehet kacagni, de ez az igazság.

Volt egy kutyám kiskoromban, mint a legtöbb gyereknek. És mint a legtöbb gyerek kutyája, az enyém is megdöglött. Tizenhárom éves voltam. Jennyt eltemettük a hátsó kertbe. A halála után egy héttel egyszer csak arra ébredtem, hogy Jenny ott fekszik mellettem összegömbölyödve. Vastag fekete bundáját a sír földje koszolta össze. Halott barna szemei minden mozdulatomat követték, pont úgy, mint életében.

Egy örült pillanatig azt hittem, él. Tévedés volt, ma már felismerem a halottakat, ha meglátom őket. Megérezem. Előhívom őket a sírból. Kíváncsi vagyok, Dominga Salvador mit szólna ehhez a történethez. Egy állatzombit előhívni. Milyen botrányos. Véletlenül életre kelteni egy holtat. Milyen borzasztó. Milyen morbid.

A nevelőanyám, Judith soha nem dolgozta fel igazán ezt a megrázkódtatást. Ritkán mondja el valakinek, mi a foglalkozásom. Apa? Hát, apa sem vesz róla tudomást. Ezzel én is próbálkoztam, de nem ment. Nem bonyolódnék bele a részletekbe, de mond valamit az, hogy „országúti állatgázolás”? Judith-nak mondott. Úgy néztem ki, mint a hammelni patkányfogó lidércnyomásos változata.

Apám végül elvitt az anyai nagyanyámhoz. Flores nagymama nem annyira ijesztő, mint Dominga Salvador, de azért... érdekes. A nagyfi egyetértett apámmal. Nem kell, hogy vudu nevelést kapjak, csak annyira, hogy uralni tudjam a dolgot, hogy megszűnjön... a probléma. „Csak azt tanítsd meg neki, hogyan tudja ellenőrzése alatt tartani” - mondta apám.

A nagyfi megtanított. Én megtanultam. Apa hazavitt. Soha többé senki nem említette. Legalábbis előttem nem. Mindig szerettem volna tudni, mit mond a nevelőanyám zárt ajtók mögött. Bár ami azt illeti, apa sem volt felhőtlenül boldog. A fenébe, én sem!

Bert rögtön a főiskola után vett fel. Soha nem tudtam meg,

honnan hallott rólam. Először nemet mondtam, de pénzt lobogtatott. Talán a szülői ház elvárásai ellen lázadtam? Vagy talán végül rájöttem, hogy baromi kevés álláslehetőség van, ha az ember biológia szakon végzett, természetfeletti erőkre specializálva? Második szakként a mitikus lényeket tanulmányoztam. Ez igazán sokat dobott az önéletrajzomon.

Majdnem annyit ért, mintha ógörögből vagy a romantikus költőkből diplomáztam volna. Érdekes, élvezetes, de mi a fenét lehet kezdeni vele? Azt terveztem, hogy továbbtanulok, és később majd főiskolán tanítok. De megjelent Bert, és megmutatta, hogyan tudok megélni a természetes adottságomból. Legalább elmondhatom, hogy minden nap használom a diplomámat.

Soha nem törtem azon a fejem, hogyan jutottam ide, miért csinálom azt, amit csinállok. Nem volt benne semmi titokzatosság. A véremben volt.

Álltam a temetőben, és mély lélegzetet vettem. Egy izzadságcsepp gurult le az arcomon. Letöröltem a kézfejemmel. Izzadtam, mint egy disznó, és mégis fáztam. Félttem, de nem a mumustól, hanem attól, amire készültem.

Ha egy izom lenne, megmozdítanám. Ha egy gondolat, kigondolnám. Ha egy varázsszó lenne, kimondhatnám. De ez nem ilyen. Olyan érzés, hogy a bőröm hideg lesz tőle még a ruha alatt is. Minden idegvégződéselem csupaszon érzem a szélben. És még ezen a forró, izzasztó augusztusi éjszakán is hideg volt a bőröm. Majdnem olyan érzés, mintha apró, hideg szélfuvallatok áradnának a bőrömből. De ez nem igazi szél, senki más nem érzi. Nem söpör át a szobán, mint egy hollywoodi horrorfilmben. Nem látványos. Csendes. Magányos. Az enyém.

A „szél” hűvös ujjai körülöttem kutattak. Egy három-öt méteres körben tudom átkutatni a sírokat. Ahogy megyek előre, a kör is halad velem. Kutatunk.

Milyen érzés a tömör földben holttestek után kutatni? Semmi emberi nincs benne. Legpontosabban talán úgy tudnám leírni,

hogy olyan, mintha fantomkezek fésűlnék át a szennyes talajt, halottakat keresve. De persze nem pontosan ilyen érzés. Hasonló, de nem ugyanaz.

A hozzám legközelebb eső koporsót évekkel ezelőtt víz tette tönkre. Megvetemedett fadarabok, csontmaradványok, de semmi nem volt benne egészben. Csontok és öreg fa, meg föld - ezek halottak. Az érzékeny terület villódzott, mintha égne. Nem tudtam elolvasni, mi van a koporsóján. Meg tudta őrizni a titkát. Nem érdemes erőltetni a dolgot. Valamilyen életerő, ami csapdába esett egy halott sírban, míg lassan el nem halt. Ettől persze érthető, hogy mogorva volt.

Lassan továbbmentem. A kör jött velem. Csontokat tapintottam, érintetlen koporsókat, anyagdarabokat a későbbi sírokban. Ez egy régi temető, nem vol-ak benne bomló holttestek. A halál már eljutott a szép, tiszta fázisig.

Valami megragadta a bokám. Ugrottam egyet, de mentem tovább, anélkül, hogy lenéztem volna. Soha nem szabad lenézni. Ez alapszabály. A szempillám mögül épp csak egy pillanatra láttam egy sápadt, ködszerű valamit, tágra nyílt, óriási szemekkel.

Egy kísértet, egy valódi kísértet. Átgyalogoltam a sírján, és tudtomra adta, hogy ez nem tetszik neki. Egy kísértet ragadta meg a bokám. Nagy ügy. Ha tudomást se veszek róla, a szellemkezek eltűnnek. Ha ránézek, megtestesül, és akkor az ember nagy szarba kerülhet.

Fontos biztonsági szabály a szellemvilág nagy részével kapcsolatban: ha az ember tudomást se vesz róluk, kisebb az erejük. Ez nem működik a démonokkal és más túlvilági lényekkel. További kivételek a szabály alól a vámpírok, a zombik, a ghoulók, a farkasemberek, a boszorkányok... A francba, ez a figyelmen kívül hagyás csak a kísértetekkel működik. De velük működik.

Fantomkezek ráncigálták a nadrágszáramat. Csontvázujjakat éreztem felfelé kúszni rajtam, mintha engem használna a kísértet, hogy kihúzza saját magát a sírból. A szívbajt hozta

rám. Csak menj tovább! Ne vegyél róla tudomást! El fog tűnni. A pokolba vele!

Az ujjak vonakodva lecsúsztak rólam. Egyes kísértetek mintha pikkelnének az élőkre. Ez egyfajta féltékenység. Nem tudnak bántani, de halálra rémisztenek, és közben jól röhögnek.

Találtam egy üres sírt. Elbomlott fadarabok voltak benne, de csontoknak semmi nyoma. Nem volt benne test. Üres volt. Gazos-füves vastag földréteg fedte. A föld tömör, száraz az aszálytól. A növényzetet megbolygatták, gyökerek látszódtak, mintha valaki megpróbálta volna kihúzni a fűszálakat. Vagy valami kijött a föld alól, és otthagya a nyomát.

Négykézlábra ereszkedtem az elszáradt fűben. A kezemet a kemény, vöröses talajon tartottam, de éreztem a sír belsejét. Mint amikor az ember végighúzza a nyelvét a fogán - nem látja, de érzi, hogy ott van.

A holttest eltűnt. A koporsóhoz nem nyúltak. Egy zombi jött ki innen. Az a zombi, amit mi keresünk? Nincs rá garancia. De itt éreztem egyedül, hogy életre keltettek egy zombit.

Körülnéztem, de nehéz volt pusztá szemmel átlátni a fű között. Azt majdnem tisztán láttam, mi van a föld alatt - a sír képe megjelent a szemhéjam mögött, valahol a fejemben, ahol nem voltak látóidegek. A temető, amit ténylegesen láttam, talán öt méterre, egy kerítésnél véget ért. Bejártam vajon az egészet? Ez volt itt az egyetlen üres sír?

Felálltam, és visszanéztem a fű fölött. Dolph és a két takarító úgy harminc méterrel hátrébb járt. Harminc méterre? Ez aztán a segítség!

Bejártam az egész temetőt. Ott volt a kapdosó szellem. Az elkopott kísértet is ott volt. A legfrissebb sír meg amott. Az enyém volt a temető. Ismertem. És mindent, ami nem nyugodhatott benne. Minden, ami nem volt teljesen halott, ott táncolt a sírja felett. Fehér, homályos fantomok. A holtakat többféleképpen fel lehetett kelteni.

De ezek elcsendesednek, és alszanak, ha erre utasítjuk őket. Nincs helyrehozhatatlan kár. Újra lepillantottam az üres

sírra. Abban sem volt helyrehozhatatlan kár.

Odaintettem Dolphot és a másik kettőt. Zárható zacskót vettem elő az overallom zsebéből, és belekotortam egy kis földet a sírból.

A holdfény hirtelen elhomályosult. Dolph állt felettem. Mintha a semmiből került volna elő.

- Nos? - kérdezte.

- Ebből a sírből egy zombi jött ki - feleltem.

- A gyilkos zombi?

- Nem tudom biztosan.

- Nem tudod?

- Még nem.

- Mikor fogod tudni?

- Elviszem ezt Evansnek, hogy csinálja meg vele a tapintós-érzékelős eljárást.

- Evansnak, a látnoknak?

- Aha.

- Evans zakkant.

- Igen, de azért jó.

- A részleg már nem alkalmazza.

- Gratulálok a részlegnek - mondtam. - A Halottkeltő Rt.-nél még foglalkoztatjuk.

- Nem bízom Evansben - mondta Dolph fejcsóválva.

- Én meg senkiben sem bízom - közöltem. - Hol itt a probléma?

- Vettem az adást - mosolyodott el Dolph.

Egy kis fűvet, gazt, gyökeret söpörtem óvatosan egy másik zacskóba. A sír fejéhez kúsztam, és széthajtottam a dudvát. Nem volt jelölve a sír. A fenébe! A sírkövet levágták a tövénél. Széttörték. Elvitték.

- Miért tüntették el a sírkövet? - kérdezte Dolph.

- A név és a dátum adhatott volna valami támpontot, hogy miért keltették életre a zombit, és hogy mi siklott félre.

- Hogyhogy félre?

- Életre kelhetnek egy zombit, hogy megöljön egy-két

embert, de nem nagyüzemi mézszárlásra. Ilyet senki nem tenne.

- Hacsak nem őrült.
- Ez nem, vicces - meredtem Dolphra.
- Nem, nem az.

Egy őrült, aki életre tudja kelteni a holtakat. Egy vérengző zombi, amit egy elmebeteg irányít. Szuper. És ha ez a valaki, legyen az férfi vagy nő, ezt egyszer meg tudta tenni...

- Dolph, ha egy őrült szaladgál szabadon, lehet, hogy nem csak egyetlen zombi van.

- És ha őrült, akkor nem lesz a dologban logika.
- Szar ügy.
- Pontosan.

Ha nincs benne logika, az azt jelenti, hogy nincs indíték. Ha nincs indíték, az azt jelentheti, hogy nem leszünk képesek megoldani az ügyet. - Nem, nem hiszek ebben.

- Miért nem? - tette fel a kérdést Dolph.

- Mert ha elfogadom, akkor nincs mit tennünk. - Elővettem egy zsebkést, amit ilyen alkalmakra hordok magammal, és elkezdtem lefaragni a sírkő maradványaiból valamit.

- Egy sírkövet megrongálni büntetendő tett - közölte velem Dolph.

- Nem mondd? - belekapartam néhány apróbb darabot egy harmadik zacskóba, és végül sikerült egy nagyobb töredéket szereznem, akkorát, mint a hüvelykujjam.

Az összes zacskót meg a zsebkést is beletettem a kezeslábasom zsebébe.

- Tényleg azt hiszed, hogy Evans képes lesz kiolvasni bármit is ezekből a darabkákból?

- Nem tudom - felálltam és lenéztem a sírba. A két fertőtlenítő egy kicsit távolabb állt. Hagytak kettőnkét nyugodtan beszélgetni. Milyen udvariasak.

- Tudod, Dolph, a sírkövet el tudták pusztítani, de a sír még itt van.

- De a holttest eltűnt.
- Igaz, de a koporsó elárulhat valamit. Bármilyen jól jöhet.

- Rendben. Szerzek engedélyt az exhumálásra - bólintott. - Nem lehet, hogy egyszerűen csak kiássuk, most éjjel?

- Nem - válaszolta -, be kell tartanom a szabályokat. - Nagyon határozottan nézett rám. - És nem szeretnék arra visszajönni legközelebb, hogy a sír fel van már ásva. Szart se ér a bizonyíték, ha megbolygatod.

- Bizonyíték? Komolyan gondolod, hogy ez az ügy bíróságra kerül?

- Igen.

- Dolph, nekünk a zombit kell elpusztítanunk.

- El akarom kapni azt mocskot, aki életre keltette. Gyilkosságért kell felelnie.

Bólintottam. Egyetértettem vele. Csak nem tartottam valószínűnek. Dolph rendőr volt, neki figyelnie kellett a törvényre. Én egyszerűbb dolgokra figyeltem - például a túlélésre.

- Értesítelek, ha Evans tud bármi hasznosat mondani.

- Tedd ezt.

- Akárhol is van a szörny, Dolph, itt nincs.

- Valahol odakint van, igaz?

- Igaz.

- Megint megöl valakit, amíg mi itt egy helyben topogunk.

Meg akartam simogatni Dolphot. Hogy tudja, minden rendben, de semmi nem volt rendben. Tudtam, hogyan érez. Egy helyben topogtunk. Még ha ez is volt a gyilkos zombi sírja, nem vitt semmivel se közelebb ahhoz, hogy megtaláljuk. Pedig meg kellett találnunk. Megtalálni, elkapni és elpusztítani. A hatvannégyezer dolláros kérdés az volt, hogy meg tudjuk-e ezt tenni, mielőtt újra ennie kell? Nem tudtam a választ. Ez hazugság volt. Tudtam a választ. Csak nem tetszett. Valahol odakint a zombi megint éppen vacsorázott.

A lakókocsipark, ahol Evans él, St. Charlesban van, nem messze a 94-es úttól. Hatalmas területen lakókocsik mindenfelé. Persze ezek nem mozgatható lakókocsik. Gyerekkoromban a lakókocsit utána lehetett kötni az autónak, és arrébb költözni vele. Ilyen egyszerűen. Ez volt az egyik vonzó dolog bennük. Ezek a mai lakóautók néha három-négy hálósobásak, két fürdőszobával. Ezeket az izéket csak egy nyerges vontató vagy egy tornádó mozdíthatta el.

Evans lakókocsija régebbi típus volt. Ha szükség lenne rá, ráköthetné egy kisteherautóra és továbbállhatna. Gondolom, ez egyszerűbb, mint kihívni a költöztetőket. De kétlem, hogy Evans valaha is elköltözne. Jóformán egy éve a lakókocsiját se hagyja el.

Az ablakok sárgán világítottak. Az ajtó előtt egy kis összecsapott veranda, ponyvatetővel. Tudtam, hogy Evans még fenn van. Mindig fenn volt. Az álmatlanság olyan ártalmatlanul hangzik, de Evans esetében ez betegség volt.

Újra a fekete sortos szerelésemet viseltem. A mintákkal megtöltött három zacskót az övtáskámba tettem. Ha egyszerűen csak bemegyek, a kezemben lóbálva őket, Evans kiakad. Fel kellett valahogy vezetnem a dolgot. Mintha csak beugranék egy régi havert meglátogatni. Semmi hátsó szándék. Ez az.

Kinyitottam a szúnyoghálós külső ajtót, és kopogtam. Csend. Semmi mozgás. Felemeltem a kezem, hogy újra kopogjak, de haboztam. Lehet, hogy Evans mégiscsak elaludt? Mióta ismerem, ez lenne az első rendes éjszakai alvása. Az áldóját! Ott álltam, fél kezem felemelve, mikor megéreztem, hogy figyel.

Felnéztem az ajtón levő kisablakra. A két függönyszárny között egy sápadt arc szeletkéje látszott. Evans kék szeme hunyorgott rám.

Intettem neki.

Az arc eltűnt. A zár elfordult, az ajtó kinyílt. Evanst nem

lehetett látni, csak a kitárt ajtót. Besétáltam. Evans az ajtó mögött rejtőzött.

A vállával belökte az ajtót. Gyorsan és kapkodva vette a levegőt, mintha futott volna. Vékonyszálú, szalmasárga haja koszosan lógott sötétkék fürdőköpenyére. Arcát szúrós, vöröses szakáll fedte.

- Hogy vagy, Evans?

Nekitámaszkodott az ajtónak. Szemei tágra nyíltak, még mindig túl gyorsan lélegzett. Talán beszedett valamit?

- Evans, jól vagy? - Ha kétségeink vannak, kérdezzük ugyanazt másképpen.

Bólintott.

- Mit akarsz? - kérdezte zihálva.

Tudtam, nem fogja elhinni, hogy csak úgy beugrottam. Ösztönös megérzés.

- Szükségem van a segítségedre.

- Nem - rázta meg a fejét.

- Azt sem tudod, mit akarok.

- Nem számít - mondta újabb fejrázással.

- Leülhetek? - kérdeztem. Ha az őszinteség nem segít, talán az udvariasság igen.

- Persze - bólintott.

Körbepillantottam a nappaliban. Biztos voltam benne, hogy van egy heverő az újságok, papírtányérok, félig tele poharak, koszos ruhák alatt. Egy doboz megkövesedett pizza hevert a dohányzóasztalon. Áporodott levegő töltötte be a szobát.

Bezsong, ha előveszem az anyagot? Ráülhetek arra a halomra, amit a heverőnek gondoltam, anélkül, hogy összedőlné az egész? Úgy döntöttem, megpróbálom. Még arra a gusztustalan, penészes pizzára is ráültem volna, ha ez lenne az ára Evans segítségének.

Letelepedtem egy halom újságpapírra. Határozottan volt alatta valami nagy és szilárd. Talán a heverő.

- Kaphatok egy csésze kávé?

- Nincs tiszta pohár - rázta meg újra a fejét.

Hát ezt elhittem. Még mindig az ajtónak támaszkodott, mintha félne közelebb jönni. Kezét a fürdőköpenye zsebébe süllyesztette.

- Beszélgethetünk? - kérdeztem.

Nemet intett a fejével. Én is. Erre összeráncolta a homlokát. Talán mégis maradt benne valami értelem.

- Mit akarsz?

- Mondtam, a segítségedet.

- Már nem csinálom azt.

- Mit?

- Tudod te - felelte.

- Nem, Evans, nem tudom. Mondd el!

- Nem nyúlok hozzá semmihez.

Pislogtam. Furcsa megfogalmazás volt. Körbepillantottam a koszos edény- és ruhakupacokon. Tényleg nem nyúlt hozzájuk senki.

- Evans, mutasd a kezed!

- Nem - mondta hangosan és érthetően.

Felálltam és elindultam felé. Nem volt nagy távolság. Evans a bejárat és a hálószoza ajtaja közötti sarokba hátrált.

- Mutasd meg a kezed!

Könnyek szöktek a szemébe. Pislogott, és a könnycseppek legördültek az arcán. - Hagyj békén! - mondta.

Összeszorult a szívem. Mit tett? Istenem, mit tett?

- Evans, vagy magadtól megmutatod a kezed, vagy kényszerítelek... - kísértést éreztem, hogy megérintsem a karját, de azt nem volt szabad.

Most már erősebben sírt, elcsukló zokogással. Kihúzta bal kezét a köpenyzsebből. Csontos kézfeje sápadt volt és sértetlen. Mély levegőt vettem. Köszönöm, édes istenem.

- Mit gondoltál, mit csináltam? - kérdezte.

- Ne kérdezd! - ráztam meg a fejem.

Most rám nézett, tényleg rám nézett. Tényleg figyelt.

- Annyira azért nem örültem meg - mondta.

Majdnem azt feleltem, soha nem is gondoltam, de

nyilvánvaló volt, hogy igen. Azt hittem, levágta a kézfejét, hogy soha többé ne kelljen semmit megérintenie. Istenem, ez örültség volt. Komolyan örültség. És azért voltam itt, hogy megkérjem, segítsen egy gyilkosság kiderítésében. Melyikünk volt örültebb? Jobb erre nem válaszolni.

- Miért jöttél ide, Anita? - kérdezte Evans fejcsóválva. A könnyek még nem száradtak meg az arcán, de a hangja nyugodt, normális volt.

- Szükségem van a segítségedre egy gyilkossági ügyben.

- Már nem csinálom. Megmondtam.

- Egyszer azt mondtad, nem tudod megakadályozni, hogy látomásaid legyenek. Nem olyan a látnoki képességed, hogy egyszerűen csak kikapcsold.

- Ezért vagyok mindig idebent. Ha nem megyek ki, nem találkozom senkivel. Már nincsenek látomásaim.

- Nem hiszek neked - feleltem.

Evans kivett egy tiszta, fehér zsebkendőt a zsebéből, és az ajtógomb köré tekerte.

- Menj innen!

- Ma láttam egy hároméves fiút. Elevenen megették.

- Kérlek, ne tedd ezt velem - mondta ő, homlokát az ajtónak támasztva.

- Ismerek más médiumokat, Evans, de senki nem annyira eredményes, mint te. A legjobbra van szükségem. Rád van szükségem.

Evans az ajtó deszkájához dörzsölte a homlokát:

- Kérlek, ne...

Ekkor kellett volna eljönnöm, megelégedve azzal, amit mondott, de nem tettem. Csak álltam mögötte, és vártam. Rajta, öreg haver, vén cimborá, tedd kockára miattam a józan eszedet! Én voltam a kegyetlen zombiidomár. Nem éreztem büntudatot. Csak az eredmény számított. Helyes.

De hát bizonyos szempontból tényleg csak az eredmény számított.

- Mások is meg fognak halni, ha nem tudjuk megakadályozni.

- Nem érdekel - felelte ő.

- Nem hiszek neked.

Evans visszadugta a zsebkendőt a zsebébe és megpördült.

- A kisfiú... ugye nem hazudsz vele kapcsolatban?

- Nem hazudnék neked.

- Persze, persze - bólintott. Megnyalta a szája szélét. - Add ide, amit hoztál!

Kivettem a zacskókat a táskámból, és azt adtam oda neki, amelyekben a sírkődarabok voltak. Valahol el kellett kezdeni.

Nem kérdezte, mi az, mert az csalás lenne. Még a fiút sem említettem volna, csak azért tettem, mert valahogy nyomást kellett gyakorolnom rá. A büntudat nagyon hatásos eszköz.

A keze megremegett, ahogy belepottyantottam a legnagyobb kődarabkát a tenyerébe. Nagyon vigyáztam, hogy az ujjaim ne érjenek hozzá a kezéhez. Nem akartam, hogy Evans lássa a titkaimat. Elréimíthetné.

A keze ökölbe szorult a kő körül, a gerincén mintha áramütés futott volna végig. Összerezdült, a szeme lecsukódott. Transzba esett.

- Temető, sír - a feje oldalra rándult, mintha hallgatózna. - Magas fű. Hőség. Vér. Egy férfi vért ken a sírkőre.

Csukott szemmel nézett körbe a szobában. Látná a szobát, ha nyitva lenne a szeme?

- Honnan ered a vér? - ezt kérdezte. Nekem kellene válaszolnom? - Ne, ne! - Evans hátratántorodott, a háta nekiütődött az ajtónak. - Egy nő sikoltozik, sikoltozik, ne, ne!

A szemhéja fölpattant, a kődarabot a szoba másik felébe hajította.

- Megölték a nőt, megölték! - Az öklét a szeméhez nyomta. - Ó, istenem, elvágták a torkát.

- Kik ölték meg?

- Nem tudom - rázta meg a fejét, öklét még mindig az arcába nyomva.

- Evans, mit láttál?

- Vért - bámult rám az arcát pajzsként védő karjai mögül. -

Mindenütt vért. Azok az emberek elvágták a nő torkát. A vért a sírkőre kenték.

Még két zacskó volt nálam. Meg merjem kérni? A kérdés nem fáj. Vagy igen?

- Van nálam még két dolog, amit meg kellene érintened.

- Kurvára ki van zárva - felelte. Elhátrált tőlem, a hálósobába vezető ajtó felé. - Tűnj el innen, tűnj el, bassza meg, tűnj el a házamból! Most rögtön!

- Evans, mit láttál még?

- Takarodj!

- Mondj valamit a nőről! Evans, segíts!

A férfi nekidőlt az ajtónak, majd lecsúszott a földre, leült.

- Egy karkötő. A bal csuklóján karkötőt viselt. Kis fityegő szerencsemedálok, szívek, nyíl nyílveesszővel, zene - megrázta a fejét, arcát a kezébe temette. - Most már menj el!

Meg akartam köszönni, de az sem javított volna a helyzeten. Óvatosan lépkedve nekiálltam megkeresni a kódarabot. Egy kávéscsészében találtam meg, aminek valami zöld ízű növekedett az aljában. Felemeltem a követ, és beletöröltem egy farmerba, ami a padlón hevert. Visszatettem a követ a zacskóba, és az egészet belenyomtam a táskámba.

Körbenéztem ebben a mocsokban, és nem akaródzott Evanst itt hagyni. Talán csak büntudatot éreztem, mert kihasználtam? Lehet.

- Evans, köszönöm.

Evans nem nézett fel.

- Ha ideküldenék valakit kitakarítani, beengednéd?

- Senkit nem akarok itt látni.

- A Halottkeltő Rt. állná a cechet. Tartozunk neked a maiért.

Ekkor felnézett. Düh, csak merő düh látszott az arcán.

- Evans, szerezz segítséget! Tönkreteszed magad.

- Bassza meg, takarodj a házamból! - minden egyes szóval gyilkolni tudott volna. Még soha nem láttam Evanst dühösnek. Rémültnek igen, de ilyennek nem. Mit mondhattam volna? Az ő háza volt.

Kimentem. Megálltam a dűledező verandán, még hallottam az ajtót bezáródni mögöttem. Megkaptam, amit akartam - az információt. Akkor miért éreztem olyan nyomorultul magam? Mert erőszakkal kényszerítettem valamire egy súlyosan beteg embert. Oké, erről volt szó. Büntudat, büntudat, büntudat.

Egy kép villant az agyamba, a véráztatta lepedő a barnamintás heverőn. Mrs. Reynolds kilógó gerince, ahogy véresen csillog a napfényben.

Odamentem a kocsimhoz, és beszálltam. Ha Evans kihasználása megmenthet egy családot, akkor megérte. Hogy ne kelljen még egy hároméves fiút látnom kitépett belekkel, gumibottal is elverném Evanst. Vagy hagynám, hogy ő verjen el.

Jobban belegondolva, nem ez történt az előbb?

Kicsi voltam álmomban. Kisgyerek. A kocsi eleje összetört, ahol elkapta egy másik kocsi oldala. Úgy hatott, mintha fényes papírból készült volna, amit kézzel összegyűrték. Az ajtó nyitva volt. Másztam az ismerős, halvány színű, majdnem fehér huzaton. Egy sötét, nedves folt volt az ülésen. Nem túl nagy. Óvatosan megérintettem.

Bíborvörösek lettek az ujjaim. Ekkor láttam életemben először vért. Felnéztem a szélvédőre. Pókhálószerűen tört össze, kifele hajlott, ahol anyám arca nekiütődött. Aztán anya kirepült az ajtón, és az út melletti szántóföldön halt meg. Ezért nem volt sok vér az ülésen.

Bámultam a friss vért az ujjaimon. A valóságban az a vér alvadt volt, épp csak egy folt. Álmomban mindig friss volt.

Most szagot is éreztem. Rothadó hús szagát. Ez nem stimmelt. Körülnéztem álmomban, és rájöttem, hogy ez csak egy álom. És a szag nem része az álomnak. Az valóságos.

Azonnal felébredtem, szememet a sötétbe meresztve. A szívem a torkomban dobogott. A Browningért nyúltam az ágytámlán lévő tokba - ott volt a második otthona. A pisztoly kemény volt, hideg és megnyugtató. Nem mozdultam az ágyról, a hátamat az ágy fejének támasztottam, erősen markoltam a fegyvert.

A függönyök közötti keskeny résen holdfény szűrődött a szobába. A csekély fényben egy férfialak rajzolódott ki. Nem reagált arra, hogy megmozdultam, sem a pisztolyra. Csak csoszogott előre, vonszolta a lábát a szőnyegen. Belebotlott a játékpingvin-gyűjteményembe, az meg bolyhos áradatként ömlött szét a hálószobám ablaka alatt. A zombi felrúgott néhány pingvint, úgy tűnt, nem tudja felemelni a lábát és átlépni rajtuk. Az alak átgázolt a bolyhos pingvinek közt, úgy vonszolva a lábát, mintha vízben lépkedne.

Fél kezemmel továbbra is ráfogtam a pisztolyomat, a másikkal, oda sem nézve, felkapcsoltam a lámpát az

éjjeliszekrényen. Éles volt a fény a sötétség után. Szaporán pislogtam, hogy a pupillám összehúzódjon, alkalmazkodjon a fényhez. Mikor sikerült, és végre láttam, kiderült, hogy valóban egy zombi.

Életében nagydarab férfi volt. A válla olyan széles, mint egy istállóajtó, csupa izom. Hatalmas keze is nagyon erősnek tűnt. Az egyik szemgolyója már kiszáradt és összezsugorodott, mint egy aszalt szilva. A másikkal rám meredt. Nem volt semmi ebben a tekintetben, se várakozás, se izgalom, se kegyetlenség - semmi, csak üresség. Üresség, aminek Dominga Salvador adott célt. „Ölj!” - mondta neki. Le mertem volna fogadni.

Az ő zombija volt, én nem tudtam irányítani. Semmilyen utasítást nem adhattam neki addig, míg végre nem hajtotta Dominga parancsait. Miután megöl, olyan engedelmes lesz, mint egy kölyökkutya. Miután megöl.

Gondoltam, ezt nem várom meg.

A Browningban ezüstbevonatú Glazer Safety Round töltények voltak. Ez a golyó megöl egy embert, ha valahol a törzse közepén találja el. Túl nagy lyukat okoz, az áldozat menthetetlen. A zombit nem nagyon zavarná egy lyuk a mellén, csak jönne tovább, szívvel vagy anélkül. Ha eltaláljuk vele egy ember karját vagy lábát, a golyó leviszi. Azonnal amputál. Ha jól céloztunk.

A zombi úgy tűnt, nem siet. A holtak egyetlen célt szem előtt tartó eltökéltségével csoszogott a lepetyogott pingvinek között. A zombik nem rendelkeznek emberfeletti erővel, de minden erejüket ki tudják használni, az utolsó cseppig. Majdnem bármelyik ember képes emberfeletti hőstetre - egyszer életében. Elszakadnak az izmai, szétmennek a porcai, elroppan a gerince - de felemeli azt a kocsi. Az agyunk gátolja meg, hogy elpusztítsuk magunkat, de a zombikban nincsenek beépített gátlások. A hulla szó szerint darabokra tud tépni, miközben saját magát is széttépi. De ha Dominga tényleg meg akarna ölni, egy kevésbé elrohadt zombit küldött volna. Ez már annyira tönkrement, hogy talán ki is tudnám gyorsan kerülni, és

az ajtóhoz rohanni. Talán. De ha nem...

Bal kezembe szorítottam a pisztoly markolatát, a jobb is a helyén volt, az ujjam a ravaszon. Meghúztam, és a robbanás hihetetlenül hangos volt a kicsi szobában. A zombi hátratántorodott, megbotlott. Jobb karja lerepült, hús és csont szállt kaotikus összevisszaságban. Vér nem volt, ahhoz már túl régóta volt halott.

A zombi csak jött tovább.

Most a másik karra irányítottam a pisztolyt. „Tartsd vissza a lélegzeted, és húzd... meg...”-mondtam magamnak. A könyökére céloztam. Eltaláltam. A két kar a szőnyegen feküdt, majd a végtagok elkezdtek kúszni az ágy felé. Darabokra apríthatom ezt az izét, de továbbra is meg akar majd ölni az összes darabja.

Most a jobb lábat, térdben. A láb nem esett le teljesen, de a zombi eldőlt és felborult. Az oldalára esett, aztán átfordult a hasára, és a megmaradt lábával nyomta magát előre. Valami sötét folyadék szivárgott az összezúzott lábból. Egyre bűdösebb lett.

Nagyot nyeltem, fojtogató volt a szag. Ó, istenem. Leszálltam az ágyról a másik oldalon, távol a hullától. Aztán megkerültem az ágyat, így a zombi háta mögé jutottam. Rögtön tudta, hogy arrébb mentem. Próbált megfordulni és nekem támadni, megmaradt lábára támaszkodva. A leesett karok gyorsabban fordultak, az ujjai a szőnyegen küzdöttek előre magukat. Megálltam, és alig fél méterről szétlőttem a másik lábát. A darabkái a pingvinjeimre záporoztak. A francba.

Ruha súrlódását, valami mozgást éreztem pont a hátam mögött, a sötét nappaliban. Háttal álltam a nyitott ajtónak. Mire megfordultam, már tudtam, hogy késő.

Két kar ragadott meg, és egy nagyon erős mellkashoz szegeződtem. Ujjak mélyedtek a jobb karomba, úgyhogy a pisztoly a testemhez szorult. Elfordítottam a fejem, a hajammal védtem az arcom és a nyakam. Fogak mélyedtek a vállamba. Felsikíttam.

Az arcom a támadó vállának feszült. Az ujjak egyre erősebben markoltak, össze akarták zúzni a karomat. A pisztoly csöve is a vállának nyomódott. Fogak tépték a vállam húsát, de nem vámpírfogak, csak emberi fogai voltak. Pokolira fájt, de rendbe jön, ha ki tudom magam szabadítani.

Elfordítottam a fejem a vállától, és meghúztam a ravaszt. Az egész test hátravetődött, a bal kar leszakadt, ki tudtam bújni a szorításából. Az ujjak még fogtak, a kar ott lógott az alkaromon.

A hálósoba ajtajában álltam, meredten néztem azt a valamit, ami majdnem hazavágott. Fehér férfi volt életében, úgy egynolcvan magas, erős, mint egy focista. Friss hulla volt. Vér fröcskölt a sebből, ahol a váll szétszakadt. Az ujjak újra összeszorultak a karomon. Nem tudták összezúzni, de én sem tudtam lerázni őket. Nem volt időm.

A zombi támadott, megmaradt karját oldalra nyújtotta, hogy elkapjon. Úgy tűnt, ezer évig tart, míg két kezembe fogva felemelem a pisztolyt. A kar küzdött, harcolt velem, mintha még mindig össze lenne kötve a zombi agyával. Két gyors lövést adtam le. A zombi eldőlt, a bal lába kiment alóla, de túl késő volt. Túl közel volt, és ahogy elesett, engem is magával rántott.

A földön landoltunk, én voltam alul. Sikerült a Browningot a fejem felett tartani, így szabadok voltak a karjaim, meg a pisztoly is. Testének súlya a földhöz szegezte a testem, ez ellen nem tudtam tenni semmit. Vér csillogott a száján. Vaktában tüzeltem, becsuktam a szemem, mikor meghúztam a ravaszt. Nem csak azért, mert nem akartam látni, hanem azért is, hogy megvédjem a szemem a csontszilánkoktól.

Mikor aztán odanéztem, a fej eltűnt, csak egy koponyadarab és a puszta állkapocscsont maradt belőle. De a meglévő egy keze még mindig a torkom akarta megragadni, a karomon lógó keze pedig segítette a testet. Nem tudtam úgy fordítani a pisztolyt, hogy eltaláljam a kart. Rossz szögben volt.

Hallottam, amint valami nehéz csúszik mögém. Megkockáztattam egy pillantást, egész hátratekerve a nyakam. Azt láttam, hogy az első zombi jön felém. A szája - az egyetlen

olyan megmaradt testrésze, amivel még hánthatott - szélesre tárva.

Felsikítottam, és visszafordultam a rajtam fekvő zombi felé. A keze a nyakam körül csapdosott, elhúztam, és beletettem a saját leszakadt karját. Megragadta. Az agya nélkül már nem volt olyan okos. Éreztem, hogy lazul az ujjak szorítása a karomon. Remegés futott végig a lógó karon, majd vér fröccsent ki belőle, mint egy érett dinnyéből. Az ujjak összerándultak, elengedték a karomat. A zombi úgy összezúzta a saját karját, hogy abból vér spriccelt, a csontok reccsenve törtek.

Közelebről hallatszottak a mászó hangok mögülem. - Uramisten!

- Rendőség! Jöjjön ki feltartott kezekkel! - hangzott fel egy erőteljes férfihang a folyosóról.

Fenébe a hidegvérrel meg az önállósággal!

- Segítség!

- Kisasszony, mi folyik odabent?

A mászó hangokat már közvetlenül mellettem halottam. Elfordítottam a fejem, erre majdnem összeért az orrom az első zombiével. Belenyomtam a Browningot a nyitott szájába, a foga a csövet kaparta. Meghúztam a ravaszt.

Hirtelen egy rendőr termett az ajtónyílásban. Abból a szögből, ahonnan én láttam, hatalmasnak tűnt. Enyhén őszülő, göndör barna haj, bajusz, fegyver a kézben.

- Jézusom! - szólalt meg.

A második zombi leejtette az összezúzott karját, és megint felém nyúlt. A rendőr erősen megmarkolta a zombi övét, és egy kézzel felemelte. - Vidd ki innen a nőt! - mondta.

A társa bejött, de nem vártam rá. Kimásztam a félig felemelt test alól, és négykézláb menekültem a nappaliba. Nem kellett kétszer mondani. A rendőr karon fogott és talpra állított. A jobb karomat fogta, abban volt a Browning is.

A rendőrök általában először a fegyveredet dobattják el veled, csak aztán jöhet bármi más. Rendszerint nem lehet tudni, ki a

rosszfiú. Akinél a pisztoly van, az a rosszfiú, míg be nem bizonyítja az ellenkezőjét. A terepen nem működik az „ártatlan, amíg be nem bizonyították a bűnösségét” elv.

A rendőr kikapta a fegyvert a kezemből, én meg hagytam. Ismerem a gyakorlatot.

Pisztolylövés csattant mögöttünk. Hátrahőköltem, de a zsaru is. Körülbelül velem egykorú volt, de abban a pillanatban ezerévesnek éreztem magam. Megfordultunk, és azt láttuk, hogy az első rendőr a zombira tüzel. Az lerázta magáról a saját kezét. Lábra állt, a lövések csak taszigálták, de nem állították meg.

- Gyere ide, Brady - szólt oda az első rendőr. A fiatalabbik előhúzta a fegyverét, és előrelepett. Habozott, rám pillantott.

- Segítsen neki! - mondtam.

Ő bólintott és tüzelni kezdett a zombira. Mint a mennydörgés, úgy szóltak a fegyverek, zajuk betöltötte a szobát. A végén már csengett a fülein, a lőporfüsttől majdnem megfulladtam. Golyóütötte lyukak díszeltek a falakon. A zombi tántorogva jött tovább. A golyók csak bosszantották.

Az a baj a rendőrökkel, hogy nem használhatnak Glazer Safety Roundot. A legtöbb zsaru nem kerül annyiszor szembe a természetfeletti erőkkkel, mint én. Többnyire emberi lényeket, bűnözőket üldöznek. A fejesek meg rosszállják, ha leszedik a lábát egy piti kis csibésznek, csak azért, mert a zsarukra lőtt. Egy rendőr ne öljön meg valakit pusztán azért, mert az meg akarja őt ölni. Világos?

Így aztán normál történeteik vannak, esetleg van rajtuk egy kis ezüstbevonat, hogy hatásosabb legyen, de semmi olyasmi, ami megállíthatna egy zombit. A két rendőr fedezte egymást. Amíg az egyik újratöltött, a másik tüzelt. A zombi csak vonszolta magát előre, megmaradt karjával maga előtt hadonászva, keresgélve. Engem. A fenébe.

- Az én pisztolyomban Glazer Safety Round van - mondtam nekik. - Használják!

- Brady, mondtam, hogy vidd ki innen a nőt! - így az első

rendőr.

- Segítségre volt szükséged - felelte Brady.
- Egy civil nem maradhat itt, a francba!

Még hogy én civil?

Brady nem vitatkozott tovább. Felém hátrált, a pisztolya a kezében volt, de nem tüzelt.

- Jöjjön, kisasszony, ki kell jutnunk innen.
- Adja vissza a pisztolyom!

Rám pillantott, tagadólag rázta a fejét.

- A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségének dolgozom. - Ami igaz is volt. Reméltem, hogy úgy érti, zsaru vagyok, ami viszont nem volt igaz.

Brady fiatal volt. Úgy értette. Visszaadta a Browningomat.

- Köszönöm.

- A Szellemirtóknál vagyok - léptem az idősebbik rendőr mellé.

- Akkor csináljon valamit - pillantott rám, fegyverével továbbra is a közeledő zombira célozva.

Valaki közben felkapcsolta a villanyt a nappaliban. Most, hogy senki nem lőtt rá éppen, a zombi kijött a hálóból. Úgy járt, mint egy utcán sétáló ember, eltekintve attól, hogy csak egy karja volt, viszont nem volt feje. Volt valami ruganyosság a lépteiben, talán érezte, hogy a közelében vagyok.

A teste még most is jobb állapotban volt, mint kezdetben az első zombié. Meg tudtam nyomorítani, de nem tudtam kiiktatni. Be fogom érni azzal, hogy megnyomorítom. Egy harmadik golyót eresztettem a bal lábába, amit már korábban megsebesítettem. Most több időm volt célozni, és pontos is voltam.

A lába összecsuklott alatta. A megmaradt karján húzta magát előre, a lába a szőnyeget rugdosta. Már csak egy lába maradt. Mosolyogni kezdtem, aztán nevetni, de a torkomra fagyott a kacaj. Átmentem a heverő túloldalára, nem akartam újabb esélyt adni neki, miután láttam, mit csinált a saját karjával. Nem vágytam összezúzott combokra.

Mögé kerültem, de gyorsabban mozgott, mint vártam, és megpróbált szembefordulni velem. Két golyó ment a másik lábába. Nem emlékeztem, hány töltényt használtam el. Már csak egy maradt, vagy kettő, vagy egy sem?

Úgy éreztem magam, mint Piszkos Harry, csak ezt a stricit baromira nem érdekelte, hány golyóm maradt. A holtak nem könnyen ijednek meg.

Egyre csak vonszolta magát tovább, két összeroncsolt lábával. Meg az egy kezével. Majdnem közvetlen közelből tüzeltem, és a kéz úgy robbant szét a fehér szőnyegen, mint egy vörös virág. De a zombi csak jött, a csuklócsonkjával lökve magát tovább.

Meghúztam a ravaszt, de a tár üresen kattant. A fenébe.

- Kifogytam - mondtam. Hátraléptem. A zombi követett.

Az idősebb rendőr közbeavatkozott, bokájánál fogva megragadta a zombit. Hátrafelé húzta. Az egyik láb lassan kicsúszott a nadrágból, és szabadon vonaglott a rendőr kezében.

- Anyád! - ezzel eldobta a lábat. Az meg ide-oda tekergőzött, mint egy törött hátú kígyó.

Lebámultam a még mindig eltökélt hullára. Küzdött, hogy elérjen, bár nem nagyon haladt. A rendőr tartotta a megmaradt lábánál fogva, félig a levegőben. De a zombi egyre csak próbálkozott. Addig fog próbálkozni, amíg el nem hamvasztják, vagy Dominga Salvador nem ad neki más utasítást.

Újabb egyenruhás rendőrök jelentek meg az ajtóban. Úgy estek neki a széttrancsírozott zombinak, mint keselyűk a zsákmánynak. Az ellenállt, küzdött, harcolt, hogy kiszabaduljon és elvégezze a megbízatását. Vagyis hogy megöljön. A rendőrök elegendőek voltak ahhoz, hogy megfékezzék. Le tudják fogni addig, amíg a laborosok megérkeznek. A laborosok majd azt teszik, amit itt helyben tudnak. Később egy fertőtlenítőcsapat majd elhamvasztja. Egy időben kísérleteztek azzal, hogy levigyék a zombikat a hullaházba, és ott tartásuk őket vizsgálatokra, de állandóan megszöktek az apróbb

darabkáik, és a legváratlanabb helyeken bújtak meg.

Az orvosszakértő utasításba adta, hogy csak tényleg halott zombikat lehet beszállítani. A mentősök és a laborosok támogatták. Én is megértettem az álláspontját, de tudtam, hogy a bizonyítékok nagy része megsemmisül a tűzben. Nem lehet két legyet ütni egy csapásra.

A nappali egyik sarkában álltam. A rendőrök elfelejtkeztek rólam a nagy zűrzavarban. Nem is volt baj, ma éjjel nem volt kedvem több zombival birkózni. Most jöttem rá, hogy nincs rajtam más, csak egy nagyméretű póló, meg egy bugyi. A póló nedvesen tapadt a testemre, úszott a vértől. Elindultam a háló felé. Azt hiszem, csak egy farmert akartam felvenni, de amit a padlón láttam, megállított.

Az első zombi úgy nézett ki, mint egy láb nélküli rovar. Mozogni nem tudott, de azért próbálkozott. A véres törzs még mindig megpróbálta végrehajtani a parancsot. Engem megölni.

Dominga Salvador tényleg meg akart öletni. Két zombi, az egyik majdnem új. Tényleg meg akart öletni. Ez az egy gondolat zúgott a fejemben, mint egy visszatérő dallam. Megfenyegettük egymást, de mire volt jó ekkora mértékű erőszak? Miért kell meghalnom? Legálisan nem állíthattam le. Ezt ő is tudta. Akkor miért kísérletezett ilyen komolyan azzal, hogy megöljön?

... falán mert valami rejtegetnivalója volt? Dominga szavát adta, hogy nem ő keltette életre a gyilkos zombit, de lehet, hogy a szava semmit sem ér. Ez volt az egyetlen lehetséges válasz. Volt valami köze a gyilkos zombihoz. Ő keltette életre? Vagy tudta, ki csinálta? Nem, ő keltette életre, különben miért akarna megöletni még aznap éjjel, hogy beszéltünk? Túl nagy volt az egybeesés. Dominga Salvador keltette életre a zombit, az meg elszabadult. Ez az. Akármilyen gonosz is volt, a nő nem volt őri. Nem keltene életre egy gyilkos zombit, csak azért, hogy szabadon engedje. A nagy vudu királynő baromira elcseszte a dolgot. Ennél jobban nem boríthatta ki semmi - sem a halálesetek, sem az, hogy gyilkossággal vádolhatják. Nem engedhette meg magának, hogy a hírnevét ilyesmi tegye

tönkre.

A hálóban heverő véres, bűzlő maradványok mögé bámultam. A pingvineimet vér, meg egyéb mocsok fedte. Vajon a sokat megért vegytisztítósom rendbe tudja őket hozni? A kosztümjeimen elég jó munkát szokott végezni.

A Glazer Safety Round nem megy át a falon. Még egy ok, amiért szerettem. Nem találhatta el a szomszédaimat. A rendőrök golyói kilyuggatták a falat. Szép kerek lyukak voltak mindenütt.

Soha senki nem támadott meg itthon ezelőtt, legalábbis nem így. Ezt meg kellett volna tiltani. Az embernek biztonságban kellene lennie a saját ágyában. Tudom, tudom. A rosszfiúk nem ismerik a szabályokat. Ez az egyik oka, hogy ők a rosszfiúk.

Tudtam, ki keltette életre a zombit. Nem kell mást tennem, csak bebizonyítanom. Mindent vér borított. Vér és más szörnyűségek. A szagot már kezdtem megszokni. Istenem! De azért bűzlött. Az egész lakás bűzlött. A lakásomban majdnem minden fehér: a falak, a szőnyeg, a heverő, a szék. Mint a friss sebek, szépen érvényesültek rajtuk a vérfoltok. A golyóütötte lyukak és az összetört gipszkarton szépen kiemelte a vért.

A lakás romokban hevert. Be kellene bizonyítanom, hogy ezt Dominga tette, és akkor, ha szerencsém van, vissza tudnám adni a kölcsönt.

- Jó tett helyébe jót várj - suttoztam, csak úgy magamnak. Sírás kezdte kaparni a torkomat. Nem akartam sírni, de közben mintha egy üvöltés is csiklandozott volna belülről. Sírjak vagy üvöltek? A sírás tűnt jobb megoldásnak.

Megjöttek az egészségügyisek. Egyikük egy alacsony, fekete nő volt, nagyjából velem egykorú.

- Jöjjön, drágám, meg kell vizsgálnunk - a hangja barátságos volt, kinyújtotta a kezét, hogy elvezessen a mészárlás helyszínéről. Még azt sem bántam, hogy drágámnak szólított.

Nagyon úgy éreztem, hogy legszívesebben odabújnék valaki ölébe, hogy babusgasson. Nagy szükségem lett volna rá. De ezt nem kaphattam meg.

- Drágám, meg kell néznünk, mennyire vérzik, mielőtt levisszük a mentőautóba.

Megráztam a fejem. A hangom távolról szólt, mintha nem is az enyém volna:

- Ez nem az én vérem.

- Micsoda?

- Nem az én vérem. Egy harapás van a vállamon, semmi több.

Hitetlenkedve nézett rám. Nem hibáztattam. Legtöbben, ha meglátnak valakit csurom véresen, azt feltételezik, hogy az a saját vére. Nem veszik figyelembe, hogy egy kőkemény vámpírvadással és halottkeltővel állnak szembe.

Újra könnyek szöktek a szemembe. A pingvineimet vér borította. Füttyölök a szőnyegre, meg a falakra. Azokat ki lehet cserélni, de ezeket a kurva plüssállatokat hosszú évek alatt gyűjtöttem össze. Hagytam, hogy a mentősnő elvezessen. Könnyecseppek csorogtak az arcomon. Nem sírtam, csak úgy megeredtek a könnyeim. Azért könnyeztem, mert zombicafatok borították a játékaimat. Jesszusom. De szánalmas!

Elég helyszínelést láttam már ahhoz, hogy tudjam, mire számítsak. Olyan volt, mint egy színdarab, amit már túl sokszor láttam: tudtam, ki, és mikor lép színpadra, mikor távozik, meg ismertem a szöveg nagy részét is. De ez mégis más volt. Ez az én otthonom volt.

Butaság volt megsértődni azon, hogy Dominga Salvador a saját otthonomban támadott meg. Hülyeség volt, de így éreztem. Megszegett egy szabályt. Egy olyan szabályt, amiről idáig nem is tudtam, hogy létezik. Felebarátodat a saját otthonában ne támadd meg! Baromság.

Ezért még szíjat hasítok a hátából. Igen, én és melyik hadsereg? Mondjuk, én meg a rendőrség.

A nappali függönyeit forró szél lebegtette. Az ablaküvegek összetörték a tűzharcban. Örültem, hogy épp nemrégiben írtam alá egy kétéves bérleti szerződést. Legalább kirúgni nem tudnak.

A kicsi konyhában Dolph ült velem szemben. A reggelizőasztal a két egyenes hátú székkal aprónak tűnt Dolph mellett. Valahogy betöltötte a helyiséget. Vagy csak én éreztem kicsinek magam ma éjjel. Vagy már reggel volt?

Rápillantottam az órára. Valami ragacsos maszat kenődött rá, nem tudtam leolvasni. Tisztára kell sikálnom ezt a rohadt órát is. Visszadugtam a kezem a takaró alá, amit a mentős terített rám. A bőröm még mindig túl hideg volt. Még a bosszú gondolata sem tudott felmelegíteni. Később, majd később felhevülök. Később majd nagyon dühös leszek. Per pillanat örültem, hogy élek.

- Oké, Anita, mi történt?

A nappalira pillantottam. Majdnem üres volt. A zombikat már elvitték, elhamvasztották őket az utcán. Jó kis szórakozás az egész környéknek. Családi program.

- Átöltözhetek, mielőtt megteszem a vallomásom?

Dolph rám nézett, talán egy pillanatig gondolkodott, aztán

bólintott.

- Isteni - álltam fel, a takarót magam köré szorítva, vigyázva, hogy a végei ne lógjanak le. Nem akartam véletlenül elesni bennük. Már így is elég kínos helyzetbe hoztam magam, bőven elég volt ennyi egy éjszakára.

- A póló kell bizonyítéknak - szólt utánam Dolph.

- Hát persze - feleltem, hátra se nézve.

A rendőrök lepedőket dobtak a legrondább foltokra, hogy ne hordják szét a vért az egész épületben. Kedves. A hálósoba rothadó holttesttől, alvadt vértől, haláltól bűzlött. Édes istenem! Ma éjjel nem leszek képes itt aludni. Még nekem is vannak korlátaim.

Igazából egy zuhanyra vágytam, de féltem, hogy Dolph nem szívesen várna annyit. Farmer, zokni, meg egy tiszta póló mellett döntöttem, bevittem őket a fürdőszobába. A bezárt ajtó mögött a szagot alig lehetett érezni. Ez még mindig az én fürdőszobám volt, itt nem történt rombolás.

A takarót meg a véres pólómat a földre dobtam. Jókora kötés volt a vállamon, ahol a zombi megharapott. Szerencsére nem tépett ki egy darabot sem a húsból. A mentős figyelmeztetett, hogy adassak be egy tetanuszt. Egy zombi harapásától nem lesz valakiből zombi, viszont a halottaknak mocskos a szája. A fertőzés sokkal inkább veszélyt jelenthet, de a tetanusz megelőzi.

A karomra meg a lábamra vér száradt. Nem bajlódtam azzal, hogy megmossam a kezem. Majd később zuhanyozok, egyszerre mosom le mindenem.

A póló majdnem a térdemig ért. Az elejét Arthur Conan Doyle hatalmas karikatúrája díszítette. Egy óriási nagyítón kukucskált át, egyik szeme viccesen nagy volt. A mosdó feletti tükörbe bámultam, néztem a pólót. Puha volt, meleg és megnyugtató. Az utóbbi most nagyon jólesett.

A póló, amit korábban viseltem, tönkrement. Nem lehet rendbehozni. De talán néhány pingvint megmenthetnék. Hideg vizet engedtem a kádba. A ruhákat hideg vízbe áztatom - talán

a pingvinekkel is működik a dolog.

Kivettem egy pár edzőcipőt az ágy alól. Nem volt kedvem csak zokniban mászkálni a száradó vérfoltokon. A cipőket pont ilyen alkalmakra találták ki. Oké, a Nike Air tervezője nem gondolt arra, hogy száradó zombivérre is jó-e a cipő. Nehéz minden eshetőségre felkészülni.

Két pingvinem kezdett megbarnulni, ahogy a vér rájuk száradt. Lelkesen bevittem őket a fürdőbe, és belefektettem őket a kádba. Belenyomtam őket a vízbe, amíg annyit szívtak magukba, hogy legalább részben lenn maradjanak a víz alatt, majd elzártam a csapot. A kezem tisztább lett, de a víz nem. Vércsík csordogált a két puha játékállatkából, mint ahogy a víz folyik egy kifacsart szivacsból. Ha ezt a kettőt ki lehet tisztítani, az összeset meg tudom menteni.

A takaróba töröltem a kezem. Nincs értelme mást is összevérezni. Sigmund, az a pingvin, amelyik néha velem aludt, alig volt összefröcskölve.

Csak néhány apró, barna petty a bolyhos fehér hasán. Vannak apró örömök az életben. Majdnem a hónom alá csaptam, hogy velem legyen, amikor megteszem a vallomásom. Dolph valószínűleg nem pletykálná el. Távolságban tettem Sigmundot a legrondább vérfoltoktól, mintha az segítene. De tényleg jobban éreztem magam attól, hogy a hülye játékomat egy biztonságos sarokban láttam. Szuper.

Zerbrowski az akváriumomat nézegette. Felém pillantott. - Életemben nem láttam ilyen rohadtnagy angyalcápákat. Egy párat megsüthetnél.

- Hagyd békén a halaimat, Zerbrowski.

- Jól van, csak egy kósza gondolat volt - vigyorgott ő.

Kint a konyhában Dolph összekulcsolt kezét az asztalon tartva üldögélt. Az arca nem árult el semmit. Ha izgatta is, hogy majdnem beadtam a kulcsot ma éjjel, nem mutatta. De persze Dolphon soha nem nagyon látszott semmi. A legtöbb érzelmeket ezzel az ügyel kapcsolatban mutatta ki. A gyilkos zombi, a lemészárolt polgárok miatt.

- Kérsz kávé? - kérdeztem tőle. - Ühüm.
- Én is - közölte Zerbrowski.
- Csak akkor kapsz, ha szépen kéred.
- Kérek szépen - mondta a konyha előtti falnak dőlve.
- Kivettem egy zacskó kávé a fagyasztóból.
- A fagyasztóban tartod a kávé? - kérdezte Zerbrowski.
- Soha senki nem csinált még neked egy rendes kávé?
- Szerintem a Taster's Choice a legfinomabb.
- Ízlésficamra vall - mondtam fejcsóválva.

- Ha sikerült befejeznetek ezt az elmés szópárbajt - szolt közbe Dolph -, megkezdhetnénk a vallomástételt? - A hangja barátságosabb volt annál, mint amit valójában mondott.

Rámosolyogtam Dolphra és Zerbrowskira is. A fenébe is, de jó volt látni mindkettőjüket! Súlyosabb trauma érhetett, mint gondoltam, ha már annak is örültem, hogy Zerbrowskit látom.

- Szép nyugodtan aludtam az ágyamban, mikor egyszer csak arra ébredtem, hogy egy zombi áll felettem - közben kimértem a kávé, és beleöntöttem a kis fekete kávédarálóba, amit azért vettem, mert illett a kávéfőzőhöz.

- Mitől ébredtél fel? - kérdezte Dolph.

Megnyomtam a daráló gombját, és a frissen őrölt kávé illata betöltötte a konyhát.

- Hullaszagot éreztem.

- Egy kicsit részletesebben.

- Álmodtam valamit, és rothadó holttest szagát éreztem. Nem illett bele az álomba. Ettől felébredtem.

- És aztán? - vette elő a mindig nála levő noteszt. A toll is készenlétben volt.

Miközben erősen koncentráltam a kávékészítés minden egyes kis lépésére, elmondtam Dolphnak mindent, beleértve a Señora Salvadorra vonatkozó gyanúmat is. A kávé kezdett kicsöpögni, és telítette a lakást azzal a csodálatos illattal, ami mindig megjelenik, mire elkészülök vele.

- Szóval azt gondolod, hogy Dominga Salvador keltette életre a mi zombinkat? - tette fel a kérdést Dolph.

- Igen.
- Tudod bizonyítani? - nézett rám a kis asztal felett. A szeme nagyon komoly volt.
- Nem.
- Óriási, egyszerűen óriási - csukta be a szemét egy pillanatra, mély lélegzetet véve.
- Az illata alapján kész a kávé - jegyezte meg Zerbrowski. A padlón ült, hátát a konyhaajtó bejáratának vetve.
- Felálltam, és kitöltöttem a kávé.
- Ha kértek cukrot vagy tejszínt, vegyetek! - a tejszínt, az igazi tejszínt kiraktam a konyhapultra, a cukortartóval együtt. Zerbrowski rengeteg cukrot tett bele, meg egy pici tejszínt. Dolph feketén itta. Általában én is, de ma éjjel tejszínt meg cukrot is tettem bele. Igazi tejszínt az igazi kávéba. Mmm!
- Ha be tudnánk juttatni Doininga Házába, tudnál találni bizonyítékot?
- Valamilyen bizonyítékot biztosan, de hogy a gyilkos zombi életre keltésére is... - ráztam meg a fejem. - Ha tényleg ő támasztotta fel, az meg elszökött, akkor nem óhajtja, hogy bármilyen kapcsolatba hozzák vele. Nyilván eltüntetne minden bizonyítékot, csak hogy megmentse a tekintélyét.
- El akarom kapni ezért - közölte Dolph.
- Én is.
- Lehet, hogy újra megpróbál megölni - szólalt meg Zerbrowski az ajtóból.
- A kávéját fújálta, hogy kihűljön.
- Ez nem vicc - feleltem.
- Gondolod, hogy újra próbálkozik? - kérdezte Dolph.
- Valószínűleg. Hogy a francba tudott két zombi bejönni a lakásba?
- Valaki álkulccsal kinyitotta a zárat - válaszolta Dolph. - Képes lenne egy zombi...
- Nem, egy zombi kitépné tokostul az ajtót, de nem töltené azzal az időt, hogy a zárral babráljon. Még akkor se, ha meglennének a megfelelő mozgatóidegei.

- Vagyis valaki, aki ért hozzá, kinyitotta nekik az ajtót, és beengedte őket.

- Úgy tűnik.

- És van rá ötleted?

- Dominga testőreire tippelnék. Enzóra, vagy az unokájára, Antonióra. Enzo egy nagydarab, negyvenes pasas, aki úgy tűnik, a személyi testőre. Nem tudom, ért-e bármelyikük hozzá, de megtennék. Pontosabban Enzo igen, de Antonio mégsem.

- Őt miért húzzuk ki?

- Ha Tony engedte volna be a zombikat, itt maradt volna mozizni.

- Biztos vagy benne?

- Ez egy ilyen pali - mondtam vállvonogatva. - Enzo elvégezné a munkát, és elmenne. Végrehajtáná az utasításokat. Az unoka nem.

Dolph egyetértően bólintott.

- Nagyon szorongatnak minket a fejesek, hogy oldjuk meg ezt az ügyet. Szerintem negyvennyolc óra alatt szerzek házkutatási engedélyt.

- Dolph, két nap nagyon sok idő.

- Két nap, mikor nincs is semmi bizonyítékunk, csak a te szavad. Elég sokat kockáztatok.

- Dolph, a nő valahogy benne van. Nem tudom, miért, és nem tudom, mi miatt veszíthette el az uralmát a zombi fölött, de benne van.

- Megszerzem az engedélyt - felelte Dolph.

- Az egyik közrendőr szerint azt mondtad, hogy zsaru vagy - szólalt meg Zerbrowski.

- Én csak azt mondtam neki, hogy a ti különítményeteknek dolgozom. Egyszóval sem mondtam, hogy zsaru vagyok.

- Ühüm - vigyorgott Zerbrowski.

- Biztonságban leszel itt ma éjjel? - kérdezte Dolph.

- Szerintem igen. A Señora nem akar összeütközésbe kerülni a törvénnyel. A rebellis boszorkányokat nagyjából úgy kezelik, mint a rebellis vámpírokat. Automatikusan halálbüntetést

kapnak.

- Mert az emberek túlságosan félnek tőlük - mondta Dolph.
- Mert egyes boszorkányok át tudnak csúszni azokon a kurva rácsokon.

- És mi a helyzet a vudu királynővel? - kérdezte Zerbrowski.
- Nem akarok tudni róluk - ráztam meg a fejem.
- Jobb, ha megyünk, és hagyunk aludni egy kicsit - mondta Dolph. Az üres kávéscsészéjét az asztalon hagyta. Zerbrowski még nem itta meg a sajátját, de otthagyta a csészét a pulton, és ment Dolph után.

Kikísértem őket az ajtóig.

- Értesítelek, ha megkaptuk az engedélyt - közölte Dolph.
- El tudnád intézni, hogy megnézzem Peter Burke személyes holmiját?

- Miért?

- Ilyen durván csak két esetben lehet elveszíteni az irányítást egy zombi felett. Az első: elég erős vagy ahhoz, hogy életre keltsd, de ahhoz nem, hogy irányítsd. Dominga az uralma alatt tart bármit, amit ő keltett életre. A másik eset, hogy valaki, akinek hasonlóan erős hatalma van, közbeavatkozik; ez olyan erőpróbafele - fölpillantottam Dolphra. - John Burke elég erős lehet ehhez. Talán, ha elég segítőkész vagyok, és elviszem Johnt, hogy nézzük át együtt a testvére személyes dolgait - tudod, nem látsz valami furcsát, meg ilyesmi -, talán elszólja magát.

- Anita, Dominga Salvadort már magadra haragítottad. Nem lesz ennyi elég erre a hétre?

- Egy életre is - feleltem. - De ezt legalább meg tudjuk csinálni, míg várjuk az engedélyt.

- Jól van - bólintott Dolph. - Elintézem. Hívd fel Burke-öt holnap reggel, és beszélj meg vele egy időpontot. Utána hívd fel.

- Így lesz.

Dolph egy pillanatra megállt az ajtóban.

- Vigyázz magadra!

- Egyfolytában - feleltem.

- Helyesek a pingvinek - hajolt oda hozzám Zerbrowski, majd Dolph után ment. Tudtam, mire legközelebb találkozom a többi szellemirtóval, már mindnyájan tudni fogják, hogy pingvineket gyűjtök. Vége a titkomnak, Zerbrowski világgá fogja kürtölni. Nála legalább tudta az ember, hogy mire számítsen.

Jó volt tudni, hogy egy ilyen ember még létezik a világon.

A plüssállatok nem arra valók, hogy víz alá tegyük őket. A két pingvin tönkrement a mosdókagylóban. Talán folttisztító? A szag átható volt, és tartósnak tűnt. S.O.S. üzenetet hagytam a takarítószolgálat üzenetrögzítőjén. Nem nagyon részleteztem. Nem akartam elijeszteni őket.

Bepakoltam egy kofferbe. Két váltás ruha, egy pingvin, frissen lesúrolt pocakkal, Harold Gaynor aktája, és már kész is voltam. A két pisztolyt is magammal vittem: a Firestart a nadrág alatt hordható tokjában, a Browningot a hónom alatt. A Browningot a széldzsekim rejtette el szem elől. A dzseki zsebében extra adag muníció lapult. A két pisztolyomhoz összesen huszonkét golyóm volt. Huszonkét golyó. Miért nem éreztem biztonságban magam?

Az élőhalottak többségétől eltérően a zombik elviselik a napfénnel való érintkezést. Nem szeretik, de képesek elviselni. Dominga éppen olyan egyszerűen megparancsolhatná egy zombinak, hogy öljön meg nappal, mint holdfénynél. Nem tudná nappal megidézni a halottat, de ha jól megtervezi, éjjel föléleszthetné a zombit, és másnap rám küldhetné, hogy elkapjon. Egy logisztikában jártas vudu papnő. Akkor lenne csak mázlim igazán.

Nem igazán hittem, hogy Domingának lenne pár tartalék zombija, akik készek rám vetni magukat. De valahogy ma reggel egy kicsit paranoiás voltam. A paranoia pedig rokon értelmű a hosszú élettel.

Kiléptem a csendes folyosóra, mindkét irányba tekingetve, mintha az utcán volnék. Semmi. Nem bujkáltak önjáró hullák az árnyékok közt. Senki nem volt ott, csak én, a gyáva kukac. Az egyetlen hallható hang a légkondicionáló surrogása volt. A folyosón átjárt az az ismerős érzés. Elég gyakran jöttem haza hajnalban, hogy fölismerjem a csend minőségét. Ezen gondolkodtam egy percet. Tudtam, hogy már szinte hajnal van. Nem az óra vagy az ablak jóvoltából, hanem valami mélyebb

tudati szinten. Egy ösztön, amire az őszám bukkant rá, miközben egy sötét barlangban bujkált, és fényért imádkozott.

A legtöbb ember homályos félelmet érez a sötétség iránt. Félnék attól, mi lehet ott kint. Én halottakat idézek. Több mint egy tucat vámpírt öltem meg. Én tudom, mi van ott kint a sötétben. És rettegek tőle. Az embernek elvileg az ismeretlentől kéne félnie, de a tudatlanság is boldogít, ha a tudás ennyire rémisztő.

Tudtam, mi történhetett volna velem, ha előző éjjel kudarcot vallok. Ha lassabb lettem volna, vagy rosszabb lövő. Két éve történt három gyilkosság. Semmi kapocs nem volt köztük, a halál módját kivéve. Az áldozatokat széttépték a zombik. Nem ették meg őket. Az átlagos zombik nem esznek semmit. Egyszer-kétszer harapnak, de ez a legkomolyabb. Az egyik férfi gégejét összetörték, de az véletlen volt. A zombi csak beleharapott a legközelebbi testrészbe. A támadás halálos volt. Vakszerencse.

Egy zombi általában csak darabokra szedi az embert. Mint egy kisfiú, aki darabokra tép egy játékbabát.

Ha gyilkosság céljából élesztenek föl egy zombit, az automatikusan halálbüntetést von maga után. Az utóbbi években a bíróság elég gyorsan hozott ítéletet ilyen ügyekben. Manapság a halálbüntetés az, ami. Különösen, ha a tettes bűne természetfeletti vonatkozású. Többé már nem égetjük meg a boszorkányokat. Villamosszékbe ültetjük őket.

Ha bizonyítékhoz jutnánk, az állam megölné nekem Dominga Salvadort. John Burke-öt is, ha be tudnánk bizonyítani, hogy szándékosan hagyta futni a zombit. A természetfeletti bűnügyekkel az a baj, hogy nehéz bebizonyítani őket a bíróságon. A legtöbb esküdt nem naprakész a legújabb varázsigék és ráolvasások terén. A fenébe, én sem. De már próbáltam korábban a bíróságon elmagyarázni, milyenek a zombik és a vámpírok. Megtanultam, hogy egyszerűen adjam elő, és annyi véres részletet tegyek hozzá, amennyit csak a védelem enged. Az esküdtek értékelnek némi másodkézből

származó izgalmat. A legtöbb tanúvallomás borzasztóan unalmas vagy szívfacsaró. Én próbálok érdekes lenni. Az változatosságot jelent.

A parkolóban sötét volt. A csillagok még mindig hunyorogtak a fejem fölött. De lassanként egymás után kialudtak, mint a gyertyák az erős szélben. A levegőben éreztem a hajnal ízét. Meg tudtam forgatni a számban. Talán az egészet a vámpírvadászat okozta, de jobban rá voltam hangolódva a fény és a sötétség váltakozására, mint négy évvel ezelőtt. Akkor még nem tudtam megérezni a hajnal ízét.

Persze négy évvel ezelőtt a rémálmaim is sokkal kevésbé voltak érdekesek. Az ember valamit nyer, valamit elveszít. Ilyen az élet.

Hajnali öt után ültem be az autómba, és elhajtottam a legközelebbi szálloda felé. Nem tudtam volna a lakásomban maradni, míg a takarítóbrigád ki nem szellőzteti belőle a szagot. Ha egyáltalán ki tudják majd szellőztetni. A háziúr nem fog örülni, ha nem sikerül.

Még kevésbé fog örülni a golyónyomoknak meg az összetört ablaknak. Az ablakot majd kicserélik. Talán a falat is újravakolják? Igazán nem tudtam, mit tehet az ember, hogy a golyóütötte lyukakat helyrehozza. Reméltem, hogy a főbíróm a bíróság előtt nem kérdőjelezheti meg a bérleti szerződésem érvényességét.

A hajnal első sugara fölűszott a keleti égre. A tiszta fehér fény úgy terjedt szét a sötétség fölött, mint a jég. A legtöbben azt hiszik, a hajnal éppolyan színompás, mint az alkonyat, pedig a hajnal első színe a fehér, egy tiszta nem-szín; már-már az éjszaka hiánya.

Találtam egy motelt, de az összes szobájuk egy vagy két emeletet foglalt el, és némelyik szoba borzalmasan elszigetelt volt. Én tömegre vágytam. A Stouffer Concourse-nál maradtam, ami nem volt túl olcsó, viszont itt bármelyik zombi liftezni kényszerült volna. És az emberek a liftben hajlamosak voltak észrevenni a szagot. Sőt, a Stouffer Concourse-ban még ebben

az istentelen hajnali órában is volt szobaszerviz. Szükségem volt rá. Kávét, adjanak kávét!

A recepciósz azzal a bizonyos tágra-nyílt-a-szemem-de-túl-udvarias-vagyok-ahhoz-hogy-hangosan-kimondjam tekintettel meredt rám. A liftben tükör is volt, úgyhogy több emeleten keresztül nem volt más dolgom, mint hogy a saját képmásomat bámuljam. A hajamba mereven, sötétén száradt bele a vér. Egy vércsík az arcom jobb oldalán volt, éppen a haj vonala alatt, és a nyakamon haladt tovább lefelé. Otthon a tükörben nem vettem észre. A sokk miatt az ember elfelejtkezik pár dologról.

De a recepciósz nem a vérfoltok miatt nézett görbén rám. Ha az ember nem tudta, mit keressen, nem jött rá, hogy ez vér. Nem; a baj az volt, hogy a bőröm hullasápadt volt, akár a tiszta papír. A tökéletesen barna szemem feketének látszott. A szemem nagy volt, sötét, és... furcsa. Megdöbbsent, megdöbbsent voltam. Meglepődtem, hogy élek. Talán. Még mindig a sokk maradványaival küszködtem. Mindegy, milyen összeszedettnak éreztem magam, az arcom mást mondott. Ha a sokk elmúlik, képes leszek aludni. Addig Gaynor aktáját fogom olvasgatni.

A szobában két franciaágy volt. Több volt a hely, mint amennyi kellett, de üsse kő. Tiszta ruhát vettem elő, a Firestart betettem az éjjeliszekrény fiókjába, a Browningot pedig magammal vittem a fürdőszobába. Ha vigyázok, és nem állítom maximumra a zuhanyt, a pisztolytáskát oda tudom erősíteni a törülközőtartóra a fülke hátuljában. Még csak nedves se lesz. Bár, igazság szerint a modern pisztolyoknak nem árt a nedvesség sem. Feltéve, hogy utána kitisztítjuk őket. A legtöbb pisztollyal víz alatt is lehet löni.

Egy szál törülközőben voltam, úgy telefonáltam a szobaszerviznek. Kis híján megfélemeztem róla. Rendeltem egy kancsó kávét, cukorral és tejszínnel. Megkérdezték, koffeinmentest kérek-e. Mondtam, hogy köszönöm, nem. Szemtelenség. Mint amikor a pincérek megkérdezik, hogy

cukormentes kólát szeretnék-e, amikor pedig nem azt kértem. A férfiatól soha nem kérdezik meg, még a pocakos férfiatól sem, hogy szeretnék-e cukormentes kólát.

Képes lennék meginni egy egész kancsó koffeines kávé, és utána úgy aludnék, mint a tej. Nem tart ébren, és nem dob fel. Csak jobb az íze.

Igen, a zsúrkocsit kint hagyják az ajtó előtt. Nem, nem fognak kopogni. A kávé a számlámhoz írják. Ez remek, mondtam. Kaptak tőlem egy hitelkártyaszámot. Ha hitelkártyát látnak, az emberek mindent megtesznek azért, hogy jó sokat költsünk. Ameddig csak kitart a hitelkeret.

A folyosóra vezető ajtó kilincse alá támasztottam egy egyenes támlájú széket. Ha valaki be akarja nyomni az ajtót, meg fogom hallani. Talán. Bezártam a fürdőszoba ajtaját, és magammal vittem a pisztolyt a zuhany alá. Olyan biztonságban voltam, amennyire csak lehettem.

Van valami a meztelenségben, amitől sebezhetőnek érzem magam. Sokkal szívesebben nézek szembe ruhában a rossziúkkal, mint anélkül. De azt hiszem, ezzel mindenki így van.

A vállamon a vastagon bekötözött harapás problémát jelentett, amikor meg akartam mosni a hajamat. Ki kellett mosnom a vért, kötés ide vagy oda.

A hotel apró, flakonos samponját és balzsamját használtam. Az illata olyan volt, mint amilyen állítólag a virágok illata, de a virágillat soha nem ilyen. A vér foltokban száradt rá a testemre. Pöttyösnek látszottam. A lefolyóban rózsaszín lett a víz.

Az egész flakon sampont elhasználtam, míg a hajam kínosan tiszta nem lett. A legutolsó öblítésnél a víz átütött a jobb vállamon lévő kötésen. A fájdalom éles és tartós volt. Nem szabad elfeledkezni arról a tetanuszról.

Ledörzsöltem magam egy mosdókesztyűvel és a maréknyi szállodai szappannal. Mikor már minden porcikámat megmostam és kiáztattam, és olyan tiszta voltam, amennyire csak lehettem, a zuhany forró, tühegyes cseppjei alá álltam.

Hagytam, hogy a víz végigfolyjon a hátamon, az egész testemen. A kötés már réges-rég átázott.

Mi volna, ha nem tudnánk összekapcsolni a zombikat és Domingát? Mi volna, ha nem találnánk bizonyítékot? Dominga újra próbálkozna. Most már a büszkesége forgott kockán. Két zombit állított rám, és én mindkettőt leamortizáltam. Kis rendőri segítséggel. Ezt Dominga személyes kihívásnak fogja tekinteni.

Megidézett egy zombit, és az teljesen kikerült az irányítása alól. Dominga inkább hagyta volna, hogy ártatlan embereket mészároljon le, semhogy beismerje a hibáját. És inkább megölt volna engem, semhogy hagyja, hogy ezt bebizonyítsam. Bosszúszomjas kurva.

Señora Salvadort meg kellett állítani. Ha a házkutatási parancs nem segítene, tetteleg kellene fellépnem. Dominga világossá tette: vagy ő, vagy én. Inkább ő. És ha szükséges, erről én magam fogok gondoskodni.

Kinyitottam a szemem, és elzártam a vizet. Nem akartam tovább rá gondolni. Gyilkosságról volt szó. Én önvédelemnek tekintettem, de nem bíztam benne, hogy az esküdszék is így látná. Rohadtul nehéz lenne bebizonyítani. Több dolgot is szerettem volna. Azt, hogy Dominga ne legyen útban, haljon meg vagy kerüljön sikkra. Azt, hogy életben maradjak. Hogy ne legyek börtönben gyilkosság vádjával. Hogy elkapjam a gyilkos zombit, mielőtt újra ölne. Erre aztán várhattam. Szerettem volna kitalálni, hogyan illett bele John Burke ebbe a zűrzavarba.

Ja, és szerettem volna meggátolni, hogy Harold Gaynor emberáldozatra kényszerítsen. Ő, ezt csaknem elfelejtettem.

Sűrű hetem volt.

A kávé kis tálcán volt az ajtó előtt. Behoztam, letettem a földre, bezártam az ajtót, és a széket megint a kilincs alá támasztottam. Csak ezután raktam föl a kávé a kisasztalra a lefüggönyözött ablak mellett. A Browning akkor már az asztalon feküdt, tok nélkül. A pisztolytáska az ágyon hevert.

Széthúztam a függönyöket. Normális esetben összehúzza hagytam volna őket, de ma látni akartam a világosságot. A

reggel lágy, fényes páráként terjedt szét. A hőségnek még nem volt ideje, hogy előkússzon és megfojtsa a reggel kezdeti, leheletnyi gyengédségét.

A kávé nem volt rossz, de jó sem. Persze, nekem még az életemben ivott legrosszabb kávé is tökéletesen megfelelt. Na jó, talán az a kávé nem, amit a rendőrkapitányságon adtak. De még az is jobb volt, mint a semmi. Nekem a kávé volt a jólét itala. Jobb, mint az alkohol, azt hiszem.

Az asztalon szétterítettem Gaynor aktáját, és olvasni kezdtem. Reggel nyolc óráig, aminél általában később kelek föl, már az összes lefirkantott jegyzetet végigolvastam, és végignéztem az összes homályos képet. Többet tudtam Mr. Harold Gaynorról, mint akartam, és ebből semmi nem volt különösebben hasznos.

Gaynor kapcsolatban állt a maffiával, de ezt nem lehetett bebizonyítani. Önerőből lett multimilliomos. Egy-null a javára. Megengedhette magának azt az egymillió-ötszázezer dollárt, amit Tommy ajánlott föl nekem. Jó tudni, hogy valaki ki tudja fizetni a számláit.

Az egyetlen rokona az édesanyja volt, aki tíz évvel ezelőtt halt meg. Az apja állítólag még a születése előtt meghalt. Az apjának nem volt halotti anyakönyvi kivonata. Tulajdonképpen, az apja mintha nem is létezett volna.

Gondosan titkolt törvénytelen származás? Talán. Szóval, Gaynor nem volt törvényes, a szó átvitt értelmében. Na és? Hogy szellemében nem volt törvényes, azt már eddig is tudtam.

A kávéskancsónak támasztottam Rokkant Wanda fényképét. A lány mosolygott, szinte mintha tudná, hogy fotózzák. Talán egyszerűen csak fotogén volt. Két kép készült róla Gaynorról. Az egyikén mindketten mosolyogtak, és egymás kezét fogták, míg Tommy Gaynor székét, Bruno pedig Wandáét tolta. A lány azzal a tekintettel nézett Gaynorra, amit már más nőknél is láttam. Imádat, szerelem. A főiskolán rövid ideig én is tapasztaltam. Az ember túléli.

A második kép szinte ugyanolyan volt, mint az első. Bruno és

Tommy tolta a párt. De itt már nem fogták egymás kezét. Gaynor mosolygott. Wanda nem. Dühösnek tűnt. A szőke hajú, üres tekintetű Cicely ment Gaynor másik oldalán. Fogták egymás kezét. Aha.

Szóval Gaynor egy darabig mindkettőjüket maga mellett tartotta. Miért hagyta ott Wanda? Féltekenységből? Cicely szervezte így? Gaynor ráunt a lányra? Csak úgy tudhattam meg, hogy megkérdezem.

A Cicelyt ábrázoló képre meredtem. Odatettem a nevető Wanda portréja mellé. Egy boldogtalan fiatal nő, egy megalázott szerető. Ha jobban utálná Gaynort, mint amennyire fél tőle, Wanda beszélne nekem. Az újságoknak hülye lenne nyilatkozni, de én nem akartam közzétenni a titkait.

Gaynor titkait akartam, mert meg akartam gátolni, hogy ártson nekem. Ezt leszámítva, akartam valamit, amit a rendőrségre vihetek.

Mr. Gaynor más miatt is aggódhatna, ha börtönbe tudnám juttatni. Teljesen el is feledkezhetne a vonakodó halottkeltőről. Persze, hacsak nem jönne rá, hogy közöm volt a letartóztatásához. Az rossz lenne. Gaynor bosszúszomjas embernek tűnt. Dominga Salvador már úgylis haragudott rám. Másra nem volt szükségem.

Összehúztam a függönyt, és délre kértem az ébresztést. Irvingnek muszáj lesz várni az aktájára. Akaratlanul leszerveztem neki az interjút a város vámpírával. Ezért biztosan járt nekem egy kis lazítás. Ha nem, a pokolba vele. Én ágyba fogok bújni.

Lefekvés előtt még föl hívtam Peter Burke házát. Úgy gondoltam, John ott szállt meg. A telefon ötször csörgött, mielőtt az üzenetrögzítő beindult.

- Anita Blake vagyok. Lehet, hogy vannak információim John Burke részére abban az ügyben, amiről csütörtökön beszéltünk.

A szöveg egy kissé homályos volt, de nem akartam ilyen üzenetet hagyni: „Hívjon fel a testvére meggyilkolásával kapcsolatban.” Ez melodramatikusan és kegyetlenül hangzott

volna.

Megadtam a saját telefonszámomat, és a hotelét is. Minden eshetőségre. Burke-ék valószínűleg lekapcsolták a csengőhangot. Én biztos lekapcsolnám. A sztorijuk a címlapra került, mert Peter halottkeltő volt. A halottkeltőket nem sűrűn ölik meg átlagos utcai rablótámadásokban. Az ügy általában szokatlanabb ennél.

Úton hazafelé majd leadom Gaynor aktáját. A recepciós pultnál akartam leadni. Nem szívesen csevegtem volna Irvinggel a nagy interjújáról. Nem akartam azt hallani, hogy Jean-Claude elbűvölő, vagy hogy nagy tervei vannak a várossal. Jean-Claude biztos nagyon gondosan ügyel arra, mit mond egy riporternek. Biztos nagyon jól mutat nyomtatásban. De én tudtam az igazat. A vámpírok épp olyan szörnyetegek, mint bármely zombi, talán rosszabbak is. A vámpírok általában önként jelentkeznek a dologra, a zombik nem.

Éppúgy, ahogy Irving is önként ment el Jean-Claude-dal. Na persze, ha Irving nem velem lett volna, a Város Ura békén hagyta volna. Valószínűleg. Szóval az én hibám volt, még akkor is, ha Irving döntött így. Kínzott a fáradtság, de tudtam, nem volnék képes aludni, míg nem hallottam Irving hangját. Hazudhattam azt, hogy azért hívtam, mert meg akarom mondani, hogy később adom vissza az aktát.

Nem voltam biztos benne, hogy Irving már elindult-e a munkába vagy sem. Először otthon próbáltam hívni. Az első csemetetésre fölvette:

- Halló.

A gyomromban kioldódott a görcs.

- Helló, Irving, én vagyok.

- Miss Blake, minek köszönhetem a kora reggeli megtiszteltetést?

Olyan hétköznapi volt a hangja.

- Az éjjel a lakásban egy kis baj ért. Szerettem volna a dossziét ma valamivel később visszaadni.

- Milyen baj? - Irving beszédének tipikus „mondd el” lejtése

volt.

- Az a fajta, ami a rendőrség dolga, és nem a tiéd - válaszoltam.

- Gondoltam, hogy ezt fogod mondani - jelentette ki Irving. - Most mész aludni?

- Ja.

- Azt hiszem, hagyhatom otthon alukálni egy kicsit a keményen dolgozó halottkeltőt. A kolléganőmnnek is meg kell értenie.

- Kösz, Irving.

- Jól vagy, Anita?

Nemet akartam mondani, de nem mondtam. Figyelman kívül hagytam a kérdést.

- Jean-Claude jól viselkedett?

- Óriási volt! - Irving lelkesedése őszintének tűnt, a hangja izgatottságtól pezsgett. - Nagyon jó riportalany - aztán egy pillanatra elhallgatott. - Hé, te azért hívtál, hogy leellenőrizz. Hogy biztosan tudd, jól vagyok-e.

- Nem - tiltakoztam.

- Kösz, Anita, ez sokat jelent nekem. De tényleg, Jean-Claude igazán civilizáltan viselkedett.

- Remek. Akkor békén is hagylak. Legyen egy jó napod.

- Ó, az lesz, a szerkesztőm cigánykereket hány örömeiben, hogy exkluzív interjú készült a Város Urával.

Nevetnem kellett azon, ahogy ezt az elnevezést kiejtette.

- Jó éjt, Irving.

- Aludj egyet, Blake. Egy vagy két napon belül felhívlak a zombis cikkek ügyében.

- Akkor majd még beszélünk - búcsúztam. Mindketten letettük.

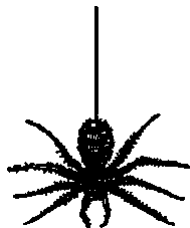
Irving primán volt. Többet kéne aggódnom magam miatt, és kevesebbet mindenki másért.

Lekapcsoltam a villanyt, és összekuporodtam a takaró alatt. A pingvinemet két kézzel öleltem. A Browning a párnám alatt feküdt. Nem olyan könnyű hozzáférni, mint otthon az ágyra

szerelt pisztolytáskában, de a semminél ez is jobb volt.

Nem tudtam, mi ad nagyobb biztonságot: a pingvin vagy a pisztoly. Azt hiszem, mind a kettő egyformán megfelelt, bár teljesen különböző okok miatt.

Imádkoztam, akár egy jó kislány. Nagyon őszintén fohászkodtam azért, hogy ne álmodjak.

A takarítószolgálat egyik megbízását lemondták, úgyhogy a megürült helyre berakták az én sürgős hívásomat. Délutánra már tiszta volt a lakásom, és úgy illatozott, mint a tavaszi nagytakarítás után. A lakáskarbantartók kicserélték az összetört ablakot. A golyónyomokat fehér festékekkel mázolták le. A lyukak kis gödröcskékké látszottak a falban. Mindent összevetve, a hely remekül nézett ki.

John Burke nem hívott vissza. Talán túl körmönfont voltam. Később majd megpróbálkozom egy nyersebb üzenettel. De per pillanat kellemesebb dolgok foglalkoztattak.

Kocogáshoz öltöztem. Fehérrel szegett sötétkék sort, fehér cipő, világoskék mintával, cuki kis sportzokni és atlétatrikó. A sortnak tépőzáras belső zsebe volt. A zsebben egy karabély lapult. Pontosabban, egy amerikai karabély; hat és fél unciás, 38-as Special, 4.82 hüvelykes teljes hossz. Hat és fél unciával olyan volt, mint egy vaskos tollpihe.

A tépőzáras zseb nem segíti a gyors tüzelést. Hogy két lövés után a fűbe harapjak, annak jobban megfelelt volna, ha a távolból csinálják, de hát Gaynor emberei nem akartak megölni. Meg akartak sebesíteni, de nem megölni. Ahhoz, hogy csak megsebesítsenek, közel kellett kerülniük. Elég közel, hogy a karabélyt használhassam. De persze ezzel csak kétszer lőhettem. Azután már bajban voltam.

Próbáltam kitalálni a módját, hogyan vihetném az egyik kilenc milliméteresemet, de sehogy sem ment. Nem tudtam volna ilyen nagy arzenált cipelve kocogni. Döntések, döntések.

Veronica Sims a nappalimban állt. Ronnie százhetvenöt centi magas, szőke hajú, szürke szemű. Magánnyomozó a Halottkeltő Rt. alkalmazásában. És hetente legalább kétszer együtt edzünk, kivéve, ha valamelyikünk nincs a városban, vagy lesérül, vagy nyakig gázol a vámpírokban. Az utóbbi kettő többször fordul elő, mint szeretném.

Veronica lila, felszabott rövidnadrágot viselt, és egy pólót,

ezzel a felirattal: „A kutyán kívül a könyv az ember legjobb barátja. A kutyán belül túl sötét van az olvasáshoz.” Van oka annak, hogy Ronnie és én miért vagyunk barátnők.

- Hiányoztál csütörtökön a fitneszklubban - jegyezte meg a barátnőm. - Szörnyű volt a temetés?

- Ja.

Ronnie nem kérte, hogy fejtsem ki. Tudja, hogy nem rajongok a temetésekért. A legtöbben a halottak miatt utálják őket. Én az egész érzelmes szarságot gyűlölöm.

A barátnőm kinyújtóztatta hosszú lábait a testével párhuzamosan, egészen mélyen, lent a Földön. Egyfajta guggoló pozícióban. Mindig a lakásban melegítünk be. A legtöbb lábnyújtó gyakorlatot egyáltalán nem lehet rövidgatyában bemutatni.

Utánoztam Ronnie mozdulatát. A combomban tiltakozva mozdultak meg az izmok. A kidudorodó karabély kényelmetlen volt, de elviselhető.

- Csak kíváncsiságból - kezdte Ronnie -, miért érzed szükségesnek, hogy fegyvert vigyél magaddal?

- Mindig van nálam fegyver - közöltem.

Ő csak nézett rám, a tekintetében világosan látszott a felháborodás.

- Ha nem akarod elmondani, ne mondd, de ne etess ezzel a szarral.

- Jól van, jól van - mondtam. - Furcsa módon nem mondta senki, hogy senkinek nem beszélhetek a dologról.

- Micsoda, nem is fenyegettek meg, hogy ne menj a rendőrségre? - kérdezte a barátnőm.

- Nem ám.

- Hűha, rettentően kedves tőlük.

- Nem kedves - feleltem, miközben szétterpesztett lábbal ülve a padlóra hajoltam. Ronnie velem szemben ülve utánzott. Úgy nézett ki, mintha labdával akarnánk gurigázni a padlón. - Egyáltalán nem kedves.

A törzsemmel ráhajoltam a bal lábamra, amíg az arcom meg

nem érintette.

- Meséld el - mondta Ronnie.

Elmeséltem. Mire végeztem, már kilazítottuk az izmainkat, és készek voltunk a futásra.

- A fenébe, Anita. Zombik vannak a lakásodban, és azzal üldöz egy elmebeteg milliomos, hogy mutass be emberáldozatot - Ronnie szürke szeme az arcomat fürkészte. - Te vagy az egyetlen olyan ismerősöm, akinek az enyémeknél is örültebb problémái vannak.

- Köszí szépen - mondtam. Bezártam magunk mögött az ajtót, és a kulcsosomómat a zsebembe tettem, a karabély mellé. Tudtam, hogy pokolian karcolni fog, de mit tehettem volna, fussak a kulcsokkal a markomban?

- Harold Gaynor. Utánajárhatnék neked.

- Nem dolgozol egy másik eseten?

Letrappoltunk a lépcsőn.

- Három különböző biztosítási csalásom van. Főleg kutatni és fotózni kell. Ha még egyszer gyorsbűfés kaját kell ennem, hisztizni fogok.

Elmosolyodtam.

- Zuhanyozz majd le nálam, és öltözz át. Elmegyünk egy jót vacsorázni.

- Nagyon jól hangzik, de ne akard megváratni Jean-Claude-ot.

- Hagyd ezt abba, Ronnie - mondtam.

A barátnőm vállat vont.

- Olyan távol kéne tartanod magad ettől az... izétől, amennyire csak tudod, Anita.

- Tudom - most én vontam vállat. - A kisebbik rossznak tűnt abba beleegyezni, hogy találkozom vele.

- Milyen lehetőségeid voltak?

- Vagy önszántamból találkozom vele, vagy elrabolnak, és elvisznek hozzá.

- Szép kilátások.

- Aha.

Kinyitottam a kétszárnyú kaput, ami az utcára vezetett. Arcomba vágott a hőség. Sokkoló volt, mintha kemencébe lépne az ember. És mi ebben a hőségben akartunk kocogni?

Fölpillantottam Ronnie-ra. Tizenkét centivel magasabb nálam, és ennek legnagyobb része láb. Tudunk együtt futni, de fel kell vennem a ritmust, és hajtanom kell magam. Nagyon hatékony edzés.

- Legalább negyven fok van ma - mondtam.

- A szépségért meg kell szenvedni - felelte Ronnie. A bal kezében egy kulacs vizet fogott. Fölkészültünk, amennyire csak tudtunk.

- Négy mérföld a pokolban - mondtam. - Hajrá.

Lassú iramban kezdtük, de azt tartottuk. Általában fél óra vagy még kevesebb idő alatt be is fejeztük. A hőségtől állt a levegő. Olyan érzés volt, mintha félig szilárd, perzselő falakon át futottunk volna. St. Louisban a páratartalom mindig száz százalék körüli. A nyirkossághoz adjunk negyven fok fölötti hőmérsékletet, és az eredmény egy kis darab párás pokol. St. Louis nyáron, hurrá.

Nem élvezem az edzést. A keskeny csípő és az izmos vádli nem motivál eléggé erre a kínszenvedésre. Hogy jobban tudok futni a rosszfiúknál, az motivál. Néha minden azon múlik, ki a gyorsabb, erősebb, fürgébb. Rossz hivatást választottam. Á, nem panaszkodom. De negyvennyolc kilóban nincs elég ütőerő.

Na persze, ha vámpírokról van szó, rohadtul nem segítene plusz hatvan kiló szintiszta izom sem. Még a friss hullák is fél kézzel ki tudnak nyomni fekvő egy autót. Úgyhogy én súlycsoporton alul vagyok. Már hozzászoktam.

Mögöttünk volt az első egy mérföld. Mindig az fáj a legjobban. Két mérföld kell, hogy meggyőzzem a testem: engem nem tud lebeszélni erről a hülyeségről.

Egy régebbi városrészen vágtunk át. Rengeteg apró, kerítéses udvar, az 1950-es, vagy akár az 1800-as évekből. Felbukkant egy raktárház sima téglafala, ami még a polgárháború előttről származott. Ez volt az utunk felezőpontja.

Két mérföld. Fürgének és izmosnak éreztem magam, mintha örökké tudnék futni, feltéve, hogy nem kell túl gyorsan. Arra koncentráltam, hogy a mozgó testemmel keresztültörjek a hőségen, és ritmusban maradjak. A férfit Ronnie vette észre.

- Nem akarok vészmadár lenni - jegyezte meg -, de az a pasas miért áll ott csak úgy?

Hunyorogva előrenéztem. Ötven méterrel előttünk, ahol a téglafal véget ért, volt egy magas szilfa. A fa törzse mellett egy férfi állt. Nem próbált elrejtőzni. Viszont farmerdzseki volt rajta. Ahhoz pedig túl nagy volt a meleg, kivéve, ha fegyvert hordott a dzseki alatt.

- Mióta áll ott?

- Most jött elő a fa mögül - válaszolta Ronnie.

A paranoia úr mindenk fölött.

- Forduljunk vissza. Arra is két mérföld az út.

Ronnie bólintott.

Sarkon fordultunk, és ugyanazon az úton futva elindultunk visszafelé. Mögöttünk a férfi nem ordított föl, nem mondta, hogy álljunk meg. Az üldözési mánia egy rosszindulatú betegség.

A téglafal távolabbi sarka mögül másik férfi lépett elő. Még pár lépést tettünk feléje. Aztán hátrasandítottam. Mr. Farmerdzseki kényelmesen sétált felénk. A dzsekije ki volt gombolva, és a pasas az egyik kezével a hóna alá nyúlt. Ennyit az üldözési mániáról.

- Futás! - mondtam.

A másik pasas a dzsekije zsebéből elővett egy pisztolyt.

Abbahagytuk a futást. Pedig az előbb milyen jó ötletnek tűnt.

- Nono - szólalt meg a férfi. - Ebben a kánikulában senkit nem szeretnék üldözni. Életben kell maradnod, tyúkocskám, ennyi az egész, minden más csak ráadás.

A fegyvere huszonkettes kaliberű automata volt. Nincs ereje, hogy megállítson, de arra, hogy megsebesítsen, tökéletes. Előre kitervelték. Ez volt benne a félelmetes.

Ronnie nagyon mereven állt mellettem. Küzdöttem a késztetés ellen, hogy megragadjam és megszorítsam a kezét,

de hát az nem méltó egy kőkemény vámpírvadászhoz, ugye?

- Mit akarnak?

- Így már jobb - mondta a pasas. Ahol a sörpocakja előbuggyant az öve alól, fölhúzódott a halványkék pólója. A karja vaskosnak látszott. Lehet, hogy a pasas túlsúlyos volt, de fogadni merem, ha megüt, az fájni fog. Reméltem, hogy nem kell majd letesztelnem ezt az elméletet.

Nekihátráltam a téglafalnak. Ronnie is jött velem. A farmerdzsekis fickó már majdnem odaért hozzánk. A jobb kezében lazán fogott egy kilenc milliméteres Berettát. Azt nem csak arra szánták, hogy megsebesítsen.

Ronnie-ra pillantottam, majd a Dagira, aki majdnem közvetlenül a barátnőm mellett állt. A Farmerdzsekisre néztem, ő csaknem mellettem volt. Megint Ronnie-ra néztem. A barátnőm szeme egy picit nagyobbra nyílt. Megnyalta az ajkát, aztán visszafordult a Dagihoz, és rámeredt. A berettás pasi az enyém volt. Ronnie-é az automatás. Munkamegosztás felsőfokon.

- Mit akarnak? - kérdeztem meg újra. Utálom magamat ismételni.

- Eljöttök velünk egy kicsit kocsikázni, ez minden - a Dagi elvagyorodott, miközben ezt mondta.

Visszamosolyogtam rá, aztán a Farmerdzsekis és az ő szelíd Berettája felé fordultam:

- Maga nem szól?

- De, szólok - válaszolta az ürge. Két lépéssel közelebb jött, de közben a pisztolyával nagyon szilárdan a mellkasomra célzott. - Igazán szépen szólok.

Az ujjai hegyével könnyedén megérintette a hajam. A Berettát kurva szorosan nyomta hozzám. Ha most meghúzza a ravaszt, mindennek vége. A pisztoly fénytelen fekete csöve egyre nagyobb lett. Illúzió; de minél tovább bámulunk egy pisztolyt, az egyre fontosabbnak kezd tűnni. Ha nem a pisztoly megfelelő végén vagyunk.

- Semmi ilyet ne csinálj, Seymour - szólalt meg a Dagi. -

Nem cicázhatunk vele, és nem ölhetjük meg, ez a szabály.

- A faszomat, Pete.

Pete, alias Dagi, erre azt felelte:

- Tiéd lehet a szőke. Senki nem mondta, hogy vele nem szórakozhatunk.

Nem néztem Ronnie-ra. Seymourt bámultam. Készen kellett lennem, hátha kapok egy második lehetőséget. Az, ha a barátnőmre nézek, hogy lássam, hogyan viseli a kilátásba helyezett megerőszakolásának hírért, nem segített. Tényleg.

- A fallikus erő, Ronnie. Minden az ivarmirigyeknek jut - jegyeztem meg. Seymour összevonta a szemöldökét:

- Ez meg mi a szart jelent?

- Azt jelenti, Seymour, hogy szerintem te hülye vagy, és minden agyadat a tökeidben hordod - ezt kedvesen mosolyogva mondtam.

A pasi tenyérrel ütött meg, erősen. Megtántorodtam, de nem estem el. A pisztolya még mindig mozdulatlan volt, meg se rezzent. Ciki. Seymour mély torokhangot hallatott, aztán megütött, összeszorított ököllel. A földre kerültem. Egy pillanatig csak feküdtem a kavicsos járdán, és hallgattam a füleimben doboló vért. A pofon csípett. Az öklözés fájt.

Valaki a bordáim közé rúgott.

- Hagyja békén! - sikított Ronnie.

Hasra fordultam, és úgy tettem, mintha fájdalmaim lennének. Ez nem volt nehéz. A tépőzáras zseb után kotorásztam. Seymour Ronnie arca előtt hadonászott a Berettával. Ronnie a pasasra üvöltött. Pete megragadta Ronnie karját, és megpróbálta lefogni őt. A dolgok kezdtek elszabadulni. De jó.

Seymour lábaira meredve térdre küzdöttem magam. Aztán belenyomtam az ágyékába a karabélyt. Seymour megdermedt, és lebámult rám.

- Meg ne moccanj, különben tányéron fogom felszolgálni a golyóidat - mondtam.

Ronnie hátrafelé gyomorszájon vágta Dagit a könyökével. Ő kissé összegörnyedt, és mindkét kezével a gyomrához kapott.

Veronica megperdült, és térdel keményen arcba rúgta a fickót. Dagi orrából vér fröcskölt. A pasas hátratántorodott. Akkor Veronica oldalról az arcába vágott, egész felsőtestéből és vállából előrelendülve. A fickó a földre zuhant. És a huszonkettes ott volt Ronnie kezében.

Leküzdöttem a kísértést, hogy fölordítsak: „Ez az, Ronnie!” - csak hogy ez nem hangzott elég tökösen. Majd később adunk egymásnak pacsit.

- Mondd meg a haverodnak, Seymour, hogy ne mozduljon, vagy meghúzom a ravaszt.

Seymour akkorát nyelt, hogy még én is meghallottam.

- Maradj úgy, Pete, oké?

Pete csak bámult ránk.

- Ronnie, légy szíves, vedd el Seymourtól a fegyverét. Köszönöm.

Még mindig ott térdeltem a kavicson, a karabélyt a pasas lába közé nyomva. Ő ellenkezés nélkül hagyta, hogy Ronnie elvegye a pisztolyát. Nahát.

- Sakkbán tartom őt, Anita - jelentette Ronnie. Egy pillantást se vettem a barátnőmre. Ronnie tenni fogja a dolgát. Én is az enyémet.

- Seymour, ez itt egy harmincnyolcas Special, kétlövetű. Sokféle töltény fér bele: huszonkettes, negyvennégyes, vagy háromszázötvenhetes Magnum - ez hazugság volt; az új, könnyített változat a harmincnyolcasnál nagyobb kalibert nem bírta el, de le mertem volna fogadni, hogy Seymour nem képes észrevenni a különbséget. - Ha negyvennégyes vagy háromötvenhetes van benne, búcsút mondhatok a családi ékszereidnek. Ha huszonkettes, akkor lehet, hogy csak nagyon-nagyon fog fájni. Az egyik példaképemet idézve: „Szerencsésnek érzed magad?”

- Mit akarsz, haver, mit akarsz? - a férfi hangja magas és vékony volt a félelemtől.

- Ki bérelt fel, hogy utánunk cserkésszetek?

Ő a fejét rázta.

- Ne, haver, meg fog minket ölni.
- A háromötvenhetes Magnum kurva nagy lyukat üt, Seymour.
- Szart se mondj neki - szólt közbe Pete.
- Ha a dagadt még egy szót szól, Ronnie, lödd szét a térdkalácsát- mondtam.
- Részemről a szerencse - felelte Ronnie. Elgondolkodtam azon, hogy tényleg megtenné-e. Azon is, hogy én megparancsolnám-e neki. Jobb nem kipróbálni.
- Mesélj nekem, Seymour, most, vagy meghúzzon a ravaszt.
- Kicsit mélyebbre vájtam a pisztolyt. Ez már önmagában is fájhatott neki. A pasas próbált valahogy lábujjhegyre állni.
- Istenem, könyörgök, ne.
- Ki bérelt föl?
- Bruno.
- Seymour, te seggfej - torkolta le Pete. - Bruno meg fog minket ölni.
- Ronnie, kérlek, lödd le - mondtam.
- A térdkalácsát mondtad, ugye?
- Azt.
- Mit szólnál helyette a könyökéhez? - érdeklődött Ronnie.
- Te döntesz - feleltem.
- Megőrültél?! - kérdezte Seymour.
- Igen - mondtam. - Vésd csak az eszedbe. Pontosan mit is mondott nektek Bruno?
- Azt mondta, a Grandról forduljunk rá a Washington Streetre, és ott rakjunk le az egyik háznál. Azt mondta, mind a kettőtöket hozzuk, de a szőkét bánthatjuk is, hogy így kényszerítsünk.
- Add meg a címet - mondtam.
- Seymour megadta. Szerintem, ha rákérdeztem volna, elárulta volna még az életelixír titkos alkotóelemét is.
- Ha odamész, Bruno tudni fogja, hogy elárultuk neked - mondta Pete.
- Ronnie - szóltam.

- Lőj le, hülye tyúk, úgyis mindegy már. Akár ti mentek oda, akár a rendőrséget külditek, mi meghalunk.

Pete-re pillantottam. Nagyon őszintének tűnt. Rosszfiúk voltak, de...

- Oké, nem fogunk rányomulni Brunóra.

- Nem megyünk a rendőrségre? - érdeklődött Ronnie.

- Nem; ha így tennénk, akár most is megölhetnénk ezeket.

De nem muszáj így tennünk, ugye, Seymour?

- Nem, haver, nem.

- Mennyit fizetett nektek a vén Bruno?

- Fejenként négyszázat.

- Kevés volt - jegyeztem meg.

- Nekem mondod?!

- Most föl fogok kelni, Seymour, és a golyóidat ott hagyom a helyükön. Ne gyere még egyszer Ronnie vagy az én közelembe, vagy elmondom Brunónak, hogy beköptétek nekünk.

- Megölne minket, haver. Lassan gyilkolna meg.

- Így igaz, Seymour. Egyszerűen úgy teszünk majd, mintha ez soha meg se történt volna, ugye?

A fickó hevesen bólogatott.

- Ez így neked is oké, Pete? - kérdeztem.

- Nem vagyok hülye. Bruno kitépné a szívünket, és megegetné velünk. Nem fogunk köpni - a dagadt hangjából felháborodottság érződött.

Fölálltam, és óvatosan elléptem Seymour mellől. Ronnie szépen, biztosan sakkban tartotta Pete-et a Berettával. A huszonkettes be volt dugva a sortja derekába.

- Tűnjetek el innen - mondtam.

Seymour bőre sápadt volt, az arcán verejték gyöngyözött.

- Visszkapom a pisztolyom?

A fiú nem volt túl éles eszű.

- Ne viccelj - mondtam.

Pete talpra állt. Az orra alatt kezdett megalvadni a vér.

- Gyere már, Seymour. Mennünk kell.

Egymás mellett indultak el az utcán. Seymour görnyedtnék látszott, mintha küszködne a készletével, hogy a szerszámaához nyúljon.

Ronnie hatalmasat szusszant, és háttal a falnak dőlt. A pisztolyt még mindig a jobb kezében szorongatta.

- Istenem - mondta.

- Ja - mondtam én.

Veronica megtapogatta az arcomat, ahol Seymour megütött. Fájt. Összerándultam.

- Veled minden rendben? - kérdezte Ronnie.

- Hogyne - válaszoltam. Ami azt illeti, olyan érzésem volt, mintha az arcom oldala egyetlen nagy darab fájdalomból volna, de semmivel sem fájt volna kevésbé attól, ha ezt hangosan kimondom.

- Elmegyünk a házhoz, ahol le kellett volna tenniük minket?

- Nem.

- Miért nem?

- Tudom, kicsoda Bruno, és ki adja neki a parancsokat. Tudom, miért próbáltak elrabolni. Még mit tudhatnék meg, ami megérne két életet?

Ronnie ezen eltöprengett egy pillanatilag.

- Igazad van, azt hiszem. De ugye nem fogod bejelenteni a támadást a rendőrségnek?

- Miért jelenteném? Én jól vagyok, te jól vagy. Seymour és Pete nem jönnek vissza.

A barátnőm megvonta a vállát.

- Ugye nem akartad, hogy tényleg szétlőjem a térdkalácsát? Mármint, a „jó zsarú-rossz zsarú” játékot játszottuk, nem? - ahogy ezt kérdezte, nagyon szilárdan, komolyan, őszintén nézett rám a szürke szemével.

Elfordítottam a tekintetem.

- Sétáljunk haza. Most nincs nagyon kedvem futni.

- Nekem sincs.

Sétálva elindultunk az utcán. Ronnie kitérte a pólóját, és a derékpántba dugta a Berettát. A huszonkettőt valahogy a

markába szorította. Így nem lehetett nagyon észrevenni.

- Csak színleltük, ugye? Azt, hogy kemények vagyunk. Ugye?

Az igazságot.

- Nem tudom.

- Anita!

- Nem tudom, ez az igazság.

- Nem tudtam volna cafatokra lőni a pasast, csak azért, hogy elhallgattassam!

- Akkor jó neked, hogy nem kellett - közöltem.

- Te igazából rálőttél volna?

Valahol a távolban egy kardináispinty énekelt. Az állott hőség madárdallal telt meg, és ettől enyhébbnek is tűnt.

- Válaszolj, Anita. Te tényleg meghúztad volna a ravaszt?

- Igen.

- Igen? - Veronica hangsúlyából döbbenet érződött.

- Igen.

- A kurva életbe.

Csendben mentünk tovább egy vagy két percre, aztán megkérdezte:

- Mivel van ma megtöltve a pisztoly?

- Harmincnyolccsal.

- Az megölte volna.

- Valószínűleg - mondtam.

Észrevettem, ahogy Ronnie lopva rám nézett, miközben visszafelé sétáltunk. Már láttam azelőtt ezt a tekintetet. A félelemmel vegyes csodálatot. Csak még soha nem láttam egyetlen barátom arcán sem. Ez a része bántott. De este elmentünk vacsorázni a Molnárlányba, az Old St. Charlesra. A hangulat kellemes volt. Az étel csodálatos. Mint mindig.

Beszélggettünk, nevettünk, és nagyon jól éreztük magunkat. Egyikünk sem hozta szóba, ami a délután történt. Talán, ha elég erősen színlelünk, el fog múlni.

Aznap éjjel fél tizenegyre értem a Vámpírnegyedbe. Sötétkék pólóing, farmer, piros szélzseki. A szélzseki eltakarta a vállra szíjazott pisztolytáskát és a Browningot. A könyököm hajlatában összegyűlt az izzadság, de ez sokkal jobb volt, mint ha nem viseltem volna fegyvert.

A délutáni móka és kacagás elég jól végződött, bár részben csak a szerencsén múlt. És azon, hogy Seymour elvesztette a hidegvérét. Meg azon, hogy képes voltam bevállalni egy verést, és mégis üzemben maradtam. A jég megakadályozta a további duzzadást, de az arcom bal oldala így is puffadt volt és vörös, mintha valamilyen gyümölcs akarna kiszabadulni belőle. Horzsolásom nem volt - egyelőre.

A Nevető Holttest a Negyed egyik legújabb klubja volt. A vámpírok szexisek. Ezt elismerem. De hogy viccesek is?

Nem hiszem. De ezzel láthatólag kisebbségben maradtam. A klub előtti hosszú sor megkerülte a háztömb sarkát.

Eszembe sem jutott, hogy jegyre vagy előzetes helyfoglalásra lenne szükségem pusztán ahhoz, hogy bejussak. Na de hát én ismertem a főnököt. Elmentem a sor mellett a pénztár felé. Az emberek többnyire fiatalok voltak. A nőknök koktéluha, a férfiakon divatos sportos viselet, ritkábban öltöny. Izgatott hangon csevegtek, a beszélgetők keze és karja véletlenszerűen többször is összeért. Randizó párok. Még emlékszem a randijaimra. Nem is volt olyan régen. Talán, ha nem gázolnék örökké seggig a szörnyekben, többet randiznék. Talán.

Elébe tolakodtam egy négyfős társaságnak.

- Na! - mondta az egyik pasas.

- Bocsi - feleltem.

A nő a pénztárfülkéből bosszúsan nézett ki rám:

- Nem szabad csak így a sor elé vágni, asszonyom.

Asszonyom?

- Nem kérek jegyet. Nem akarom látni a műsort. Elvileg itt

kell találkoznom Jean-Claude-dal. Ennyi.

- Hát, nem is tudom. Honnan tudjam, hogy maga nem valami riporter?

Riporter? Mély levegőt vettem:

- Csak szóljon Jean-Claude-nak, és mondja meg neki, hogy Anita van itt. Oké?

A nő még mindig összevont szemöldökkel nézett.

- Figyeljen, egyszerűen csak szóljon Jean-Claude-nak. Ha én egy kíváncsi riporter vagyok, ő majd elintézi. Ha az vagyok, akinek mondom magam, boldog lesz, hogy maga szólt neki. Maga nem veszíthet.

- Nem is tudom.

Leküzdöttem a vágyat, hogy ráüvöltsek a nőre. Az valószínűleg nem segítene. Valószínűleg.

- Csak szóljon Jean-Claude-nak, nagyon szépen kérem - mondtam.

Talán a „nagyon szépen kérem” tette. A nő megpördült a székében, és kinyitotta a fülke hátuljában lévő ajtó felső részét. Kicsi volt a fülke. Nem hallattam, mit mond, de aztán a nő visszafordult felém:

- Oké, az üzletvezető azt mondja, bemehet.

- Remek, köszí.

Fölmentem a lépcsőn. Az egész várakozó sor engem bámult. Éreztem a parázsló tekinteteket a hátamban. De meredtek már rám náluk komolyabb profik is, így hát vigyáztam, hogy a szemem se rebbenjen. A tolakodókat senki nem szereti.

A klub belsejében homály volt, mint a klubokban többnyire. Bent, közvetlenül az ajtónál megszólított egy fickó:

- A jegyét, legyen szíves.

Fölbámultam rá. A pasason fehér póló volt, ezzel a felirattal: „A Nevető Holttest - Meg lehet halni a nevetéstől”. A pasas mellkasán egy nyitott szájú vámpír hatalmas méretű karikatúrája feszült. Nagydarab volt, izmos, és a homlokára a „kidobóember” felirat volt tetoválva.

- A jegyét, legyen szíves - ismételte meg.

Előbb a pénztárosnő, most meg a jegyszedő?

- Az üzletvezető azt mondta, bejöhetek, hogy találkozzam Jean-Claude-dal - magyaráztam.

- Willie - mondta a jegyszedő -, beengeded a csajt?

Megfordultam, és ott állt Willie McCoy. Amikor észrevettem, elmosolyodtam. Örültem, hogy látom. Ez meglepett. Általában nem örültem annak, hogy halott embereket láthatok.

Willie alacsony, sovány férfi, a fekete haját mindig hátranyalja a homlokából. A homályban nem tudtam pontosan kivenni, de az öltönye színe tompa paradicsomvörösre hasonlított. Fehér ingét végig begombolta, széles nyakkendője fényes zöld volt. Kétszer is meg kellett néznem, hogy biztos legyek benne, de igen, a nyakkendőjén egy foszforeszkáló hula-táncosnő volt. Ennél ízlésesebb ruhában soha nem láttam Willie-t.

Ő elvigyorodott, az összes szemfogát elővillantva.

- Anita, de jó, hogy látlak!

Biccentettem:

- Részemről is, Willie.

- Tényleg?

- Aha.

Willie még szélesebben vigyorgott. A tépőfogai csillogtak a gyér fényben. Egy éve se volt, hogy meghalt.

- Mióta vagy itt üzletvezető? - érdeklődtem.

- Két hete.

- Gratulálok.

Willie közelebb lépett hozzám. Hátraléptem. Ösztönösen. Nem a személy ellen szólt, de hát egy vámpír az egy vámpír. Ne kerüljünk hozzá túl közel. Willie friss hulla volt, de így is hipnotizálni tudott a tekintetével. Jó, lehet hogy egy olyan új vámpír, mint Willie, valójában nem volt képes rabul ejteni a tekintetével, de a régi szokások nehezen múlnak el.

Willie arca megnyúlt. Valami megvillant a szemében - megbántottság? Le halkította a hangját, bár nem próbált odajönni mellém. Holtában gyorsabban tanult, mint életében

bármikor.

- Hála annak, hogy a múltkor segítettél nekem, nagyon jóban vagyok a főnökkel.

Ez úgy hangzott, mint valami régi gengszterfilm, de Willie ilyen volt.

- Örülök, hogy Jean-Claude jól bánik veled.

- Hát, igen, ennél jobb munkám még soha nem volt. És a főnök nem... - Willie ide-oda integetett a kezével. - Tudod, nem durva.

Bólintottam. Tudtam. Anyázhattam Jean-Claude-ot és panaszkodhattam róla, amennyit csak akartam, de a többi Városúrhoz képest egy kezes bárány volt. Egy nagy, veszélyes, ragadozó bárány, de ez mégis fejlődés volt.

- A főnök most el van foglalva - közölte Willie. - Azt mondta, ha korábban jönnél, foglaljak neked asztalt a színpadhoz közel.

Nagyszerű. Fennhangon azt kérdeztem:

- Meddig fog tartani Jean-Claude-nak?

Willie megvonta a vállát:

- Nem tudom biztosan.

Bólintottam.

- Oké, akkor egy kis ideig várok.

Willie elvigyorodott, a foga megcsillant.

- Azt akarod, mondjam meg Jean-Claude-nak, hogy siessen?

- Megtennéd?

A vámpír grimaszt vágott, mint aki lenyelt egy bogarat.

- Egy frászt.

- Ne izgulj. Ha elunom a várakozást, majd én megmondom neki.

Willie oldalvást rám sandított.

- Tényleg megcsinálnád, ugye?

- Igen.

Willie csak a fejét csóválta, aztán átvezetett az apró, kerek asztalok között. Minden asztalt sűrűn körbeülték a vendégek. Nevettek, mulattak, ittak, fogták egymás kezét. Szinte elsőprő érzés volt, hogy körülvesz a sűrű, verejtékszagú élet.

Willie-re pillantottam. Ő is érezte? Összeszorította a gyomrát az éhség a ránehezedő emberi élet melegétől? Éjjelente, mikor hazament, álmodott arról, hogy nekiront a hangos, morajló tömegnek? Majdnem megkérdeztem, de kedveltem Willie-t, amennyire csak képes voltam kedvelni egy vámpírt. Ha a válasz „igen”, nem akartam tudni.

A színpad előtti második sorban üres volt az egyik asztal. Nagy, fehér, hajtogatott kartonpapír állt rajta, FOGLALT felirattal. Willie megkísérelte alám tolni a széket, de elhessegettem. Nem az emancipáció miatt. Egyszerűen soha nem értettem, mit kéne csinálnom, amíg az ürge alám passzírozza a széket. Csak üljek, és nézzem, ahogy erőlködik, hogy aztán előrelökje a széket velem együtt? Zavaró. Általában közvetlenül a szék fölött tartottam magam, lebegve, és az ülőke a térdhajlatomba vágódott.

- Nem kérsz egy italt, amíg itt vársz? - kérdezte Willie.

- Kaphatnék egy kólát?

- Semmi erősebbet?

Megráztam a fejem.

Willie átvágott az asztalok és az emberek között, aztán távozott. A színpadon egy karcsú, rövid fekete hajú férfi állt. Egészen sovány volt, az arca már-már hullaszerű, pedig a pasas határozottan ember volt. A megjelenése mindennél komikusabbnak tűnt; akár egy gólyalábú bohóc. Mellette egy zombi állt, üres arccal bámulva a tömeget.

A zombi fakó tekintete még mindig tiszta volt, emberinek látszott, de a hullák nem pislognak. Az ismerős, fagyos tekintet a közönségre meredt. Azok csak részben figyeltek a viccekre. A legtöbb szempár az álldogáló halottra szegeződött. A férfi épp csak a tagjai végén volt romos, eléggé ahhoz, hogy ijesztőnek tűnjön, de búznak nyoma sem volt, már egy asztalsor után sem. Jó trükk, ha meg lehet oldani.

- Nem volt még jobb szobatársam, mint Ernie - mondta a humorista. - Nem eszik sokat, nem beszél tele a fejem, nem hoz haza csinos csajokat, és nem zár ki a folyosóra, amíg ők

hancúroznak.

Idegés röhögés a közönségből. A tekintetek a vén Ernie-re tapadtak.

- Bár volt az a romlott szelet disznóhús a hűtőben. Úgy tűnt, Ernie nagyon szereti.

A zombi megfordult, szinte kínos lassúsággal, és a humoristára bámult. A férfi szeme a zombira villant, majd vissza a közönségre, rendezett mosollyal. A zombi tovább bámult rá. A pasasnak ez láthatólag nem nagyon tetszett. Nem hibáztattam. Még a halottak sem szeretnek a viccek célpontjává válni.

Amúgy sem voltak olyan mulatságosak a viccek. A zombi újszerű műsorszám volt. Meglehetősen ötletes, és meglehetősen morbid.

Willie visszaérkezett a kólámmal. Az üzletvezető szolgál fel az asztalomnál, trallala. Persze az előre foglalt asztal is elég jó volt. Willie egy afféle kis hasznavehetetlen papírcsipke-alátétre helyezte az italt.

- Élvezd - mondta.

Sarkon fordult, hogy elmenjen, de én megfogtam a karját. Bár ne tettem volna.

A karja elég szilárd volt, elég valóságos. De olyasmi, mintha fához nyúlnék. Halott. Nem tudtam, mi másnak nevezzem. Nem lehetett rajta mozgást érezni. Semmit.

Eleresztettem a karját, lassan, és ránéztem Willie-re. Képes voltam a szemébe nézni, hála a Jean-Claude által rám rótt jeleknek. A barna szempárban bujkált valami, ami bánatra hasonlított.

A fülemben váratlanul meghallottam a saját szívem dobogását, és nyelnem kellett, hogy lecsillapítsam az érverésem. A francba. Most már szerettem volna, hogy Willie elmenjen. Elfordultam tőle, és nagyon mereven az üdítőmre bámultam. Ő otthagyt. Lehet, hogy csak az egész hangos nevetés miatt volt, de nem hallottam Willie távolodó lépteit.

Willie McCoy volt az egyetlen vámpír, akit ismertem a halála előtt. Emlékeztem rá életéből. Kisserű maffiózó volt. A

nagyobb halak csicskása. Talán Willie úgy gondolta, ha vámpírrá válik, nagy hal lesz belőle. Ebben tévedett. Most egy élőhalott kis hal volt. Jean-Claude vagy valaki hozzá hasonló fogja irányítani az életét, örökké. Szegény Willie.

A combomba töröltem azt a kezemet, amelyikkel megérintettem őt. El akartam felejteni a teste tapintását a paradicsompiros öltöny alatt, de nem ment. Jean-Claude teste nem ilyen tapintású volt. Na persze, Jean-Claude baromi közel járt ahhoz, hogy embernek tűnjön. Páran az öregek közül képesek erre. Willie is megtanulhatja. Isten óvja őt.

- A zombik jobbak, mint a kutyák. Idehozzák nekünk a papucst, és nem kell őket sétáltatni. Ernie még lábhoz is jön, leül és pítizik, ha azt mondom neki.

A közönség röhögött. Nem voltam benne biztos, miért. Nem az a hamisítatlan hahota volt. Hanem a sokkoló megbotránkozás hangja.

Az a nem-tudom-elhinni-hogy-ezt-mondta kacaj.

A zombi afféle vetődéssel mozdult a humorista felé, mintha lassított felvételen lenne. A málladozó kezek előrenyúltak, és nekem görcsbe rándult a gyomrom. Eszembe villant a múlt éjszaka. A zombik mindig úgy támadnak, hogy egyszerűen előrenyúlnak. Pont úgy, mint a filmekben.

A humorista nem jött rá, hogy Ernie úgy döntött: elege van. Ha egy zombit konkrét parancs nélkül idéznek meg, általában visszatér ahhoz, ami számára normális. Egy jó ember jó ember lesz, amíg el nem rohad az agya, és ki nem vetkőzik a személyiségéből. A legtöbb zombi nem öl parancs nélkül, de időnként az embernek mázlija van, és egy gyilkos hajlamú zombit idéz meg. A humorista épp azon a ponton volt, hogy mázlija legyen.

A zombi úgy lépkedett feléje, akár valami rossz Frankenstein-szörny. A humorista végre rájött, hogy valami nincs rendben. A viccét nem mondta végig, a szeme kerekre tárgult.

- Ernie - nyögte. Ennél tovább nem jutott. A málladozó kezek

a torka köré fonódtak, és szorítani kezdték.

Egy örömteli pillanatig majdnem hagytam a zombit, hadd tegye meg. A halottak kizsákmányolásával kapcsolatban hevesek az érzelmeim, de... a hülyeségért nem halálbüntetés jár. Ha így lenne, kurvára lecsökkenne a népesség.

Fölálltam és körülnéztem a klubban, hogy lássam, terveztek-e valamit erre az eshetőségre. A színpadra Willie rohant fel. A karját a zombi dereka köré tekerte, és húzni kezdte; fölemelte a színpadról a nála sokkal magasabb holttestet, de a kezek szorítása nem szűnt meg.

A humorista térdre csúszott, apró, hörgő hangokat hallatva. Az arca vörösből lilára változott. A közönség röhögött. Azt hitték, ez is a show része. Sokkal, de sokkal viccesebb volt, mint maga a szám.

A színpadra léptem, és halkán odaszóltam Willie-nek:

- Segíthetek?

Ő rám bámult, még mindig a zombi derekába csimpaszkodva. Emberfeletti erejével Willie egyenként letéphette volna a zombi ujjait a pasas nyakáról, és valószínűleg meg is mentette volna őt. De a szuper vámpírerő sem segít, ha nem gondoljuk át, mire használjuk. Willie soha nem gondolta át. Persze, lehet, hogy a zombi szétmorzsolja az ürge gigáját, mielőtt akár egy vámpír le tudná hámozni róla az ujjait. Talán. Jobb nem kipróbálni.

A humoristát pojácának tartottam. De nem állhattam ott és nem nézhettem, ahogy meghal. Tényleg nem.

- Állj - mondtam. Halkan, a zombi fülének szánva. A zombi felhagyott a fojtogatással, de a fogása továbbra is szoros maradt. A humorista teste elernyed.

- Ereszd el.

A zombi elengedte a férfit. Az a színpadra zuhant, közel az ájuláshoz. Willie felegyenesedett, már nem ráncigálta hisztérikusan a zombit. Paradicsompiros öltönyét kisímította és helyreigazította. A haja még mindig tökéletesen sima volt. Túl sok hajfixáló volt rajta, nem zilálhatta össze a frizuráját még az

sem, ha valami zombival kellett megbirkóznia.

- Köszí - súgta. Majd teljes százhatvanhárom centis magasságában kihúzva magát, így szólt: - Hölgyeim és uraim! Elképesztő Albert és az ő házi zombija!

A közönség kissé bizonytalankodott, de aztán tapsolni kezdett. Mikor Elképesztő Albert tántorogva lábra állt, kirobbanó taps fogadta. A pasas belekrákogott a mikrofonba:

- Ernie szerint már ideje hazamennünk. Nagyszerű közönség voltak.

A taps hangos volt és őszinte.

A humorista távozott a színről. A zombi hátramaradt, és rám bámolt. Várt, várt az újabb parancsra. Nem értem, miért nem tudja bárki a szavával engedelmességre kényszeríteni a zombikat. Én nem is tartom varázslatnak. A bőröm nem bizsereg tőle, nem érzem az erő fuvaltatát. Csak szólok, és a zombik hallgatnak rám. Rám és Bill Grahamre.

- Kövesd Albertet, és engedelmeskedj a parancsainak, míg én másra nem utasítalak.

A zombi egy pillanatig nézett rám, majd sarkon fordult, és a férfi után csoszogott. A zombi most már nem ölhetette meg őt. De ezt nem árultam volna el a humoristának. Csak hadd higgye, hogy veszélyben van az élete. Hadd higgye: meg kell nekem engednie, hogy megnyugtassam a zombit. Én ezt akartam. Valószínűleg a zombi is ezt akarta.

Ernie láthatólag kifejezetten nem szerette a balek szerepét játszani a bohózáti jelenetekben. Az, hogy valaki megzavarja az előadót, egy dolog. A humorista megfojtása már kissé extrém.

Willie visszakísért az asztalomhoz. Leültem, és belekortyoltam a kólába. A vámpír leült hozzám. Megrendültnek tűnt. Ahogy ott ült velem szemben, apró kezei reszkettek. Vámpír volt, de még mindig ő volt Willie McCoy. Eltűnődtem, vajon hány évbe telne, hogy a személyisége utolsó maradványai is eltűnjenek. Tíz, húsz év, egy évszázad? Meddig tartana, míg a szörny bekebelezi az embert?

Már ha ez tényleg olyan sokáig tartana. Nem az én bajom

lenne. Nem érném meg, hogy úgy lássam. Az igazat megvallva, nem is akartam látni.

- Soha nem szerettem a zombikat - közölte Willie.

Rámeredtem.

- Te félsz a zombiktól?

A vámpír tekintete rám villant, aztán le az asztalra.

- Nem.

Willie-re vigyorogtam.

- Te félsz a zombiktól! Fóbiás vagy!

Willie áthajolt az asztal fölé.

- Ne áruld el. Kérlek, ne áruld el! - A szemében valódi félelem ült.

- Kinek árulnám el?

- Tudod.

Megráztam a fejem.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz, Willie.

- A FÖNÖKNEK - hallatszott, hogy a „főnök” szót csupa nagybetűvel mondta.

- Miért árulnám el Jean-Claude-nak?

Willie most már suttogott. A színpadon új humorista lépett fel, kacagás és zaj hallatszott, de ő mégis suttogott:

- Az emberszolgája vagy, akár tetszik, akár nem. Ha hozzád beszélünk, hozzá szólunk; ő ezt állítja.

Most már szinte egymás arcába hajoltunk. Willie leheletének mentolos cukorillata volt. Majdnem az összes vámpír lehelete mentolos illatú. Nem tudom, mit csináltak, mielőtt a mentolos cukorkát feltalálták. Azt hiszem, bűdös volt a szájuk.

- Tudod, hogy nem vagyok az emberszolgája.

- De ő akarja, hogy az legyél.

- Csak mert Jean-Claude akar valamit, még nem biztos, hogy meg is kapja - mondtam.

- Tudod, hogy ő milyen.

- Azt hiszem...

Willie megérintette a karom. Ez alkalommal nem ugrottam el. Túlságosan érdekelt, amit mond.

- Megváltozott, mióta a régi főnök meghalt. Sokkal hatalmasabb még annál is, amilyenek te ismered.

Ezt már sejtettem.

- Szóval, miért ne áruljam el neki, hogy félsz a zombiktól?

- Mert fel fogja használni, hogy megbüntessen.

A vámpír szemébe meredtem, csupán néhány centiméteres távolságból.

- Úgy érted, azért kínoz meg másokat, hogy irányíthassa őket?

Willie bólintott.

- Szent szar.

- Ugye nem árulod el neki?

- Nem árulom el. Ígérem - mondtam.

Willie nagyon megkönnyebbültnek tűnt, én pedig megpaskoltam a kezét. A keze olyan tapintású volt, mint egy normális kéz. A teste már nem tűnt olyan keménynek, mint a fa. Miért? Nem tudtam, és ha megkérdeztem volna Willie-től, valószínűleg ő se tudta volna. Rejtély... A halál nagy rejtélye.

- Kösz.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem volt Jean-Claude-nál kedvesebb gazdád.

- Így van - felelte Willie.

Ez igazán riasztó tény volt. Ha az, hogy a legsötétebb félelmünkkel kínoznak, a legnagyobb kedvesség volt, mennyivel rosszabb lehetett Nikolaos? A fenébe, erre én is tudtam a választ. Nikolaos pszichotikus volt. Jean-Claude nem volt kegyetlen pusztán azért, hogy nézhesse az emberek vergődését. A kegyetlenségének volt értelme. Ez előrelépést jelentett.

- Mennem kell. Kösz, hogy segítettél a zombival - Willie fölkelt.

- Bátor voltál, ugye tudod? - mondtam.

A vámpír mosolyt villantott felém, a szemfoga csillogott a gyér fényben. Aztán a mosoly eltűnt az arcáról, mintha valaki megnyomott volna rajta egy gombot.

- Nem engedhetem meg magamnak, hogy másmilyen legyek.

A vámpírok sok tekintetben olyanok, mint a farkasfalkák. A gyengéket vagy uralom alá hajtják, vagy megölik. A kiűzetés lehetősége szóba sem jön. Willie fölfelé haladt a ranglétrán. A gyengeség bármilyen jele megakaszthatta ezt a fölemelkedést, vagy még rosszabbat is tehetett. Gyakran töprengtem azon, mitől félnek a vámpírok. Egyikük a zombiktól félt. Ez vicces lett volna, ha nem láttam volna a félelmet a tekintetében.

A színen lévő humorista vámpír volt. Friss hulla. A bőre krétafehér, a két szeme akár két, papírba égetett lyuk. Az ínye vértelen volt, aszott, és akkora agyarak álltak ki belőle, hogy bármely németjuhász megirigyelhetett volna őket. Még soha nem láttam ilyen bestiális külsejű vámpírt. Általában mind azon erőlködtek, hogy emberinek tűnjenek. De ez nem.

Lemaradtam arról, mi volt a közönség első reakciója a vámpír megjelenésére, de most mindenki nevetett. Ha azt gondoltam, a zombis viccek rosszak, ezek még rosszabbak voltak. A szomszédos asztalnál egy nő annyira nevetett, hogy az arcán patakozott a könny.

- New Yorkban voltam, kemény hely. Rám támadt egy banda, de nem haraptam fűbe.

Az emberek a hasukat fogták, mintha fájdalmaik lennének.

Nem értettem. Ez tényleg nem volt vicces. Körülnéztem a tömegben, és rájöttem, hogy az összes tekintet a színpadra szegeződik. Mind a megbűvöltek tehetetlen odaadásával bámultak föl a vámpírra.

Telepatikus trükköket használt. Láttam már, hogy a vámpírok elcsábítanak, megfenyegetnek vagy megrémítenek másokat, mindezt pusztán úgy, hogy erre koncentráltak. De közröhejt kelteni még soha nem láttam őket. Ez a vámpír röhögni kényszerítette a vendégeket.

Nem ez volt a vámpírhatalommal való legcsúnyább visszaélés, amit valaha láttam. A vámpír nem próbálta bántani őket. És maga a tömeghipnózis is ártalmatlan volt, átmeneti. De

rossz volt. A telepátikus tömegmanipuláció egyike volt a legijesztőbb dolgoknak, amiről a legtöbb ember nem is sejtette, hogy a vámpírok képesek rá.

En tudtam, és nem tetszett. A humorista friss hulla volt, hozzám se érhetett volna, még Jean-Claude jelei előtt sem. Ha halottkeltők vagyunk, az részlegesen immúnissá tesz a vámpírokra. Ez volt az egyik oka annak, hogy a halottkeltők olyan gyakran lettek vámpírvadászok. Volt mire támaszkodnunk, hogy úgy mondjam.

Már korábban föl hívtam Charles Montgomeryt, de még mindig nem láttam sehol. Pedig nem könnyű eltéveszteni egy tömegben; olyan, mint amikor Godzilla átsétál Tokión. Hol lehetett Charles? És mikor lesz már Jean-Claude kész arra, hogy fogadjon engem? Már tizenegy óra is elmúlt. Így bízunk Jean-Claude-ban: belekényszerít egy találkozóbba, aztán megvárát. Micsoda arrogáns strici.

Charles a konyhába vezető lengőajtón át érkezett. Átvágott az asztalok közt, a bejárat felé. A fejét csóválva mormolt valamit egy alacsony ázsiai férfinak, akinek futólépésben kellett haladnia, nehogy lemaradjon.

Integtettem, Charles pedig irányt változtatott és felém indult. Hallottam, hogy a kisebb férfi ezt bizonygatja:

- Nagyon szép tiszta a konyha!

Charles morgott valamit, amit nem hallottam. A megbűvölt közönség mindenről megfélemedezett. Leadhattunk volna nekik egy dízsorsützet, huszonegy puskából, és meg se rezzennek. Amíg a vámpírhumorista be nem fejezte, mást meg se hallottak.

- Mi maga, a rohadt tisztiorvosi szolgálat? - kérdezte az alacsony pasas. A szakácsok hagyományos öltözkékét viselte. A nagy, buggyos sapkát csomóba gyúrte a két keze közt. Sötét, ferde szeme dühösen villogott.

Charles csak száznyolcvanöt centi magas, de nagyobbaknak látszik. A teste egyetlen kiterjedt tömb, a széles vállától a lábáig. Úgy tűnik, nincs is dereka. Olyan, mint egy mozgó hegy. Hatalmas. Tökéletes barna szeme a bőrével megegyező színű.

Csodálatosan sötét. A keze elég nagy ahhoz, hogy befedje az arcomat.

Az ázsiai szakács mérges kiskutyának tűnt Charles mellett. Karon ragadta Charlest. Nem tudom, mit képzelt a pasas, mire készült; Charles viszont megtorpant. Lebámult a kellemetlenkedő kézre, és nagyon kimérten, már-már fájdalmasan mély hangon megszólalt:

- Ne érjen hozzám.

A szakács eleresztette a karját, mintha megégette volna. Egy lépést hátrált. Charles csak ízelítőt adott neki a „tekintetéből”. A teljes kezelés állítólag leendő rablógyilkosokat készítetett arra, hogy segítségért rimánkodjanak. Egy haragos szakácsnak elég volt a tekintetéből egy kis ízelítő is.

A pasas hangja nyugodt és mérsékelt volt, mikor ismét megszólalt:

- Az én konyhám tiszta.

Charles megcsóválta a fejét:

- Nem kerülhetnek zombik a készülő étel közelébe. Ez törvénytelen. Az egészségügyi előírások nem engedélyezik, hogy hullák legyenek az étel közelében.

- A segédem vámpír. Ő is halott.

Charles felém fordította a tekintetét. Együtt éreztem vele. Már vitatkoztam ugyanerről egy-két szakáccsal.

- A vámpírokat jog szerint már nem tekintik többé halottnak, Mr. Kim. A zombikat igen.

- Nem értem, miért.

- A zombik rothadnak, és fertőzést hordoznak, mint bármely más halott test. Az, hogy mozognak, nem jelenti azt, hogy nem a fertőzés tárházai.

- De én...

- Vagy távol tartja a zombikat a konyhától, vagy kénytelenek lesznek távozni. Érti?

- És akkor meg kéne magyaráznia a tulajdonosnak, miért nem hoz pénzt a vállalkozása - fűztem hozzá, és mindkettejükre rámosolyogtam.

A szakács kissé sápadtnak tűnt. Nahát.

- Én... értem. Gondunk lesz rá.

- Helyes - mondta Charles.

A szakács rémült pillantást vetett felém, aztán araszolva visszaindult a konyhába. Mulatságos volt, hogy Jean-Claude-tól mennyien kezdtek félni. A civilizáltabb vámpírok közé tartozott, mielőtt ő lett a fő vérszopó. A hatalom romlottá tesz.

Charles leült velem szemben. Túl nagynak látszott az asztalhoz képest.

- Megkaptam az üzeneted. Mi van?

- Kell egy kísérő a Tenderloinba.

Nehéz megmondani, mikor pirul el Charles; mindenesetre fészkelődött a székében.

- Mi a fenének akarsz odamenni?

- Meg kell találnom valakit, aki ott dolgozik.

- Kicsodát?

- Egy prostit - mondtam.

Charles megint fészkelődött. Olyan látvány volt, mint egy nyugtalan hegy.

- Ez nem fog tetszeni Caroline-nak.

- Ne mondd el neki - javasoltam.

- Tudod, hogy Caroline meg én nem hazudunk egymásnak, semmiben.

Küszködtem, hogy közömbös maradjon az arcom. Ha Charlesnak muszáj volt minden lépéséről számot adni a feleségének, az az ő döntése volt. Nem volt muszáj hagynia, hogy Caroline ellenőrizze őt. Ő választotta. De engem ez idegesített, mint amikor megmossák helyettünk a fogunkat.

- Csak mondd azt neki, hogy pluszmunkád van, halottkeltés. Nem lesz kíváncsi a részletekre.

Caroline szerint a munkánk obszcén. Csirkéket lefejezni, zombikat megidézni, milyen illetlen.

- Miért kell megtalálnod ezt a prostit?

Figyelman kívül hagytam a kérdést, és egy másikat válaszoltam meg. Minél kevesebbet tud Gaynorról, annál

nagyobb biztonságban lesz.

- Csak kell valaki, aki fenyegetően néz ki. Nem akarom, hogy le kelljen lőnöm valami szerencsétlen fazont, mert kikezdett velem. Oké?

Charles bólintott.

- Jövök. Hízelgő, hogy megkértél rá.

Bátorítóan rámosolyogtam. Igazság szerint Manny veszélyesebb volt, és jobb segítség. De Manny olyan, mint én. Nem látszik veszélyesnek. Charles igen. Ma este egy jó blöffre volt szükségem, nem tűzerőre.

Az órára pillantottam. Majdnem éjfél volt. Jean-Claude már egy órája váratott. A hátam mögé néztem, és elkaptam Willie tekintetét. Ő azonnal odajött hozzám. Meg fogom próbálni, hogy csak jóra használjam a hatalmam.

A vámpír odahajolt hozzám, de nem túl közel. Rápillantott Charlesra, és egy biccentéssel nyugtázta a jelenlétét. Charles is fejet hajtott. Mr. Sztoikus.

- Mit akarsz? - kérdezte Willie.

- Hajlandó Jean-Claude fogadni engem, vagy sem?

- Igen, éppen érted jöttem. Nem tudtam, hogy ma este társaságot vársz - mondta, és Charlesra nézett.

- Egy munkatársam.

- Zombiidomár? - érdeklődött Willie.

- Igen - mondta Charles. Sötét arca közömbösnek tűnt. A tekintetében csendes fenyegetés volt.

Láthatólag hatott Willie-re. A vámpír bólintott.

- Persze, miután találkozta Jean-Claude-dal, zombikkal van dolgod.

- Aha - mondtam.

Felkeltem, és halkán odaszóltam Charlesnak, bár volt rá esély, hogy Willie meghallja. Még a friss hullák is jobban hallanak, mint a legtöbb kutya.

- Sietek, amennyire csak tudok.

- Rendben - válaszolta ő -, de nemsokára haza kell mennem.

Megértettem. Rövid pórázon volt. A saját hibája, de úgy tűnt,

engem jobban zavar, mint Charlest. Talán ez volt az egyik ok, amiért nem házasodtam meg. Nem vagyok jó a kompromisszumok terén.

Willie átvezetett egy ajtón és egy rövid folyosón. Amint az ajtó bezárult mögöttünk, a zaj fojtott és távoli lett, akár egy álom. A lámpák ragyogtak a klub sötétsége után. Hunyorogtam tőlük. Willie pirospozsgásnak látszott az éles fényben, nem egészen úgy, mintha élne, de halotthoz képest nagyon is egészségesnek tűnt. Ma éjjel már csípett pár falatot valamiből vagy valakiből. Talán egy engedékeny emberből, talán állatból. Talán.

Balra az első ajtón ez állt: „Üzletvezetői iroda”. Willie irodája? Na, nem.

Willie kinyitotta az ajtót, és intett, hogy menjek be. Ő nem követett. A tekintete az íróasztal felé villant, aztán kihátrált, és becsukta maga mögött az ajtót.

A padlószőnyeg halvány bézs volt; a fal tojáshejszínű. A szemközti falnál fekete politúros íróasztal állt. Úgy tűnt, mintha a fényes fekete asztali lámpa belőle nőtt volna ki. Az itatóst pontosan az asztal közepére helyezték. Nem voltak se papírok, se gemkapcsok, csak Jean-Claude ült az asztal mögött.

Két hosszú, sápadt kezét összekulcsolta az itatós fölött. Fekete, lágy, fürtös haj, éjkék szemek, fehér ing, furcsa, külön levehető mandzsettával. Ahogy ott ült, tökéletes volt, tökéletesen mozdulatlan, mint egy festmény. Olyan szép, mint egy pornográf álom, de nem valódi. Csak úgy látszott, hogy tökéletes. Én ennél okosabb voltam.

A bal oldali fal előtt két barna fém iratszekrény állt. A fal többi részét fekete bőrkanapé foglalta el. A kanapé fölött nagyméretű olajfestmény függött. A jelenet St. Louist ábrázolta az 1700-as években. Telepesek haladtak lefelé a folyón, lapos fenekű hajókban. Sűrű volt az őszi nap fénye. A gyerekek rohagáltak és játszottak. A festmény egyáltalán nem illett a berendezéshez.

- Tiéd ez a kép? - kérdeztem.

Jean-Claude biccentett.

- Ismerted a festőt?

Erre már elmosolyodott, a szemfogai nem is látszóttak, csak a gyönyörű szája. Ha létezett volna vámpír-divatmagazin, Jean-Claude lett volna a címlapon. - Az asztal és a kanapé nem megy a berendezés többi részéhez - állapítottam meg.

- Épp átrendezés közben vagyok - felelte ő.

Aztán csak ült ott, és nézett rám.

- Te kérted ezt a találkozót, Jean-Claude. Haladjunk.

- Sietsz? - a vámpír hangja megmélyült; mintha szörme súrolná a meztelen bőrt.

- Igen, sietek. Szóval ugorj a végére. Mit akarsz?

A mosoly valamivel szélesebb lett. Jean-Claude még le is sütötte a szemét egy pillanatra. Majdhogynem szégyenlősen.

- A halandó szolgálom vagy, Anita.

A keresztnevemet használta. Ez rossz jel.

- Nem - feleltem -, nem vagyok.

- Már két jelet hordozol, még kettő hiányzik - a vámpír arca továbbra is kedvesnek, csinosnak látszott. Az arckifejezése nem illett ahhoz, amit mondott.

- Na és?

Ő felsóhajtott.

- Anita... - a mondat közepén elhallgatott, és fölkel. Megkerülte az asztalt. - Tudod, mit jelent a Város Urának lenni?

Nekidőlt az íróasztal lapjának, majdnem ráült. Nyitott ingéből kilátszott sápadt mellkasának egy része. Látszott az egyik mellbimbója: kicsi volt, sápadt és kemény. Az efféle sápadt tökély számára sértés volt a kereszt formájú sebhely. A meztelen mellkasát gusztáltam. Hú, de kínos. Aztán találkozott a tekintetünk, és sikerült nem elpirulnom. Egy-null ide.

- Egyéb előnyökkel is jár, ha az emberszolgám vagy, ma petite - Jean-Claude pupillája kitágult, a szeme fekete lett és fullasztóan mély.

- Nem - ráztam meg a fejem.

- Ne hazudj, ma petite, érzem benned a vágyat - a vámpír nyelve elővillant, az ajkát érintve. - Érzem az ízét.

Remek, egyszerűen remek. Hogyan mondjunk ellent valakinek, aki érzi, amit érzünk? Válasz: ne ellenkezzünk, értsünk vele egyet.

- Rendben, kívánlak. Ettől most boldog vagy?

Jean-Claude elmosolyodott.

- Igen.

Egyetlen szó volt, de elárasztotta az agyamat, kimondatlan dolgokról suttogott. Suttogások a sötétben.

- Egy csomó pasi után sóvárgok, de ez nem jelenti azt, hogy muszáj velük lefeküdnöm.

Jean-Claude arca már-már lusta volt, két szeme mint két mély tó.

- A véletlen gerjedelmet könnyű legyűzni - mondta. Aztán fölkelt, egyetlen sima mozdulattal. - Ami köztünk van, az nem véletlenszerű, ma petite. Nem gerjedelem, hanem vágy.

A vámpír elindult felém, kinyújtva egyik sápadt kezét.

A szívem a torkomban dobogott. Nem a félelemtől. Nem hiszen, hogy ez telepátikus trükk volt. Valódinak tűnt. Ő vágnak hívta; lehet, hogy az is volt.

- Ne - a hangom rekedt volt, suttogó.

Ő persze nem állt le. Az ujjai végigsimítottak az arcom oldalán, alig érezhetően. Bőr ért a bőrhöz. Távolabb léptem tőle; mély, reszketeg lélegzetet kellett vennem. Olyan idétlen lehettem, amennyire csak akartam, úgyis érezte a zavaromat. Nem volt érdemes tettetni.

Lebegő érzés maradt ott, ahol megérintett. Beszéd közben a földre bámultam.

- Értékelem a lehetséges kiegészítő juttatásokat, Jean-Claude, tényleg. De nem megy. Nekem nem fog.

A szemébe néztem. Az arcán borzalmas üresség volt. A semmi. Ugyanaz az arc volt, mint egy pillanattal azelőtt, de az emberi szikra, az élet szikrája eltűnt róla.

Az érverésem megint fölgyorsult. Most semmi köze nem volt a szexhez. A félelem. A félelemhez nagyon sok köze volt.

- Ahogy kívánod, kis halottkeltőm. Akár szeretők vagyunk,

akár nem, ez nem változtat a viszonyunkon. A halandó szolgálom vagy.

- Nem - mondtam.

- Az enyém vagy, Anita. Akár akarod, akár nem, az enyém vagy.

- Látod, Jean-Claude, ezzel veszítesz el. Először megpróbálsz elcsábítani, aminek megvan a kellemes oldala. Ha ez nem működik, visszatérsz a fenyegetésekhez.

- Ez nem fenyegetés, ma petite. Ez az igazság.

- Nem ez az igazság. És kibaszott gyorsan állj le ezzel a ma petite hülyeséggel.

Erre elmosolyodott.

Nem akartam, hogy mulatságosnak találjon. A félelmemet gyors, forró áradatként söpörte el a düh. Imádtam a dühömet. Bátor lettem tőle és ostoba.

- Nyald ki a seggem!

- Ezt már felajánlottam korábban - a vámpír hangjától valami összerándult a hasam aljában.

Éreztem, hogy előnt a forróság, miközben elpirultam.

- Rohadj meg, Jean-Claude, rohadj meg!

- Beszelnünk kell, ma petite. Szerelem ide vagy oda, szolgaság ide vagy oda, beszelnünk kell.

- Akkor beszélj. Nincs rá egy egész éjszakám.

- Nem könnyű veled - sóhajtott a vámpír.

- Választhatnál volna mást, ha olyan könnyűt akarnál.

Ő bólintott.

- Milyen igaz. Kérlek, foglalj helyet.

Visszament az asztalhoz, és megint nekidőlt, karját összefonva a mellkasán.

- Nincs ennyi időm - közöltem.

Jean-Claude kissé összevonta a szemöldökét:

- Azt hittem, megegyeztünk, hogy megbeszéljük ezt a dolgot, ma petite.

- Abban egyeztünk meg, hogy tizenegykor találkozunk. Te vesztegettél el egy órát, nem én.

A vámpír mosolya csaknem keserű volt:

- Jól van. Akkor elmondom... sűrített változatban.

- Nekem megfelel - bólintottam.

- Én vagyok a város új ura. De hogy Nikolaos mellett életben maradjak, el kellett rejtennem a hatalmamat. Túl jól csináltam. Vannak, akik úgy gondolják, nem vagyok elég erős, hogy mindenknek fölött én legyek az úr. Kihívás elé állítanak. Te vagy az egyik eszközük, amit fölhasználnak ellenem.

- Hogyan?

- Az engedetlenséged révén. Még a saját halandó szolgálmat se tudom irányítani. Hogy is tudnám irányítani a város és a környék összes vámpírját?

- Mit akarsz tőlem?

A vámpír ekkor elmosolyodott, szélesen, őszintén, kivillantva a szemfogait.

- Azt akarom, hogy legyél az emberszolgám.

- Soha az életben, Jean-Claude.

- Rád tudom kényszeríteni a harmadik jelet, Anita - nem volt fenyegetés a hangjában, míg ezt mondta. Egyszerűen tény volt.

- Inkább megdöglök, minthogy a szolgád legyek.

A mestervámpírok megérik a hazugság szagát. Jean-Claude-nak tudnia kellett, hogy komolyan gondolom.

- Miért?

Kinyitottam a szám, hogy megpróbáljam elmagyarázni, de aztán nem magyaráztam. Úgysem értené meg. Két lépés távolságra álltunk egymástól, de mérföldekre is állhattunk volna. Mérföldekre, egy sötét szakadék két oldalán. Ezt a távolságot nem lehetett áthidalni. Ő élőhalott volt. Bármilyen is volt emberi életében, annak már nyoma sem volt. Ő volt a Város Ura, és ez meg sem közelítette az emberit.

- Ha erőlteted ezt a témát, megöllek - mondtam.

- Komolyan beszélsz - Jean-Claude hangjából meglepetés érződött. Az ember lánya nem túl gyakran lephet meg egy több száz éves vámpírt.

- Igen.

- Nem értelek, ma petite.
- Tudom - válaszoltam.
- Tudnád azt színlelni, hogy a szolgám vagy?

Furcsa kérdés volt.

- Mit értesz színlelésen?

- Eljössz pár találkozóra. Mellettem állsz a fegyvereiddel és a hírneveddel.

- Azt akarod, hogy a Hóhér a segítőd legyen - pár szívdobbanásnyi ideig Jean-Claude-ra meredtem. Lassanként áthatolt az agyamon, valójában milyen rettenetes volt, amit mondott. - Azt hittem, a két jel véletlen volt. Hogy bepánikoltál. Végig az volt a szándékom, hogy megjelölj engem, igaz?

Jean-Claude csak mosolygott.

- Válaszolj, te szemétláda.

- Nem állt távol tőlem a dolog. Ha már adódott rá alkalom.

- Nem állt távol! - majdhogynem ordítottam. - Hidegvérrel kiszemeltél, hogy a halandó szolgád legyek! Miért?!

- Te vagy a Hóhér.

- Mit jelent ez?

- Hatásos, hogy én vagyok a vámpír, aki végül elkapott téged.

- Nem kaptál el.

- Ha jól viselkednél, a többiek azt hinnék. Csak neked és nekem kell tudni arról, hogy színjáték.

Megráztam a fejem.

- Nem veszek részt a játékodban, Jean-Claude.

- Nem segítesz nekem?

- Eltaláltad.

- A halhatatlanságot kínálom neked. A vámpírlét kompromisszuma nélkül. Magamat kínálom. Voltak olyan nők az évek során, akik pusztán ezért bármit megtettek volna.

- A szex az szex, Jean-Claude. Senki nem lehet annyira jó.

Ő halványan elmosolyodott.

- A vámpírok másmilyenek, ma petite. Ha nem volnál olyan makacs, megtudhatnád, mennyire másmilyenek.

Nem bírtam tovább a szemébe nézni. A pillantása túl intim volt. Túl sokat ígérő.

- Csak egyvalamit akarok tőled - közöltem.
- És mi az, ma petite?
- Jól van, két dolgot. Először is, ne hívj többé ma petite-nek. Másodszor, szabadíts fel. Töröld el ezeket a rohadt jeleket.

- Az első kívánságodat teljesíthetem, Anita.
- És a másodikat?
- Azt nem tudom megtenni, még ha akarnám, akkor sem.
- De nem akarod - állapítottam meg.
- Nem akarom.

- Tartsd magad távol tőlem, Jean-Claude. Tartsd magad kurvára távol tőlem, különben megöllek.

- Sokan próbálkoztak ezzel az évek folyamán.
- És melyiküknek volt már tizennyolc áldozata?

Jean-Claude szeme elkerekedett, de csak alig.

- Senkinek sem. Magyarországon volt egy férfi, aki esküdött rá, hogy őt vámpírt ölt meg.

- És mi történt vele? - Kitéptem a gégéjét.

- Értsd meg, Jean-Claude. Én inkább kitépetném a gégémet. Én inkább megpróbálnálak megölni, és belehalnék, semhogy behódoljak neked - a vámpírra bámultam, próbáltam kideríteni, vajon megértett-e valamit a szavaimból. - Mondj már valamit!

- Hallottam, amit mondtál. Tudom, hogy komolyan gondolod.

Hirtelen ott termett előttem. Nem láttam, ahogy megmozdult, nem éreztem az agyamban. Egyszerűen csak váratlanul ott állt, centiméterekre tőlem. Azt hiszem, levegő után kapkodtam.

- Tényleg képes volnál megölni? - a hangja, akár a sebre illesztett selyem, gyengéd volt, de fájdalmas. Mint a szex. Olyan volt, mintha bársony simulna a koponyám belsejébe. Jó érzés volt, azzal együtt, hogy a testemet félelem járta át. A francba. Még mindig el tudott kapni. Még mindig le tudott győzni. Soha.

Főlnéztem abba a nagyon kék szemébe, és így szóltam:

- Igen.

Komolyan gondoltam. Jean-Claude pislogott egyet, bájosan,

aztán hátralépett.

- Te vagy a legcsökönyösebb nő, akivel valaha találkoztam - mondta. Ezúttal semmi játékosság nem volt a hangjában. Kijelentés volt.

- Ez a legszebb bók, amit valaha kaptam tőled.

Ő csak állt előttem, a két karja az oldala mellett. Egészen mozdulatlanul állt. A kígyók vagy a madarak képesek tökéletesen mozdulatlanul állni, de még egy kígyóban is megvan az élet jele, a végrehajtásra váró cselekvés jele. Jean-Claude, ahogy ott állt, semminek nem adta jelét, mintha eltűnt volna, annak ellenére, amit a szemem látott. Jean-Claude egyáltalán nem volt jelen. A halottak nem keltenek zajt.

- Mi történt az arccoddal?

Mielőtt megállíthattam volna magam, hozzáértem a bedagadt pofimhoz.

- Semmi - füllentettem.

- Ki ütött meg?

- Miért, odamész és összevered?

- Ha a szolgám vagy, az egyik kiegészítő juttatás a védelmem.

- Nincs szükségem a védelmedre, Jean-Claude.

- Bántott téged.

- Én pedig pisztolyt nyomtam a lába közé, és mindent kiszedtem belőle, amit tudott - mondtam.

Jean-Claude elvigyorodott.

- Mit csináltál?

- A tökeibe nyomtam a pisztolyomat, jó?

A vámpír szeme fölszikrázott. A vigyor szétömlött az arcán, és az ajkai közül kibukott a nevetés. Teli torokból kacagott.

A nevetése olyan volt, mint a cukorka: édes és ragadós. Tudom, hogy ha Jean-Claude nevetését palackozni lehetne, akkor vagy hizlalna, vagy azonnali orgazmust okozna.

- Ma petite, ma petite, teljesen elképesztő vagy.

Bámultam rá, és hagytam, hogy körülvegyen az a csodálatos, kézzelfogható nevetés. De ideje volt már menni.

Nagyon nehéz méltóságteljesen viselkedni, amikor valaki hahotázva röhög rajtunk. De kibírtam.

- Ne hívj ma petite-nek! - Ezen az utolsó döfésemen Jean-Claude csak még jobban kacagott.

Ismét visszaérkeztem a zajos nézőtérre. Charles az asztal mellett állt, ahelyett, hogy ült volna. Távolról is nyugtalannak tűnt. Most meg mi volt a baj?

Charles nagy mancsai összekulcsolódtak. Barna arca szinte összefacsarodott kínjában. A kegyes Isten nagynak és rosszarcúnak teremtette Charlest, mert belül pillecukorból volt. Ha az enyém lett volna Charles veleszületett mérete és ereje, garantáltan nehézfiú lettem volna. Ez valahol szomorú és igazságtalan.

- Mi baj? - kérdeztem.

- Felhívtam Caroline-t - mondta ő.

- És?

- Beteg a bébiszitter. Caroline-t pedig behívták a kórházba. Valakinek Sammel kell maradnia, míg ő munkában van.

- Aha - mondtam.

Charles a legkevésbé sem látszott nehézfiúnak, ahogy kinyögte:

- Nem várhat holnapig, hogy lemenjünk a Tenderloinba?

Megráztam a fejem.

- De nem mész le oda egyedül? - kérdezte. - Ugye?

Felbámultam a hatalmas emberhegyre, és sóhajtottam.

- Nem várhatok, Charles.

- De a Tenderloin... - a kollégám lehalkította a hangját, mintha pusztán attól, hogy túl hangosan ejti ki a szót, kurvák és stricik potyoghatnának ránk a felhők közül. - Nem mehetsz oda éjszaka egyedül!

- Jártam már rosszabb helyeken is, Charles. Nem lesz semmi bajom.

- Nem, nem hagyom, hogy egyedül menj. Caroline keríthet új bébiszittert, vagy le is mondhatja a kórházat - ezt Charles vigyorogva mondta. Mindig örülök, ha segíthetek egy barátomon. Caroline baromira le fogja tolni ezért. És ami a legrosszabb volt az egészben: már nem is akartam magammal

vinni Charlest. Nem volt elég, hogy nehézfiúnak látszott, többre volt szükség.

Mi lenne, ha Gaynor kapna egy fülest, hogy kifaggattam Wandát? Mi lenne, ha rábukkanna Charlesra, és azt hinné, ő is benne van? Nem. Önző dolog volt veszélybe sodorni Charlest. Négyéves kislánya van. És felesége.

Harold Gaynor szőröstül-bőröstül megenné Charlest reggelire. Nem keverhettem bele. Egy nagy, barátságos, jószándékú medve volt. Egy szeretetreméltó, ölelnivaló mackó. Nekem nem egy játékmackó kellett hátvédnek. Olyasvalakire volt szükségem, aki minden akadályt képes leküzdeni, amit Gaynor az utunkba küldhet.

Támadt egy ötletem.

- Menj haza, Charles. Nem megyek egyedül, megígérem.
- Ő habozni látszott. Mintha nem bízott volna bennem. Nahát.
- Anita, biztos vagy benne? Nem hagylak így itt a pácban.
- Menj csak, Charles. Viszek erősítést.
- Kit tudsz előkeríteni ilyen későn?
- Ne kérdezősködj. Menj haza a fiadhoz.

Úgy tűnt, Charles habozik, de megkönnyebbült. Igazából nem akart a Tenderloinba menni. Talán Charlesnak Caroline rövid pórása kellett, erre volt szüksége. Jó ürügy volt mindarra, amit valójában nem akart megtenni. Ez aztán a megalapozott házasság.

De hát ha valami működik, ne rontsuk el.

Charles sűrű bocsánatkérések közepette távozott. De én tudtam: örül, hogy elmehet. Nem fogom elfelejteni, hogy boldogan ment.

Kopogtattam az iroda ajtaján. Bent csend volt, aztán:

- Lépj be, Anita.

Honnan tudta, hogy én vagyok az? Nem akartam megkérdezni. Nem akartam tudni.

Jean-Claude láthatólag számokat ellenőrzött egy nagyméretű főkönyvben. A főkönyv antik darabnak tűnt, a lapok megsárgultak, a tinta kifakult. Olyan volt, mint amilyenbe Bob

Cratchit is írogathatott volna egy hideg karácsonyestén.

- Mivel érdemeltem ki két látogatást egyazon éjszakán? - érdeklődött a vámpír.

Így ránézve most már hülyének éreztem magam. Egész idáig mindig kerültem őt. Most pedig meg fogom hívni, szegődjön mellém egy kis detektívmunkára? Viszont ezzel két legyet ütnék egy csapásra. A dolog örömet szerezne Jean-Claude-nak, én pedig igazán nem akartam, hogy haragudjon rám, ha egy mód van rá. És ha Gaynor megpróbál fellépni Jean-Claude ellen, én Jean-Claude győzelmére fogadok.

Ezt tette velem Jean-Claude is egy pár hete. A vámpírok bajnokának választott. Felléptetett egy szörnyeteg ellen, ami három mestervámpírt gyilkolt meg. És abban is rám fogadott, hogy felül tudok-e kerekedni Nikolaoson. Sikerült, de éppen hogy csak.

Kölcsönkenyér visszajár. Édesen mosolyogtam rá. Boldog voltam, hogy ilyen hamar viszonzozhatom a szívességét.

- Volna kedved elkísérni a Tenderloinba?

Jean-Claude pislogott, az arcára kiült a döbbenet, éppúgy, mint egy igazi embernél.

- Mert?

- Ki kell kérdezni egy örömlányt abban az ügyben, amin dolgozom. Erősítésre van szükségem.

- Erősítésre? - kérdezte.

- Olyan segítség kell, aki nálam fenyegetőbbnek néz ki. Te megfelelsz a követelménynek.

Ő lehengerlően mosolygott.

- Szívesen leszek a testőröd.

- Épp elég bajt okoztál már nekem, tégy valami jót is a változatosság kedvéért.

A mosoly eltűnt.

- Mi ez a hirtelen színeváltozás, ma petite?

- A kíséremnek haza kellett mennie a gyerekére vigyázni.

- És ha nem jön?

- Akkor egyedül megyek - válaszoltam.

- A Tenderloinba?

- Aha.

Ő hirtelen az asztal mellett termett, és elindult felém. Nem láttam fölkelni a székből.

- Bárcsak abbahagynád ezt.

- Mit?

- Azt, hogy elködösíted az agyamat, nehogy mozogni lássalak.

- Olyan gyakran teszem ezt, ma petite, amilyen gyakran csak tudom, pusztán azért, hogy bebizonyítsam, még mindig képes vagyok rá.

- Ezzel mit akarsz mondani?

- Olyan sokat áldoztam föl a feletted gyakorolt hatalmamból, amikor rád ruháztam a jeleket. Tovább játszom azt a kevés játékomat, ami megmaradt - a vámpír már majdnem előttem állt. - Nehogy elfelejtsd, ki és mi vagyok.

Belebámultam abba a nagyon kék szemébe.

- Soha nem felejttem el Jean-Claude, hogy élőhalott vagy.

Az arckifejezésén átsuhant valami, amit nem tudtam meghatározni. Akár fájdalom is lehetett.

- Nem. Látom a szemedben, hogy tudod, mi vagyok - a hangja szinte suttogássá halkult, de nem volt csábító. Inkább emberi. - A szemed a legtisztább tükör, amit valaha láttam, ma petite. Bármikor, ha hazudni kezdek magamnak. Bármikor, ha az élet illúzióját érzem. Csak a te arcodba kell néznem, és meglátom az igazságot.

Mit várt, mit fogok mondani? Bocs, majd próbálom figyelmen kívül hagyni aényt, hogy vámpír vagy?

- Akkor miért tartasz magad mellett? - érdeklődtem.

- Talán ha Nikolaosnak is lett volna egy ilyen tükre, nem vált volna szörnyeteggé.

Rámeredtem. Lehet, hogy igaza van. Ez már-már nemessé tette, hogy engem szemelt ki a szolgájának. Majdnem. Ó, a pokolba. Nem fogom sajnálni a város hülye vámpírmesterét. Most nem. Nem. Soha.

Elmegyünk a Tenderloinba. Reszkessetek, stricik. A Város Urát viszem kíséretül. Olyan volt, mintha termonukleáris fegyvert vetnék be a hangyák ellen. Mindig is tömeggyilkos alkat voltam.

A Tenderloin eredetileg a Riverfront vörös lámpás negyede volt az 1800-as években. De mint St. Louis nagy része, a Tenderloin is a külvárosba húzódott. Menjünk végig a Washington Streeten, a Fox Theater-en is túl, ahol a Broadway vándortársulatai vidám musicaleket énekelnek. Haladjunk tovább a Washington Streeten, St. Louis belvárosának nyugati pereméig, és elérkezünk a Tenderloin föltámasztott teteméhez.

Éjszaka neon borítja az utcákat, ragyogó, villódzó, vibráló színekkel. Olyan, mint valami pornográf karnevál. Már csak egy óriáskerék kéne valamelyik üres telekre. Árulhatnának meztelen embert formázó vattacukrot. A gyerekek játszhatnának, míg papi megkapja, ami jár. A maminak nem is kell tudni róla.

Jean-Claude mellettem ült a kocsiban. Teljesen néma volt az úton. Egyszer-kétszer muszáj volt odanéznem, csak hogy tudjam, ott van-e még. Az emberek zajt csapnak. Nem a beszédre, a lélegzetvétellelre vagy bármi nyilvánvalóra gondolok. De az emberek nem tudnak anélkül ülni, hogy zajt csapnának, ez szabály. Mocorognak, ruha dörzsölődik az üléshez, lélegeznek, hallatszik a szuszogásuk, megnedvesítik az ajkukat, az is ad hangot, bár halkan. Jean-Claude semmi ilyesmit nem művelt útközben. Még arra sem esküdnék meg, hogy egyáltalán pislogott. Hurrá az élőhalottaknak.

Olyan jól viselem a csendet, mint egy szalmabáb, jobban, mint a legtöbb nő, és mint a férfiak nagy része. Most muszáj volt betöltenem az űrt. Beszélni, csak a zaj kedvéért. Energiapazarlás volt, de szükséges.

- Itt vagy még, Jean-Claude?

A vámpír felém fordította a fejét. A szeme csillogott, úgy tükrözte a neonfeliratokat, mint a sötét üveg.

- Képes vagy eljátszani az embert, Jean-Claude, majdnem az összes vámpírnál jobban, akit ismerek. Mi ez az egész természetfölötti szarság?

- Szarság? - kérdezte lágy hangon.

- Igen, miért vagy ilyen kísérteties?

- Kísérteties? - kérdezte ő, és a szó betöltötte az autó terét.

Mintha valami egészen mást jelentett volna.

- Hagyd abba - mondtam.

- Mit hagyjak abba?

- Hogy minden kérdésre kérdéssel válaszolsz.

Jean-Claude pislogott.

- Rendkívül sajnálom, ma petite, de túl fogékony vagyok az utcára.

- Fogékony az utcára? Az mit jelent?

Ő ismét nekidőlt a kárpitnak, fejét és nyakát az ülésnek támasztva. A kezét összekulcsolta a hasán.

- Sűrű itt az élet.

- Az élet? - most én kényszerültem arra, hogy visszakérdezzek.

- Igen - felelte ő -, érzem, ahogy az emberek ide-oda futkosnak. Apró teremtmények, akik kétségbeesetten keresik a szerelmet, a fájdalmat, az elismerést, a vagyont. Itt is nagy a haszonlesés, de legtöbb a fájdalom és a szerelem.

- Egy kurvához nem szerelemért megy az ember. Hanem a szex miatt.

Jean-Claude elfordította a fejét, sötét szemével rám bámult.

- Sokan összekeverik a kettőt.

Az útra bámultam. A tarkómon vigyázzba állt a szőr.

- Ma este még nem ettél, ugye?

- Te vagy a vámpírszakértő. Nem tudod eldönteni? - a hangja szinte suttogássá halkult. Mély volt és rekedt.

- Tudod, hogy rólad soha nem tudom eldönteni.

- Ezt úgy veszem, hogy méltányolod a hatalmam.

- Nem azért hoztalak ide, hogy vadássz - közöltem. A hangom szilárd volt. Tisztán hallottam a szívem lüktetését a koponyámban.

- Megtiltanád, hogy vadásszak ma éjjel? - kérdezte ő.

Ezen egy-két percgig gondolkoztam. Éppen meg kellett fordulnunk, és újra indulhattunk parkolóhelyet keresni.

Megtiltanám-e neki, hogy ma éjjel vadásson? Igen. Ő is tudta a választ. Ez beugratós kérdés volt. A baj csak az, hogy nem tudtam, mi benne a csel.

- Szeretnék megkérni, hogy ma éjjel ne vadássz itt - válaszoltam.

- Mondd meg az okát, Anita.

Anitának hívott, anélkül, hogy erre felszólítottam volna. Nyilvánvalóan sántikált valamiben.

- Mert én hoztalak ide. Nélkülem nem vadásztál volna itt.

- Büntudatod lenne akárki miatt, akiből ma táplálkoznék?

- Törvényellenes megharapni az embereket, ha az áldozatok nem egyeztek bele - feleltem.

- Úgy van.

- Ha mégis megteszed, halálbüntetés jár érte - mondtam.

- A te kezéd által.

- Ha ebben az államban csinálod, igen.

- Ezek csak szajhák, kerítők és csalók. Mit számítanak neked, Anita?

Nem hiszem, hogy bármikor azelőtt kétszer egymás után Anitának szólított volna. Ez rossz jel. Kevesebb, mint egy saroknyira a Fekete Macska Klubtól az egyik kocsi kiállt a helyéről. Micsoda szerencse. Besiklottam a Novámmal a helyre. Nem tudok jól járda mellett parkolni, de szerencsémre az autó, amelyik kiállt, kétszer akkora volt, mint az enyém. A járdán és a járda előtt is bőven volt hely manőverezni.

Mikor leparkoltam az autót a forgalomtól biztos távolságra úgy, hogy még épp nem a járdán volt, leállítottam a motort. Jean-Claude hátradőlt az ülésen, és rám bámolt.

- Föltettem egy kérdést, ma petite. Mit jelentenek neked ezek az emberek?

Kikapcsoltam a biztonsági övemet, és a vámpír felé fordultam. A fény és az árnyék valamiféle játéka miatt a teste nagyrészt sötétben maradt. Az arcára keresztben egy majdnem aranyszínű fénycsík vetült. Sápadt bőre miatt magas arccsontja nagyon hangsúlyosnak tűnt. Ajkai közül kilátszott a szemfogak

hegye. A szeme ragyogott, akár a kék neon. Elfordultam, és a kormánykereket bámultam beszéd közben:

- Személyesen nem érdekelnek ezek az emberek, Jean-Claude, de mégis emberek. Jók, rosszak vagy semmilyenek, mind élőlények, és senkinek nincs joga csak úgy önkényesen kinyírni őket.

- Tehát az élet szentségéhez ragaszkodsz?

Bólintottam.

- Ahhoz, és a tényhez, hogy minden emberi lény különleges. Minden halállal elvesz valami, ami értékes és helyettesíthetetlen - néztem rá az utolsó mondat végén.

- Már öltél ezelőtt, Anita. Elpusztítottad azt, ami helyettesíthetetlen.

- Én sem vagyok helyettesíthető - válaszoltam. - Engem sincs joga megölni senkinek.

Ő felült, egyetlen sima mozdulattal; úgy tűnt, mintha összesűrűsödne körülötte a valóság. Szinte éreztem az idő mozgását az autóban, mintha a fülem helyett az agyamban következne be egy hangrobbanás.

Ahogy ott ült, Jean-Claude külseje teljesen emberinek tűnt. Sápadt bőrét pír öntötte el. Gondosan rendben tartott, göndör fekete haja dús és simogatnivaló volt. A szeme kék, akár az éjféli; semmi különös nem volt benne, csak a színe.

Egy szempillantás alatt ismét ember lett.

- Jézus - suttoztam.

- Mi baj, ma petite?

Megráztam a fejem. Ha megkérdezném, hogyan csinálja, csak mosolyogna.

- Minek ez a sok kérdés, Jean-Claude? Mit törödsz az életszemléletemmel?

- A szolgálom vagy - a vámpír fölemelte az egyik kezét, nehogy automatikusan ellentmondjak neki. - Elindítottam a folyamatot, amivel a szolgálommá tehetlek, és szeretnék jobban megérteni.

- Nem tudod úgy... kiszagolni az érzelmeimet, ahogy az

embereket az utcán?

- Nem, ma petite. Érzem a vágyadat, de mást nem igazán. Arról lemondtam, amikor a szolgálómnak jelöltelek.

- Nem tudsz olvasni bennem?

- Nem.

Ezt igazán jó volt tudni. Neki nem volt muszáj elmondania. Akkor miért tette? Soha nem adott semmit ingyen. Itt olyan összefüggések voltak, amiket még csak észrevenni sem tudtam. Megcsóváltam a fejem.

- Ma éjjel csak azért vagy itt, hogy fedezd a hátam. Ne csinálj senkivel semmit, csak ha én mondom, oké?

- Semmit ne csináljak?

- Ne támadj le senkit, hacsak ők nem támadnak ránk.

Ő bólintott, nagyon ünnepélyes arccal. Miért gyanakodtam mégis, hogy az elméje egy sötét sarkában röhög rajtam? Parancsolgatok a Város Urának. Azt hiszem, ez tényleg mulatságos volt.

A flaszteron magas volt a zajszint. Minden második házból zene bömbölt. Mindig másmilyen dal, de mindig hangosan. A villogó táblák azt hirdették: „Lányok, lányok, lányok. Topless”. Egy rózsaszín szegélyű táblán ez állt: „Beszélgezz álmaid meztelen nőjével”. Juj.

Egy magas, sovány fekete csaj jött oda hozzánk. Püspöklila sortja olyan rövid volt, hogy bikinialsónak látszott. Fekete neccharisnya feszült a combján és a fenekén. Kihívó.

A nő kettőnk közt félúton megállt. A tekintete egyikünkről a másikra villant.

- Melyikőtök csinálja, és melyikőtök nézi?

Összenéztünk Jean-Claude-dal. A vámpír arcán egészen halvány mosoly volt.

- Bocs, de mi Wandát keressük - mondtam.

- Elég sok Wanda van errefelé - válaszolta a nő. - Én is meg tudok csinálni bármit, amit ez a Wanda, sőt még jobban.

A prosti egészen közel lépett Jean-Claude-hoz, szinte súrolta őt. A vámpír a kezébe fogta a nő kezét, és gyöngéden az

ajkához emelte. Miközben így tett, végig rajtam tartotta a szemét.

- Te fogod csinálni - mondta a prosti. A beszéde torokhangú, érzéki lett. De lehet, hogy Jean-Claude egyszerűen ilyen hatással volt a nőkre. Lehet.

A prosti Jean-Claude-hoz simult. A nő bőre nagyon sötétnek tűnt a vámpír ingét díszítő fehér csipkéhez képest. A körmein élénk rózsaszínű lakk volt, olyan, mint a műfű a húsvéti kosarakban.

- Bocs, hogy zavarok - szóltam közbe -, de nincs erre egy egész éjszakánk.

- Akkor nem ez az, akit keresel - állapította meg Jean-Claude.

- Nem - válaszoltam.

A vámpír megragadta a nő karját, épp könyök alatt, és ellökte magától. A nő még küzdött egy keveset, hogy újra hozzáférközzön. Két kézzel belecsimpaszkodott Jean-Claude mindkét karjába, és próbált közelebb húzódni hozzá. Ő kinyújtott karral tartotta a nőt, erőlködés nélkül. Egy kisteherautót is képes lett volna erőlködés nélkül tartani.

- Veled ingyen csinálom - ajánlotta a nő.

- Mit műveltél a csajjal? - kérdeztem.

- Semmit.

Nem hittem neki.

- Semmit, és ő felkínálja, hogy ingyen csinálja veled? - A szarkazmushoz velem született tehetségem van. Gondoskodtam róla, hogy Jean-Claude meghallja.

- Nyughass - mondta ő.

- Nekem ne mondd, hogy fogjam be a számat!

A prosti tökéletesen mozdulatlanul állt. A kezei bénán csüngtek az oldala mellett. Jean-Claude egyáltalán nem is hozzám beszélt.

Visszahúzta a kezét a nőtől. A csaj meg se moccant. A vámpír megkerülte, mintha csak egy repedés lett volna a járdán. Aztán karon fogott engem, én pedig hagytam. A prostit

lestem, és vártam, hogy megmozduljon.

A nő egyenes, majd nem csupasz háta megremegett. A válla összegörnyedt. Hátravetette a fejét, és mély, szaggatott lélegzetet vett.

Jean-Claude a könyökömnél fogva gyengéden maga után húzott az utcán. A prosti megfordult és észrevett bennünket. Még csak meg se akadt rajtunk a szeme. Nem is ismert ránk.

Akkorát nyeltem, hogy már fájt. Kiszabadítottam magam Jean-Claude markából. Ő nem ellenkezett. Szerencséjére.

Nekihátráltam egy kirakatnak. Jean-Claude megállt előttem, és lenézett rám.

- Mit műveltél vele?

- Megmondtam, ma petite, semmit.

- Ne szólíts így. Láttam, Jean-Claude. Ne hazudj nekem.

Két férfi állt meg mellettünk, hogy megnézzék a kirakatot. Egymás kezét fogták. A kirakatra pillantottam, aztán éreztem, hogy elvörösödik az arcom. A kirakatban korbácsok, bőrálcok, párnázott bilincsek voltak, meg más dolgok, amiknek a nevét se tudtam. Az egyik pasas nekidőlt a másiknak, és súgott valamit. A barátja nevetett. Egyikük rajtakapott, hogy őket bámulom. Összetalálkozott a pillantásunk, aztán sietve félrenéztem. Itt veszélyes volt a szemkontaktus.

Elpirultam, és ezt gyűlöltem. A két pasas elsétált, kéz a kézben.

Jean-Claude úgy bámulta a kirakatot, mintha csak nézelődni jött volna egy vasárnap délután. Hú, de laza.

- Mit műveltél azzal a nővel?

A vámpír a kirakatra bámult. Nem tudtam pontosan meghatározni, mi volt az, ami megragadta a figyelmét.

- Gondatlan voltam, ma... Anita. Minden az én hibám.

- Mi a te hibád?

- A... hatalmam nagyobb, ha velem van a halandó szolgám is - mondta, és rám nézett. A tekintete az arcomon nyugodott. - Ha mellettem vagy, a hatalmam megsokszorozódik.

- Na várj csak, úgy érted, mintha egy boszorkány familiárisa

lennék?

Jean-Claude féloldalt billentette a fejét, az arcán halvány mosollyal.

- Igen, hasonlóképpen. Nem tudtam, hogy a boszorkánysághoz is értesz.

- Halmozottan hátrányos gyerekkorom volt - feleltem. Nem fog eltéríteni a lényeges kérdéstől. - Szóval ha veled vagyok, erősebb az a képességed, hogy hipnotizálj másokat. Annyira erős, hogy akaratlanul is megbűvöltesd azt a prostit.

Jean-Claude bólintott.

- Nem, nem hiszek neked - ráztam meg a fejem.

Ő könnyed mozdulattal megvonta a vállát.

- Higgy, amit akarsz, ma petite. Ez az igazság.

Nem akartam elhinni. Mert ha igaz volna, akkor tényleg az emberszolgája lennék. Nem tevékenyen, hanem a pusztá jelenlétemmel. Fázni kezdtem, bár a hőségtől izzadság csorgott végig a gerincem mentén.

- Egy lószart - közöltem.

- Így is mondhatod - válaszolta ő.

- Nem, ezzel most nem tudok foglalkozni. Nem megy. - Fölbámultam rá. - Bármiféle erőkön osztozunk, tartsd kordában az összeset, oké?

- Megpróbálom - felelte ő.

- Ne csak próbáld, a rohadt életbe, hanem csináld.

Ő elmosolyodott, eléggé szélesen ahhoz, hogy kivillantsa a szemfogai hegyét.

- Hát hogyne, ma petite.

A gyomorszájamat görcsbe rántotta a kezdődő pánik. A kezemet ökölbe szorítottam az oldalam mellett.

- Ha még egyszer így szólítasz, megütlek.

A szeme kissé elkerekedett, az ajka megfeszült. Rájöttem, hogy a nevetését próbálja visszafojtani. Utálom, ha a fenyegetéseimet viccesnek találják.

Jean-Claude egy agresszív tetű volt, fel akartam pofozni. Bántani akartam, mert megijesztett. Meg tudom érteni ezt a

készítést, már korábban is éreztem más embereknél. Olyan készítés, ami erőszakhoz vezethet. Felbámultam a vámpír kissé gúnyos arcába. Egy beképzelt rohadék volt, de ha bármikor valós erőszakra kerül sor kettőnk között, egyikünk meghal. Jó eséllyel én.

A vámpír képéről elszivárgott a derű, az arca sima volt, szép és arrogáns.

- Mi van, Anita? - a hangja lágy volt és bizalmas. Még az itteni hőségben és nyüzsgésben is képes volt elárasztani és maga alá gyűrni a hangjával. Ez tehetség volt.

- Ne szoríts sarokba, Jean-Claude. Ne akarj minden lehetőségtől megfosztani.

- Nem értem, mire gondolsz - válaszolta ő.

- Ha arra kerül sor, hogy ki hal meg kettőnk közül, én magamat választom. Ezt ne felejtsd el.

A vámpír pár szívdobbanásnyi ideig rám meredt. Aztán pislogott egyet, és bólintott.

- Elhiszem, hogy így van. De te se felejtsd el, ma... Anita, ha fájdalmat okozol nekem, az neked is fájni fog. Én képes volnék túlélni a haláltusádat. A kérdés az, amante de moi, hogy te vajon képes volnál-e túlélni az enyémet?

Amante de moi? Ez meg mi a fenét jelent? Úgy döntöttem, nem kérdezem meg.

- A pokolba veled, Jean-Claude, menj a pokolba.

- Ez, drága Anita, már jóval azelőtt megtörtént, hogy találkoztál volna velem.

- Hogy érted?

- De hát Anita, a te katolikus egyházad öngyilkosoknak kiáltotta ki a vámpírokat. Automatikusan a pokolra jutunk. - A tekintete ártatlanabb volt, mint valaha.

Megcsóváltam a fejem.

- Most már protestáns vagyok, de te nem így értetted.

Erre ő elnevette magát. A hangja olyan volt, mintha selymet érintenének a tarkóhoz. Sima és kellemes, de borzongató.

Arrébb mentem. Egyszerűen otthagytam őt az obszcén

kirakat előtt. A kurvák, stricik és kuncsaftok közé mentem. Az utcán senki nem volt olyan veszélyes, mint Jean-Claude. Azért hoztam el, hogy megvédjen. Ez nevetséges volt. Röhejes. Obszcén.

Megállított egy fiatal fiú, aki nem lehetett több tizenöt évesnél. Mellény volt rajta, ing nélkül, és szakadt farmer.

- Nem érdekellek?

Egy kicsivel volt nálam magasabb. A szeme kék. Közvetlenül mögötte két másik fiú bámult ránk.

- Nem túl sok nő jön ide hozzánk - folytatta ő.

- Azt elhiszem. - A srác hihetetlenül fiatalnak tűnt. - Hol találom Rokkant Wandát?

A kékszemű mögött megszólalt az egyik fiú:

- Egy kriplimádó, jézusom.

Egyetértettem vele.

- Hol van? - Meglobogtattam egy húszdollárost. Ez túl nagy fizetség volt az információért, de talán, ha odaadom neki, a srác hamarabb hazamehet. Talán, ha volna húsz dollárja, leinthezné az utcán köröző egyik taxit. Húsz dollár megváltoztatná az életét. Mintha radioaktív hulladékba dugná az ujját.

- Ott van pont a Fekete Macska Klub előtt. A sarkon.

- Kösz - odaadtam neki a húszast. A srác körmei alá be volt ágyazódva a kosz.

- Biztos, hogy nem akarsz valami kalandot? - a hangja vékony volt, és éppolyan bizonytalan, mint a tekintete.

A szemem sarkából észrevettem, hogy Jean-Claude furakszik át a tömegben. Értem jött. Hogy megvédjen. Visszafordultam a fiú felé.

- Túl sok kalandban van részem. Annyira, hogy nem is tudok vele mit kezdeni - mondtam.

A srác összevonta a szemöldökét, zavartnak látszott. Ez így rendben is volt. Én is össze voltam zavarodva. Mit tegyünk egy vámpírral, aki nem hagy békén? Jó kérdés. De sajnos nekem inkább egy jó válasz kellett.

Rokkant Wanda filigrán nő; sportos tolószéke az a fajta volt, amit versenyzésre használnak. Súlyemelő kesztyű volt rajta, karján megfeszültek az izmok a napbarnított bőr alatt, ahogy előrelökte magát. Hosszú, barna, lágy hullámokban leomló haja nagyon csinos arcot keretezett. A sminkje ízléses volt. Csillógó, fémes, kék blúzt viselt, melltartó nélkül. Tarka anyaggal legalább két rétegben alábélelt, bokáig érő szoknya és divatos fekete csizma fedte a lábát.

A lány jó iramban közeledett felénk. A legtöbb prosti hétköznapien nézett ki, akár férfi volt, akár nő. Nem öltöztek felhőborítóan - sort, rövid póló. Ebben a hőségben ki hibáztatta volna őket? Szerintem, ha az ember neccbodyt vesz fel, a rendőrség természetszerűleg gyanakodni kezd rá.

Jean-Claude megállt mellettem. Fölpillantott a cégtáblára, ami szinte vakító, rózsaszín neonbetűkkel hirdette: A Fekete Macska. Ízléses.

Hogyan közeledhet az ember egy kurvához, akkor is, ha csak beszélgetni akar? Fogalmam se volt. Jó, ha mindennap tanulunk valami újat. Wanda útjába álltam, és megvártam, míg odaér hozzám. A lány fölpillantott, és észrevette, hogy figyelem. Miután én nem néztem másfelé, ő is a szemembe nézett és elmosolyodott.

Jean-Claude mellém lépett. Wanda mosolya szélesebb, vagy inkább mélyebb lett. Kifejezetten az a „gyere csak”-mosoly volt, ahogy az apai nagymamám szokta mondani.

- Ez egy örömlány? - suttogta Jean-Claude.

- Igen - feleltem.

- Tolószékben? - hangzott a kérdés.

- Aha.

- Jaj - csak ennyi volt a válasz. Azt hiszem, ez sokkolta Jean-Claude-ot. Jó tudni, hogy ez lehetséges.

Wanda egyetlen profi kézmozdulattal megállította a tolószéket.

Mosolygott, közben ki kellett tekernie a nyakát, hogy ránk nézhessen. A nyak szöge fájdalmasnak tűnt.

- Helló - köszönt.

- Helló - mondtam.

Wanda tovább mosolygott. Én tovább bámultam. Miért éreztem magam hirtelen kellemetlenül?

- Egy barátom mesélt rólad - kezdtem.

Wanda bólintott.

- Te vagy az, akit Rokkant Wandának hívnak?

A lány váratlanul elvigyorodott, és az arca is emberibbnek tűnt. Az összes bájos, de hazug mosoly mögött volt egy igazi személyiség.

- Igen, ez vagyok én.

- Beszélgethetnénk?

- Persze - válaszolta. - Van szobád?

Hogy volt-e szobám? Ezt nem neki kellett volna elintéznie?

- Nincs.

A lány várt.

Ó, a pokolba.

- Csak egy vagy két óra hosszát akarunk beszélgetni veled. Kifizetjük az árát, hogy velünk gyere, akármennyi is.

Wanda megmondta, mennyiért jön el velünk.

- Jézusom, ez egy kicsit meredek - mondtam.

A lány lehengerlően mosolygott rám.

- Kereslet és kínálat - mondta. - De nem kaphattok ízelítőt abból, mim van más helyeken.

Miközben ezt mondta, végigsimított a lábain. A szemem úgy követte a kezét, ahogy kellett. Ez már abszurd volt.

Bólintottam.

- Oké, áll az alku.

Járulékos költségek. Két doboz nyomtatópapír, öt közepes hegyű töltőtoll, négy színes kartondosszíé, egy darab kurva. Mi a probléma? Tökéletesen illik a többi közé.

Bert imádni fogja.

Wandát a lakásomra vittük. Az épületben nincs lift. Tolószékkal pedig nem kimondottan járható a két emeletnyi lépcső. A lányt Jean-Claude vitte fel. A léptei egyenletesek és simák voltak, ahogy előttem haladt. Wanda még csak le sem lassította őt. Én a tolószékkal követtem őket. Én bezzeg lelassultam.

Az egyetlen vigaszom az volt, hogy muszáj volt nézmem Jean-Claude-ot, ahogy fölment a lépcsőn. Pereljenek be érte. Vámpír létére nagyon jó segge van.

A legfőbb emeleti folyosón állva várt rám, a karjában tartva Wandát. Mindketten egyfajta kellemesen üres tekintettel néztek rám.

Az összehajtott kerekesszéket végigtoltam a padlószőnyegen. Jean-Claude követett. Ahogy a vámpír mozgott, Wanda szoknyájában zizegett és suhogott a bélés.

A tolószéket a lábamnak támasztottam, és kinyitottam a lakást. A bejárati ajtót egészen a falhoz taszítottam, hogy helyet adjak Jean-Claude-nak. A tolószéket úgy lehetett összehajtani, mint egy puha ülőkéjű gyerekkocsit. Küszködtem, hogy a fémrudak a helyükre pattanjanak, és a szék ismét stabil legyen. Amint gyanítottam, a széket könnyebb volt eltörni, mint összeszerelni.

Miközben erőlködtem, felpillantottam, és észrevettem, hogy Jean-Claude még mindig az ajtóm előtt áll. Wanda összevont szemöldökkel fürkészte a vámpírt.

- Mi baj? - kérdeztem.
  - Még nem jártam nálad.
  - És?
  - A nagy vámpírszakértő... Ugyan már, Anita.
- Ó.
- Engedélyt adok, hogy belépj a lakásomba.
- Jean-Claude megbiccentette a fejét.
- Megtisztelsz - mondta.

A tolószék alkatrészei ismét a helyükre kattantak. Jean-Claude beültette Wandát a székbe. Bezártam az ajtót.

Wanda lesimította a lábán hosszú szoknyáját.

Jean-Claude a nappalim közepén állt és nézelődött. Megszemlélte a teakonyha falán lógó pingvines naptárt. Átpörgette a lapokat, és megnézte az elkövetkezendő hónapokat, megbámulta a zömök, röpképtelen madarak fotóit, míg az összes képpel nem végzett.

Rá akartam szólni, hogy hagyja abba, de nem árthatott. Nem írtam időpontokat a naptárba. Miért zavart akkor, hogy Jean-Claude ilyen rohadt érdekesnek találja?

Visszafordultam a nappalimban ülő kurva felé. Ez az éjszaka teljesen groteszk volt.

- Szeretnél inni valamit? - kérdeztem. Ha bizonytalanok vagyunk, legyünk udvariasak.

- Vörösbort, ha van - felelte Wanda.

- Sajna semmi alkohol nincs itthon. Kávét, cukros üdítő vagy víz, nagyjából ennyi.

- Akkor üdítőt - mondta.

Kivettem neki a hűtőből egy doboz kólát.

- Poharat kérsz?

A lány megrázta a fejét.

Jean-Claude a falat támasztotta és engem bámult, míg a konyhában forgolódtam.

- Nekem se kell pohár - mondta lágyan.

- Ne legyél már ilyen - mondtam.

- Késő - válaszolta.

Ezen mosolyognom kellett.

Neki láthatólag tetszett, hogy mosolygok. Erre én összevontan a szemöldököm. Jean-Claude mellett nehéz volt az élet. Elindult az akvárium felé. Körbevezette magát a lakásomban. Hát persze, még szép. De legalább egy kicsit magunkra maradtunk Wandával.

- A fenébe, ez egy vámpír! - szólalt meg Wanda. Meglepettnek tűnt. Ezen én lepődtem meg. Én mindig

fölsímsmertem őket. Nekem a halott az halott volt, nem számított, mennyire csinos hulla.

- Nem tudtad? - kérdeztem.

- Nem, én nem vagyok koporsótöltelék - felelte a lány. Az arcán feszültség látszott. A tekintete, ahogy a szobában fesztelenül járkáló Jean-Claude-ot követte, másképp villant meg. Rémült volt.

- Mi az a koporsótöltelék? - odaadtam neki az üdítőt.

- Olyan kurva, aki vámpírokkal csinálja.

Koporsótöltelék, milyen találó.

- Ő nem fog hozzád nyúlni.

Wanda barna szeme rám szegeződött. Nagyon átható volt a tekintete, mintha olvasni próbálna az agyamban. Vajon igazat mondtam-e?

Milyen borzasztó lehet szobára menni idegenekkel, úgy, hogy nem tudod, ártani fognak-e neked vagy sem. Csak a kétségbeesés, vagy a halálvágy vihet rá.

- Akkor te fogod csinálni? - kérdezte a lány. A tekintetét nem vette le az arcomról.

Pislogva meredtem rá. Beletelt egy másodpercbe, míg fölfogtam, mire gondolt.

- Nem - ráztam meg a fejem. - Nem, én csak azt mondtam, beszélgetni akarok. Komolyan gondoltam.

Azt hiszem, elpirultam.

Talán a szégyen tette. Wanda föl pattintotta a doboz tetejét, és ivott egy kortyot.

- Azt akarod, hogy míg vele csinálod, arról beszéljek, milyen másokkal csinálni? - a fejével a bókászó vámpír felé intett.

Jean-Claude megállt a szobában lévő egyetlen kép előtt. Modern kép volt, illet a berendezéshez. Szürke, fehér, fekete és a leghalványabb rózsaszín. Olyan mintája volt, hogy minél tovább nézte az ember, annál több formát lehetett kivenni belőle.

- Nézd, Wanda, csak beszélgetni fogunk. Ennyi. Senki senkivel nem fog csinálni semmit. Oké?

A lány vállat vont.

- A te pénzed. Azt csinálunk, amit csak akarsz.

Ettől az egyetlen mondattól megfájdult a gyomrom. Komolyan beszélt. Kifizettem a pénzt. Bármit megtett volna, amit akarok. Bármit? Ez túl szörnyű volt. Hogy bármely emberi lény komolyan azt mondhatja: „bármit.” Na persze, ő meghúzta a határt a vámpíroknál. Még a kurváknak is vannak elveik.

Wanda rám mosolygott. A változás hihetetlen volt. Az arca kigyúlt. A lány egy szempillantás alatt elbűvölő lett. Még a szeme is csillogott. Cicely hangtalanul kacagó arca jutott róla eszembe.

Vissza az üzlethez.

- Hallottam, hogy kevéssel ezelőtt Harold Gaynor kitartottja voltál.

Se bevezető, se bájcsevegés. Le a lepellet.

Wanda mosolya lehervadt. A vidám csillogás eltűnt a tekintetéből, és gyanakvásnak adta át a helyét.

- Nem ismerem a nevét.

- De, ismered - közöltem. Még mindig álltam, arra kényszerítve a lányt, hogy abban a bizonyos, szinte fájdalmas szögben nézzen föl rám.

Ő nem nézett rám, belekortyolt az italába, és megrázta a fejét.

- Ugyan már, Wanda, tudom, hogy Gaynor szíve csücske voltál. Valld be, hogy ismered, és onnan már haladni fogunk.

A lány rám nézett, aztán lesütötte a szemét.

- Nem. Inkább lefekszem veled. És hagyom, hogy a vámpír nézze. És mocskosan fogok beszélni mind a kettőtökkel. De nem ismerek semmiféle Gaynor nevű embert.

A két kezemmel a tolóközi karfájára támaszkodtam. Nagyon közel volt egymáshoz az arcunk.

- Nem vagyok riporter. Gaynor soha nem tudja meg, hogy beszéltem velem, hacsak te nem mondd el neki.

Wanda szeme tágra nyílt. Megnéztem, mit bámul. A széldzseki előrelógott. Kilátszott a pisztolyom, és ez láthatólag

felzaklatta őt. Jó.

- Mesélj nekem, Wanda - a hangom lágy volt. Gyöngéd. Gyakran a leglágyabb hang a leginkább fenyegető.

- Kik vagytok? Nem vagytok zsaruk. Te nem vagy riporter. A szociális munkások pedig nem viselnek fegyvert. Kicsodák vagytok? - Az utolsó kérdésbe félelem vegyült.

Jean-Claude lépett be a nappaliba. A hálósobámban volt. Remek, egyszerűen remek.

- Baj van, ma petite?

Nem javítottam ki a becenév miatt. Wandának nem kellett tudnia, hogy más véleményen voltunk az erőrendet illetően.

- Makacskodik - jelentettem ki.

Arrébb léptem a székétől. Levettem a széldzsekit, és a konyhapultra tettem. Wanda úgy bámult a pisztolyra, ahogy számítottam.

Lehet, hogy én nem vagyok félelmetes, de a Browning igen.

Jean-Claude mögéje lépett. Karcsú kezei a prosti vállához értek. A lány összerándult, mintha fájna neki. Tudtam, hogy nem fáj. De talán jobb lenne, ha fájna.

- Az az ember meg fog engem ölni - mondta Wanda.

Úgy tűnt, sokan állítják ezt Mr. Gaynorról.

- Soha nem fogja megtudni - mondtam.

Jean-Claude a lány hajához dörzsölte az arcát. Ujjaival gyöngéden masszírozta Wanda vállát.

- Mi több, bájos kis coquette, ő ma este sincs itt veled - mondta. Ajka Wanda füléhez ért. - Csak mi.

Ezután még mondott valamit, olyan halkan, hogy nem hallottam. Csak a szája mozgott, számomra hangtalanul.

Wanda meghallotta. A szeme tágra nyílt, és a lány reszketni kezdett. Úgy tűnt, mintha az egész teste görcsbe rándult volna. Könny csillant a szemében, majd egyetlen kecses ívben legördült az arcán.

Jézus.

- Kérlek, ne. Kérlek, ne engedd neki - a lány hangja vékony és gyöngé lett a félelem szorításában.

Abban a pillanatban gyűlöltem Jean-Claude-ot. Magamat is gyűlöltem. Én jófiú voltam. Ez volt az egyik utolsó illúzióm. Nem voltam hajlandó feladni, még akkor sem, ha így jobban működött volna. Wanda vagy beszél, vagy nem. Nem lesz kínzás.

- Hátrább, Jean-Claude - szóltam.

A vámpír rám nézett.

- A rettegése olyan ízű, akár az erős bor.

A szeme szilárd, mélykék volt. Mintha megvakult volna. Az arca még mindig szép volt, ahogy kitátotta a száját, és megvillantak a szemfogai.

Wanda tovább sírt, rám bámulva. Ha látta volna Jean-Claude arckifejezését, sikoltozott volna.

- Azt hittem, ennél erősebb az önkontrollod, Jean-Claude.

- Az önkontrollom kitűnő, de nem végtelen - a vámpír otthagya a lányt, és a kanapé túloldalán fel-alá kezdett járni. Mint egy ketrebben forgolódo leopárd. Visszafogott erőszak, kitörésre várva. Nem láttam Jean-Claude arcát. Az ijesztgetés csak Wanda kedvéért történt? Vagy igazi volt?

Megcsóváltam a fejem. Wanda előtt nem áll módomban megkérdezni. Talán később. Talán.

Letérdeltem Wanda elé. Olyan erősen markolta az üdítő dobozt, hogy behorpasztotta. Nem érintettem meg őt, csak közel térdeltem hozzá.

- Nem fogom hagyni, hogy bántson. Őszintén. Harold Gaynor megfenyegetett engem. Ezért van szükségem információra.

Wanda rám nézett, de a vámpírra figyelt a háta mögött. A figyelemtől feszült volt a háta is. Nem tudná elengedni magát, míg Jean-Claude a szobában van. A hölgynek volt ízlése.

- Jean-Claude, Jean-Claude.

A vámpír arca, amikor szembefordult velem, olyan normális volt, mint bármikor. Telt ajka mosolyra húzódott. Színjáték volt. Tettetés. Rohadjon meg. A vámpírrá válással együtt járt valami szadizmus is?

- Menj be a hálósobámba egy kicsit. Négyszemközt kell

beszélnem Wandával.

- A hálósobádba - Jean-Claude mosolya szélesebb lett. - Örömmel, ma petite.

Haragosan néztem rá. Ő nem ijedt meg. Mint mindig. De kiment a szobából, ahogy kértem.

Wanda válla megereszkedett. A lány szaggatottan felsóhajtott.

- Ugye tényleg nem fogod engedni neki, hogy bántson?

- Nem, nem fogom.

Erre a lány elsírta magát, halkan, erőtlenül. Nem tudtam, mit csináljak. Soha nem tudtam, mit tegyek, ha valaki sír. Öleljem át? Vigasztalóan paskoljam meg a kezét, vagy mi?

Végül visszaereszkedtem a padlóra, ráültem a sarkamra, és nem csináltam semmit. A sírás végül abbamaradt, bár beletelt pár percbe. Wanda pislogva nézett föl rám. A szeme körül elmosódott, egyszerűen eltűnt a festék. Ettől sebezhetőnek látszott, sőt, még vonzóbb lett. Ösztönösen szerettem volna a karomba venni, és elringatni, mint egy gyereket. Suttogva azt hazudni neki, hogy minden rendben lesz.

Mikor ma éjjel elmegy innen, továbbra is kurva marad. Egy rokkant kurva. Hogy lehetne ez rendben? Csóváltam a fejem, inkább magam miatt, nem miatta. - Kérsz papírzsebkendőt?

Ő bólintott.

Odahoztam neki a dobozt a konyhapultról. Megtörölte az arcát, és halkan, úrilányhoz méltóan kifújta az orrát.

- Most már beszélgethetünk?

Wanda rám pislogott, aztán bólintott. Bizonytalanul belekortyolt az üdítőbe.

- Ismered Harold Gaynort, ugye?

Ő csak bámult rám, tompán. Lehet, hogy megtörtük?

- Ha rájön, megöl engem. Lehet, hogy nem akarok koporsótöltelék lenni, de holtbiztos, hogy nem akarok meghalni sem.

- Ezt senki nem akarja. Mondd el, Wanda, kérlek.

A lány remegő hangon sóhajtott egyet.

- Oké, ismerem Haroldot.

Harold?

- Beszélj róla.

Wanda rám meredt. A szeme összeszűkülte. Finom ráncok keletkeztek a szeme körül. Így idősebbnek látszott, mint amennyinek gondoltam.

- Utánad küldte már Brunót vagy Tommyt?

- Tommy személyesen jött el hozzám.

- Mi történt?

- Pisztolyt fogtam rá.

- Ezt a pisztolyt? - kérdezte Wanda vékony hangon.

- Igen.

- Mivel dühítetted fel Haroldot?

Az igazat mondjam, vagy hazudjak? Egyiket sem.

- Visszautasítottam, hogy megtegyek neki valamit.

- Micsodát?

Megráztam a fejem.

- Nem számít.

- Nem lehetett szex. Nem vagy fogyatékos - az utolsó szót mintha nehéz lett volna kimondania. - Ő nem nyúl hozzá senkihez, aki egészséges.

A hangjában olyan sok keserűség volt, hogy érezni lehetett az ízét.

- Hogyan találkoztál vele? - kérdeztem.

- A washingtoni egyetemre jártam, kollégiumban laktam. Gaynor éppen pénzt adományozott valamire.

- És meghívott randira?

- Igen - Wanda hangja nagyon halk volt, közelebb kellett hajolnom, hogy halljam.

- Aztán mi történt?

- Mind a ketten toloszékesek voltunk. Ő gazdag. Ez nagyon tetszett nekem - a lány összedörzsölte az ajkait, mintha a rúzsát frissítené fel, aztán abbahagyta, és nyelt egyet.

- Mikortól nem volt már jó? - kérdeztem.

- Összeköltöztem vele. Kimaradtam az egyetemről.

Könnyebb volt... mint az egyetem. Könnyebb bárminél. Harold nem tudott betelni velem - Wanda ismét az ölébe bámult. - Aztán változatosságot szeretett volna a hálósobában. Érted, az ő lába béna, de képes érezni. Én nem érzek semmit - a hangja szinte suttogássá halkult. Rá kellett támaszkodnom a térdére, hogy halljam. - Szeretett mindenfélét csinálni a lábammal, de én nem éreztem. Úgyhogy először azt gondoltam, rendben van így, de... de aztán teljesen elfajult a dolog - a lány váratlanul rám nézett, az arca csak centiméterekre volt az enyémtől. A szeme hatalmas volt, visszafojtott könnyekben úszott. - Megvágott. Nem éreztem, de nem ez a lényeg, ugye?

- Nem - válaszoltam.

Az arcán legördült az első könnycsepp. Megfogtam a kezét. Az ujjai az ujjaim köré fonódtak, szorosan.

- Nincs semmi baj - mondtam. - Nincs semmi baj.

Wanda bőgött. Én fogtam a kezét, és azt hazudtam:

- Most már minden rendben, Wanda. Gaynor nem bánthat többé.

- Mindenki bánt - mondta ő. - Ti is hántani akartatok.

Vád volt a tekintetében.

Kicsit késő volt már elmagyarázni neki a jó zsarú-rossz zsarú felállást. Különben se hitte volna el.

- Beszélj nekem Gaynorról.

- Egy süket lányra cserélt le engem.

- Cicelyre - szóltam közbe.

Ő rám nézett, meglepődve.

- Találkoztál vele?

- Futólag.

Wanda megcsóválta a fejét:

- Cicely egy beteg csaj. Imádja kínozni az embereket. Begerjed tőle.

Úgy nézett rám, mintha le akarná mérni a reakciómat. Megrázott a dolog? Nem.

- Harold néha mind a kettőnkkel lefeküdt. A végén már

mindig hármásban

voltunk. Nagyon bedurvult - a lány hangja egyre halkabb és halkabb lett, végül már rekedten suttogott. - Cicely imádja a késeket. Nagyon jól tud nyúzni. - Wanda ismét összepréselte az ajkát, azzal a mozdulattal, mintha a rúzsát igazítaná meg. - Gaynor már csak azért is megölné engem, hogy elmondom neked a hálószoatitkait.

- Üzleti titkokról nem tudsz?

Wanda megrázta a fejét.

- Nem, esküszöm. Mindig nagyon vigyázott, hogy attól távol tartson. Először azt hittem, azért, hogy ha jön a rendőrség, ne tartóztassanak le - bámult a lány az ölébe. - Később rájöttem, azért volt, mert tudta, hogy le fog cserélni. Nem akarta, hogy bármi olyat tudjak, ami árthat neki, miután eldob.

Most nem volt keserű, nem volt dühös, csak mélységesen szomorú. Azt akartam, hogy dühöngjön. Ez a csendes kétségbeesés fájt. Egy soha be nem gyógyuló seb. Gaynor rosszabbat tett vele, mintha megölte volna. Életben hagyta. Életben volt, és a lelke éppolyan rokkant, mint a teste.

- Csak hálószoatitkokat tudok, mást nem. Ez nem segít abban, hogy árthass neki.

- Olyan hálószoatitok nincs, ami nem a szexről szól? - érdeklődtem.

- Mire gondolsz?

- Személyes titkokra, de nem szexre. Majdnem két éven át a szeretője voltál. Biztosan beszélt neked valami másról is, mint a szexről.

A lány töprengve ráncolta össze a homlokát.

- Azt... Azt hiszem, beszélt a családjáról.

- Mit mondott a családjáról?

- Törvénytelen gyerek volt. Megszállottan foglalkozott a vér szerinti apja családjával.

- Ő tudta, kik voltak?

Wanda bólintott.

- Gazdagok voltak, még régen szerezték a vagyont. Gaynor

anyja kurva volt, aki szeretővé lépett elő, de amikor terhes lett, kidobták.

Mint Gaynor a nőit - gondoltam. Olyan gyakran működik közre Freud az életünkben. Hangosan ezt mondtam:

- Melyik család ez?

- Soha nem mondta meg. Azt hiszem, úgy gondolta, megzsarolnám őket, vagy kiadnám nekik az ő kis piszkos titkait. Elkecseregetten akarja, hogy a családja megbánja, amiért nem fogadták be maguk közé. Szerintem a vagyonát is azért szerezte, hogy olyan gazdag legyen, mint ők.

- Ha soha nem mondott nevet, honnan tudod, hogy Gaynor nem hazudott?

- Nem kérdeznéd, ha hallottad volna a hangját. Sütött belőle, hogy gyűlöli őket. És az örökségét is akarja. A család vagyona az ő családi öröksége.

- Mik a tervei? Hogyan akar hozzájutni a pénzükhöz? - kérdeztem.

- Épp mielőtt szakítottam vele, Harold rábukkant, hol vannak eltemetve az ősei. Kincsről beszélt. Eltemetett kincs, el tudod hinni?

- Valamelyik sírban?

- Nem, az apja ősei az első vagyonukat folyami kalózkodásból szerezték. A Mississippin hajóztak, és kirabolták a hajókat. Gaynor büszke volt erre, de haragudott is miatta. Azt mondta, hogy az egész banda tolvajoktól és kurváktól származott. Hogyan szállhattak el annyira, hogy olyan gőgösek legyenek vele? - az utolsó mondatnál Wanda az arcát figyelte. Talán már körvonalazódott előtte az ötlet.

- Ha ismerné az ősei sírjának a helyét, az hogyan segítené közelebb a kincsükhöz?

- Azt mondta, keres majd valami vudu papot, aki föltámasztja őket. Kényszeríteni akarta őket, hogy adják oda neki az évszázadok óta elveszett kincsüket.

- Ó - mondtam.

- Mi az? Ez segített?

Bólintottam. Tisztán láttam a saját szerepem Gaynor kis összeesküvésében. Fájdalmasan tisztán. Most már csak az a kérdés maradt: miért én?

Miért nem fordult valaki olyanhoz, akinek teljesen rossz volt a híre, például Dominga Salvadorhoz? Valakihez, aki elfogadná a pénzét, leölné a szarv nélküli kecskét, és ez nem okozna neki álmatlan éjszakákat. Miért énhozzám, aki az etikusságomról vagyok híres?

- A vudu pap nevét soha nem említette?

Wanda a fejét rázta.

- Nem, nevet nem mondott. Mindig nagyon vigyázott a nevekkel. De látok valamit az arcodon. Miért segített neked, amit az előbb elmondtam?

- Azt hiszem, minél kevesebbet tudsz erről, annál jobb, nem? Ő hosszasan meredt rám, de végül bólintott.

- Azt hiszem.

- Van valami hely... - nyitva hagytam a mondatot. Föl akartam ajánlani neki egy repülőjegyet, vagy egy buszjegyet, bárhová. Bárhová, ahol nem kéne árulnia magát. Bárhová, ahol meg tudna gyógyulni.

Talán az arcomból vagy a hallgatásomból olvasta ki. Elnevette magát, a hangja telt volt. A kurvákhoz nem a cinikus kuncogás illene inkább?

- Mégis olyan vagy, mint egy szociális munkás. Meg akarsz engem menteni, ugye?

- Olyan rettenetes naivság, ha felajánlok neked egy jegyet haza, vagy bárhová?

Ő bólintott.

- Igen. És miért akarnál nekem segíteni? Nem vagy férfi. Nem a nőket szereted. Miért ajánlanád föl, hogy hazaküldesz?

- Hülyeségből - mondtam, és fölálltam.

- Nem hülyeség - Wanda megfogta a kezem, és megszorította. - De semmi haszna nem lenne. Kurva vagyok. Itt legalább ismerem a várost, az embereket. Állandó vendégeim vannak - eleresztette a kezem, és vállat vont. - Megvagyok.

- Némi baráti segítséggel - tettem hozzá.

A lány mosolygott, de nem boldogan.

- A kurváknak nincsenek barátaik.

- Nem kell kurvának lenned. Gaynor kurvát csinált belőled, de nem kötelező annak is maradnod.

Az éjszaka folyamán már harmadszorra gyűltek remegő könnyek Wanda szemébe. A pokolba, nem volt elég kemény, az utcai életre való. Bár senki nem volt arra való.

- Csak hívj egy taxit, oké? Nem akarok tovább beszélgetni.

Mit tehettem volna? Hívtam egy taxit. Ahogy Wanda kérte, megmondtam a taxisnak, hogy a fuvar tolószékkal lesz. A lány hagyta, hogy Jean-Claude vigye le a lépcsőn, mert én képtelen voltam rá. De nagyon feszült és merev volt a vámpír karjai közt. Otthagytuk a székében a járda szegélyén.

Vártam, amíg megjött a taxi, és elvitte Wandát. Jean-Claude ott állt mellettem a lámpa aranyárga fénykörében, közvetlenül a házam előtt. Úgy látszott, mintha a meleg fény piócaként szívná ki a színt a bőréből.

- Most távoznom kell, ma petite. Nagyon tanulságos volt, de szorít az idő.

- Enned kell, ugye?

- Látszik?

- Egy kicsit.

- Anita, úgy kellene neveznem téged: ma vérité. Mindig megmondod rólam az igazat.

- Ezt jelenti a vérite? Igazságot? - tudakoltam.

Ő bólintott.

Rosszul éreztem magam. Türelmetlen voltam, morcos és nyugtalan. Haragudtam Gaynorra, amiért áldozatot csinált Wandából. Haragudtam Wandára, mert hagyta. Haragudtam magamra, hogy nem tudok mit kezdeni vele. Ma éjjel az egész világra haragudtam. Kiderítettem, mit akart tőlem Gaynor. És ez nem segített semmit.

- Mindig lesznek áldozatok, Anita. Ragadozók és áldozatok, ez a világ rendje.

Rámeredtem.

- Azt hittem, többé nem tudsz olvasni bennem.

- Nem látom az elmédet vagy a gondolataidat, csak az arcodat, de ismerlek, milyen vagy.

Nem akartan tudni arról, hogy Jean-Claude ilyen jól ismer engem. Ilyen bensőségesen.

- Tűnj el, Jean-Claude, tűnj már el.

- Ahogy tetszik, ma petite - és a vámpír egyszerűen eltűnt. Szélroham, aztán semmi.

- Jó trükk - morogtam. Ott maradtam egyedül a sötétben, már éreztem az első könnycseppek ízét. Miért akartam megsíratni egy kurvát, akivel akkor találkoztam először? Vagy úgy általában a világ igazságtalanságát gyászoltam?

Jean-Claude-nak igaza volt. Mindig lesznek ragadozók és áldozatok. És én nagyon keményen dolgoztam azon, hogy a ragadozók egyike legyek. Én voltam a Hóhér. Akkor miért éreztem mindig együtt az áldozatokkal? És miért gyűlöltem Gaynort jobban Wanda kétségbeesett tekintete miatt, mint bármi miatt, amit valaha velem tett?

Tényleg, miért?

Csörgött a telefon. Csak a szemem nyitottam ki, hogy rápillantsak az órára az éjjeliszekrényen: reggel háromnegyed hét. Basszus. Feküdtem és vártam, már félig újra elaludtam, mikor bekapcsolt a rögzítőm.

- Dolph vagyok. Találtunk még egyet. Keress a személyi hívómon...

Odaküzdöttem magam a telefonhoz, menet közben a kagylót is leejtettem.

- Halló, Dolph, itt vagyok!

- Éjszakáztál?

- Ja. Mi újság?

- A barátunk úgy döntött, hogy a családi házak könnyű prédát jelentenek - Dolph hangja érdesnek tűnt az alváshiány miatt.

- Istenem, már megint egy család.

- Attól tartok. Ide tudsz jönni?

Hülye kérdés volt, de nem tettem rá megjegyzést. A gyomrom a térdemig süllyedt. Nem akartam a Reynolds-házat megismételve látni. Ugy véltem, nem bírná ki a képzelőerőm.

- Add meg a címet. Ott leszek.

Megadta a címet.

- St. Peters - mondtam. - Közel van a St. Charleshoz, de akkor is...

- Akkor is micsoda?

- Hosszú oda az út gyalog, egyetlen családi házért. Rengeteg ház van a St.Charlesban is, ami megfelel a követelményeknek. Miért utazott ilyen messzire, hogy egyen?

- Tőlem kérdezed? - mondta Dolph. A hangjában bujkált valami már-már nevetés. - Jöjjön ki maga, Miss Vudu Szakértő. Nézd meg, amit nézni lehet.

- Dolph, van olyan rossz, mint a Reynolds-ház?

- Rossz, rosszabb, legrosszabb - válaszolta ő. A nevetés még mindig a hangjában bujkált, de volt benne valami

keményység és önvád.

- Nem a te hibád - mondtam.
- Ezt a fejeseknek mondd. Sikoltozva követelik valakinek a fejét.

- Megkaptad a házkutatási parancsot?
- Ma késő délután érkezik.
- Senki nem kap házkutatási parancsot hétvégén - ellenkeztem.

- Különleges, pánikban hozott döntés - felelte Dolph. - Húzd ki ide a beled, Anita. Mindenki haza szeretne menni. - Azzal letette.

Nem vesződtem azzal, hogy elköszönjek.

Még egy gyilkosság. Szar, szar, szar. Duplán szar. Nem így akartam tölteni a szombat reggeletemet. De megkaptuk a házkutatási parancsot. Hurrá. A baj az volt, hogy nem tudtam, mit keressünk. Nem voltam igazi vudu szakértő. Természetfölötti bűnügyi szakértő voltam. Az nem ugyanaz. Talán meg kéne kérnem Mannyt, jöjjön velünk. De nem, nem akartam őt Dominga Salvador közelében tudni, mert a Señora esetleg úgy dönthetne, hogy alkut köt, és átadja Mannyt a rendőrségnek. Az emberáldozatra nincs elévülési határidő. Manny még mindig rámehet. Jellemző volna Domingára, hogy az életéért eladja a barátomat. És közvetve az én hibámnak tüntetné fel. Igen, ezt imádná.

A rögzítőmön villogott a jelzés. Miért nem vettem észre múlt éjjel? Vállat vontam. Az élet egyik rejtélye. Megnyomtam a visszajátszó gombot.

- Anita Blake, itt John Burke. Megkaptam az üzenetét. Hívjon bármikor ezen a számon. Alig várom, hogy halljam, amit tud.

Megadta a telefonszámot, és annyi.

Nagyszerű. Gyilkossági helyszínelés, kirándulás a hullaházba, majd látogatás a vudu hazájában, mindez egyetlen napon. Sűrűnek és rossznak ígérkezett a napom. Tökéletesen illett a múlt éjszakához, meg az azelőttihez. A rohad életbe, feketelistán voltam.

Egy zsernyák éppen belehányt a ház előtt lévő, elefántnagyságú kukába. Rossz jel. Az utcán keresztben egy híradós stáb kisbusza parkolt. Még rosszabb jel. Fogalmam se volt, hogyan érte el Dolph, hogy a zombi-tömeggyilkosságok ilyen sokáig ne legyenek benne a hírekben. A mostani események tényleg izgathatták a médiacápákat, semhogy kihagyták volna az ilyen kézenfekvő főcímeiket: ZOMBIK MÉSZÁROLTÁK LE A CSALÁDOT. SOROZATGYILKOS ZOMBI SZABADLÁBON. Jézusom, itt káosz lesz.

A híradós stáb, az öltönyös, mikrofonos riporterrel együtt engem figyelt, ahogy a sárga rendőrségi kordon felé mentem. Mikor a galléromra csíptettem a műanyag hatósági igazolványt, a stáb egy emberként mozdult rám. A kordonnál álló közrendőr tartotta nekem a szalagot, tekintetét a rohamozó sajtóra függesztve. Én nem néztem hátra. Soha ne nézzünk hátra, ha a sajtó lohol utánunk. Ha mégis megteesszük, elkapnak.

A szőke, öltönyös riporter elkiáltotta magát:

- Miss Blake, Miss Blake, tudna nekünk nyilatkozni?

Mindig jó érzés, ha felismerik az embert, azt hiszem. Mégis úgy tettem, mintha nem hallottam volna. Továbbmentem, eltökélten leszegett fejjel.

A tetthely, az tetthely, és semmi más. Eltekintve az egyes esetek egyedi, horrorisztikus jellemzőitől. Egy nagyon szép, emeletes családi ház hálósobájában álltam. A fehér mennyezeti ventilátor lassan forgott. Alig hallható nyikorgással zümmögött, mintha egyik oldalon nem volna elég szorosan becsavarozva.

Jobb volt az apró dolgokra koncentrálni. Arra, ahogy a keleti fény átszűrődött a redőny megdőntött szalagjai között, és zebracsíkos árnyékokkal mázolta be a szobát. Jobb volt nem az ágyon heverő maradványokat nézni. Nem akartam megnézni. Nem akartam látni.

Látnom kellett. Meg kellett néznem. Talán nyomra

bukkanunk. Persze, biztosan, és a malacok meg tudnak repülni. De mégis, talán, lehet, hogy lesz valami nyom. Talán. A remény egy hazug kurva.

Az emberi testben durván öt-hat liter vér van. Akármennyi vért mutatnak a tévében vagy a moziban, az sosem elég. Próbáljuk csak ki, hogy hat egész liter tejet zúdítsunk a hálószooba padlójára. És nézzük meg, mekkora mocskot csinál, majd ezt szorozzuk meg... még valamivel. Itt túl sok vér jutott egyetlen személyre. A szőnyeg cuppogott a lábam alatt, és bugyogva tört elő belőle a vér, mint eső után a sár. Még félúton sem voltam az ágy felé, de a fehér edzőcipőmet már skarlátvörös pettyek tarkították.

Megtanulhatnám a leckét: a gyilkossági helyszíneken viseljünk fekete cipőt.

A szobában sűrű volt a bűz. Örültem a mennyezeti ventilátornak. A szobának olyan szaga volt, mint egy mézárszéknek és egy árnyékszéknek együttvéve. A friss hullák szaga nagyon gyakran ilyen.

Nemcsak az ágyat, hanem az ágy körül a padló nagy részét is lepedők borították. Olyan látvány volt, mintha óriási papír kéztörölkét hajigáltak volna a világ legnagyobb ételfesték-tócsájára. A lepedők alatt mindenütt testrészeknek kellett lenniük. A kupacok nagyon kicsik voltak, egyik sem lehetett egész test. Egyetlen skarlátvörössel átitatott halom sem volt elég nagy ahhoz, hogy emberi test legyen.

- Könyörgök, hadd ne kelljen megnéznem - suttoztam az üres szobának.

- Mondtál valamit?

Ugrottam egyet, aztán észrevettem a közvetlenül mögöttem álló Dolphot.

- Jézus, Dolph, megijesztettél.

- Várj, amíg meglátod, mi van a lepedők alatt. Majd akkor rémülözhetsz.

Nem akartam látni, mi van a véráztatta lepedők serege alatt. Egy hétre eleget láttam, az biztos. Tegnapelőtt éjjel túlléptem a

trutyi-adagomat. Igen, túlléptem a kvótát.

Dolph a küszöbön állt és várt. A szeme sarkában apró, elgyötört ráncok húzódtak, amiket korábban nem vettem észre. Sápadt volt és ráfért volna, hogy megborotválkozzon.

Mindannyiunkra ráfért volna valami. De először be kellett néznem a lepedők alá. Ha Dolph képes volt rá, én is képes vagyok. Helyes. Dolph kidugta a fejét a folyosóra.

- Segíteni kell itt bent emelgetni a lepedőket. Miután Blake látta a maradványokat, hazamehetünk - szerintem ezt azért tette hozzá, mert senki nem indult segíteni. Nem voltak önként jelentkezők. - Zerbrowski, Perry, Merlioni, vonszoljátok ide a seggeteket.

Zerbrowski szeme alatt úgy néztek ki a táskák, mint egy-egy monokli.

- Halió, Blake.

- Helló, Zerbrowski, szarul nézel ki.

Ő elröhögte magát.

- Te viszont még mindig olyan üde és bájos vagy, mint egy tavaszi reggel - vigyorgott rám.

- Ja, persze - mondtam.

- Miss Blake, jó, hogy újra látom - szólt Perry.

Mosolyognom kellett. Perry volt az egyetlen általam ismert zsaru, aki még a véres maradványok fölött is udvarias volt.

- Örülök a találkozásnak, Perry nyomozó.

- Haladhatnánk ezzel a dologgal? - kérdezte Merlioni. - Vagy ti ketten már a közös szökést tervezitek?

Merlioni magas volt, bár nem annyira, mint Dolph. De ki is lett volna olyan magas? Merlioninak rövidre nyírt, oldalt, a fülénél megstuccolt, ősz haja volt. Öltönyhöz való fehér ing volt rajta, könyékig felgyúrt ujjal és laza nyakkendővel. A pisztolya úgy dudorodott elő a bal csípőjénél, mint egy testes pénztárca.

- Ha ilyen rohadtul sietsz, Merlioni, akkor tiéd az első lepedő - közölte Dolph.

Merlioni fölsóhajtott.

- Igenis. - Odalépett a padlón heverő lepedőhöz. Letérdelt. -

Fölkészültél, kislány?

- Jobb kislánynak lenni, mint digónak - közöltem.

Ő elmosolyodott.

- Csináld - mondtam.

- Showtime - jelentette ki Merlioni. Fölrántotta a lepedőt, de az egy nedves foltnál leragadt, és egyszerre csak pár centimétert emelkedett fel.

- Zerbrowski, segíts neki felemelni azt a szart - parancsolta Dolph. Zerbrowski nem vitatkozott. Biztos fáradt volt. A két férfi egyetlen cuppanó mozdulattal fölemelte a lepedőt. A reggeli napfény átszűrődött a vörös lepedőn, és még vörösebbre színezte a szőnyeget, mint amilyen volt, bár az is lehet, hogy nem okozott változást. Vér csöpögött a lepedő széleiből, ahol a két férfi tartotta. Nyirkos, nehéz cseppek; akár egy javításra váró mosogató. Még soha nem láttam azelőtt vérrel telített lepedőt. A mai reggel csupa újdonsággal volt tele.

A szőnyegre meredtem, és nem tudtam értelmezni a látványt. Csak egy rakás dudor volt, egy rakás kicsi dudor. Mellétérdeltem. Vér ütött át a farmerem térdén, hideg volt. Jobb, mint ha meleg lett volna, azt hiszem.

A legnagyobb darab nedves volt és sima, körülbelül tizenhárom centi hosszú. Rózsaszín volt, egészségesnek látszott. Egy darab vékonybél volt. Közvetlenül mellette volt egy kisebb halom. A halomra meredtem, de minél tovább bámultam, annál kevésbé hasonlított bármire. Bármilyen állat hújának lehetett volna egy darabja. A rohadt életbe, nem volt kötelező, hogy a beldarab emberé legyen. Pedig az volt, különben nem lett volna ott.

Egyik, kesztyűbe bújtatott ujjammal megböktem a kisebb kupacot. Ezúttal nem feledkeztem el a mütöskesztyűmről. De jó nekem. A kupac nyirkos volt, nehéz és szilárd. Nagyot nyeltem, de nem voltam közelebb ahhoz, hogy tudjam, mi az.

A két húscafat olyan volt, mintha egy macska szájából hullottak volna ki. Falatok az asztalról. Jézusom.

Fölálltam.

- A következőt - a hangom szilárd volt és normális. Csodás.

Mind a négy férfira szükség volt, hogy a lepedőt négy sarkánál fogva lehámozzák az ágyról. Merlioni káromkodott, és elejtette a rá jutott csücsköt.

- Rohadj meg!

Vér folyt végig a karján, rá a fehér ingre.

- A kis digó összepiszkolta az ingecskejét? - érdeklődött Zerbrowski.

- A kurva életbe, igen. Ez a hely tiszta mocsok.

- Azt hiszem, a ház asszonyának nem volt ideje kitakarítani, mielőtt jöttél, Merlioni - mondtam. A tekintetem az ágyra és a ház asszonyának maradványaira rebbent. De aztán inkább újra Merlionira néztem. - Vagy a digó zsaru nem bírja a dolgot?

- Bármit bír a gyomrom, amit csak elém tudsz tálalni, kisasszony.

Összeráncoltam a szemöldököm, és megcsóváltam a fejem.

- Fogadok, hogy nem.

- Erre kíváncsi vagyok - szólt közbe Zerbrowski.

Dolph nem állított le minket, nem mondta, hogy ez egy büntett helyszíne, nem pedig fogadóiroda. Tudta: azért van erre szükségünk, hogy józanok maradjunk. Képtelen voltam viccelődés nélkül lebámulni a maradványokra. Képtelen voltam. Beleőrültem volna. A zsaruknak van a legabszurdabb humorérzékük, mert muszáj.

- Miben fogadsz? - kérdezte Merlioni.

- Vacsora két személyre Tonymál - feleltem.

Zerbrowski fütyentett.

- Meredek, nagyon meredek.

- Telik rá, hogy álljam a számlát. Megegyeztünk?

Merlioni bólintott.

- Az asszony meg én már évek óta nem voltunk vacsorázni.

Felém nyújtotta vérrel átitatott kezét. Elfogadtam. A műtőskesztyűmre kívülről rátapadt a hideg vér. Nyirkosnak tűnt, mintha a bőrömre szivárgott volna, de mégsem. Érzékszalódás volt. Tudtam, hogy amikor leveszem a kesztyűm, a kezem

csontszáraz lesz. De akkor is elbátortalanított.

- Hogyan bizonyítjuk be, ki a legkeményebb? - kérdezte Merlioni.

- A helyszínen, itt és most - feleltem.

- Áll az alku.

A figyelmemet újult elszántsággal fordítottam ismét a hulla felé. Meg fogom nyerni a fogadást. Nem fogom Merlioninak megadni ezt az elégtételt. Így legalább volt mire koncentrálnom az ágyon lévő mocskok helyett.

Az ágyon egy mellkas bal fele hevert. A ház asszonya? Minden ragyogó skarlátpiros volt, mintha valaki több vödör piros festéket öntött volna az ágyra. Nehéz volt észrevenni a darabokat. Bal kar, kicsi, asszonyé.

Fölemeltem az ujjakat, ernyedtek voltak, semmi rigor mortis. A középső ujjon karikagyűrű volt. Megmozgattam az ujjakat, előre-hátra.

- Semmi hullamerevség. Mit gondolsz, Merlioni?

Ő lesandított a karra. Nem hagyhatta, hogy túltegyek rajta, úgyhogy elbabrált a karral, a csuklónál forgatva.

- Lehet, hogy a merevség beállt, aztán elmúlt. Tudod, hogy az első rigor mortis nem tartós.

- Szerinted már tényleg eltelt majdnem két nap? - megráztam a fejem. - Ahhoz túl friss a vér. Még nem állt be a hullamerevség. Nyolc óra sem telt el a büntény óta.

Ő bólintott.

- Nem rossz, Blake. De mit hozol ki ebből? - bökte meg a mellkast, épp eléggé ahhoz, hogy himbálózzon.

Nagyot nyeltem. Meg fogom nyerni ezt a fogadást.

- Nem tudom. Nézzük meg. Segíts megfordítani - miközben ezt kértem, a rendőr képébe bámultam. Nem sápadt el egy egészen kicsit? Talán.

- Hogyne.

A másik három rendőr oldalra állt a szobában, és nézték a műsort. Hadd nézzék. Sokkal szórakoztatóbb volt, mint munkának venni.

Merlioni és én oldalra fordítottuk a mellkast. Gondoskodtam róla, hogy neki jussanak a húsos részek, úgyhogy végül letapizta a holttestet. Az emlőszövet csak emlőszövet volt? Számított, hogy véres és hideg? Úgy látszott, Merlioni egy egészen picit elzöldült. Azt hiszem, számított.

A mellkas belsejét tisztára kaparták, mint Mrs. Reynolds mellkasát. Tiszta volt és véresen sima. Hagytuk, hogy visszahulljon az ágyra. Könnyű permetben fröcskölte ránk a vért. Merlioni fehér ingén sokkal jobban meglátszott, mint az én pólóingemen. Egy pont ide.

Ő elfintorodott, és megdörzsölte a vérpettyeket. A kesztyűjéről vért mázolt az ingére. Becsukta a szemét, és mély levegőt vett.

- Rendben vagy, Merlioni? - érdeklődtem. - Nem kívánnám, hogy folytasd, ha kiborulsz tőle.

Ő rám meredt, aztán elmosolyodott. Igazán kellemetlen mosollyal. - Te még nem láttad az egészet, kislány. Én már igen.

- De mindent meg is fogtál?

Merlioni arcán vékony erecskében verejték csurrant le.

- Nem akarod majd végigtapogatni az összeset.

Vállat vontam.

- Meglátjuk.

Az ágyon volt egy láb, a szőrzetből és a rajta maradt teniszcipőből ítélve úgy tűnt, férfié. Az ízület kerek, nedves gömbje felénk villogott. A zombi egyszerűen letépte a lábat, szétszaggatta a húst, anélkül, hogy csontot tört volna.

- Ez biztos kurvára fájhatott - állapítottam meg.

- Szerinted életben volt az ipse, mikor leszedték a lábát?

- Igen - bólintottam.

Nem voltam száz százaléig biztos benne. Túl sok volt a vér ahhoz, hogy megmondjuk, ki mikor halt meg, viszont Merlioni egy kicsit még sápadtabbnak tűnt.

Dolph idegesen fölhorkant:

- Tudtok valami hasznosat is mondani?

- Hogyne - feleltem. - A zombi az üveges tolóajtón át jött, mint a múltkor. Idáig üldözte a férfit vagy a nőt, aztán elkapta mind a kettőt...

Ekkor elnémultam. Egyszerűen lefagytam.

Merlioni egy bébiplédet tartott a magasba. Valami trükkből kifolyólag az egyik csücske tiszta maradt. Fényes rózsaszínnel szegték, apró lufikkal és bohócokkal volt teleszórva. A másik végéből sűrűn csepegett a vér.

Rámeredtem az apró lufikra és bohócokra, miközben azok értelmetlen körtáncot jártak előttem.

- Te szemét - suttoztam.

- Rám célzol? - kérdezte Merlioni.

Megráztam a fejem. Nem akartam hozzáérni a plédhez. De mégis érte nyúltam. Merlioninak gondja volt rá, hogy a véres szegély a meztelen karomhoz csapódjon.

- Szemét digó - mondtam.

- Most rám célzol?

Bólintottam és próbáltam mosolyogni, de nem igazán sikerült. Továbbra is azt kellett színlelnünk, hogy ez így rendben van. Hogy meg lehet csinálni. Ez obszcén volt. Ha nem kötött volna a fogadás, sikítózva rohanok ki a szobából.

A plédre bámultam:

- Milyen idős?

- Ott van kint a családi portrén, három-négy hónaposnak mondanám.

Végül az ágy másik oldalára kerültem. Volt még egy lepedővel fedett hely. Ugyanilyen véres volt és ugyanilyen kicsi. Semmi nem volt egészben a lepedő alatt. Le akartam fújni a fogadást. Ha nem kényszerítenének, hogy megnézzem, mindannyiukat elvinném Tonyhoz. Csak ne kelljen fölemelnem azt az utolsó lepedőt. Könnyörgök, könnyörgök.

De muszáj volt megnéznem, fogadás ide vagy oda, látnom kellett, amit látnom kellett. Akkor már inkább megnézem és nyerek, mint hogy elfutok és vesztek.

Visszaadtam a plédet Merlioninak. Ő elvette, és visszatette

az ágyra, jó magasra, hogy a tiszta csücsök tiszta maradjon. Letérdeltem a lepedő egyik oldalán. Ő a másik oldalra térdelt. Találkozott a tekintetünk. Ez most már kihívás volt, a szörnyű végig. Lehámoztuk a lepedőt.

A lepedő alatt csak két dolog volt. Csak kettő. A gyomrom olyan erősen rándult össze, hogy a hányásomat kellett visszanyelnem. Köhögtem, és majdnem ott helyben elvesztettem a játszmat, de kitartottam. Kitartottam.

Azt hittem, a véráztatta figura a kisbaba, de nem. Egy játékbaba volt. Annyira át volt itatva vérrel, hogy nem tudtam megmondani, milyen színű volt a haja - de csak egy baba volt.

A szőnyegen egy apró kéz hevert, mocsokkal borítva, mint minden egyéb, de mégis egy kéz volt. Egy icipici kéz. Gyermekeké, nem csecsemőé. Közvetlenül fölöttem szétnyitottam a kezem, hogy lemérjem. Három, talán négyéves. Nagyjából ugyanolyan korú, mint Benjamin Reynolds. Ez véletlen volt? Annak kellett lennie. A zombik nem voltak annyira válogatósak.

- Talán szoptatom a babát, amikor hangos zörejt hallok. A férjem kimegy ellenőrizni. A zaj fölébreszti a kislányt, kijön a szobájából, hogy megnézze, mi baj. A férj meglátja a szörnyet, fogja a gyereket, a hálósobába rohan. A zombi itt kapja el őket. Mind megöli őket, itt bent - a hangom távolinak, szakszerűnek tűnt. Merlioni sietősen elindult kifelé.

A szoba nagyon meleg volt, és alig érezhetően forgott. Pislogtam, és Zerbrowskira meredtem:

- Megnyertem a fogadást?

Ó bólintott.

- Anita Blake, a kemény csaj. Egész estés élvezetes lakoma Tony nál, Merlioni számlájára. Úgy hallom, remek spagettit csinálnak. Az étel említése már túl sok volt.

- Hol a mosdó?

- Lent az előszobában, balra a harmadik ajtó - mondta Dolph. Rohantam a mosdóba. Merlioni épp akkor jött ki. Nem volt

A homlokomat a fürdőkád előtti hűvös padlóra szorítva térdeltem. Jobban éreztem magam. Szerencsére nem szakítottam időt arra, hogy reggelizzek.

Kopogtak az ajtón.

- Mi az? - kérdeztem.

- Dolph vagyok. Bejöhetek?

Ezen körülbelül egy percre gondolkoztam.

- Persze.

Dolph bejött, kezében egy konyharuhával. A beépített szekrényből, gondoltam. Dolph egy-két percre rám bámult, és a fejét csóválta. A mosdókagylóban bevizezte a rongyot, majd átadta nekem.

- Tudod, mit kell vele csinálni.

Tudtam. A rongy hideg volt, csodálatos érzés az arcomon és a nyakamon.

- Merlioninak is adtál egyet? - kérdeztem.

- Igen, ő a konyhában van. Mind a ketten seggfejek vagytok, de szórakoztató volt.

Kiprészelttem magamból egy gyér mosolyt.

- Most, hogy már eleget produkáltad magad, van valami használható megfigyelésed is? - Dolph leült a vécé lecsukott fedelére.

Én a padlón maradtam.

- Ezúttal nem hallott valaki valamit?

- A szomszéd hallott valamit hajnaltájban, de aztán munkába ment. A pasas azt mondta, nem akart belekeveredni egy házastársi vitába.

Fölbámultam Dolphra.

- Azelőtt is hallott dulakodást a házból?

Dolph a fejét rázta.

- Istenem, bárcsak kihívta volna a rendőrséget - mondtam. - Gondolod, hogy számított volna? - kérdezte Dolph.

Ezen eltöprengettem egy percre.

- Talán ennek a családnak nem, de lehet, hogy csapdába ejthettük volna a zombit

- Késő bánat - mondta Dolph.

- Talán nem. A helyszín még mindig nagyon friss. A zombi megölte őket, aztán időt szakított arra, hogy megegyen négy embert. Ez nem megy gyorsan. Hajnalban még mindig őket öldöste.

- Mi az álláspontod?

- Zárd le a környéket.

- Magyarázd meg.

- A zombinak közel kell lennie, közel, gyalog maximum pár percre. Rejtőzködik, az éjszakára vár.

- Azt hittem, a zombik az utcára tudnak menni nappal - jegyezte meg Dolph.

- Tudnak, de nem szeretik. Egy zombi nem megy nappal az utcára, hacsak meg nem parancsolják neki.

- Akkor a legközelebbi temetőben lesz - vélte ő.

- Nem feltétlenül. A zombik nem olyanok, mint a vámpírok vagy a ghoulak. Nem kell nekik koporsó, még sír sem. A zombi csak el akar szökni a fény elől.

- Tehát hol keressük?

- Fészerekben, garázsokban, bármilyen helyen, ami megvédi.

- Szóval valami gyerek játszóházában is lehet, vagy egy fa tetején - mondta Dolph.

Elmosolyodtam. Jó tudni, hogy még mindig képes voltam rá.

- Kétlem, hogy a zombi fára mászna, ha van választása. Jegyezd meg, hogy mindegyik ház egyszintes.

- Pince - mondta Dolph.

- De senki nem menekült le a pincébe - válaszoltam.

- Az segített volna?

Vállat vontam.

- A zombik nem másznak jól, ez szabály. Ez itt gyorsabb és éberebb, de... A legjobb esetben a pince talán késleltette volna. Ha volnának ablakok, talán a gyereket kimenekíthették volna - a

tarkómhoz dörzsöltem a konyharuhát.

- A zombi egyemeletes, tolóajtós házakat választ. Talán egy ilyen közelében pihen.

- Az orvosszakértő szerint a halott magas, száznyolcvan-százkilencven centi. Fehér férfi. Rettenetesen erős.

- Ez utóbbit tudtuk, a többi pedig nem igazán segít.

- Van jobb ötleted?

- Ami azt illeti - válaszoltam -, küldjétek ki az összes, nagyjából megfelelő magasságú közrendőrt sétálni a környékre egy órát. Aztán zárjátok le azt a területet.

- Kutassunk át minden fészert és garázst - szólt közbe Dolph.

- Meg a pincéket, az olyan helyeket, ahová be lehet mászni, az öreg hűtőket - mondtam.

- És ha megtaláljuk?

- Pörköljétek meg. Hívjatok ki egy csapat fertőtlenítőt.

- Fog nappal támadni a zombi? - kérdezte Dolph.

- Ha eléggé megzavarják, igen. Ez itt szörnyen agresszív.

- Ne viccelj - mondta ő. - Egy tucat vagy még több fertőtlenítőbrigádra lenne szükségünk. Az önkormányzat ebbe soha nem fog belemenni. Mellesleg rohadtul széles körzetet kéne bejárnunk. Lehet, hogy csak keresgélünk, és teljesen szem előtt tévesztjük a zombit.

- Sötétedéskor lépni fog. Ha készenlétben vagytok, akkor meg fogjátok találni.

- Oké. Úgy hangzik, mintha te nem segítenél a kutatásban.

- Visszajövök segíteni, de John Burke válaszolt a hívásomra.

- A hullaházba viszed?

- Igen, épp jókor, így megpróbálhatom őt felhasználni Doringa Salvador ellen. Micsoda időzítés - mondtam.

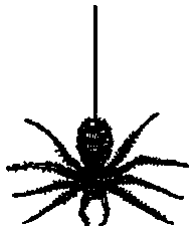
- Jó. Tőlem kell valami?

- Csak engedély a hullaházba, mind a kettőnknek.

- Meglesz. Úgy gondolod, Burke-től tényleg megtudsz majd valamit?

- Nem tudom, míg meg nem próbálom - válaszoltam.
- Dolph elmosolyodott.
- Tegyük egy próbát, ahogy tanultuk, ugye?
  - Aki mer, az nyer - mondtam.
  - Menj, látogasd meg a hullaházat, és foglalkozz Vudu Johnnyval. Mi majd fejtetőre állítjuk ezt az egész környéket.
  - Jó tudni, hogy mindkettőnk napja meg van tervezve - mondtam.
  - Ne felejtse el, hogy ma délután kutatjuk át Salvador házát.
- Bólintottam.
- Igen, és ma éjjel zombira vadászunk.
  - Ma éjjel véget vetünk ennek a szarnak - mondta Dolph.
  - Remélem.
- Dolph rám nézett, a szeme összeszűkült.
- Problémád van a terveinkkel?
  - Csak az, hogy egy terv se tökéletes.
- Dolph csendben maradt egy pillanatig, aztán fölkelt.
- Szeretném, ha ez az lenne.
  - Én is.

A St. Louis Megyei Hullaház tágas épület volt. Annak is kell lennie. Az összes, orvos által nem felügyelt haláleset a hullaházba érkezik. Nem beszélve az összes gyilkosságról. St. Louisban ez nagyon sűrű forgalmat eredményezett.

Elég rendszeresen szoktam a hullaházba járni. Karót döfni azokba, akik gyaníthatólag vámpírok áldozatai lettek, nehogy föléledjenek, és belakmározzanak a hullaház személyzetéből. Az új vámpírtörvények szerint ez gyilkosság. Meg kell várni, míg az illetők felélednek, hacsak nem hagytak olyan végrendeletet, ami szigorúan tiltja, hogy vámpírként éledjenek újjá. Az én végrendeletemben az áll, hogy adják meg nekem a kegyelemdöfést, ha azt gondolják, nagy szemfogakkal térnék vissza. A végrendeletem hamvasztást ír elő. Zombiként sem akarok visszatérni, kösz szépen.

John Burke pontosan olyan volt, ahogy emlékeztem rá. Magas, sötét hajú, jóképű, de megfoghatatlanul rossz benyomást keltett. A kis kecskeszakáll volt a hibás. Senki nem hord kecskeszakállat, csak a horrorfilmekben. Tudják, azokban, ahol furcsa szekták szarvakkal ellátott képmásokat imádnak.

Burke szeme és szája körül kissé sápadtnak látszott a bőr. Ezt okozza a gyász, még akkor is, ha az ember bőre sötét árnyalatú. A férfi szája vékony vonallá préselődött, miközben bementünk a hullaházba. A vállát úgy tartotta, mintha valami fájna neki.

- Hogy mennek a dolgok a sógornőjénél? - érdeklődtem.

- Síváran, nagyon síváran.

Vártam, hogy ezt kifejtse, de nem tette. Úgyhogy hagytam a dolgot. Ha nem akart róla beszélni, ahhoz is joga volt.

Széles, üres folyosón mentünk végig. Elég széles volt ahhoz, hogy egymás mellett három hordágy is elférjen rajta. Az örség helye úgy nézett ki, mint egy második világháborús bunker, géppuskákkal kiegészülve, arra az esetre, ha a halottak mind egyszerre kelnének fel, és ki akarnák vívni a szabadságukat. Ez

St. Louisban soha nem történt meg, viszont egészen a közelben, Kansas Cityben igen.

Egy géppuskától bármilyen élőhalott padlót fog. Csak akkor vagyunk bajban, ha sok van belőlük. Ha tömegesen jönnek, akkor úgyszólván jól megszívtuk. Az őr felé villantottam az igazolványomat:

- Helló, Fred, rég nem láttalak.

- Bárcsak engednék, hogy ide gyere, úgy, mint azelőtt. Ezen a héten hárman keltek fel és sétáltak haza. El tudod hinni?

- Vámpírok?

- Mi más? Egy nap többen lesznek, mint mi.

Nem tudtam, mit mondjak, úgyhogy nem mondtam semmit. Az őrnek valószínűleg igaza volt.

- Azért vagyunk itt, hogy megnézzük Peter Burke személyes tárgyait. Állítólag Rudolph Storr őrmester lerendezte.

Fred utánanézett a noteszában.

- Igen, van engedélyetek. A jobb oldali folyosóra menjetek, balról a harmadik ajtó. Dr. Saville már vár.

Erre fölventam a szemöldököm. Nem gyakran történt olyan, hogy a főorvos a rendőrség vagy bárki más megbízását hajtsa végre. Én csak bólintottam, mintha számítottam volna a királyi bánásmódra.

- Kösz, Fred, visszafelé jövet találkozunk.

- Egyre többen és többen vannak így - mondta ő. Nem tűnt túl boldognak a hangja.

Az edzőcipőm nem adott hangot az örökös csendben. John Burke sem csapott zajt. Nem az a kép alakult ki bennem róla, hogy tornacipős típus. Lepillantottam, és igazam volt. Gumitalpú, barna fűzős cipő, nem tornacsuka. De akkor is úgy haladt mellettem, mint egy csendes árnyék.

Az öltözeke többi része illett a cipőhöz. Divatos barna sportzakó, egészen sötétbarna, szinte fekete, halványsárga ing fölé véve, barna öltönynadrággal. Csak egy nyakkendő kellett volna, és simán elmehet bármelyik nagyvállalat igazgatótanácsába.

Mindig kiöltözött, vagy csak ezt hozta a testvére temetésére? Nem, a temetésen az öltönye teljesen fekete volt.

A hullaházban mindig csend honolt, de ezen a szombati reggelen halálos volt a csend. Vajon a mentőautók úgy köröztek, mint a repülők, a megfelelő óráig? Tudtam, hogy hétvégén emelkedik a gyilkosságok száma, de a szombat és vasárnap reggelek mindig csöndesek voltak. El lehet képzelni.

Számoltam az ajtókat a bal oldalon. A harmadik ajtón bekopogtam. A tompa „Szabad!” után kinyitottam az ajtót.

Dr. Marian Saville alacsony nő, rövid, sötét bubifrizurája épp a füle alatt végződött, bőre kreol, szeme mélybarna, járomcsontja magas és finom vonalú. Francia, illetve görög származású, és úgy is néz ki. Egzotikus, de nem félelmetes. Mindig meglepődtem azon, hogy Dr. Saville nincs férjnél. Ennek nem az az oka, hogy nem csinos.

Az egyetlen hibája, hogy dohányzott, és a cigarettaszag nem túl kellemes parfümként lengte körül.

A főorvosnő elém jött, mosolyogva, üdvözlésre nyújtott kézzel:

- Anita, jó, hogy újra látom.

Megszorítottam a kezét, és elmosolyodtam:

- Én is, Dr. Saville.

- Csak Marian, kérem.

Vállat vontam.

- Marian, azok ott a személyes értéktárgyak?

Egy kis vizsgálószobában voltunk. Egy bájos, rozsdamentes acél asztalon több műanyagtasak feküdt.

- Igen.

A doktornőre bámultam, azon tűnődve, mit akar. A főorvosnő nem teljesített megbízásokat. Valami más történt, de mi? Nem ismertem elég jól a doktornőt, hogy nyílt legyenek, és nem akartam, hogy kitiltsanak a hullaházból, úgyhogy nem volt szabad durvának lennem. Problémák, problémák.

- Ez John Burke, az elhunyt testvére - közöltem.

Erre Dr. Saville fölkonta a szemöldökét.

- Részvétem, Mr. Burke.

- Köszönöm - John megrázta a doktornő feléje nyújtott kezét, de csak a műanyagtasakokra figyelt. A mai napba nem fért bele egy vonzó doktornő, vagy egy kis jópofizás. A testvére megmaradt holmiját akarta látni. Nyomokat keresett, hogy segítsen a rendőrségnek elkapni a testvére gyilkosát. Nagyon komolyan vette a szerepét.

Ha nincs köze Dominga Salvadorhoz, óriási bocsánatkéréssel tartozom neki. De hogyan bírom őt szóra, ha Dr. Marian is ott lézeng? Hogyan kérem meg a csajt, hogy hagyjon magunkra? Az ő hullaháza volt, vagy mi.

- Muszáj itt lennem, gondoskodni arról, hogy semmilyen bizonyítékhoz ne nyúljanak hozzá - szólalt meg a doktornő. - A minap néhány nagyon elszánt riporter járt itt.

- De én nem vagyok riporter.

A főorvosnő vállat vont.

- Ön nem hivatalos személy, Anita. Új szabályokat hoztak odafönt, hogy semmilyen nem hivatalos személy nem nézhet meg gyilkossági bizonyítékokat felügyelet nélkül.

- Értékelem, hogy most ön van itt, Marian.

A doktornő elmosolyodott:

- Amúgy is itt voltam. Úgy véltem, kevésbé venné zokon, ha én kukucskálok a válla fölött, mint ha bárki más.

Igaza volt. Mit képzeltek, mit fogok csinálni, ellopok egy holttestet? Ha azt akarnám, az egész rohadt helyet kiüríthetném, és minden hulla megy a gőzöst játszana. Talán ezért kellett vigyázni rám. Talán.

- Nem akarok zavarni - szólt közbe John -, de elkezdhetnénk?

Burke vonzó arcára pillantottam. A szeme és a szája körül feszes volt a bőr, mintha elvékonyodott volna. A büntudat lándzsája döfött az oldalamba.

- Hát persze, John. Tapintatlanok voltunk.

- Bocsásson meg, Mr. Burke - mondta Marian. Mindkettőnknek adott egy pár kicsi orvosi gumikesztyűt. A

doktornő és én úgy bújtunk bele, mint a profik, de Johnnak szokatlan volt fölvenni. Van egy trükkje - a gyakorlat. Mire végül rásegítettem a kesztyűt, Burke már vigyorgott. Az egész arca megváltozott, amikor elmosolyodott. Vonzó lett, szinte ragyogó az arca.

Dr. Saville felpattintotta a zárat az első tasakon. Ruhák voltak benne.

- Nem - mondta John -, nem ismerem ezeket a ruhákat. Lehet, hogy az övé, de akkor se ismerem föl. Peter és én nem... nem láttuk egymást két éve.

Az utolsó szavakból hallatszó büntudattól megrándult az arcom.

- Jó, akkor áttérünk a kisebb darabokra - mondta Marian, és közben mosolygott. Kedvesen, vidáman, hasznosítva a betegápolói gyakorlatát. Úgyis olyan ritkán használhatta.

Kinyitott egy sokkal kisebb tasakot, és a tartalmát óvatosan kiszórta a fényes ezüstös felületre. Egy fésű, egy tízcentes, két penny, egy mozijegy szelvénye, és egy vudu amulett. Egy gris-gris.

Fekete és vörös fonalból fonták, a díszgyöngyök közé emberi fogakat erősítettek. Körben is további csontok fityegtek rajta.

- Azok emberi ujicsontok? - kérdeztem.

- Igen - mondta John, nagyon halk hangon. Furcsán nézett ki. Ahogy ott állt, mintha valami újfajta félelem ébredne a tekintetében.

Az amulett gonosz darab volt, de nem értettem John reakciójának hevesességét.

Föléje hajoltam, és egy ujjal megpiszkáltam. Egészen a közepébe némi száraz bőrt fontak. És nem egyszerű fekete fonallal - fekete haj volt.

- Emberi haj, fogak, csontok és bőr - mondtam lágyan.

- Igen - mondta ismét John.

- Maga jobban kiismeri magát a vuduban, mint én - folytattam. - Mit jelent ez?

- Valaki meghalt, hogy ez az amulett elkészüljön.

- Biztos benne?

Burke megsemmisítő pillantást vetett rám.

- Nem gondolja, hogy ha bármi más lehetne, elmondanám? Azt hiszi, nekem élvezet megtudni, hogy a testvérem emberáldozatban vett részt?

- Muszáj volt Peternek ott lennie? Nem vásárolhatta meg egyszerűen utána?

- NEM! - hangzott a válasz, már-már üvöltve. Burke félrefordult, és a falhoz lépett. A lélegzete hangos volt és szaggatott.

Adtam neki egy pár másodpercet, hogy összeszedje magát, aztán megkérdeztem, amit meg kellett kérdezniem:

- Mit csinál a gris-gris?

Burke elég nyugodt arccal fordult felénk, de a szeme környékén látszott az erőfeszítés.

- Képessé tesz egy kevésbé hatalmas nekromantát arra, hogy régebbi halottakat idézzon meg; hogy kölcsönvegye valami nagyobb nekromanta hatalmát.

- Hogyhogy kölcsönvegye?

A férfi vállat vont:

- Ez az amulett tartalmaz valamennyit annak az erejéből, aki a leghatalmasabb közülünk. Peter drágán megfizetett érte, így több, illetve régebbi halottakat tudott föltámasztani. Peter, istenem, hogy tehetted?

- Milyen hatalmasnak kéne lennie az embernek ahhoz, hogy így megossza a hatalmát?

- Nagyon hatalmasnak - felelte ő.

- Van arra bármi mód, hogy visszavezessük a nyomot a személyhez, aki készítette?

- Anita, maga ezt nem érti. Az a dolog valaki hatalmának egyik része. Ugyanolyan anyagú, mint az ő maradék lelke. Biztos nagy szükség vagy nagy kereslet volt rá, ha elkészítették. Peter soha nem engedhette volna meg magának. Soha.

- Le lehet nyomozni?

- Igen, csak tegye egy szobába az igazi tulajdonossal. Az amulett vissza fog hozzá mászni. A lelkének a hiányzó része.

- Ez döntő bizonyíték lenne a bíróságon?

- Ha meg tudná értetni az esküdszékkal, igen, azt hiszem - a férfi lépett egyet felém. - Maga tudja, ki csinálta?

- Lehet.

- Kicsoda, mondja meg, kicsoda?

- Ennél többet teszek. Megszervezem magának, hogy eljöhessen átkutatni az illető házát.

John ajkán zord mosoly tűnt fel.

- Kezdem nagyon megszeretni magát, Anita Blake.

- A bókokkal ráér.

- Mit jelent ez? - kérdezte Marian. Teljesen megfordította az amulettet. Ott, a haj és a csontok közt csillogva, apró medál volt, mint amilyen egy szerencse-karkötőn szokott lenni. Zenei jelet formázott - violinkulcsot.

Mit is mondott Evans, amikor kézbe vette a temetői maradványokat? A nőnek átvágták a torkát, és volt neki egy szerencse-karkötője, rajta hangjegy meg apró szívek. A szerencsemedálra bámultam, és úgy éreztem, forog velein a világ. Minden egycsapásra a helyére került. Nem Dominga Salvador idézte meg a gyilkos zombit. Peter Burke-nek segített megidézni. De biztosra kellett mennem. Csak pár óránk maradt, mielőtt újra ott kellett lennünk Dominga ajtaja előtt, hogy rábizonyítsunk egy bűnügyet.

- Van olyan nő, aki nagyjából ugyanakkor érkezett be, mint Peter Burke?

- Biztosan van - válaszolta Marian elmosolyodva.

- Olyan nő, akinek átvágták a torkát - folytattam.

A doktornő egy szívdobbanásnyi ideig rám meredt.

- Megnézem a számítógépben.

- Magunkkal vihetjük az amulettet?

- Minek?

- Mert ha nem tévedek, a nőnek volt egy szerencse-karkötője, rajta egy íj, egy nyíl, meg apró

szívecskék, és ez is a karkötőről való - fölemeltem az aranymedált, és a fénybe tartottam. Vidáman csillogott, mintha nem tudná, hogy a tulajdonosa már meghalt.

A Halál előbb teszi szürkévé az embert, minthogy bármilyen más színt adna neki. Persze a hulla, ha rengeteg vért veszít, fehérnek vagy kékesnek fog tűnni. De amikor a holttest elkezd bomlani, nem rothadni, még nem - akkor szürkének látszik.

A nő szürkének látszott. A nyakán a sebet kitisztították és átvizsgálták. Úgy látszott, mintha a seb szélesre lenne tárva, akár egy második, óriási száj a nő álla alatt.

Dr. Saville hanyagul hátrahúzta a nő fejét.

A vágás nagyon mély. Árvágta a nyak izmait és a verőeret. A halál meglehetősen gyorsan beállt.

- Profi munka - mondtam.

- Nos, igen, akárki vágta el a torkát, tudta, mit csinál. Egy tucát más módon is meg lehet a nyakat sebezni, ami nem vezet halálhoz vagy nem öl gyorsan.

John Burke megszólalt:

- Azt mondják, a testvéremnek volt gyakorlata?

- Nem tudom - feleltem. - Megvan a nő személyes holmija?

- Tessék, itt van - Marian kinyitott egy sokkal kisebb tasakot, és mindent kiszórt egy üres asztalra. Az arany szerencse-karkötő csillámlott a halogénfény alatt.

A kesztyűs kezembe fogva fölemeltem a karkötőt. Egy aprócska íj, nyílveesszővel, egy másik hangjegy, két egymásba fonódó szív. Minden, amiről Evans beszélt.

- Honnan tudott a szerencsemedálról és a halott nőről? - kérdezte John Burke.

- Elvittem valamit a bizonyítékok közül egy látnokhoz. A pasas látta a nő halálát és a karkötőt.

- Mi köze van ennek Peterhez?

- Azt hiszem, egy vudu papnő idéztetett meg Peterrel egy zombit. A zombi elszökött tőle. Embereket gyilkol. Hogy elleplezze, amit tett, a papnő megölte Petert.

- Ki tette?

- Nincs rá bizonyítékom, hacsak a gris-gris nem lesz

elegendő bizonyíték.

- Egy látomás és egy gris-gris - John a fejét csóválta. - Nehéz beadni egy esküdszéknek.

- Tudom. Ezért van szükségem még több bizonyítékra.

Dr. Saville csak figyelte, mit beszélünk, akár egy lelkes néző.

- Egy nevet, Anita, mondjon egy nevet.

- Csak ha megesküszik, hogy nem veszi őt üldözőbe, míg a jognak van esélye. Csak ha a jog kudarcot vall, ígérje meg.

- A szavamat adom magának.

Egy percig kutatóan néztem a férfi arcát. A sötét szemek visszanéztek rám, tisztán és magabiztosan. Lefogadom, hogy Burke képes tiszta lelkiismerettel hazudni.

- Nem bízom meg akárki szavában.

Még egy perccel tovább bámultam rá. Ő meg se rezzent. Azt hiszem, kissé megkopott a kőkemény pillantásom. De lehet, hogy a pasas komolyan állni akarta a szavát. Megesik néha.

- Rendben, a szaván fogom magát. Ne kelljen megbánnom.

- Nem fogja - válaszolta Burke. - Most pedig mondja meg a nevet.

Dr. Saville felé fordultam.

- Bocsásson meg, Marian. Minél kevesebbet tud erről az egészről, annál kisebb eséllyel ébred arra, hogy egy zombi mászik be az ablakán.

Ez túlzás volt, vagy valami olyasmi, de elértem vele a célomat. A doktornő láthatólag tiltakozni akart, de végül bólintott.

- Jól van, de nagyon szeretném meghallgatni az egész sztorit valamikor, ha már biztonságos.

- Ha el szabad mondanom, elmesélem - válaszoltam.

A főorvosnő ismét bólintott, becsukta a fiókot, amelyben a névtelen nő hullája hevert, és távozott.

- Kiáltsanak, ha végeztek. Dolgom van - mondta, aztán becsukódott mögötte az ajtó.

Úgy hagyott ott, hogy még mindig a markunkban volt a bizonyíték. Azt hiszem, megbízott bennem. Vagy bennünk?

- Dominga Salvador - mondtam.

Burke fülszisszent.

- Ismerem ezt a nevet. A nő rettenetes hatalommal bír, ha mind igaz, amit róla mesélnek.

- Mind igaz - válaszoltam. - Találkozott vele?

- Igen, volt akkora pechem.

Nem nagyon tetszett a férfi arckifejezése.

- Megesküdött, hogy nem áll bosszút.

- A rendőrség nem fogja elkapni. Ahhoz ő túl ravasz - mondta ő.

- El tudjuk kapni törvényesen. Hiszek benne.

- De nem biztos - ellenkezett Burke.

Mit mondhattam volna? Igaza volt.

- Majdnem biztos vagyok benne.

- Ahhoz képest, hogy a bátyámat meggyilkolták, ez kevés.

- Az a zombi sokkal több ember halálát okozta, nem csak a maga testvéreét. Én is Domingát akarom. De törvényesen fogjuk elkapni, az igazságszolgáltatáson keresztül.

- Vannak más módszerek is - jegyezte meg John.

- Ha a törvény cserben hagy minket, nyugodtan használjon vudut. Csak nekem ne szóljon róla.

Úgy látszott, John-t mulattatja a válaszom, sőt össze is zavarja.

- Semmi gyalázkodás, amiért fekete mágiát használok?

- A nő egyszer már megpróbált megölni engem. Nem hiszem, hogy föl fogja adni.

- Maga túlélte a Señora támadását? - kérdezte Burke. Láthatólag megdöbbsent.

Ennek nem örültem.

- Tudok vigyázni magamra, Mr. Burke.

- Ezt nem kétkem, Miss Blake - a férfi elmosolyodott. - Megsértettem az egóját. Nem örül, hogy így meglepődtem, ugye?

- Tartsa meg magának a megfigyeléseit, oké?

- Ha maga túlélte egy frontális ütközést azzal, amit Dominga

Salvador küldött magára, hinnem kellett volna a magáról hallott történeteknek. A Hóhér, a halottkeltő, aki bármit föl tud támasztani, mindegy, milyen régi.

- Az utóbbiról nem tudok semmit, csak egyszerűen próbálok életben maradni, ez minden.

- Ha Dominga Salvador holtan akarja látni, ez nem lesz könnyű magának.

- Szinte lehetetlen - mondtam.

- Úgyhogy kapjuk el őt előbb - javasolta ő.

- Törvényesen - feleltem.

- Anita, maga olyan naiv.

- Még mindig áll az ajánlat, hogy jöjjön el felforgatni a nő házát.

- Biztos benne, hogy meg tudja szervezni?

- Igen, azt hiszem.

Burke szemében egyfajta sötét tűz volt, villogó feketeség. A férfi elmosolyodott, összeszorított szájjal és nagyon kellemetlenül, mintha egy bizonyos Dominga Salvadornak szánt kínzásokon meditálna. Úgy tűnt, a házimozizás örömmel tölti el.

A tekintetétől borsózott a lapockáim közt a bőr. Reméltem, hogy John soha nem vet majd rám ilyen sötét pillantást. Valami azt súgta, veszélyes ellenfél lenne belőle. Majdnem olyan veszélyes, mint Dominga Salvador. Majdnem olyan rossz, de azért nem egészen.

Dominga Salvador mosolyogva ült a nappalijában. A kislány, aki az utolsó látogatásomkor a triciklijét tekerte, a nagymamája ölében csücsült. A gyerek olyan nyugodt és lomha volt, mint egy kismacska. Dominga lábánál két idősebb fiú üldögélt. Ő maga volt a megtestesült anyai boldogság. Hányini támadt kedvem.

Persze, csak mert ő volt a legveszedelmesebb vudu papnő, akivel valaha találkoztam, még nem jelentette azt, hogy nem volt egyben jó nagymama is. Az emberek ritkán egyfélék. Hitler is szerette a kutyákat.

- Több mint szívesen engedem, hogy kutasson, őrmester. Az én házam az öné is - szólt olyan mézesházos hangon, ahogy korábban limonádét kínált nekünk, illetve jeges teát.

John Burke és én félrehúzódva álltunk, hagytuk a rendőröket, hadd tegyék a dolgukat. Dominga elérte, hogy hülyének érezzék magukat, amiért gyanakodtak. Csak egy kedves öreg hölgy. Rendben.

Antonio és Enzo szintén félrehúzódva állt. Nem igazán illettek bele a boldog nagymama idilljébe, de a hölgy nyilván tanúkat akart. Vagy a lövöldözés sem volt kizárt.

- Mrs. Salvador, tisztában van a házkutatás lehetséges következményeivel? - kérdezte Dolph.

- Nincsenek következmények, mert nincs rejtegetnivalóm - Dominga édesen mosolygott. Rohadjon meg.

- Anita, Mr. Burke - szólt Dolph.

Előléptünk, akár egy bűvészmutatvány kellékei. Ettől nem is jártunk messze. Egy magas zsaru videokamerát tartott, felvételre készen.

- Azt hiszem, ismeri Miss Blake-et - mondta Dolph.

- Legnagyobb örömömre - felelte Dominga.

Hogy nem sült le a bőr a hazug pófájáról.

- Ez pedig John Burke.

Az asszony szeme elkerekedett, csak egy kicsit. Az első

alkalom, hogy az álcája félrecsúszott. Hallott vajon már John Burke-ről? Fölzaklatta a neve? Reméltem, igen.

- Annyira örülök, hogy végre találkozhatunk, Mr. John Burke - mondta végül Dominga.

- Mindig jó találkozni valaki mással, aki szintén a mesterséget űzi - mondta John.

Az asszony elismerésképpen kissé meghajította a fejét. Legalább nem próbált teljes ártatlanságot színlelni. Beismerte, hogy vudu papnő. Haladás.

Obszcén volt, hogy a vudu keresztanya az ártatlant játssza.

- Csináld, Anita - szólt Dolph. Se bevezetés, se drámai érzék, csak csináld. Na tessék, ez volt Dolph.

Elővettem a zsebemből egy nejlonzacskót. Dominga láthatólag zavarba jött. Előhúztam a gris-grist. Az asszony arca nagyon merevvé vált, akár egy maszk. Az ajka vicces kis mosolyra húzódott:

- Mi ez?

- Ugyan már, Sersora - mondta John -, ne játssza a hülyét. Nagyon jól tudja, mi ez.

- Tudom, hogy valamiféle amulett, hogyne. A rendőrség most már vuduval fenyegeti az idős asszonyokat?

- Bármivel, ami beválk - feleltem.

- Anita - mondta Dolph.

- Bocs - Johnra pillantottam, ő pedig bólintott. A gris-grist letettem a szőnyegre, Dominga Salvadortól körülbelül két méterre. Sok mindenben csak John elmondására támaszkodhattam. Egy részét telefonon egyeztettem Mannyvel. Ha működne, és el tudnánk fogadtatni a bíróságon, és meg tudnánk magyarázni az esküdteknek, akkor talán megállna a vád. De sajnos túl sok volt a „ha”.

A gris-gris csak egy pillanatig csak feküdt, aztán az ujjsontok fodrozódni kezdtek, mintha láthatatlan kéz borzolta volna fel őket.

Dominga kiemelte az öléből az unokáját, és Enzóhoz hessegette a fiúkat. Egyedül maradt a kanapén ülve, és várt. A

fura kis mosoly még mindig ott volt az arcán, de most már betegesnek tűnt.

Az amulett kúszni kezdett feléje, akár egy meztelen csiga, nemlétező izmokkal lökve magát előre, küszködve. A karomon vigyázzba állt a szőr. - Veszed ezt, Bobby? - kérdezte Dolph.

A videós zsaru így válaszolt:

- Veszem. Kurvára nem hiszek a szememnek, de veszem.

- Kérem, ne használjon ilyen szavakat a gyerekek előtt - szólt Dominga.

- Elnézést, hölgyem - felette a rendőr.

- Elnézem - a nő még mindig próbálta a tökéletes háziasszonyt játszani, miközben az az izé a lába felé mászott. Volt lélekjelenléte, ezt el kell ismernem. Antoniónak nem. Megtört. Előresietett, mintha föl akarná kapni a cuccot a szőnyegről.

- Ne nyúljon hozzá - mondta Dolph.

- Megrémítik a nagymamámat a trükkjeikkel - ellenkezett ő.

- Ne nyúljon hozzá - ismételte meg Dolph. Ezúttal fel is állt. A testtömege mintha betöltötte volna a szobát. Antonio hirtelen kicsinek és törékenynek látszott mellette.

- Kérem, megrémítik őt.

De az ő arca volt sápadt és fényes az izzadságtól. Miért volt a jó öreg Tony ekkora frászban? Nem az ő segge került rács mögé.

- Álljon vissza oda - parancsolta Dolph -, most, vagy bilincseljük meg?

Antonio megrázta a fejét.

- Nem, én... visszamegyek.

Így tett, de miközben ment, Domingára sandított. Gyors, rettegő pillantással. Mikor visszanézett rá, az asszony szemében nem volt más, csak harag. Fekete szeme dühtől villogott. Az arca váratlanul eltorzult tőle. Mi történt, ami miatt kivetkőzött a szerepéből? Mi történt?

A gris-gris megtette a hozzá vezető kínos utat. Hízelt a lábánál, akár egy kutya. Fesztelenül a cipője orrához

dörgölődött, mint egy macska, aki azt akarja, hogy vakargassák meg a pocakját.

A nő próbált blöffölni, tudomást se venni róla.

- Elutasítaná a visszakapott hatalmát? - kérdezte John.

- Nem tudom, miről beszél - Dominga ismét ura volt az arcának. Úgy látszott, zavarban van. A francba, ügyes volt. - Maga nagyhatalmú vudu pap. Ezt maga csinálja, hogy csapdába ejtsen.

- Ha magának nem kell az amulett, majd én elveszem - válaszolta John. - Ez hozzá fogja adni a maga varázsserejét az enyémhez. Én leszek a leghatalmasabb varázsló az Államokban.

John hatalma átáramlott a bőrömön, most először. A mágia fuvallata ijesztően erős volt. Már épp kezdtem volna hétköznapi embernek gondolni Johnt, vagyis annyira hétköznapiak, amilyen bármelyikünk lehet. Hibáztam.

Dominga csak rázta a fejét.

John előrelepett, letérdelt, és a gris-gris felé nyúlt. A hatalma vele együtt mozgott, mint egy láthatatlan marok.

- Ne! - Dominga két kézzel megragadta az amulettet.

John felvigyorgott rá.

- Beismeri, hogy maga készítette ezt az amulettet? Ha nem, elvehetem, és úgy használhatom, ahogy csak jólesik. A bátyám személyes tárgyai között találták. Jog szerint az enyém, jól mondom, Storr őrmester?

- Jól - mondta Dolph.

- Nem, ezt nem teheti.

- Megtehetem, és meg is fogom tenni, hacsak nem néz bele abba a kamerába, és nem ismeri el, hogy maga készítette.

- Ezt meg fogja bánni - vicsorgott rá Dominga.

- Maga fogja megbánni, hogy megölte a bátyámat. Az asszony a videokamerára meredt.

- Jól van, én készítettem ezt az amulettet, de semmi más nem ismerek el. A bátyjának készítettem, ez minden.

- Maga emberáldozatot mutatott be, hogy megcsinálja ezt az

amulettet - folytatta John.

Dominga megrázta a fejét.

- A gris-gris az én művem. A bátyjának készítettem, ennyi az egész. Most lehet, hogy a maga tulajdona, de semmi más nincs a birtokában.

- Señora, bocsásson meg - szólt Antonio. Sápadtak tűnt, megrendültnek és nagyon-nagyon ijedtnek.

- Calenta - mondta a nő -, kussolj!

- Zerbrowski, vidd a barátunkat a konyhába, és vedd fel a vallomását - parancsolta Dolph.

Dominga erre fölpattant.

- Te bolond, te nyomorult bolond! Mondj nekik még valamit, és kirohasztom a nyelved a szádból!

- Vidd ki innét a pasast, Zerbrowski.

Zerbrowski kivezette a majdnem zokogó Antoniót a szobából. Volt egy olyan érzésem, hogy a jó öreg Tony felelőssége volt, hogy visszaszerezze az amulettet. Kudarcot vallott, és most viselni fogja a következményeket. A rendőrség volt a legkisebb baja. A helyében én kurvára vigyáznék, hogy a nagy ma estére rács mögött legyen. És nem kívánnám, hogy a vudu cuccai közelébe kerüljön. Soha többé.

- Most házkutatást fogunk tartani, Mrs. Salvador.

- Szolgálja ki magát, őrmester. Nem fog találni semmit, ami a hasznára lehetne. - Az asszony nagyon nyugodtan beszélt.

- Még az ajtók mögött lévő cucc sem? - szóltam közbe.

- Minden eltűnt, Anita. Nem fognak találni semmit, ami nem törvényes és... egészséges - Dominga úgy ejtette ki az utolsó szót, mintha káromkodás volna.

Dolph felém pillantott. Én megvontam a vállam. A nő nagyon magabiztosnak látszott.

- Oké, fiúk, szedjétek szét a házat.

A rendőrök és detektívek úgy indultak el, mintha céljuk lenne. Elindultam kifelé Dolph után. Ő megállított.

- Nem, Anita, te és Burke itt maradtok fönt.

- Miért?

- Civilek vagytok.

Civil, én?

- Akkor is civil voltam, amikor körbejártam neked a temetőt?

- Ha az egyik emberem képes lett volna megcsinálni, azt sem hagytam volna neked.

- Nem hagytad volna nekem?

Dolph összevonta a szemöldökét:

- Tudod, hogy gondolom.

- Nem, azt hiszem, nem.

- Lehet, hogy kemény csaj vagy, lehet, hogy olyan ügyes vagy, ahogy képzeled, de nem vagy rendőr. Ez a zsaruk feladata. Itt maradsz a nappaliban a civilekkel, csak most az egyszer. Ha tiszta a levegő, lejöhetsz, és azonosíthatod nekünk a szörnyeket.

- Ne tegyél nekem szívességet, Dolph.

- Eddig nem tartottalak duzzogósnak, Blake.

- Nem duzzogok - ellenkeztem.

- Csak nyafogsz? - kérdezte Dolph.

- Hagyd abba. Elérted a célod. Itt maradok, de nem muszáj örülnöm is neki.

- Legtöbbször derékig gázolsz a szörnyekben. Élvezd, hogy egyszer a tűzvonalon kívül lehetsz, Anita - azzal előrement mutatni az utat a pincébe.

Igazából nem akartam megint lemenni a sötétbe. Kifejezetten nem akartam látni a lényt, ami a lépcsőn végig üldözte Mannyt és engem. És mégis... úgy éreztem, kihagytak valamiből. Dolphnak igaza volt. Duzzogtam. Remek.

John Burke és én a kanapén ültünk. Dominga a támlás székben, ugyanúgy ült, mikor az ajtaja elé értünk. A gyerekeket kizavarták játszani, Enzo felügyelete alatt.

A pasas megkönnyebbültnek tűnt. Én is majdnem jelentkeztem, hogy velük menjek. Bármilyen jobb volt, mint itt ülni és erőlködni, hogy meghalljuk az első sikolyokat.

Ha a szörny - más szó nem illett azokhoz a zajokhoz - ott volt lent, biztosan lesznek sikolyok. A rendőrség lehet, hogy

remekül el tudott bánni a rosszfiúkkal, de a szörnyek szokatlanok voltak nekik. A dolog egyszerűbb volt, bizonyos értelemben, mikor még csak pár szakértő foglalkozott ezzel az egész szarsággal. Pár magányos ember, akik a jóért küzdöttek. Karót döftek a vámpírokba. Nyugalomba helyezték a zombikat. Megégették a boszorkányokat. Bár az vita tárgya, hogy nem végeztem volna-e pár évvel ezelőtt én is a máglya tetején. Mondjuk, az ötvenes években.

Amit csináltam, az tagadhatatlanul varázslat volt. Mielőtt az összes szörny nyíltan színre lépett, a természetfeletti természetfeletti volt. Pusztítsd el, mielőtt az pusztít el téged. Egyszerűbb idők voltak. De most a rendőrségtől azt várták, hogy zombikat, vámpírokat, alkalmanként démonokat intézzon el. A rendőrség igazán rosszul boldogult a démonokkal. Persze, ki nem?

Dominga a székében ült, és rám meredt. A két fakabát, akit a nappaliban hagytak, úgy állt, mint minden rendőr: kifejezéstelen arccal, unottan, de ha bárki megmozdult, észrevették. Az unalmuk csak álarc volt. A zsaruk mindig mindent láttak. Foglalkozási ártalom.

Dominga nem a rendőröket nézte. Még John Burke-re se fordított figyelmet, aki pedig sokkal jobban megközelítette a szintjét. Az én szerény személyemet fixírozta.

Viszonoztam az asszony fekete tekintetét, és megkérdeztem:

- Valami problémája van?

A zsaruk szeme ránk villant. John összerezzen a kanapén.

- Mi a baj? - kérdezte.

- Engem néz.

- Sokkal többet teszek majd, mint hogy csak nézzelek, chica - a nő hangja megmélyült. A nyakszirtemen levő szőr le akart mászni az ingemen.

- Ez fenyegetés - elmosolyodtam. - Nem hiszem, hogy maga többé bárkinek is ártani fog.

- Erre gondolsz? - Dominga felmutatta az amulettet. Az úgy vonaglott a kezében, mintha félne, hogy az asszony észrevette.

Ő a markába szorította. A gris-gris hiábavaló mozdulatokat tett, mintha ellenállna a gazdájának. De az asszony keze teljesen befedte. Dominga egyenesen rám bámult, miközben a kezét lassan a mellkasához vitte.

A levegő hirtelen fullasztó lett, a légzés is nehezemre esett. A testemen minden egyes szőrszál az égnek állt.

- Állítsák meg! - kiáltotta John, és talpra ugrott.

A Domingához közelebb álló rendőr csak egy pillanatig tétovázott, de az elég volt. Mikor a férfi szétfeszítette az ujjait, a nő marka üres volt.

- Ügyes a keze, Dominga. Ennél többet képzeltem magáról. John sápadt volt.

- Ez nem trükk - a hangja remegett. Nehézkesen leült mellém a kanapéra.

Sötét arca szürkének tűnt. Az ereje mintha szétforgácsolódott volna. Fáradtnak látszott.

- Mi az? Mit csinált a nő? - faggattam.

- Vissza kell adnia az amulettet, hölgyem - követelte a rendőr.

- Nem lehet - felelte Dominga.

- John, mi a francot csinált a nő?

- Valamit, amire nem lett volna szabad képesnek lennie.

Kezdtém rájönni, mit érezhet Dolph, hogy rajtam múlnak az információi. Olyan volt, mint egy foghúzás.

- Mit csinált?

- Visszaszippantotta magába a hatalmát - válaszolta Burke.

- Ez mit jelent?

- Visszaszippantotta a gris-grist a testébe. Maga nem érezte?

De, éreztem valamit. A levegő most tisztább volt, de még mindig elég sűrű. A bőröm bizsergett valaminek a közelségétől.

- Éreztem valamit, de még mindig nem értem.

- Egyszerűan, a loa segítségével nélkül visszaszippantotta a lelkébe. Bottal üthetjük a nyomát. Nincs bizonyíték.

- Akkor mindenünk, ami maradt, ez a videokazetta?

A férfi bólintott.

- Ha maga tudta, hogy erre is képes, miért nem szólt korábban? Nem engedték volna neki, hogy fogja azt az ízét.

- De nem tudtam. Szerartásos mágia nélkül képtelenség.

- De neki sikerült.

- Tudom, Anita, tudom - most először tűnt rémültnek a hangja. A félelem nem illett sötéten jóképű arcához. Azok után, hogy mekkora erőt éreztem benne, a félelem kevésbé tűnt helyénvalónak. De mégis valóságos volt.

Megborzongtam, mintha valaki a síromra tiport volna. Dominga rám bámult.

- Most mit bámul?

- Egy halott nőt - felelte ő lágyan.

Megcsóváltam a fejem.

- Üres beszéd, Señora. Nem ülök seggre a fenyegetéseitől.

John megérintette a karomat.

- Ne piszkálja, Anita. Ha képes volt arra az előbb, nem lehet megmondani, mire képes még.

A rendőr besokallt.

- Nem fog csinálni semmit. Ha csak egy rossz mozdulatot tesz, hölgyem, le fogom magát löni.

- De hát én csak egy öregasszony vagyok. Képes volna megfenyegetni?

- Egy szót se szóljon.

A másik fakabát megszólalt:

- Ismertem egyszer egy boszorkányt, aki képes volt megbabonázni az embert a hangjával.

Mindkét rendőr keze a fegyvere mellett volt. Vicces, mennyire megváltoztatja az emberek viselkedését a mágia. Jól elvoltak, mikor még azt hitték, hogy Domingának emberáldozatra és formaságokra van szüksége. De csináljon csak egyetlen trükköt, és hirtelen máris veszélyessé vált. Én mindig is tudtam, hogy veszélyes.

Dominga némán üldögélt a zsaruk vigyázó pillantása alatt. A kis előadása elterelte a figyelmemet. Odalentről még mindig

nem hallatszottak sikolyok. Semmi. Csönd.

Mindenkit elkapott a szörny? Ilyen gyorsan, hogy egy lövés se dördült? Na nem. De mégis, a gyomrom összeszorult, verejték csorgott a gerincemen. „Jól vagy, Dolph?” - mondtam magamban.

- Szólt valamit? - kérdezte tőlem John.

Megráztam a fejem.

- Csak nagyon erősen gondolkodom.

Ő bólintott, mintha ez jelentene neki valamit.

Dolph lépett be a nappaliba. Az arcáról nem tudtam leolvasni semmit. Mr. Sztoikus.

- Na, mi volt? - érdeklődtem.

- Semmi - válaszolta.

- Hogy érted azt, hogy semmi?

- A nő teljesen kipucolta a helyet. Megtaláltuk a szobákat, amiről meséltél nekem. Az egyik ajtót belülről szétverték, de a szobát lesikálták és kifestették - a detektív föltartotta egyik hatalmas kezét. Fehér maszat volt rajta. - A festék még nedves.

- Nem tűnhetett el minden. Mi van a lebetonozott ajtókkal?

- Olyan, mintha valaki légkalapáccsal ment volna nekik. Csak frissen festett szobák vannak, Anita. A hely bűzlik a fenyőillatú hypótól és a nedves festéktől. Se hullák, se zombik. Semmi.

Csak bámultam rá.

- Biztos csak viccelsz.

Dolph megrázta a fejét.

- Nem viccelek.

Odaálltam Dominga elé.

- Ki figyelmeztette magát?

Ő csak bámult rám, mosolyogva. Nagy kísértést éreztem, hogy letöröljem a képéről azt a mosolyt. Ha csak egyszer megüthetném, már az is jólesne. Tudtam, hogy jólesne.

- Anita - szólt rám Dolph -, lépj hátrébb.

Lehet, hogy kiült az arcomra a harag, bár tény, hogy a két kezem ökölbe szorult, és láthatólag reszkettem. Reszkettem a dühtől, de már kezdem valami mástól is. Ha Dominga nem kerül

börtönbe, az azt jelentheti, hogy szabadon megpróbálhat megölni ma éjjel is. És azután minden éjjel.

Ő úgy mosolygott, mintha olvasni tudna a gondolataimban.

- Nincsen semmi, chica. Mindent feltettél egy lapra úgy, hogy a kezeden nem volt semmi.

Igaza volt.

- Tartsa távol magát tőlem, Dominga.

- Meg se közelítelek, chica. Arra nem lesz szükségem.

- A legutolsó kis meglepetése nem sült el olyan jól. Még mindig itt vagyok.

- Semmit se tettem. De biztos vagyok benne, hogy még rosszabb dolgok is kopogtathatnak az ajtódon, chica.

Dolph-hoz fordultam:

- Nem tehetünk semmit?

- Nálunk van az amulett, de ez minden.

Biztos lerítt az arcomról valami, mert a detektív megérintette a karomat:

- Mi az?

- A nő csinált valamit a gris-grisszel. Eltűnt.

Dolph mély levegőt vett, és távolabb lépett, aztán visszajött.

- A rohadt életbe, hogyan?

Vállat vontam.

- Majd John elmagyarázza. Én még mindig nem értem.

Gyűlölöm beismerni, hogy nem tudok valamit. Mindig is zavart, ha be kellett vallanom a tudatlanságomat. De hát az ember lánya nem lehet mindenben profi. Keményen dolgoztam azért, hogy távol tartsam magam a vudutól. És hová vezet a kemény munka? Oda, hogy egy olyan vudu papnő fekete szemébe bámulsz, aki a halálotat kívánja. A tekintetéből ítélve a lehető legkellemetlenebb módon.

Mindegy, aki „á”-t mond, mondjon „bé”-t is. Odamentem Domingához. Megálltam, belebámultam sötét arcába, és elmosolyodtam. Az ő mosolya lehervadt, amitől az enyém még szélesebb lett.

- Valaki leadta magának a drótot, és maga két napja takarítja

ezt a pöcegödröt - föléje hajoltam, a két kezemet a szék karfájára téve. Az arcunk egészen közel került egymáshoz. - Le kellett bontania a falakat. El kellett engednie vagy pusztítania az összes teremtményét. A titkos szentélyét, a hougunját kitakarította és kimeszelte. Eltűnt az összes áldozati állat. Újra ki kell majd építenie a lassan, pontról pontra, vércsepről vércsepre kiépített hatalmát. Az egészet újra kell kezdenie. - Beleborzongtam Dominga fekete szemének pillantásába, de nem érdekelt. - Túláságosan megöregedett ahhoz, hogy ilyen sok mindent újjáépítsen. Sok játékszerét kellett elpusztítania? Föl kellett ásnia pár sírt?

- Szórakozz csak, chica, de egy sötét éjszakán el fogom küldeni neked azt, amim maradt.

- Miért várnánk? Csinálja most, fényes nappal. Szálljon szembe velem, vagy ahhoz gyáva?

Dominga ekkor elnevette magát, de a hangja kedves volt, barátságos. Ez annyira megdöbbenett, hogy felegyenesedtem, kis híján hátraugrottam.

- Azt hiszed, annyira bolond vagyok, hogy rád támadok, míg mindenütt rendőrök vannak? Teljesen hülyének nézel?

- Egy próbát megért - mondtam.

- Társulnod kellett volna velem a halottkeltő-vállalkozásomban. Együtt gazdagok lehettünk volna.

- Az egyetlen dolog, amiben társulhatunk az, hogy megöljük egymást - válaszoltam.

- Ha harc, hát legyen harc.

- Mindig is azt volt - feleltem.

Ő bólintott, és tovább mosolygott.

Zerbrowski jött be a konyhából. Fülíg ért a szája. Valami jó történt.

- Az unoka épp most köpött.

A szobában mindenki Zerbrowskira meredt. Dolph szólalt meg:

- Mit köpött?

- Hogy embert áldoztak. Hogy elvileg vissza kellett volna

szereznie a grisgrist Peter Burke-től, miután megölte, a nagymamája parancsára, de arra jött pár kocogó, és ő bepánikolt. Tony annyira fél tőle - a nyomozó Domingára mutatott -, hogy rács mögött akarja őt tudni. Retteg, hogy mit fog csinálni vele a hölgy, amiért elfeledkezett az amuletről.

Az amuletről, ami többé már nem volt meg. De megvolt a felvétel, és most már Antonio vallomása is. Szépen alakult a mai nap.

Visszafordultam Dominga Salvadorhoz. Büszke volt, nagyhatalmú és rettenetes. Fekete szemében valamilyen titkos fény parázslott. Hogy ilyen közel álltam hozzá, az erejétől borzongás futott végig rajtam, de ezt majd egy jó máglya elintézi. Villamosszékben fogják megpörkölni, aztán elégetik a testét, a hamvakat pedig szétszórják egy keresztútnál.

Halkan megszólaltam:

- Megvagy.

Az asszony leköpött. A köpés a kezemen landolt, és égetett, akár a sav.

- Basszus!

- Ha még egyszer ilyet művel, lelőjük magát, és megspóroljuk az adófizetőknek a pénzüket - közölte Dolph. Elővette a pisztolyát.

Elmentem megkeresni a fürdőszobát, hogy lemossam a kezemről Dominga Salvador nyálát. Hólyag nőtt oda, ahol eltalált. Másodfokú égési sérülést okozott a rohadt nyála. Édes istenem.

Örültem, hogy Antonio megtört. Örültem, hogy a nőt le fogják csukni. Örültem, hogy meg fog döglenni. Inkább ő, mint én.

A Hegyi Csermely Park egy modern lakópark volt. Ami azt jelentette, hogy három épületsablon közül lehetett választani. Az eredmény az lett, hogy négy tökegyforma ház gubbasztott egy sorban, akár a sütik a tepsiben. Közel s távol nem lehetett csermelyt látni. Hegyet se.

A ház, a rendőrség által átkutatott terület közepén ugyanolyan volt, mint a szomszédja, kivéve a színét. A Halál Háza, ahogy a hírekben nevezték, szürke volt, fehér zsalugáterekkel. Az a ház, amit a zombi szerencsésen mellőzött, fehér zsalugáteres és kék színű volt. Egyik ház zsalui sem működtek. Csak dísznek voltak ott. A modern építészetben túltengenek az olyan mellékes dolgok, amik csak dísznek jók - erkélykorlát erkély nélkül; csúcsos tető, amitől úgy néz ki a ház, mintha lenne még egy szobánk, pedig nincs; olyan keskeny veranda, hogy kizárólag a Hupikék Törpikék tudnának odaülni. Ez kelt bennem nosztalgiát a viktoriánus építészet iránt. Lehet, hogy túlzásba vitték a dolgokat, de ott legalább minden működött.

Az egész lakóparkot kiürítették. Pech. Dolph rákényszerült, hogy nyilatkozatot tegyen a sajtónak. Még nagyobb pech. De nem evakuálhatunk úgy egy kisváros méretű lakóparkot, hogy elhallgatjuk. Kibújt a szög a zsákból. A sajtó csak „zombi-sorozatgyilkosság”-ként hivatkozott az ügyre. Hű.

A nap alámerült a skarlát- és narancsvörös színek tengerében. Úgy nézett ki, mintha valaki felolvasztott volna két óriási zsírkrétát, és szétkenete volna őket az égen. Nem maradt egyetlen fészker, garázs, pince, játszóház vagy bármi más hely, amit ne kutattunk volna át. Mégsem találtunk semmit.

A média dögkeselyűi nyughatatlanul köröztek az átkutatott terület peremén. Ha úgy evakuáltunk több száz embert és fészültük át a lakhelyüket házkutatási parancs nélkül, hogy nem találtunk zombit... akkor baromi nagy szarban leszünk.

Pedig itt volt. Tudtam, hogy itt van. Oké, majdnem biztos

voltam benne, hogy itt van.

John Burke egy hatalmas kuka mellett állt. Dolph azzal lepett meg, hogy engedte Johnt velünk tartani a zombivadászaton. Ahogy Dolph mondta: minden segítségre szükségünk van.

- Hol van a zombi, Anita? - kérdezte Dolph.

Valami frappánsat akartam válaszolni. „Istenem, Holmes, honnan tudta, hogy a zombi a virágcserepben rejtőzik?” De nem hazudhattam.

- Nem tudom, Dolph, egyszerűen nem tudom.

- Ha nem találjuk meg ezt az izét... - nyitva hagyta a mondatot, de tudtam, mire gondol.

Az én állásom biztos volt akkor is, ha ez az egész dolog összeomlana. Dolphé nem. Hogyan segíthetnék rajta? Mi hiányzott még? Micsoda?

A néma utcára bámultam. Kísértetiesen néma volt. Feketén ásfított minden ablak. Csak az utcai lámpák szorították vissza a növekvő sötétséget. A fény lágy gyűrűi.

Minden házhoz tartozott egy postaláda a járdaszegély közelében. Némelyik postaláda hihetetlenül aranyos volt. Az egyik ülő macskát formázott. A macska mancsa fölemelkedett, ha levelet dobtak a hasába. A család neve Catt volt. Ez már mindenben túlment.

Minden ház előtt volt legalább egy hiper-szuper nagyságú szemetes. Némelyik nagyobb, mint én. Nyilván nem vasárnap volt a szemétszállítás. Vagy mégis ma volt a szemétszállítás napja, de a rendőrségi kordon gátat vetett neki?

- A szemetesek - mondtam hangosan.

- Mi? - kérdezte Dolph.

- A kukák - belekapaszkodtam a karjába, már-már elszédültem. - Egész nap kibökte a szemünket az a sok rohadt kuka. Ez az.

John Burke némán, összevont szemöldökkel állt mellettem.

- Blake, jól érzed magad? - Zerbrowski lépett a hátunk mögé, cigarettázva. A cigarettája vége olyan volt, mint egy dagadt szentjánosbogár.

- A kukák akkorák, hogy egy nagy testű ember is elbújhat bennük.

- De nem gémbередne el a karod és a lábad? - érdeklődött Zerrowski.

- A zombiknak nincs keringésük, ellentétben velünk.

Dolph fölordított:

- Mindenki nézze meg a kukákat! A zombi ott van valamelyikben. Mozgás!

Mindenki szétspriccelt, akár egy bottal feltúrt hangyaboly lakói, de most már volt célunk. Én két fakabát mellett kötöttem ki. A névtáblájuk szerint „Ki” és „Roberts”. Ki egy kínai pasas volt, Roberts pedig egy szőke nő. Jó kis vegyes csapat.

Anélkül, hogy megbeszéltük volna, közös ritmust vettünk fel. Ki közrendőr felfordította és kiborította a konténert, Roberts és én pedig fedeztük. Mind fölkészültünk, hogy nagyot ordítsunk, ha előbukfencezik egy zombi. Valószínűleg az lett volna a keresett zombi. Az élet általában nem túl kegyetlen.

Ha ordítunk, futólépésben érkezik majd egy fertőtlenítő üteg. Legalábbis jobban teszik, ha futólépésben jönnek. Ez a zombi túl fürgé és agresszív volt. Lehet, hogy a tűzfegyverekkel szemben is ellenállóbb. Jobb nem kipróbálni. Csak süssük meg azt a disznót, és zárjuk le az ügyet.

Azon az utcán csak a mi csapatunk dolgozott. Nem hallatszott más zaj, csak a lépteink, a felforduló kukák műanyaghangú zörgése, illetve a konzervdobozok és üvegek csörömpölése, ahogy kiömlött a szemét. Manapság már senki nem szokta összekötni a szemeteszsákok száját?

A sötétség szilárdan, feketén ereszkedett ránk. Tudtam, hogy valahol odafönt van egy hold meg pár csillag, de onnan, ahol mi álltunk, ezt nem lehetett volna bebizonyítani. Nyugatról bársonyosan vastag és fekete felhők érkeztek. Ezt csak az utcai lámpák tették elviselhetővé.

Nem tudtam, hogy érzi magát Roberts, de az én nyak- és vállizmaim már jajgattak. Mindannyiszor, ha Ki a kukára tette a kezét és meglökte, én készen álltam. Készen álltam, hogy lőjek,

hogy megmentsem a rendőrt, mielőtt a zombi fölugrik és kitépi a gégejét. Ki széles járomcsontú arcáról izzadság csepegett. Még a gyér fényben is csillogott.

Szerencsére nem nekem kellett az arcom egy árokfutó zombi lehetséges búvóhelye fölé dugni. A baj az volt, hogy nem tudtam, mennyire lő jól Ki, vagy akár Roberts. Magamról tudtam, hogy jó lövő vagyok. Tudtam, hogy képes lennék lelassítani a teremtményt, míg meg nem érkezik a segítség. Meg kellett maradnom a lövész szerepkörénél. Így volt legjobb a munkamegosztás. Őszintén.

Sikolyok. Balról. Mindhárman ledermedtünk. Aztán a sikolyok irányába perdültem. Semmit nem lehetett látni, semmit, csak a sötét házakat és az utcai lámpák fénytócsáit. Semmi nem mozdult. De a sikolyok folytatódtak, magas, rettegő hangon.

Rohanni kezdtem a sikolyok felé. Mögöttem Ki és Roberts. Futás közben két kézzel fogtam a Browningot, a csövét fölfelé tartva. Így könnyebb futni. Nem mertem a tokjába tenni a pisztolyt. Látomások vérrel borított játékmackókról, és sikolyok. Aztán a sikolyok tompábbak lettek. Valaki ott haldoklott előttünk.

A sötétségben mindenütt mozgást lehetett észlelni. Rohanó zsaruk. Mind rohantunk, de túl késő volt. Mind elkéstünk. A sikolyok abbamaradtak. Nem hallottam egyetlen leadott lövést se. Miért nem? Miért nem lőtt senki?

Négy ház kertjén rohantunk végig, aztán egy fémkerítéshez érkeztünk. El kellett rakni a pisztolyt. Egy kézzel nem lehetett megmászni. Mindent beleadtam, hogy át tudjak lendülni a kerítés fölött, a két karommal emeltem át magam.

Egy virágágyás puha földjébe érkeztem, és térdre buktam. Megbotlottam valami magas nyári virágban. Térdelve jelentősen alacsonyabb voltam a virágoknál. Ki mellettem landolt. Csak Roberts érkezett talpra.

Ki fölállt anélkül, hogy elővette volna a fegyverét. Én előhúztam a Browningot, míg a virágok közt kuporogtam. Miután már fel voltam fegyverezve, felállhattam.

Hirtelen mozgást észleltem, de nem láttam tisztán. A virágok akadályozták a látást. Aztán Roberts hirtelen hátrabukfencezett, sikoltva.

Ki elő akarta húzni a pisztolyát, de valami ráugrott, és nekem döntötte. Arrébb gurultam, de így is félig a rendőr alá kerültem. Ő meg csak feküdt rajtam.

- Ki, mozduljon már, a fenébe!

A rendőr felült, és a társához mászott, a pisztolya körvonala kirajzolódott a lámpafényben. Lebámult Robertsre. A nő mozdulatlan volt.

A sötétséget fürkésztem, próbáltam látni valamit, bármit. A dolog emberfeletti sebességgel mozgott. Olyan gyorsan, akár egy ghou. Egy zombi se mozgott így. Mindvégig tévedtem? Valami más volt, nem zombi? Valami rosszabb? Hány ember életébe fog kerülni ma éjjel a hibám? Roberts meghalt?

- Ki! Roberts életben van?

Átkutattam a sötétséget, leküzdvé a késztetést, hogy csak a megvilágítom területekben keresgéljek. Kiáltozás hallatszott, de zavaros volt:

- Hol van? Merre ment? - a hangok távolodtak.

Felordítottam:

- Ide, ide!

A hangok elhallgattak, aztán újra felhangzottak, közeledve. A rendőrök akkora zajt csaptak, mint egy csorda reumás elefánt.

- Mennyire súlyosan sebesült Roberts?

- Nagyon súlyosan - Ki már letette a fegyverét. A kezét a társa nyakára szorította. Sötét folyadék terjedt szét a kezén. Istenem.

Letérdeltem Roberts másik oldalára, készenlétben tartott pisztollyal, az éjszakát pásztázva. Minden pillanat egy örökkévalóságnak tűnt.

Fél kézzel ellenőriztem Roberts pulzusát. Gyenge volt, de érezni lehetett. Vérrel borítva húztam vissza a kezem. Beletöröltem a nadrágomba. Az a lény kis híján átvágta Roberts torkát.

De hol volt?

Ki szeme óriásira nyílt, egészen kitágult a pupillája. A bőre beteges színű volt az utcai lámpafényben. A társa vére csepegett az ujjai közül.

Valami megmozdult, túl közel a földhöz, hogy ember legyen, de nagyjából akkora. Csak egy körvonal, ami megpróbált végiglopakodni az előttünk álló ház hátsó fala mentén. Bármilyen volt is, megtalálta a legsűrűbb árnyékot, és most próbált elosonni.

Ez zombinál intelligensebb lényre vallott. Tévedtem. Tévedtem. Kurva nagyot tévedtem. És most emiatt haldoklott Roberts.

- Maradjon a nővel. Tartsa életben.
- Maga hová megy? - kérdezte Ki.
- Utána!

Fél kézzel másztam meg a kerítést. Biztos dolgozott bennem az adrenalin, mert sikerült.

Elértem a ház kertjét, de a lény eltűnt. Egy iszkoló alak, fürgé, mint egy egér, bukkant fel a konyhai lámpa fényében. A sebesség miatt csak elmosódva látszódott, de nagy volt, embernagyságú.

A teremtmény megkerülte a ház sarkát, aztán szem elől tévesztettem. Rohantam, olyan messzire a faltól, amennyire csak lehetett, a gyomrom összeszorult a gégémet kitépő ujjak előérzetétől. Megkerültem a házat, két kézzel célra tartott fegyverrel. Semmi. Végigpásztáztam a sötétséget, a fénytőcsákat. Semmi.

Mögöttem kiáltások hangzottak. Megérkeztek a zsaruk. Istenem, hadd maradjon életben Roberts.

Váratlanul megmozdult valami, átlapózott a fénypázmán, egy másik ház felé. Valaki felkiáltott:

- Anita!

Én már futottam is a mozgó dolog felé. Futás közben ordítottam: - Hozzatok egy csapat fertőtlenítőt!

De nem álltam meg. Nem mertem megállni. Csak én láttam a

szörnyet. Ha nyomát veszttem, eltűnik.

Berohantam a sötétségbe, egyedül, valami után, ami lehet, hogy egyáltalán nem is zombi. Nem a legésszerűbb dolog, amit életemben tettem, de a lény nem menekülhetett el. Nem menekülhetett.

Soha többé nem árthat egy családnak sem. Nem, ha képes vagyok megállítani. Ma éjjel. Most.

Keresztülrohantam egy fénykörön, utána sűrűbb lett a sötétség, a fény időlegesen elvakított. Dermedten megálltam a sötétben, azt kívánva, bár gyorsabban szokna hozzá a szemem.

- Kitarrtó nősszemély - sziszegte egy hang. A jobb oldalam felől jött, olyan közélről, hogy a karomon felállt tőle a szőr.

Dermedten álltam, és nagyon erőltettem a perifériás látásomat. Ott volt. A ház falát ölelő örökzöld bokrok közül kiemelkedett egy sötétebb alak. Teljes magasságában kiegyenesedett, de nem támadott. Ha akarta, elkaphatott volna, mielőtt megfordulok és tüzelek. Láttam őt mozogni. Tudtam, hogy halott volnék.

- Maga nem olyan, mint az összessz többi - a hang selypített, mintha a száj részben hiányos lenne, és ezért a teremtménynek nagy erőfeszítésébe kerülne minden egyes szót megformálni. Egy úriember hangja volt, amit eltorzított a halál.

Feléje fordultam, lassan, lassan.

- Küldjön vissza.

Addigra már elfordítottam a fejem annyira, hogy valamennyit lássak belőle. Az éjszakai látásom jobb, mint a legtöbb emberé. És az utcai lámpák a kelleténél nagyobb világosságot adtak.

A bőre sápadt volt, sárgásfehér. Úgy tapadt az arccsontjaira, mint a félig megolvadt viasz. De a szeme nem volt rothadt. Olyan fénnel parázslott felém, ami több volt az egyszerű tekintetnél.

- Hová küldjem vissza? - kérdeztem.

- A sssírromba - mondta ő. Az ajkai nem működtek igazán

jól, mert nem maradt rajtuk elég hús.

Fény villant a szemembe. A zombi felsikoltott, és eltakarta az arcát. Szart se láttam. Aztán a lény nekem vágódott. Vakon meghúztam a ravaszt. Úgy véltem, hallottam egy nyögést, ahogy a golyó becsapódott. Ismét elsütöttem a pisztolyt, egy kézzel, fél karomat a nyakam elé kapva. Próbáltam védekezni, félig vakon, miközben elestem.

Amikor felpillantottam a villanyfénnel tarkított sötétségben, egyedül voltam. Épségben. Miért? Küldjön vissza, ezt mondta. A síromba. Honnan tudta, ki vagyok? A legtöbb ember nem volt képes felismerni. A boszorkányok néha kitalálták, és a többi halottkeltő is mindig kiszúrta. A többi halottkeltő. A francba.

Dolph váratlanul ott termett, és talpra rángatott.

- Te jó ég, Blake, megsebesültél?

Megráztam a fejem.

- Mi a szar volt az a fény?

- Egy halogénes reflektor.

- Kis híján megvakítottatok.

- Nem láttunk eléggé a lövéshez.

Rendőrök rohantak el mellettünk a sötétben. Kiáltások hangzottak:

- Ott van!

Dolph meg én magunkra maraduink. A kártékony reflektor meg ragyogott, akár a Nap. Miközben vidáman folyt tovább az üldözés.

- Beszélt hozzá, Dolph - szólaltam meg.

- Hogy érted azt, hogy beszélt hozzád?

- Megkért, hogy küldjem vissza a sírjába - miközben ezt mondtam, fölbámultam rá. Kíváncsi voltam, vajon olyan az arcom, mint az előbb Kié? Sápadt? A szemem tágra nyílt és sötét? Miért nem ijedtem meg?

- A zombi öreg, legalább száz éves. Valami vudu izé volt életében. Ez okozta a bajt. Ezért nem volt képes Peter Burke irányítani őt.

- Honnan tudod ezt az egészet? Ő mondta el?

Megráztam a fejem.

- Abból, ahogy kinézett, föl tudtam becsülni a korát. A zombi felismerte, hogy olyan ember vagyok, aki ismét nyugalomra tudja őt helyezni. Csak egy boszorkány vagy egy halottkeltő ismerhette föl, hogy ki vagyok. Én a halottkeltőre tippelek.

- Ez változtat a tervünkön? - kérdezte a nyomozó.

Rámeredtem.

- Hány embert is ölt meg? - nem vártam válasza. - Elpusztítjuk. Pont.

- Úgy gondolkozol, mint egy zsaru - ez nagy bók volt Dolph részéről, és annak is vetten.

Nem számított, mi volt életében a zombi. Tehát halottkeltő volt, vagy inkább vudu pap. Na és? Egy gyilkológép volt. Engem nem ölt meg. Nem bántott. Nem engedhettem meg magamnak, hogy viszonzzam a szívességét. A távolban lövések visszhangzottak. Dolph és én egymásra néztünk. A Browning még mindig a kezemben volt.

- Gyerünk.

Dolph bólintott.

Futni kezdtünk, de ő gyorsan lehagyott engem. Lábainak hosszúsága megegyezett testem teljes hosszával. Nem tudtam tartani az iramot. Lehet, hogy a földre tudnám őt dönteni, de soha nem fogom elérni a sebességét.

Ő megtorpant, és rám pillantott.

- Menj, szaladj - mondtam.

Dolph rákapcsolt, és eltűnt a sötétben. Vissza se nézett. Ha az ember azt mondta, jól elvan a sötétben egy elszabadult gyilkos zombival, Dolph elhitte. Vagy legalábbis nekem elhitte.

Ez megtiszteltetés volt, de az éjjel már másodszorra maradtam egyedül a sötétben rohangálva. Két ellentétes irányból is kiáltások hallatszottak. Elvesztették a nyomát. Ciki.

Lassítottam. Nem kívántam vakon belerohanni a teremtménybe. Az első alkalommal nem bántott, de legalább egy golyót belelőttem. Az ilyesmit még egy zombi is zokon veszi.

Egy fa árnyékának hűvös sötétjében álltam. A lakópark szélén voltam. Szögesdrót kerítés szelte át a telek egész hátsó részét. Ameddig elláttam, termőföldek húzódtak végig. De legalább a mezőt babbal ültették be. A zombinak hasra kellett volna feküdnie, hogy itt elrejtőzzön. Néha rendőröket pillantottam meg, reflektorokkal a sötétséget pásztázva, de mindkét oldalon legalább negyven méterre voltak tőlem.

Megvizsgálták a földet, az árnyékokat, mert azt mondtam nekik, hogy a zombik nem szeretnek mászni. De ez nem egy közönséges zombi volt. A fejem fölött megzörrent a fa. A nyakamon felállt a szőr, libabőrös lett a hátam. Megpördültem, fölfelé néztem, célra tartva a pisztolyt.

A zombi vicsorgott és rám ugrott. Kétszer tüzeltem, mielőtt a súlya ledöntött a lábamról, és mindketten a földre kerültünk. Két golyó a mellkasában meg se kottyant neki.

Harmadszorra is lőttem, de ezzel az erővel akár egy kőfalra is löhettem volna. A zombi az arcomba vicsorgott, a fogai töröttek voltak, sötét foltokkal, a lehelete bűzös, mint egy frissen felásott sír. Válaszul ráüvöltöttem, artikulálatlanul, és újból meghúztam a ravaszt. A golyó a torkán találta el. A lény pillanatnyi szünetet tartott, nyelni próbált. Lenyelte a golyót?

A fénylő szemek lebámultak rám. Volt benne lélek, ahogy Dominga bebörtönzött lelkű zombijaiban is. Valaki nézett rám azokból a szemekből. Megdermedtünk, egyetlen csalóka pillanatra, ami mindig évekig tart. A zombi szétvetett lábbal ült a hasamon, a keze a torkomon, de még nem szorított, nem fájt, még nem. Én az álla alá tartottam a pisztolyt. A többi golyó egyike sem ártott neki, ez miért ártana?

- Nem akarrrtam ölni - mondta halkan a zombi. - Elősször nem issz érttettem. Nem emlékeesszem, ki vagyok.

Mindkétfelől rendőrök jelentek meg, tétovázva. Dolph ordított:

- Ne lőjeteK, ne lőjeteK!

- Kelltt a hússz, tudnom kelltt, ki vagyok. Próbáltam nem ölni. Próbáltam elmenni a hásszak mellett, de nem tudtam. Túl

sszok hássz - suttogta a halott férfi. A keze megfeszült, mocskos körme a nyakamba vájt. Belelőttem az állába. A zombi teste hátrarándult, de a keze a torkomra fonódott.

Szorított, szorított, erősebben, erősebben. A szemem előtt fehér csillagok jelentek meg. Az éjszaka feketéből szürkévé fakult. Közvetlenül a zombi ornyerge fölé nyomtam a pisztolyt, és meghúztam a ravaszt, újra és újra.

A látásom elhomályosult, de még mindig érzékeltem a két kezem, ahogy meghúztam a ravaszt. Aztán sötétség úszott a szemem elé, és elnyelte a világot. Többé már nem éreztem a kezeimet.

Sikolyokra, borzalmas sikolyokra ébredtem. Az égő hús és haj bűze sűrűn, fojtogatóan telepedett a nyelvemre.

Mélyen, remegve föllélegeztem, fájt. Köhögtem, és megpróbáltam felülni. Dolph ott volt és segített. A kezében tartotta a pisztolyomat. Egyik szaggatott lélegzetet a másik után vettem, és olyan erősen köhögtem, hogy kaparni kezdett tőle a torkom. De lehet, hogy ez a zombi műve volt.

Egy embernagyságú valami hempergett a nyári fűvön. Lángolt. Tiszta, narancsszínű fénnel égett, amitől darabokra tört a sötétség, lángokra és árnyakra, akár a napfény a vízen.

- Jézusom, miért nem döglik meg? - Zerbrowski a közelben állt. Az arca narancssárgának látszott a tűz fényében.

Nem válaszoltam semmit. Nem akartam hangosan kimondani. A zombi azért nem pusztult el még mindig, mert halottkeltő volt életében. Ezt már tudtam a halottkeltő zombikról eddig is. Amit eddig nem tudtam, az az volt, hogy hústra éhesen szálltak ki a sírból. Hogy csak akkor emlékeztek, ha húst ettek. Ezt nem tudtam. Nem akartam tudni.

John Burke botladozott be a lángok fényébe. Fél karját a mellkasához szorította. A ruhája vérfoltos volt. Johnnak is suttogott valamit a zombi? Ő vajon tudta, miért nem pusztul el könnyen a teremtmény?

A zombi pörgött, körülötte morajlottak a lángok. A teste olyan volt, akár egy gyertya kanóca. A hulla tett felénk egy rogyadozó

lépést. Lángoló kezével felém nyúlt. Felém.

Aztán előrebukott, bele a fűbe. Úgy dőlt el, mint egy fa egy lassított felvételen, az életéért küzdve. Már ha ez volt rá a helyes szó. A fertőtlenítők készenlétben maradtak, nem bíztak semmit a véletlenre. Nem hibáztattam őket.

A zombi valaha nekromanta volt. Az a lángoló tömeg, amiről lassan áterjedt a tűz a fűre is, az volt, ami én. Én vajon szörnyeteg lennék, ha feltámasztanának a síromból? Az lennék? Jobb nem kipróbálni. A végrendeletemben hamvasztást kértem, mert nem akartam, hogy bárki is csak úgy heccből fölélesszen. Most lett rá egy újabb okom. Pedig egy is elég volt.

Néztem, ahogy megfeketedik, összezsugorodik és lehámlik a csontokról a hús. A csontok és az izmok pattogtak, miniatűr robbanások és apró szikrafelhők kíséretében.

Néztem, ahogy a zombi meghal, és ígéretet tettem magamnak. A lángoló pokolban akartam tudni Dominga Salvadort azért, amit tett. Van olyan tűz, ami az örökkévalóságig tart. Olyan tűz, ami mellett a napalm pillanatnyi kellemetlenségnek tűnik. Dominga az örökkévalóságig fog perzselődni, és az még félig sem lesz elegendő.

A hátamon feküdtem, bent a sürgősségin. Egy fehér függöny rejtett el az emberek tekintete elől. A függöny túloldalán hangos és barátságtalan zajok voltak. Kedveltem a függönyömet. A párna lapos volt, a vizsgálóasztal kemény. Fehér, tiszta, csodálatos érzés volt. Fájt, ha nyeltem. Egy kicsit még a lélegzetvétel is fájt. De a lélegzés fontos volt. Jó volt, hogy képes vagyok rá.

Nagyon csöndesen feküdtem ott. Most az egyszer azt csináltam, amit mondtak. Hallgattam a lélegzetvételemet, a saját szívverésemet. A halálközeli élményeket követően mindig nagyon érdekel a saját testem. Mindenféle olyan dolgot veszek észre, ami az életem nagy része során észrevétlen maradt. Most éreztem, ahogy a vér kering a karom ereiben. Nyugodt, rendes pulzusomat úgy ízlelgettem, mint a cukorkát a nyelvemen.

Életben voltam. A zombi elpusztult. Dominga Salvador börtönben ült. Szép volt az élet.

Dolph húzta félre a függönyt. Aztán összezárta, úgy, ahogy egy szobaajtót szokás. Mindketten úgy tettünk, mintha magunk volnánk, pedig láttuk az emberek lépkedő lábát a függöny szegélye alatt.

Rámosolyogtam. Ő visszamosolygott.

- Jó látni, hogy fent vagy.

- A „fent”-tel nem értek egyet - válaszoltam. A hangomnak rekedt mellézköngéje volt. Krákogtam, próbáltam megköszörülni a torkom, de ez sem igazán segített.

- Mit mondott a hangodról a doki? - érdeklődött Dolph.

- Ideiglenesen tenor vagyok - aztán, látva Dolph arckifejezését, hozzátettem: - Elmúlik.

- Jó.

- Hogy van Burke?

- Összevarrták, nincs maradandó károsodás.

Ezt már én is gondoltan, miután tegnap éjszaka megnéztem

őt, de azért jó volt tudni.

- És Roberts?

- Túléli.

- De rendben lesz? - nagyot kellett nyelnem. Fájt a beszéd.

- Rendben lesz. A társa, Ki is megsebesült, a karján.

Tudtad?

Megráztam a fejem, de a mozdulat közepén abbahagytam. Az is fájt.

- Nem vettem észre.

- Csak pár öltést kapott. Rendbe jön - aztán Dolph a nadrágzsebébe gyúrta a kezét. - Három rendőrt vesztettünk el. És még egy megsebesült, csúnyábban, mint Roberts, de megmarad.

Rámeredtem.

- Az én hibám!

- Ezt hogy érted? - Dolph összeráncolta a homlokát.

- Rá kellett volna jönnöm - nyelnem kellett -, hogy nem közönséges zombi.

- De legalább zombi volt, Anita. Igazad volt. Te találtad ki, hogy az egyik rohadt kukában lapul - a detektív rám vigyorgott.

- És majdnem belehaltál abba, hogy megölted. Azt hiszem, megtetted, ami tőled telt.

- Nem öltem meg. A fertőtlenítőbrigád ölte meg - a hosszú szavak, úgy tűnt, jobban fájnak, mint a rövidek.

- Emlékszel, mi történt, mielőtt elájultál?

- Nem.

- Beleürítetted a tárat a pofájába. A tarkóján loccsant ki az agyveleje. Aztán összezsugorlottál. Azt hittem, meghaltál. Az ég szerelmére - Dolph megcsóválta a fejét -, soha többé ne tegyél velem ilyet.

Elmosolyodtam.

- Megpróbálom.

- Mikor az agya kijött a koponyájából, a zombi fölkelte rólad. Kiöltöd belőle a harci szellemet.

Zerbrowski nyomakodott be a vizsgálóasztal körüli szűk

helyre, nyitva hagyva maga mögött a függönyt. Megláttam egy kicsi fiút, véres kézzel, egy asszony vállán zokogott. Dolph a helyére rántotta a függönyt. Fogadok, hogy Zerbrowski az a fajta ember volt, aki soha nem csukja vissza a fiókot.

- Még mindig golyókat ásnak elő a zombiból. És az összes golyó a tiéd, Blake.

Csak néztem rá.

- Durva egy csaj vagy, Blake.

- Arra szükség van, ha már te is itt vagy, Zerbrow... - nem bírtam végig mondani a nevét. Fájt. Jellemző.

- Nagyon fáj? - kérdezte Dolph.

Bólintottam, óvatosan.

- A doki hoz nekem fájdalomcsillapítót. Tetanuszt már kaptam.

- Füzérben virágoznak a horzsolások azon a sápadt nyakadon - közölte Zerbrowski.

- Költői vagy - mondtam.

Zerbrowski szerényen vállat vont.

- Még egyszer megnézem a többi sérültet, aztán szólok az egyik járőrnek, hogy vigyenek haza téged kocsival - mondta Dolph.

- Kösz.

- Nem hiszem, hogy ebben az állapotban tudnál vezetni. Talán igaza volt. Mosott szarnak éreztem magam, de boldog mosott szarnak. Megcsináltuk. Megoldottuk a bűnügyet, és a tetteseket lesíttelték. Hurrá!

Az orvos visszajött a fájdalomcsillapítóval, A két rendőrré pillantott.

- Rendszerben van - átadott nekem egy üvegcsét, benne három tablettával. - Ez elvileg átsegíti magát az éjszakán, egészen holnapig. A maga helyében beteget jelentenek - miközben ezt mondta, Dolphra sandított. - Hallja, főnök?

Dolph bosszúsan nézett rá:

- Nem vagyok a lány főnöke.

- De maga felel érte, ugye? - kérdezte a doktor.

Dolph bólintott.

- Akkor...

- Csak megbízott vagyok - szóltam közbe.

- Megbízott?

- Úgy is mondhatná, hogy kölcsönvettük egy másik részlegtől - magyarázta Zerbrowski.

Az orvos bólintott:

- Akkor mondják meg a felettesének, hogy holnap ne számítsen rá. Talán úgy néz ki, hogy nincs olyan rossz bőrben, mint a többiek, de a kislány csúnya sokkot kapott. Nagyon szerencsés, hogy nem szerzett maradandó sérülést.

- Anita felett nem áll senki, ő áll felette mindenkinek - válaszolta Zerbrowski -, de megmondjuk a góréjának - vigyorgott az orvosra.

Rondán néztem Zerbrowskira.

- Hát, akkor el is mehet. Vigyázzon azokra a horzsolásokra, el ne fertőzödjenek. És arra a harapásra is, a vállán - a doktor megcsóválta a fejét. - Maguk rendőrök jól megsejtségek a pénzüket.

Ezt az utolsó tanulságot leszűrve az orvos távozott.

Zerbrowski röhögött.

- Nem lett volna jó, ha a doki megtudja, hogy hagyunk belekeveredni egy civilt.

- Csúnya sokkot kapott a kislány - idézte Dolph.

- Nagyon csúnyát - visszhangozta Zerbrowski.

Mindketten röhögésben törtek ki.

Vigyázva felültem, és átlendítettem a lábam az ágy szélén.

- Ha befejeztétek az idétlenkedést, valakinek haza kéne vinnie.

Mind a ketten annyira nevettek, hogy könnyek szöktek a szemükbe. A dolog nem volt annyira vicces, de megértettem. A nevetés sokkal jobban oldja a feszültséget, mint a sírás. Csak azért nem csatlakoztam hozzájuk, mert erősen gyanítottam, hogy a nevetés is fájna.

- Én hazaviszlek - lihegte Zerbrowski, kuncogás közben.

Muszáj volt elmosolyodnom. A kuncogó Dolph és Zerbrowski látványa elég volt ahhoz, hogy bárkit mosolyra fakasszon.

- Nem, nem - mondta Dolph. - Ti ketten együtt egy autóban. Csak egyikőtök jönne ki élve.

- És én volnék az - tettem hozzá.

Zerbrowski bólintott.

- Így igaz.

Jó tudni, hogy legalább volt egy dolog, amiben egyetértettünk.

Már majdnem elaludtam a járőrközi hátsó ülésén, mikor bekanyarodtunk a házam elé. A fájdalomcsillapító sima folyamán kisiklott a torkomból a benne lüktető fájdalom. Szinte rongybabának éreztem magam. Mit adott nekem a doktor? Nagyszerű érzés volt, de olyan volt, mintha a világ valami mozifilm volna, amihez nekem nincs sok közöm. Távoli volt és értelmetlen, akár egy álom.

A slusszkulcsomat Dolphnak adtam. Megígérte, hogy még délelőtt hazahozatja valakivel a kocsimat. Azt is mondta, hogy majd ő felhívja Bertet, és megmondja neki, hogy ma nem megyek be dolgozni. Kíváncsi voltam, hogyan fogadja majd Bert a hírt. Eltűnődtem, hogy ez engem érdekel-e. Nem.

Az egyik egyenruhás rendőr hátrafordult, áthajolt hozzám, és megkérdezte:

- Minden rendben lesz, Miss Blake?

Rámosolyogtam.

A rendőr félmosollyal válaszolt, és közben kinyitotta nekem az ajtót. Egy járőrközi belsejében nincs kilincs. A rendőrnek tartania kellett nekem az ajtót, de lelkesen tette, és még egyszer megkérdezte:

- Akkor minden rendben lesz, Miss Blake?

- Igen - hunyorognom kellett, hogy el tudjam olvasni a névtábláját -, Osborn. Köszönöm, hogy hazahozott. A társának is.

A társa az autó túloldalán állt, a karjával a kocsi tetejére támaszkodva.

- Öröm, hogy végre találkozhatunk a Szellemirtó szakasz Hóhérral - ezt vigyorogva mondta.

Pislogva néztem rá, és próbáltam összeszedni magam annyira, hogy képes legyek egyszerre gondolkozni és beszélni:

- Már jóval a Retek érkezése előtt én voltam a Hóhér.

A zsaru széttárta a két kezét, továbbra is vigyorogva:

- Ne vegye rossz néven.

Túl fáradt és kábult voltam, semhogy emiatt izgassam magam. Csak megráztam a fejem.

- Még egyszer kösz.

Kissé bizonytalanul mentem föl a lépcsőn. Úgy kapaszkodtam a korlátba, mintha mentőöv lett volna. Ma éjjel aludni fogok. Lehet, hogy a folyosó közepén fogok utána fölébredni, de aludni fogok.

Kétszer is meg kellett próbálnom, míg sikerült a kulcsot beleillesztenem a zárba. Betántorogtam a lakásomba, és a homlokkal dőltem az ajtónak, úgy csuktam be. Ráfordítottam a kulcsot a zárba, és biztonságban voltam. Otthon voltam. Életben voltam. A gyilkos zombi elpusztult. Kedvem támadt vihogni, de ez a fájdalomcsillapító hatása volt. Egyedül sohasem szoktam vihogni.

Csak álltam, a homlokkal az ajtónak támaszkodva. Az edzőcipőm orrát bámultam. Úgy tűnt, nagyon messze vannak, mintha megnőttek volna a távolságok, mióta legutoljára a lábamra néztem. A doki valami fura szert adott nekem. Holnap már nem fogom beszélni. Az én ízlésemhez képest túlságosan megváltoztatta a valóságot.

Fekete bakancs orra lépett a surranóim mellé. Hogyan kerültek bakancsok a lakásomba? Hozzákezdtem, hogy megforduljak. Nekifogtam, hogy a pisztolyomért nyúljak. Túl későn, túl lassan, túl ügyetlenül.

Erős, barna karok kulcsolták át a mellkasom, leszorítva a karomat. Nekinyomtak az ajtónak. Most, amikor már késő volt, próbáltam küzdeni. De az illető elkapott. Hátrafordítottam a fejem, próbáltam lerázni a rohadt nyugtató hatását. Meg kellett volna rémülnöm. Lüktetett bennem az adrenalin, de némelyik gyógyszer magasról leszarja, hogy szükségünk lenne a saját testünkre. Addig vagyunk a drog hatalmában, amíg ki nem ürül, és pont. Meg fogom verni a dokort. Ha ezt túlélem.

Bruno szorított az ajtóhoz.

Tommy jelent meg jobboldalt. Tű volt a kezében.

- NEE!

Bruno befogta a számát a kezével. Próbáltam megharapni, erre megpofozott. A pofon segített valamit, de a világot még mindig vatta borította, még mindig távolinak tűnt. Bruno keze after shave-től bűzlött. Fullasztóan édes.

- Ez szinte túl könnyű - jegyezte meg Tommy.

- Csak csináld - válaszolta Bruno.

Rámeredtem az injekcióstűre, amint az a karomhoz közeledett. Szívesen megmondtam volna nekik, hogy már eleve be vagyok gyógyszerelve, ha Bruno keze nem tapadt volna a számra. Megkérdeztem volna, mi van a fecskendőben, és hogy vajon rossz hatása lesz-e azzal együtt, amit már bevettem. Esélyt se kaptam rá.

A tű belém fúródott. A testem megfeszült, vergődtem, de Bruno szorosan tartott. Mozdulni se bírtam. Nem tudtam elmenekülni. A francba! A francba! Az adrenalin végre félresöpörte a pókhálókat, de túl késő volt. Tommy kihúzta a karomból a tűt, és azt mondta:

- Bocs, de nincs nálunk alkohol, hogy leöblítse - azzal rám vigyorgott.

Utáltam. Gyűlöltem mindkettejüket. Ha az injekció nem öl meg, én ölöm meg mind a kettőt. Mert megijesztettek. Mert tehetetlenné tettek. Mert rajtam ütöttek, gyanútlanul, begyógyszerelve, hülyén. Ha túlélem ezt a hibát, soha többé nem fogom elkövetni. Kérlek, édes istenem, hadd éljem túl ezt a baklövést.

Bruno addig tartotta betapasztva a szám és leszorítva a karom, amíg érezni nem kezdtem, hogy hatalmába kerít az injekció. Akaratom ellenére lefogott egy nehézfiú, és én álmos voltam. Próbáltam ellene harcolni, de nem ment. A szemhéjam megrebbent. Küszködtem, hogy nyitva tartsam a szemem. Már nem próbáltam menekülni Brunótól, minden erőmet arra fordítottam, hogy ne csukódjon be a szemem. A lakáson ajtajára meredtem, és próbáltam ébren maradni. Az ajtó szédítő hullámokban úszkált előttem, mintha víz alatt látnám. A szemhéjam lecsukódott, fölrántottam, megint lecsukódott. Már

nem bírtam kinyitni a szemem. Egy kis részem sikoltva zuhant a sötétségbe, de a többi részem álmos volt, ellazult, és furcsán biztonságban érezte magát.

Az ébrenlét elmosódó határán jártam. Ott, ahol az ember tudja, hogy nem egészen alszik, de felébredni sem akar igazán. Nehéznek éreztem a testem. A szívem dobogott. És kapart a torkom.

Az utolsó gondolat hatására kinyitottam a szemem. Fehér plafonra bámultam. Fehér salétromfoltok tarkították a vakolatot, mintha bolyhos lett volna. Nem otthon voltam. Hanem hol is?

Eszembe jutott, ahogy Bruno lefogott. A tű. Ekkor felültem. A világ tiszta színek hullámain úszott. Visszazuhanam az ágyra, a kezemmel fogva be a szemem. Ez segített egy kicsit. Mit adtak be nekem?

A fejemben élt egy kép, hogy nem vagyok egyedül. Valahol abban a szédítő színekavalkádban egy személy lapult. Vagy nem? Ez alkalommal lassabban nyitottam ki a szemem. Megelégedtem azzal, hogy a beázott plafont bámulom. Egy széles ágyon feküdtem. Két párna, lepedő, takaró. Óvatosan elfordítottam a fejem, és azon kaptam magam, hogy Harold Gaynor arcába bámulok. Az ágy mellett ült. Nem erre akartam ébredni.

Mögötte egy viharvert komódnak támaszkodva Bruno állt. A vállán hordott fegyvertáska fekete vonalakkal szabdalta rövidujjú kék ingét. Az ágy lábához közel a komódhoz illő, ugyanolyan kopott fésülködőasztal állt. A fésülködőasztal két magas ablak között helyezkedett el. Az ablakokat friss, édes illatú fával deszkázták be. A forró, mozdulatlan levegőben fenyő illata lebegett.

Azonnal verejtékezni kezdtem, amint rájöttem, hogy nincs légkondicionáló.

- Hogy érzi magát, Miss Blake? - érdeklődött Gaynor. A hangja még mindig az a derűs télapóhang volt, selypítő élel. Mintha egy nagyon vidám kígyó volna.

- Jobban is éreztem már magam - feleltem.

- Biztos vagyok benne, hogy így van. Több mint huszonnégy

óráig aludt. Tudta ezt?

Hazudott? Miért hazudna arról, mennyi ideig aludtam? Mit nyerne vele? Semmit. Akkor igaz, valószínűleg.

- Mi a szart adtak be nekem?

Bruno ellépett a fal mellől. Szinte már úgy tűnt, zavarba jött.

- Nem vettük észre, hogy előtte nyugtatót vett be.

- Fájdalomcsillapítót - javítottam ki.

Bruno vállat vont:

- Ugyanolyan elváltozást okoz, ha Thorazine-nal keveri.

- Maguk állatnak való nyugtatóval lőttek be?

- Na, na, Miss Blake, az elmegyógyintézetekben is használják. Nemcsak állatokon - szólt Gaynor.

- Hű - mondtam -, ettől sokkal jobban érzem magam.

Gaynor szélesen elmosolyodott:

- Ha elég jól érzi magát ahhoz, hogy szellemes visszavágásokkal bombázzon, akkor elég jól van ahhoz is, hogy fölkeljen.

Szellemes visszavágás? De valószínűleg nem tévedett. Az igazat megvallva meglepett, hogy nem vagyok megköttözve. Örültem neki, de meglepődtem.

Ezúttal sokkal lassabban ültem fel. A szoba csak egészen kicsit billent meg, mielőtt megállapodott volna. Mély lélegzetet vettem, fájt. Fél kezemet a torkomra tettem. Fájt hozzáérni a bőrömhöz.

- Kitől kapta azokat a borzalmas horzsolásokat? - érdeklődött Gaynor.

Hazugság vagy igazság? Részigazság.

- Segítettem a rendőrségnek elkapni egy rosszfiút. Egy kicsit elszabadult.

- És mi lett aztán a rosszfiúval? - kérdezte Bruno.

- Most már halott - feleltem.

Valami átsuhant Bruno arcán. Talán tisztelet. Na, nem.

- Tudja, miért hozattam ide, ugye?

- Hogy megidézzek magának egy zombit - válaszoltam.

- Hogy megidézzem nekem egy nagyon öreg zombit, igen.

- Kétszer utasítottam el az ajánlatát. Honnan veszi, hogy meg fogom magam gondolni?

Gaynor mosolygott, kedves öreg ördög.

- Nos, Miss Blake, majd Bruno és Tommy meggyőzi magát az elvei helytelenségéről. És még mindig azt tervezem, hogy fizetek magának egymillió dollárt, ha föléleszti ezt a zombit. Az ár nem változott.

- Tommy a múltkor egymillió-ötszáz ezret ajánlott - vetettem közbe.

- Az akkor lett volna, ha önként jön. Nem fizethetünk teljes árat, ha ilyen lépések megtételére kényszerít bennünket.

- Ez olyan, mint az emberrablásért járó szövetségi börtönbüntetés - állapítottam meg.

- Pontosan. A makacssága ötszáz ezer dollárjába került. Tényleg megérte?

- Nem fogok megölni egy másik emberi lényt, csak hogy maga elveszett kincsek után kutathasson.

- A kicsi Wanda mesélt magának.

- Csak találgatok, Gaynor. Olvastam magáról egy dossziét, és abban említették a családi mániáját.

Ez szintisza hazugság volt. Csak Wanda tudott róla.

- Azt hiszem, ehhez már késő. Tudom, hogy Wanda beszélt magával. Az egésztest bevallotta.

Bevallotta? A férfira meredtem, próbáltam olvasni üresen derűs arcából.

- Hogy érti, hogy bevallotta?

- Úgy értem, hogy átadtam őt Tommynak kikérdezésre. Tommy nem olyan nagy művész, mint Cicely, de több marad utána. Nem akarom megölni az én kicsi Wandámat.

- Most hol van a lány?

- Mit érdekl, mi történik egy kurvával? - Gaynor szeme tágra nyílt, akár egy madaré, ahogy rám meredt. Felbecsült engem, a reakcióimat.

- Semmit nem jelent nekem a csaj - mondtam. Reméltem, hogy az arcom éppolyan közömbös, mint a hangom. Nem

akarják most rögtön megölni őt. Ha azt hinnék, fölhasználhatják arra, hogy nekem ártsanak, lehet, hogy megölnék.

- Biztos ebben?

- Figyeljen, nem feküdtem le vele. Csak egy kétrét hajtott kurva.

Gaynor ezen elmosolyodott.

- Mivel győzhetnék meg magát, hogy föltámassza nekem azt a zombit?

- Nem fogok a maga kedvéért gyilkolni, Gaynor. Annyira nem imádom magát - feleltem.

Ő felsóhajtott. Húsos arcával olyan volt, akár egy bánatos lencsibaba.

- Nem fogja megkönnyíteni a dolgom, vagy igen, Miss Blake?

- Nem tudom, hogyan könnyíthetném meg - válaszoltam. A hátamat nekivettem az ágy fejdeszkájának. Elég kényelmesen elhelyezkedtem, de kissé még mindig kábultnak éreztem magam. De egy ideig ez volt a lehető legjobb. Messze felülmúlta az öntudatlanságot.

- Még nem is bántottuk magát igazán - mondta Gaynor. - A Thorazine és a másik orvosság együttes hatása, amit beszedett, véletlen volt. Nem szándékosan ártottunk magának.

Ezzel tudtam volna vitatkozni, de úgy döntöttem, nem fogok.

- Akkor most hogyan tovább?

- Mindkét pisztolya nálunk van - közölte ő. - Fegyver nélkül maga csak egy kis hölgy, aki a nagy, erős férfiak kénye-kedvétől függ.

Erre elmosolyodtam:

- Hozzászoktam, hogy én vagyok a legkisebb utcakölyök, Harry.

Harold láthatólag kínosan érezte magát.

- Harold vagy Gaynor, nem Harry.

- Tőlem - vontam meg a vállam.

- Maga egy cseppet sincs megrémülve, hogy teljesen a mi jóindulatunktól függ?

- Ez utóbbival vitatkoznék.

A férfi Brunóra pillantott.

- Ekkora önbizalmat! Honnan veszi?

Bruno nem felelt semmit. Csak bámult rám az üres tekintetével. Testőrszeme volt, éber, gyanakvó, és ugyanakkor üres.

- Mutasd meg neki, hogy nem tréfálunk, Bruno.

Bruno elmosolyodott, lassan szélesedő vigyorral, amitől a tekintete ugyanolyan üres maradt, mint egy cápáé. Kilazította a vállát, és a falnak támaszkodva elvégzett pár nyújtó gyakorlatot. Végig rajtam tartotta a szemét.

- Jól értem, én leszek a bokszsák? - kérdeztem.

- Remekül megfogalmazta - mondta Gaynor.

Bruno távolabb lépett a faltól, ruganyosan és harcra készen. Mindegy. Az ellentétes oldalon lecsúsztam az ágyról. Nem vágytam arra, hogy Gaynor lefogjon. Bruno karja kétszer olyan hosszúra nyúlt, mint az enyém. A lába egy örökkévalóságig tartott, annyira hosszú volt. Legalább ötven kilóval nehezebb volt nálam. Mind izom. Durva sérüléseknek néztem elébe. De ameddig nem kötöznek meg, csakis harc árán fogok a padlóra kerülni. Bármilyen komoly károsodást tudnék okozni a pasasnak, elégedett lennék.

Előjöttem az ágy mögül, a kezem lazán az oldalam mellett tartva. Már eleve kissé összegörnyedtem, ahogy a dzsúdóban szoktam. Erősen kételkedtem benne, hogy Bruno választott harcmódora a dzsúdó lenne. Karatéra tippeltem.

Bruno látszólag idétlen pozícióban állt, félúton egy X és egy T betű között. Úgy nézett ki, mintha valaki fogta, és a térdénél összegyúrta volna a lábait. De ahogy előrelendültem, úgy hátrált el, akár egy rák, gyorsan és elérhetetlenül.

- Dzsü-dzsü? - ezt félig-meddig kérdésként tettem fel.

A nehézfiú fölvonta az egyik szemöldökét:

- A legtöbben nem ismerik fel.

- Már láttam ilyet - közöltem.

- Tanulta is?

- Nem.

Bruno elmosolyodott:

- Akkor bántani fogom magát.

- Még ha tudnék dzsiu-dzsicuzni, akkor is bántana - válaszoltam.

- Egyenlő küzdelem lenne.

- Ha két ember ugyanolyan ügyes, a méret a lényeg. A jó nagy darab ember mindig megveri az ügyes kicsit. - Vállat vontam. - Ennek nem muszáj örülnöm, de ez az igazság.

- Maga rettentő nyugodtan veszi a dolgot - állapította meg Bruno.

- Ha hisztiznék, az segítené?

Ő megrázta a fejét.

- Nem.

- Akkor ennyi erővel már le is nyelhetem a keserű pirulát, ha megbocsát a kifejezésért, mint egy férfi.

Ő erre összevonta a szemöldökét. Bruno hozzá volt szokva, hogy az emberek megijednek tőle. Én nem ijedtem meg tőle. Úgy döntöttem, vállalom a verést. Az elhatározáshoz bizonyos fokú nyugalom is társult. Össze fognak verni, ez nem kellemes, de fölkészültem rá, hogy bevállalom. Képes voltam rá. Csináltam már máskor is. Ha a lehetőségem az volt, hogy a) megvernek, b) emberáldozatot mutatok be, akkor csak a verést választhattam.

- Aki bújt, aki nem... - mondta Bruno.

- Maga jön - fejeztem be helyette. Belefáradtam a melldöngetésbe. - Vagy üssön meg, vagy álljon egyenesen. Hülyén néz ki így összekuporodva.

Bruno ökle egy sötét, elmosódott folt volt. Karral blokkoltam. A becsapódástól érzéketlenné vált a karom. A verőember hosszú lába kirúgott, és szilárdan összeforrt a gyomrommal. Az elvárásoknak megfelelően összecsuklottam, egy lendülettel kiszökött belőlem az összes levegő. Bruno másik lába is megjelent, és eltalált az arcom oldalán. Ugyanazon a részen, amit Seymour már bevert. A padlóra zuhantam, nem tudva biztosan, melyik testrészemhez kapjak először.

Bruno lába megint elindult felém. Két kézzel elkaptam. Talpra ugrottam, reméltem, hogy a karom között satuba foghatom a térdét, és kiugraszthatom az ízületet. De ő arrébb penderült, egy pillanatra teljesen a levegőbe is emelkedett.

A földre buktam, és hallottam a levegőt süvíteni a fejem felett, ahogy a lába a fejem iménti helyére rúgott. Ismét a padlón voltam, de most önként. Bruno fölöttem állt, ebből a szögből nézve valószínűtlenül magasnak tűnt. Én az oldalamon feküdtem, felhúzott térdekkel.

Ő közelebb lépett hozzám, nyilvánvalóan azt tervezte, hogy talpra rángat. Két lábbal ferdén előrerúgtam, a térdkalácsa felé. Ha pont fölötte vagy alatta találja el az ember, kiugrik.

A pasas lába kifordult, ő pedig felüvöltött Ez bejött! Kurvára bejött! De nem álltam le Brunóval birkózni. Nem próbáltam megkaparintani a pisztolyát. Rohantam az ajtóhoz.

Gaynor utánam kapott, de én föltéptem az ajtót, és mielőtt a milliomos pozícionálhatta volna a díszes toloszékét, már kint is voltam egy hosszú folyosón. A folyosó egyszerű volt, csak egy maréknyi ajtó meg két vak benyíló volt itt. És Tommy.

Tommy láthatólag meglepődött, hogy itt lát. A keze elindult a vállán lévő pisztolytáska felé. Meglöktem a vállát, és kisöpörtem alóla a lábát. Tommy hátraesett, de esés közben elkaptam engem is. Én ráugrottam, és gondoskodtam arról, hogy a térdem az ágyékába mélyedjen. A pasas szorítása eléggé meggyengült, hogy kicsússzak a markából. Mögöttem a szobából hangok hallatszottak. Nem néztem vissza. Ha le akartak löni, azt nem akartam látni.

A folyosó élesen elkanyarodott. Már majdnem elértem, mikor a szag miatt futásból sétára nem kellett váltanom. Hullaszag áradt a sarkon túlról. Mit műveltek ezek, míg én aludtam?

Visszasandítottam a férfiakra. Tommy továbbra is a földön feküdt, összekuporodva. Bruno a falnak dőlt, pisztollyal a kézben, de nem célzott rám. Gaynor a székében ült, és mosolygott.

Valami nagyon nem volt rendben.

A sarok mögül előjött az a dolog, ami nagyon, nagyon nem volt rendben. Nem volt magasabb egy megtermett embernél, talán száznyolcvanöt centi. Viszont majdnem másfél méter széles volt. Két lába volt, vagy talán három, nehéz volt eldönteni. A lény leprafehér volt, mint minden zombi, de ennek egy tucat szeme volt. Ahol a nyaknak kellett volna lennie, egy férfi arcát illesztették be. A szeme sötét, figyelmes, az értelem legcsekélyebb jele nélkül. A vállak közül egy kutyafej nőtt ki. A kutya felém kapott a rothadó szájával. A borzalom kellős közepéből egy asszony lába nőtt ki, fekete magas sarkú cipővel kiegészülve.

A dolog felém hömpölygött. Tucatnyi karja közül háromnak a segítségével vonszolta magát előre. Olyan nyomot hagyott maga után, mint egy csiga. A sarok mögül Dominga Salvador lépett elő:

- Buenas noches, chica.

A szörnytől is megijedtem, de a rám vigyorgó Dominga Salvador látványa még egy fokkal jobban megrémített.

A dolog megállt, nem jött tovább. Lekuporodott a folyosón, otromba lábain térdelve. Több tucat szája lihegett, mintha nem jutna elég levegőhöz.

Vagy talán a dolog nem szerette a saját szagát. Én kifejezetten nem szerettem. Hiába takartam el a karommal az orromat és a számat, ez nem sokat segített. A folyosón hirtelen romlott hússzag lett.

Gaynor és sebesült testőrei a folyosó végében maradtak. Talán nem szerettek volna közelebb kerülni Dominga kis kedvencéhez. Tudom, hogy ez nekem nem sokat számított. Bármilyen is volt az ok, elszigetelődtünk tőlük. Csak Dominga létezett, én és a szörny.

- Hogyan jött ki a börtönből?

Először jobb, ha a földhözragadtabb problémákkal foglalkozunk. Az agymenés várhat még.

- Letettem magamért az óvadékot - válaszolta a nő.

- Ilyen gyorsan, boszorkányság segítségével elkövetett

gyilkosság vádjával?

- A vudu nem boszorkányság - mondta Dominga.

- A törvény előtt egyforma a kettő, ha gyilkosságról van szó.

Az asszony megvonta a vállát, majd diadalmasan elmosolyodott. Ő volt rémálmaim mexikói nagymamája.

- Zsebre vágott egy bírót - jelentettem ki.

- Sok ember fél tőlem, chica. Neked is kéne.

- Maga segített Peter Burke-nek, hogy Gaynor részére fölélessze a zombit. Dominga csak mosolygott.

- Miért nem idézte meg egyszerűen maga? - érdeklődtem.

- Nem akartam, hogy valaki, aki olyan gátlástalan, mint Gaynor, tanúja legyen annak, hogy megölök valakit. Még felhasználhatná, hogy zsaroljon.

- És Gaynor nem jött rá, hogy valakit meg kellett ölnie Peter gris-griséhez?

- Ahogy mondom - válaszolta a nő.

- Itt rejtette el az összes rémséget?

- Nem az összeset. Rákényszerítettél, hogy sok művemet elpusztítsam, de ezt megmentettem. Láthatod, miért - fél kézzel végigsimított a nyálkás irhán.

Összerázkódtam. Már a szörny érintésének pusztá gondolatára is libabőrös lettem De mégis...

- Hogyan készítette?

Tudnom kellett. Olyan nyilvánvalóan közös mesterségünk teremtménye volt, hogy muszáj volt tudnom.

- Biztosan képes vagy a halottak testrészeit és darabkáit mozgatni - vélte Dominga.

Képes voltam rá, de senki más nem, akivel eddig találkoztam.

- Igen - mondtam.

- Kitaláltam, hogy foghatom ezeket a dirib-darabokat, és egybe is olvaszthatom.

A csoszogó dologra meredtem.

- Egybeolvasztani? - a gondolata is túl szörnyű volt.

- Képes vagyok új lényeket teremteni, amelyek azelőtt soha

nem léteztek.

- Maga szörnyeket csinál - jelentettem ki.

- Higgy, amit akarsz, chica, de most azért vagyok itt, hogy rávegyelek, idézd meg a holtat Gaynornak.

- Miért nem csinálja maga?

Gaynor hangja közvetlenül mögöttünk szólalt meg. Megpördültem, a hátamat a fal felé fordítva, hogy mindenkit figyelhessek. Hogy ez mire lesz jó nekem, nem tudtam biztosan.

- Dominga hatalmas egyszer már kudarcot vallott. Ez az utolsó esélyem. Az utolsó ismert sír. Nem fogom őmiatta kockára tenni.

Dominga szeme összeszűkül, öregségtől aszott keze ökölbe szorult. Nem tetszett neki, hogy azonnali hatállyal elbocsátották. Nem mondhatom, hogy hibáztattam ezért.

- Meg tudná csinálni, Gaynor, könnyebben, mint én.

- Ha ezt tényleg elhinném, megölném magát, mert már nem volna többé szükség a tehetségére.

Hmm, jó érv.

- Hagyta, hogy Bruno felidegesítsen. Most mi lesz?

Gaynor megcsóválta a fejét:

- Ilyen kicsi lány, és mind a két testőrömet padlóra küldte.

- Mondtam magának, hogy a meggyőzés közönséges módszerei nála nem válnak be - jegyezte meg Dominga.

Mögé bámultam, az izamos szörnyetegre. Ezt nevezte közönségesnek?

- Mit javasol? - érdeklődött Gaynor.

- Egy kényszerítő varázsigét. Úgy fog tenni, ahogy én mondom, de olyan nagyhatalmú illetőre, mint ő, időbe telik a ráolvasás. Ha a lány valamennyire is ismerné a vudut, a ráolvasás egyáltalán nem működne. De az összes tudománya ellenére a vuduban olyan, mint egy csecsemő.

- Milyen sokáig fog tartani?

- Két óra, nem több.

- Jobb lesz, ha ez beválik - jegyezte meg Gaynor.

- Ne fenyegetsen - szólt Dominga.

De jó, lehet, hogy a rosszfiúk összebunyóznak, és megölik egymást.

- Elég pénzt fizetek magának, hogy saját kis országa legyen. Ezért eredményt akarok.

Dominga megbiccentette a fejét:

- Jól fizet, ez igaz. Nem fogom cserben hagyni. Ha kötelezni tudom Anitát arra, hogy megöljön egy másik embert, arra is kötelezni tudom, hogy segítsen nekem a halottkeltő munkában. Segíteni fog újjáépíteni azt, amit elpusztítottam velem. Ez elég ironikus, nem?

Gaynor úgy vigyorgott, mint egy örült krampusz.

- Ez tetszik.

- Hát, nekem nem - szóltam közbe.

A férfi haragosan nézett rám.

- Úgy fog cselekedni, ahogy mondják magának. Nagyon rossz kislány volt.

Rossz kislány? Én?

Bruno odaküzdötte magát hozzánk. Erősen a falnak támaszkodott, de a pisztolyával nagyon szilárdan célzott a mellkasom közepére.

- Szeretném magát most megölni - közölte. A hangja nyers volt a fájdalomtól.

- A szétrúgott térd pokolian fáj, ugye? - ezt mosolyogva mondtam. Jobb, ha meghalok, mint hogy a vudukirálynő önkéntes rabszolgája legyek.

Azt hiszem, Bruno csikorgatta a fogát. A pisztoly megremegett, csak egy kicsit, de szerintem ezt a harag okozta, nem a fájdalom.

- Élvezni fogom, hogy megölöm magát.

- Legutóbb nem végzett olyan jó munkát. Szerintem a pontozóbírák nekem ítélték volna a meccset.

- Itt nincs egy kibaszott bíró sem. Meg fogom magát ölni.

- Bruno - szólt rá Gaynor -, élve és épségben van rá szükségünk.

- És miután fölélesztette a zombit? - érdeklődött Bruno.

- Ha a Señora rabszolgája lesz, akkor nem bánthatod. Ha a kényszerítő varázsige nem működik, akkor megölheted.

Bruno vadul rám villogtatta a fogsorát. Inkább vicsor volt, mint vigyor.

- Remélem, a varázsige becsődöl.

Gaynor a testőrére pillantott.

- Ne hagyd, hogy a személyes érzelmeid befolyásolják a munkát, Bruno.

Bruno nagyot nyelt.

- Igenis, uram.

A megszólítás nem úgy hangzott, mint ami könnyen jön a szájára.

Enzo jött elő a sarok mögül, és Dominga mögé állt. A fal mellett maradt, olyan messze a papnő „teremtményétől, amilyen messze csak lehetett.

Antonio végre elvesztette a testőri állását. Nem is volt baj. Sokkal alkalmasabb volt rendőrspiclinek.

Tommy sántikált végig a folyosón, még mindig kétrét görnyedve. A hatalmas Magnum a kezében volt. Az arca szinte lila volt a dühtől, vagy talán a fájdalomtól.

- Végzek magával - sziszegte.

- Vegyen sorszámot - közöltem.

- Enzo, segítsen Brunónak és Tommynak egy székhez kötni ezt a kicsi lányt a szobában. Sokkal veszélyesebb, mint amilyennek látszik - mondta Gaynor.

Enzo karon ragadott. Nem küzdöttem ellene. Úgy véltem, nagyobb biztonságban vagyok az ő kezei közt, mint a másik kettő közül bármelyikében. Mind Tommy, mind Bruno úgy nézett ki, mint aki nagyon várja, hogy valamivel próbálkozzam. Azt hiszem, szerettek volna bántani engem. Ahogy Enzo elvezetett mellettük, megszólaltam:

- Azért van így, mert nő vagyok, vagy ennyire nem tudtok veszíteni?

- Lelövöm - horkant föl Tommy.

- Később - mondta Gaynor. - Később.

Elgondolkoztam, vajon tényleg komolyan gondolta-e. Ha Dominga varázsigéje működik, élő zombi leszek, aki az ő akaratának engedelmeskedik. Ha a varázsige nem működik, akkor Tommy és Bruno ízekre szétszednek. Reméltem, hogy van harmadik lehetőség.

A harmadik lehetőség az volt, hogy egy székhez kötöztek abban a szobában, ahol felébredtem. Ez volt a legjobb a három lehetőség közül, de ezzel nem mondtam sokat. Nem szeretek megkötözve lenni. Azt jelenti, hogy az ember esélyei a kevésről a nullára csökkentek. Dominga lecsípett valamennyit a hajamból és a körmöm hegyéből. Haj és köröm a kényszerítő ráolvasáshoz. Gáz.

A szék régi volt és egyenes támlájú. A csuklómat a szék hátát képező lécekhez kötözték. A két bokámat külön-külön a szék egy-egy lábához. A kötelek szorosak voltak. Megrángattam őket, reméltem, hogy valamelyik laza lesz. Nem volt ilyen.

Már voltam azelőtt megkötözve, és mindig az a Houdini-jellegű képzetem támad, hogy elég laza lesz a kötél, és kis tekergőzés árán kiszabadulok. Ez soha nem működik. Ha már egyszer az embert megkötözték, akkor úgy is marad, amíg valaki ki nem szabadítja.

A baj az volt, hogy amikor majd szabadon eresztenek, meg fognak próbálni rám olvasni egy csúnya kis varázsigét. Ezelőtt kellett olajra lépnem. Valahogy el kellett szöknöm. Édes istenem, kérlek, engedj megszöknöm.

Az ajtó kinyílt, mintegy végszóra, de nem a segítség érkezett.

Bruno jött be, Wandát cipelte a karjában. A lány arcának jobb felére rászáradt a szeme fölötti vágásból kiömlött vér. Az arca bal oldalát hatalmas zúzódás puffasztotta föl. Az alsó ajka felhasadt, még mindig vérzett. A szeme csukva volt. Még abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán magánál van-e. Nekem is volt egy fájdalmas vonal az arcon bal oldalán, ahol Bruno megrúgott, de az semmi volt Wanda sérüléseihez képest.

- Most mi van? - kérdeztem Brunótól.

- Hoztunk magának társaságot. Ha felébred, kérdezze meg tőle, mit csinált még vele Tommy. Hátha az meggyőzi, hogy

idézze meg a zombit.

- Azt hittem, Dominga fog elvarázsolni, hogy segítsen maguknak.

Bruno vállat vont.

- Gaynor nem nagyon bízik benne, mióta olyan nagyon berágott a nő.

- Harold nem szokott második esélyt adni, azt hiszem - mondtam.

- Nem, nem szokott - a verőember letette Wandát a földre, a közelemben. - Legjobb az lenne, ha elfogadná az ajánlatát, kislány. Egyetlen halott kurva, és maga kap egymillió dollárt. Fogadja el.

- Wandát fogják áldozatnak használni - állapítottam meg. A hangom még nekem is fáradtnak tűnt.

- Gaynor nem szokott második esélyt adni.

Bólintottam.

- Hogy van a térd?

A testőr grimaszolt:

- Helyre raktam.

- Biztos kurvára fájt - mondtam.

- Fájt. Ha nem segít Gaynornak, pontosan meg fogja tudni, mennyire fájt.

- Szemet szemért - mondtam.

Bruno bólintott és felállt. A jobb lábát előnyben részesítette. Rajtakapott, hogy azt a lábát bámulom.

- Beszéljen Wandával. Döntse el, hogyan akarja végezni. Gaynor szóba hozta, hogy mozgássérültet csinál magából, és aztán velünk marad, mint az ő játékszere. Ezt maga biztos nem akarja.

- Hogyan képes neki dolgozni?

Bruno vállat vont.

- Nagyon jól fizet.

- A pénz nem minden.

- Ezt azok mondják, akik soha nem éheztek.

Elevenembe talált. Csak néztem rá. Egy pár másodpercig

egymásra meredtünk. Most végre volt valami emberi a szemében. Bármilyen érzélem is volt, sehogyan sem értettem.

Aztán a testőr megfordult, és elhagyta a szobát.

Lebámultam Wandára. Az oldalán feküdt, mozdulatlanul. Most egy másik tarka szoknya volt rajta. Széles csipkegalléros fehér blúzának kis híján letépték a fél vállát. A melltartója szilvakék volt. Fogadom, hogy volt rajta hozzá való bugyi is, míg Tommy el nem kapta.

- Wanda - szólaltam meg halkán -, Wanda, hallasz engem?

A lány feje lassan, fájdalmasan mozdult meg. A fél szeme kinyílt, elkerekedve, benne a pánik kifejezésével. A másik szeme összeragadt az alvadt vértől. Wanda hisztérikusan a bevérzett szeméhez kapott. Mikor már képes volt mind a két szemét kinyitni, rám pislogott. Egy másodpercbe telt, hogy újra fókuszáljon a szeme, és tényleg lássa, ki vagyok. Milyen látványra számított azokban az első, pánikba esett pillanatokban? Nem akartam tudni.

- Wanda, tudsz beszélni?

- Igen - a hangja halk volt, de tiszta.

Meg akartam kérdezni, jól van-e, de erre tudtam a választ.

- Ha ide tudsz mászni, és kiszabadítasz, kijuttatom magunkat innen.

A lány úgy nézett rám, mintha elvesztettem volna az eszem.

- Nem tudunk kijutni. Harold mind a kettőnket meg fog ölni - a második mondatot úgy ejtette ki, mintha pusztá ténymegállapítás lenne.

- Nem vagyok a tétlenség híve, Wanda. Oldozz el, és kitalálok valamit.

- Harold bántani fog, ha segíték - ellenkezett Wanda.

- Harold azt tervezi, te leszel az emberáldozat, hogy fel lehessen éleszteni a döglött rokonát. Ennél jobban nem árthat neked.

Wanda pislogva meredt rám, de már tisztult a tekintete. Majdnem olyan volt, mintha a félelem egy kábítószer volna, és ő épp a hatását próbálná lerázni. Vagy talán Harold Gaynor volt

a drog. Igen, ennek volt értelme. Wanda függő volt. Harold Gaynor-függő. Hajlandó akár meg is dögleni még egy adagért. De én nem.

- Bogozz ki, Wanda, légy szíves. Ki tudom húzni magunkat ebből a szarból.

- És ha nem tudsz?

- Akkor se leszünk rosszabb helyzetben - válaszoltam.

Ezen láthatólag gondolkodott úgy egy percig. Én feszülten figyeltem, nem hallok-e zajokat a folyosóról. Ha Bruno visszajönne, miközben mi éppen szökés közben vagyunk, az nagyon rossz volna.

Wanda föltámaszkodott a két karjára. A lábai utána csúsztak a szoknya alatt, holtan, teljesen mozdulatlanul. Vonszolni kezdte magát felém. Azt hittem, ez lassú meló lesz, de Wanda fürgén mozgott. A karján csomóba futottak az izmok, és derekas munkával lökték előre a testét. Pár másodperc alatt a szék mellé ért.

Elmosolyodtam.

- Nagyon erős vagy.

- Nekem már csak a két karom van. Erőseknek kell lenniük - közölte Wanda.

Nekifogott kicsomózni a jobb csuklómat tartó köteleket.

- Túl szoros.

- Meg tudod csinálni, Wanda.

A lány körömmel vájt a csomóba, míg, úgy tűnt, órák után, bár valószínűleg nagyjából öt percbe telt, éreztem, hogy enged a kötél. Meglazult, meglazult! Hurrá!

- Már majdnem kész, Wanda - úgy éreztem magam, mint egy hivatásos szurkoló.

Léptek zaja érkezett kopogva a folyosóról. Wanda összevert arccal bámult föl rám, a szemében rémület.

- Nincs idő - suttogta.

- Menj vissza oda, ahol voltál. Nyomás. Később befejezzük - mondtam.

Wanda visszamászott oda, ahová Bruno fektette. Épp hogy

csak felvette az akkorihoz hasonló pozíciót, mikor kinyílt az ajtó. Wanda ájulást színlelt: nem is rossz ötlet.

Tommy állt a küszöbön. Levette a zakóját, fehér pólóingén átütött a vállán hordott pisztolytáska fekete hálója. Feszes derekát fekete farmer hangsúlyozta. A túl sok súlyemelésből aránytalanul súlyosnak látszott a felsőteste.

Új dologgal egészítette ki az öltözkét. Egy késsel. Megpörgette a kezében, mint egy buzogányt. A kés szinte tökéletes fényfátyolnak tűnt. Kézügyesség. Hoppá.

- Nem is tudtam, hogy képes bánni a késsel, Tommy - a hangom nyugodt és normális volt.

Ő elvagyorodott:

- Sok mindenhez van tehetségem. Gaynor érdeklődik, hogy meggondolta-e magát a zombiidézéssel kapcsolatban.

Ez nem volt egészen kérdés, de azért válaszoltam.

- Nem fogom megtenni.

Tommy mosolya szélesebb lett:

- Reméltem, hogy ezt fogja mondani.

- Miért? - tartottam tőle, hogy ismerem a választ.

- Mert azért küldött, hogy meggyőzzem magát.

Rámeredtem a villogó késre, nem tudtam visszafogni magam:

- Késsel?

- Valami mással, ami hosszú és kemény, de nem olyan hideg.

- Megerőszakol? - kérdeztem. A kérdés ott lebegett a forró, mozdulatlan levegőben.

A testőr bólintott, közben úgy vigyorgott, mint valami fakutya. Azt kívántam, bár csak eltüntethetném, a mosolya kivételével. A mosolyától nem féltem. A teste más részei miatt aggódtam.

Tehetetlenül rángattam a köteleket. A jobb csuklóm még egy kicsit engedett. Elég jól meglazította a kötelet Wanda? Eléggé? Kérlek, Istenem, add meg nekem.

Tommy odaállt mellém. Végigmértem őt a teste teljes hosszában, és amit a szemében láttam, minden volt, csak nem

emberi. Számtalan módon lehet szörnyeteggé változni. Tommy rátalált az egyikre. A tekintetében csak állati kéjvágy volt. Semmi emberi nem maradt benne.

Tommy átvette az egyik lábát a szék másik oldalára, de nem ült le. Lapos hasát az arcomhoz préselte. Az inge drága after shave-től bűzlött. Hátrarántottam a fejem, próbáltam nem hozzáérni.

Ő nevetett, ujjával végigszántott hajam szoros csigáin. Próbáltam félrefordítani az arcom, de ő belemarkolt a hajamba, és erőszakkal hátrahúzta a fejemet.

- Ezt élvezni fogom - mondta.

Nem mertem rángatni a köteleket. Ha kiszabadulna a csukóm, Tommy észrevenné. Várni kellett, várni, míg a pasas figyelme el nem lanyhul annyira, hogy ne vegye észre. Megfájdult a gyomrom a gondolattól, hogy mire kényszerülhetek, mit kell megengednem neki, amivel elvonom a figyelmét. De az volt a cél, hogy életben maradjak. Semmi más nem számított. Ezt magam se hittem el igazán, de próbáltam.

Tommy lovaglólásban rám ereszkedett, a súlya ránehezedett a lábamra. A mellkasát az arcomhoz nyomta, és én nem tehettem ellene semmit.

A kés lapját végighúzta az arcomon.

- Bármikor abbahagyhatjuk. Csak mondjon igent, és én megmondom Gaynornak.

A hangja egyre mélyebb lett. Éreztem, hogy megkeményedik ott, ahol a hasamhoz szorította magát. A gondolat, hogy Tommy arra használhat engem, kis híján elegendő volt ahhoz, hogy igent mondjak. Kis híján. Megrángattam a köteleket, és a jobb csuklómon levő még egy kicsit engedett. Egy újabb erős rántás, és ki tudok szabadulni. De akkor is csak egy kezem lesz szabad, szemben Tommy két mancsával, és neki még pisztolya és kése is volt. Nem jó esélyek, de ennél jobb esélyem ma éjjel nem lesz.

Tommy megcsókolt, a nyelvét beleerőltette a számba. Én nem viszonztam, mert azt nem hitte volna el. Azért nem

haraptam le a nyelvét, mert közelharcot akartam. Egy szabad kézzel csak közelharc lehetett. Egy kézzel kellett súlyos sérülést okoznom neki. De mit? Mit tehetnék?

A férfi a nyakamhoz dörgölődött, az arcát balról a hajamba temette. A szeme csukva volt. A kést lazán tartotta a másik kezében. A késsel semmit nem tudtam kezdeni. Ki kellett használnom az esélyt. Muszáj volt.

Megsimogattam az arca oldalát, ő válaszul hozzásimult a kezemhez. Aztán felpattant a szeme. Leesett neki, hogy megköttözve kéne lennem. Belenyomtam a hüvelykujjam a nyitott szemébe. Belevájtam, és éreztem, ahogy kipukkad és kifolyik a szeme.

Tommy felüvöltött, hátratántorodva, a kezével a szeméhez kapva. Megragadtam a kést tartó kezét, és tartottam. A sikolyaira ide fog jönni az erősítés. A rohadt életbe.

Erős karok nyalábolták át Tommy derekát, és húzni kezdték hátrafelé. Elvettem tőle a kést, miközben a padlóra csúszott. Wanda küzdött vele, próbálta lefogni. A fájdalom olyan erős volt, hogy Tommynak nem jutott eszébe a fegyveréért nyúlni. Ha kinyomjuk valakinek a szemét, az ijesztőbb és jobban fáj, mint egy tökönrúgás.

Kiszabadítottam a másik kezemet, és közben belevágtam a karomba. Ha nagyon sietek, végül még felvágom a saját ereimet. Kényszerítettem magam, hogy óvatosabb legyek, miközben a bokáimat is kiszabadítottam.

Tommynak sikerült megszabadulnia Wandától. Tántorogva lábra állt, fél kezét még mindig a szemére szorítva. Vér és valami átlátszó folyadék csorgott le az arcán.

- Megöllek!!! - a pisztolyához kapott.

Megfordítottam a markomban a kést, és elhajítottam. Belevágódott a pasas karjába. A mellkasára céloztam. Tommy ismét felsikoltott. Fölemeltem a széket, és az arcába sújtottam vele. Wanda bokán ragadta, és Tommy a földre került.

Addig vertem a képét a székkal, amíg a fa ripityára nem tört a kezeim között. Utána az egyik széklábbal vertem tovább, míg

az arcából csak véres pép maradt.

- Halott - mondta Wanda. Megrángatta a nadrágom szarát. - Meghalt. Tűnjünk el innen.

Elhajítottam a vérrel borított széklábat, és térdre rogytam. Nem tudtam nyelni. Nem kaptam levegőt. Tele voltam fröcskölvé vérrel. Azelőtt senkit nem vertem még halálra. Jó érzés volt. Megráztam a fejem. Később, majd később aggódok emiatt.

Wanda fél karját átvette a vállamon. Én átfogtam a derekát, és fölálltunk. Wanda sokkal könnyebb volt a kelleténél. Nem akartam látni, mi van a csinos szoknya alatt. Csonka volt a lába, de most az egyszer ez jó volt. Így könnyebb volt vinni.

Tommy pisztolyát a jobb kezembe fogtam.

- Ezt a kezemet szabadon kell hagyni, úgyhogy kapaszkodj erősen.

Wanda bólintott. Az arca sápadt volt. Éreztem, hogy a szíve vergődik a bordái között.

- Kijutunk innen - mondtam.

- Persze - de a hangja remegett. Kétlem, hogy hitt nekem. Abban sem voltam biztos, hogy én hiszek magamnak.

Kinyitotta az ajtót, és kimentünk.

A folyosó pont olyan volt, amilyenre emlékeztem. Hosszan nyúlt el, fedezéket nem adott, és mindkét végén volt egy vak benyíló. - Jobbra vagy balra? - sűgtam Wandának.

- Nem tudom. Ez a ház olyan, mint egy útvesztő. Jobbra, azt hiszem.

Jobbra mentünk. Ez legalább döntés volt. A legrosszabb, amit tehettünk, az volt, hogy ott állunk a folyosón, és várunk, míg Gaynor visszajöjjon.

Lépteket hallottam magunk mögöl. Nekikezdtem, hogy megforduljak, de Wandával a karomban lassú voltam. A lövés visszhangzott a folyosón. Valami eltalálta a bal karomat, amivel Wanda derekát öleltem át. A becsapódás lendületétöl megpördöltem, és mindketten a földre zuhantunk.

A hátamra érkeztem, a bal karomra ránehezedett Wanda testsúlya. Az a karom teljesen érzéketlenné vált.

Cicely állt a folyosó végén. Két kézzel fogott egy kis kaliberű pisztolyt. Nagyon-nagyon hosszú lábait szétterpesztette. Úgy nézett ki, mint aki tudja, mit csinál.

Fölemeltem a Magnumot, és a csajra céloztam, még mindig a padlón heverve. A dörrenéstöl csengeni kezdett a fülem. A fegyver visszarűgott, és hátrafelé az égneke lökte a karom. Mindent bele kellett adnom, nehogy eldobjam. Ha második lövésre is szükség lett volna, képtelen vagyok időben elsűtni. De nem volt szükség második lövésre.

Cicely rongycsomóként hevert a folyosó közepén. A blúza elején vérfolt terjengett. Nem mozdult, de ez nem jelentett semmit. Fél kézzel még mindig markolta a pisztolyát. Lehet, hogy csak színlel, aztán, amikor odamegyek hozzá, lelő. De meg kellett tudnom.

- Volnál szíves leszállni a karomról? - kértem.

Wanda semmit se válaszolt, viszont ülő pozícióba emelte magát, és végre megpillanthattam a karom. Még mindig a helyén volt. De jó. Vörös vonalban vér szivárgott rajta.

Bénultságát jegesen égető szúrás űzte el. Jobb szerettem, míg béna volt.

Megtettem, ami tőlem telt, hogy ne vegyek tudomást a karomról, miközben fölálltam és Cicely felé indultam. Végig a csajra céloztam a Magnummal. Ha csak megrezzen, újra belelövök. A lány miniszoknyája felcsúszott a combján, kilátszott alóla a fekete harisnyatartója és a hozzáillő bugyi. Milyen méltatlan.

Megálltam fölötte, és lebámultam rá. Cicely nem mozdulhatott, legalábbis saját akaratából nem. Selyemblúzáat átáztatta a vér. Mellkasa nagy részét akkora lyuk foglalta el, amin átfért volna az öklöm. Halott volt, nagyon halott.

Mindenesetre kirúgtam a kezéből a huszonkettest. Az ember soha nem tudhatja, ha vudu használóval áll szemben. Azelőtt láttam már embereket rosszabb sérülésekkel is fölkelni. De Cicely csak feküdt ott, és vérzett.

Szerencsém volt, hogy a lánynak nőies kaliberű pisztolya volt. Ha bármi ennél nagyobb lett volna nála, el is veszthettem volna a karom. A pisztolyt a bugyim elejébe dugtam, mert nem tudtam kitalálni, hová máshová tehetném. De persze nem kibiztosítva.

Azelőtt soha nem lőttek még rám. Megharaptak, megkéseltek, megvertek, megégettek, de soha nem lőttek még rám. Ez megijesztett, mert nem tudtam biztosan, mennyire sebesültem meg. Visszasétáltam Wandához. Az arca sápadt volt, a két barna szeme mint két sziget az arcában.

- Meghalt?

Bólintottam.

- Vérzel - mondta a lány. Letépett egy csíkot a hosszú szoknyájából. - Hadd kötözzem be.

Letérdeltem, és engedtem, hogy Wanda a sebre kösse a tarka szövetcsíkot. Egy másik anyagdarabbal a vért törölte le. Nem is nézett ki olyan rosszul. Majdnem olyan látvány volt, mint egy nyers, véres horzsolás.

- Szerintem csak karcolt a golyó - mondtam. Csak izomba

ment, semmiség, csak izomba ment. Égetett, és ugyanakkor szinte hideg volt. A hideg talán a sokk műve volt. Egy apró karcolás, és máris sokkot kapok? Naná, hogy nem.

- Gyerünk, ki kell jutnunk innen. A lövések idecsalják Brunót.

Jó volt, hogy fájt a karom. Azt jelezte, hogy nem érzéketlen, és tudom mozgatni. A karom nem szeretne volna ismét átölelni Wanda derekát, de ez volt az egyetlen módja, hogy vigyem a lányt is, és szabadon hagyjam a jobb kezem.

- Menjünk balra. Talán Cicely erről jött - javasolta Wanda. Ebben volt némi logika. Megfordultunk, és elmentünk Cicely teste mellett.

A holttest csak hevert, kék szeme elképzelhetetlenül nagyra tágult. A friss hullák arcának soha nincs rémült kifejezése, több rajta a meglepetés, mint bármi más. Mintha valóban váratlanul érte volna őket a halál.

Wanda lebámolt a holttestre, ahogy elhaladtunk mellette. Azt suttogta:

- Soha nem gondoltam volna, hogy ő hal meg először.

Megkerültük a sarkot, és szemtől szembe találtuk magunkat Dominga zombiszörnyével.

A szörny egy keskeny kis előszoba közepén állt, ami láthatólag a ház hátsó fertályának nagy részét elfoglalta.

A falat kazettás ablakok szegélyezték. És az ablakok közt közepén volt egy ajtó. Az üvegen át fekete, éjszakai égbolt látszott. Az ajtó a szabadba vezetett. Az egyetlen dolog, ami a szabadság és miközénk állt, a szörny volt.

Még hogy az egyetlen dolog.

Az imbolygó testrészhalon felénk vonszolta magát. Wanda felsikoltott, de nem hibáztattam. Fölemeltem a Magnumot, és a dolog közepén lévő emberarcra céloztam. A lövés úgy visszhangzott, mint egy foglyul ejtett mennydörgés.

Az arc szétrobbant, vér, hús és csont hömpölygött elő belőle. A szag még rosszabb volt. Mintha megrothadt szőr ért volna a garatomhoz. A szájak felüvöltöttek, mint egy sebesülten vonító állat. A dolog tovább jött felénk, de megsérült. Úgy tűnt, összezavarodott, nem tudja, mit kéne tennie. Kilőttem volna a vezérlő agyat? Volt vezérlő agy? Nem volt mód meggyőződni róla.

Még háromszor tüzeltem, még három fejet szétrobbantottam. A folyosó tele volt agyvelővel és vérrel, meg annál is rosszabb dolgokkal. A szörny pedig csak jött tovább. A fegyver tára kiürült. A szörnyhöz vágtam a Magnumot. Az egyik karmos kéz félreütötte. Nem próbálkoztam meg a huszonkettessel. Ha a Magnum nem tudta megállítani, a huszonkettes halálbiztosan kudarcot vall.

Elkezdünk hátrálni a folyosón. Mi mást tehettünk volna? A szörny utánunk vonszolta torz tömegét. Ugyanaz a csoszogó hang volt, ami Mannyt és engem kiűzött Dominga pincéjéből. A papnő lakat alatt tartott rémségét láttam.

A hús egynemű volt a különböző bőr-, szőr- és csontszövetek között. Nem voltak Frankenstein-öltések. Olyan volt, mintha a különböző darabok egybeolvadtak volna, akár a viasz.

Megbotlottam Cicely testében, a szörny szemlélése túlságosan lefoglalt ahhoz, hogy a lábam elé nézzek. Átestünk a holttesten. Wanda sikoltozott.

A szörny dülöngélve közeledett. Deformált kezek ragadták meg mind a két bokám. Belerúgtam a teremtménybe, küszködve, hogy átmásszak Cicely testén, és elmeneküljek a szörnytől. Egy karom a farmerembe akaszkodott, és a lény felé húzott. Most rajtam volt a sor, hogy sikítsak. Ami valaha egy férfi keze és karja volt, a bokám köré fonódott.

Belekapaszkodtam Cicely holttestébe. A húsa még mindig meleg volt. A szörny könnyedén tovább húzott mind a kettőnket. A súlytöbblet nem lassította le. A kezem a csupasz fapadlót kaparta. Semmiben nem tudtam megkapaszkodni.

Visszabámultam a lényre. Mohó, rothadó szájak ásítottak felém. Töredezett, elszíneződött fogak, bűzös kígyókként tekergő nyelvek a szájnyílásokban. Istenem!

Wanda karon ragadott, próbált tartani, de lábak nélkül, amivel kitámaszthatta volna magát, csak annyi sikerült neki, hogy a teremtmény őt is közelebb húzta.

- Engedj el! - sikoltottam a lány felé.

Ő engedelmeskedett, sikoltva:

- Anita!

Én magam is sikoltoztam:

- Ne! Ne! Elég! Elég!

Minden tőlem telhetőt beleadtam ebbe a kiáltásba; nem hangerőt, hatalmat. Ez is csak egy újabb zombi volt, ennyi volt az egész. Ha nem állt konkrét parancs alatt, hallgatnia kellett rám. Csak egy zombi volt. Hinnem kellett ebben, vagy meghalok.

- Hagyd abba, most azonnal! - a hangom hisztérikusan elcsuklott a végén. Semmit nem szerettem volna jobban, mint hogy egyszerűen elkezdjek sikoltozni, és soha ne hagyjam abba.

A szörny megdermedt, a lábam félúton volt az egyik alsóbb szája felé. Az össze nem illő szemek rám meredtek,

várakozóan.

Nyeltem egyet, és próbáltam nyugodtan megszólalni, bár a zombit ez úgysem érdekelte.

- Eressz el.

Eleresztett.

A szívem azzal fenyegetett, hogy kiugrik a számon. Egy másodpercre hanyatt dőltem a padlón, újra tanultam lélegezni. Mikor fölnéztem, a szörny még mindig ott ült és várt. Várt a parancsra, ahogy az a jó kis zombihoz illik.

- Maradj itt, ne mozdulj erről a helyről - utasítottam.

A szemek csak bámultak rám, olyan engedelmesen, amilyenek csak a halottak tudnak lenni. Ott fog ülni a folyosón, amíg az én parancsomnak ellentmondó, konkrét utasítást nem kap. Istenem, köszönöm, hogy egy zombi az csak egy zombi.

- Mi történik? - kérdezte Wanda. A hangja zokogásba fúlt. Közel volt a hisztériához.

Odamásztam hozzá.

- Minden rendben. Később elmagyarázom. Van egy kis időnk, de nem vesztegethetjük el. Ki kell jutnunk innét.

A lány bólintott, zúzódasos arcán végigfolytak a könnyek.

Még egyszer utoljára fölsegítettem. Sántikálva a szörny felé indultunk. Wanda visszahőkölt tőle, a fájós karomba csimpaszkodva.

- Minden rendben. Nem fog minket bántani, ha sietünk.

Fogalmam se volt, milyen közel van Dominga. Nem akartam, hogy megváltoztassa a parancsot, míg mi éppen a lény mellett vagyunk. A falnál maradtunk, és elnyomakodtunk mellette. Haladásunkat a lény hátsó részén lévő szemek figyelték, már ha volt neki eleje meg hátulja. A nedvedző sebekből áradó szag szinte elsőprő erejű volt. De mit számít barátok közt egy kis öklendezés?

Wanda kinyitotta a külvilágba vezető ajtót. A forró nyári szél selymes pókhálóként terítette az arcunkba a hajunkat. Csodálatos érzés volt.

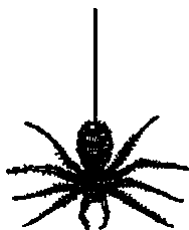
Miért nem sietett Gaynor meg a többi az emberek

segítségére? Hallaniuk kellett a pisztolylövéseket és a sikolyokat. Legalább a lövésekre ide kellett volna jönnie valakinek.

Lebotorkáltunk három kő lépcsőfokon, egy sóderrel felszórt kocsibehajtóig. Magas, hullámzó fűvel borított és málló sírkövekkel teleszórt dombok fölött bámultam bele a sötét messzeségbe. A ház a Burrell temető gondnoki épülete volt. Kíváncsi voltam, mit művelt Gaynor a gondnokkal.

Elindultunk Wandával, minél messzebb a temetőtől, a távoli országút felé, aztán megálltunk. Most már tudtam, miért nem jött senki.

Az ég vastagnak, feketének tűnt, és úgy látszott, annyira lehúzzák a csillagok, hogy ha lett volna egy hálóm, tudok fogni egy párat magamnak. A magasban forró szél feszült a csillagoknak. Nem láttam a holdat. Túl erős volt a csillagfény. Aztán, a szél forró, kutató ujjain át megéreztem. A hívást. Dominga Salvador befejezte a ráolvasást. A sírkövek soraira bámultam, és tudtam, hogy oda kell mennem hozzá. Épp úgy, ahogy a zombinak engedelmeskednie kellett nekem, nekem is engedelmeskednem kellett a papnőnek. Nem volt utolsó dobásom, nem volt zálog, hogy kiváltsam magam. Olyan könnyen kapott el.

Mozdulatlanul álltam a kavicsos úton. Wanda mocorgott a karomban, felém fordult és rám nézett. A csillagfénynél hihetetlenül sápadtnak tűnt az arca. Az enyém is ilyen sápadt volt? Nekem is úgy ömlött el az arcomon a megrázkódtatás, akár a holdfény? Próbáltam egy lépést tenni előre. Hogy biztonságos helyre vigyem Wandát. Egy lépést se tudtam tenni. Addig próbálkoztam, míg a lábaim remegni nem kezdtek az erőfeszítéstől. Nem tudtam menekülni.

- Mi a baj? El kell tűnnünk innen, mielőtt Gaynor visszajön - mondta Wanda.

- Tudom - feleltem.

- Akkor mit csinálsz?

Lenyeltem azt a hideg, kemény valamit, ami a torkomban volt. Az érverésem belülről döngötte a mellkasomat.

- Nem mehetek el.

- Miről beszélsz? - Wanda hangjának hisztérikus mellékdöngése volt.

A hisztéria tökéletesen helyénvalónak hangzott. Beígértem magamnak egy teljes idegösszeomlást, ha élve kijutunk innen. Ha egyáltalán el tudok innen menekülni. Olyasvalami ellen küzdöttem, amit nem láttam, nem tudtam megérinteni, de mégis szilárdan fogva tartott. Abba kellett hagynom, vagy összecsukszott volna a térdem. Ebben az irányban már amúgy is voltak problémáink. Ha előre nem tudok menni, akkor talán hátra.

Hátráltam egy lépést, kettőt. Igen, ez működött.

- Hova méész? - kérdezte Wanda.

- A temetőbe.

- Miért?!

Jó kérdés volt, de nem voltam biztos benne, hogy el tudnám magyarázni Wandának úgy, hogy megértse. Én magam sem értettem. Hogyan tudnám bárki másnak elmagyarázni? Nem mehettem el, de Wandát is vissza kellett vinnem magammal?

Engedné a varázssige, hogy itthagyjam?

Ugy döntöttem, megpróbálom. Lefektettem őt a sóderre. Könnyen ment, tehát még mindig volt szabad választásom.

- Miért hagysz itt engem? - a lány belém kapaszkodott, rémülten.

- Menj ki az útra, ha tudsz - mondtam.

- Kézen járva? - kérdezte ő.

Ebben igaza volt, de mit tehettem?

- Tudsz bánni a pisztollyal?

- Nem.

Hagyjam itt neki a pisztolyt, vagy inkább magammal kéne vinnem, hátha kapok egy esélyt, hogy lelőjem Domingát? Ha ez úgy működött, mint ahogy a zombiknak kellett parancsolni, akkor meg tudnám ölni, hacsak kifejezetten meg nem tiltja nekem, hogy megtegyem.

Mert még mindig volt egyfajta szabad akaratom. Odahívnak, aztán visszaküldenek valakit Wandáért. Őt szánták áldozatnak.

Áadtam neki a huszonkettest. Kibiztosítottam a pisztolyt.

- Meg van töltve, és tüzelésre kész - mondtam. - Mivel nem tudsz semmit a fegyverekről, rejtsd el, amíg Enzo vagy Bruno már egészen föléd nem hajol, és akkor közvetlen közelről lőj. Közvetlen közelről nem tévesztheted el.

- Miért hagysz itt engem?

- Egy varázslat miatt, azt hiszem - mondtam.

A lány szeme kitágult.

- Milyen varázslat?

- Olyan, ami fölhatalmazza őket, hogy megparancsolják nekem: menjek oda hozzájuk. Megtiltja, hogy elmenjek.

- Jaj, istenem - nyögte Wanda.

- Jaj bizony - mondtam. Rámosolyogtam. Biztató mosollyal, ami színtiszta hazugság volt. - Megpróbálok majd visszajönni érted.

Ő csak bámult rám, mint egy gyerek, akit a szülei otthagytak a sötétben, mielőtt az összes szörny eltűnt volna.

A pisztolyt a kezében szorongatta, és nézte, ahogy

beleveszek a sötétségbe. A hosszú, száraz fű megzizzent a farmeremen. A szél sápadt hullámokban fodrozta a fűvet. Sírkövek emelkedtek ki a fűvek közül, akár alacsony falak, vagy tengeri szörnyek háta. Nem kellett azon gondolkoznom, hová megyek, a lábaim mintha ismerték volna az utat.

Igy érzett egy zombi is, ha hívták? Nem, ahhoz a zombi hallótávolságán belül kellett lenni. Ilyen messziről nem lehetett megcsinálni.

Dominga Salvador az egyik domb tetején állt. A sziluettje kirajzolódott a hold tányérja előtt. A hold egyre lejjebb ereszkedett. Még mindig éjszaka volt, de az éjszaka vége. Minden bársonyos volt; ezüstös, mély zsebekbe gyűltek az éjszaka árnyai, de a forró szélben már érződött a hajnal leghalványabb előjele.

Ha pirkadatig tudnám halogatni, akkor már nem lennék képes megidézni a zombit. Talán a kényszerítő varázs is meggyengülne. Ha szerencsésebb volnék, mint amennyire érdemlem.

Dominga egy sötét kör belsejében állt. A lábainál egy döglött csirke hevert. Már előre megrajzolt egy erőkört. Csak annyit kellett tennem, hogy belépek, és lemészárolok egy emberi lényt. Csak a saját holttestemen keresztül.

Harold Gaynor motoros tolószékében ült, a kör másik oldalán. A körön kívül volt, biztonságban. Enzo és Bruno mellette állt, biztonságban. Csak Dominga kockáztatta meg, hogy a körbe lépjen.

- Hol van Wanda? - kérdezte.

Próbáltam hazudni, de az igazság kibukott a számon: - Lent van a ház mellett a kavicsos ösvényen.

- Miért nem hoztad ide?

- Egyszerre csak egy parancsot adhat nekem. Azt parancsolta, hogy jöjjek. Jöttem.

- Makacs, még most is. Milyen különös - állapította meg ő. - Enzo, hozd ide a lányt. Szükségünk van rá.

Enzo egy szó nélkül elindult a száraz, zizegő fűben.

Reméltem, hogy Wanda megöli. Reméltem, hogy beleüríti a tárat. Nem. Tartson fenn egy pár golyót Bruno részére.

Dominga jobb kezében bozótívágó kést fogott. A machete éle fekete volt a vértől.

- Lépj be a körbe, Anita - mondta.

Próbáltam küzdeni ellene, próbáltam nem megtenni. Ott álltam a kör szélén, már-már tántorogva. Aztán beléptem. A kör végigbizsergette a gerincemet, de nem volt bezárva. Nem tudom, mit csinált vele Dominga, de nem volt bezárva. A kör elég szilárdnak tűnt, és mégis nyitva volt. Még mindig az áldozatra várt.

Lövések visszhangoztak a sötétben. Dominga ugrott egyet. Én elmosolyodtam.

- Mi volt ez?

- Azt hiszem, a testőre épp most harapott fűbe - válaszoltam.

- Mit műveltél?

- Adtam Wandának egy pisztolyt.

Erre ő megpofozott a szabad kezével. Tulajdonképpen nem fájt volna, de ugyanazt az arcfelemet ütötte meg, amit Bruno meg a hogyishívják is. Háromszor pofoztak meg ugyanazon a helyen. Gyönyörű lesz a zúzódás.

Dominga meglátott valamit a hátam mögött, és elmosolyodott. Már azelőtt, hogy megfordultam és én is megláttam volna, tudtam, mi lesz az.

Enzo épp Wandát cipelte föl a dombra. A rohadt életbe. Több mint egy lövést hallottam. A lány bepánikolt és túl korán lőtt? Elvesztegette a löszert? A francba.

Wanda sikoltozott, és apró ökleivel Enzo széles hátát csépelte. Ha reggelre kelve még mindig életben leszünk, megtanítom Wandának, hogy jobb dolgokat is csinálhat az öklével. Csak rokkant volt, nem magatehetetlen.

Enzo behozta őt a körbe. Amíg be nem zárult, bárki átléphetett rajta anélkül, hogy megtörte volna a varázst. A testőr a földre dobta Wandát, de a lány karjait fájdalmas szögben kicsavarva tartotta a háta mögött. Wanda még mindig

kapálódzott és sikoltózott. Nem hibáztattam.

- Küldje ide Brunót, hogy lefogja a lányt - mondtam. - Egyetlen halálos csapással kell megölni.

Dominga bólintott.

- Valóban.

Intett Brunónak, hogy lépjen be a körbe. A testőr habozott, de Gaynor rászólt.

- Tedd, amit mond.

Ezután Bruno nem habozott tovább. Gaynor volt az ő zöldhasú istene. Megragadta Wanda egyik karját. A lány még így is túl sokat mozgott, pedig mindkét karját egy-egy férfi fogta le, és a lába használhatatlan volt.

- Térdeljenek le, és tartsák mozdulatlanul a fejét - mondtam.

Először Enzo térdeit le, egyik nagy mancsát Wanda tarkójára téve. Szorosan tartotta a lányt. Wanda sírni kezdett. Bruno is letérdelt, szabad kezét a lány vállára tette, hogy segítsen lefogni. Fontos volt, hogy egyetlen csapással öljem meg.

Dominga most már mosolygott. Egy kis barna cserépedényben balzsamot adott át nekem. A kence fehér volt, és erős szegfűszegillatot árasztott. Én az enyémbe több rozsmaringot szoktam tenni, de a szegfűszeg is jó volt.

- Honnan tudta, mire lesz szükségem?

- Megkértem Mannyt, árulja el, mit használsz.

- Szart se mondana magának.

- De, mond, ha megfenyegetem a családját - nevetett Dominga. -Jaj, ne nézz olyan bánatosan. Nem téged árult el, chica. Manuel azt hitte, kíváncsi vagyok, mekkora a hatalmad. És így is van, tudod.

- Úgyis elég hamar meg fogja látni, nem? - kérdeztem.

Ő megbiccentette a fejét:

- Vidd föl a testedre a balzsamot a kijelölt helyeken.

Balzsamot kentem az arcomra. Hűvös és ragacsos volt. A szegfűszeg miatt cukorkaillata volt. A szívem fölé mázoltam a kenőcsöt, a blúzom alatt, két kézzel. Végül a sírkőre is kentem.

Most már csak az áldozat hiányzott.

- Ne mozdulj - szólt rám Dominga.

Dermedten ott maradtam a helyemen, mintegy varázsütésre. Vajon a szörnye még mindig olyan dermedt volt, ahogy a folyosón gubbasztott, mint most én?

Dominga a kör széléhez közel a fűre fektette a machetét, majd kilépett a körből.

- Idézd meg a halottat, Anita - mondta.

- Először tegyen föl egy kérdést Gaynornak, kérem - ez a „kérem” fájt, de bevált.

Az asszony kíváncsian nézett rám:

- Miféle kérdést?

- Hogy ez az őse is vudu pap volt-e - mondtam.

- Mit számít az? - kérdezte Gaynor.

- Maga bolond - kiáltotta Dominga. A milliomos elé penderült, öklöbe szorult kézzel. - Ez romlott el az első alkalommal. Maga elhitette velem, hogy az én hatalmammal volt baj!

- Miről dumál maga? - kérdezte Gaynor.

- Ha megidézünk egy vudu papot vagy egy halottkeltőt, a varázs néha kudarcot vall - magyaráztam.

- Miért?

- A maga ősének a varázsereje belezavart az én varázserőmbe - mondta Dominga. - Biztos benne, hogy ez az őse nem használt vudut?

- Tudomásom szerint nem - felelte a férfi.

- Az elsőről tudta? - kérdeztem.

- Igen.

- Miért nem mondta el nekem? - kérdezte Dominga. Az ereje sötét dicsfényként ragyogott körülötte. Megöli a férfit, vagy a pénzét jobban akarja?

- Nem gondoltam, hogy ez fontos lehet.

Azt hiszem, Dominga csikorgatta a fogát. Nem róttam fel neki. A jó hírével és egy tucatnyi élettől fizetett Gaynorért. Gaynor ebben nem látott semmi rosszat. De Dominga nem sújtotta őt halálra. Győz a kapzsiság.

- Folytassák - mondta Gaynor. - Vagy nem kell a pénze?

- Ne fenyegetsen! - mondta Dominga.

Tökjő, a rosszfiúk mindjárt összebunyóznak.

- Nem fenyegetem magát, Señora. Egyszerűen nem fogok fizetni, ha a zombit nem keltik életre.

Dominga mély levegőt vett. Aztán kiegyenesítette a hátát, és újra felém fordult.

-Tégy, ahogy mondtam! Idézd meg a holtat!

Kinyitottam a szám, hogy kitaláljak valami más késleltető ürügyet. Közeledett a hajnal. Meg kellett virradnia.

- Nincs több késlekedés. Éleszd föl a halottat, Anita, most! - az utolsó szónak parancsoló hangsúlya volt.

Nagyot nyeltem, és elindultam a kör széle felé. Ki akartam szökni, elmenekülni, de nem tudtam. Ott álltam, nekifeszülve annak a láthatatlan korlátnak. Olyan volt, mintha egy nem tapintható falat vertem volna. Ott maradtam, küszködve, amíg az egész testem remegni nem kezdett. Mély, szaggatott lélegzetet vettem.

Fölvettem a machetét.

Wanda rám kiáltott:

- Ne, Anita, kérlek, ne!

Küszködött, de mozdulni se bírt. Könnyű lesz megölni. Könnyebb, mint fél kézzel lefejezni egy csirkét. És azt majdnem minden éjjel megtettem.

Letérdeltem Wanda elé. Enzo keze a tarkójánál megakadályozta a mozgásban. De kétségbeesett nyögdecselés tört elő a torkából.

Istenem, segíts.

A lány nyaka alá illesztettem a bozótvágó kést, Enzónak pedig azt mondtam:

- Emelje föl a fejét, hogy biztosan megöljem.

A férfi belemarkolt Wanda hajába, és fájdalmas szögben hátrahajlította a nyakát. A lány szeme fehérje villogott. Még a hold fényénél is láttam, ahogy lüktet a torka.

A machetét újra a nyakához illesztettem. A lány bőre szilárdnak érződött a penge alatt. A kést a húsa fölé emeltem,

hogy egy pillanatig ne érjen hozzá. Aztán egyenesen belevágtam Enzo torkába. A fegyver hegye a nyakába fúródott. Feketén ömlött belőle a vér.

Egy pillanatra mindenki megdermedt, kivéve engem. Kirántottam a bozótívágó kést Enzo testéből, és Bruno hasába mélyesztettem. A férfi keze, amivel már félig előhúzta a pisztolyt, elernyed. Nekifeszültem a machetének, és felhúztam Bruno torkáig. A férfi belső szervei melegen omlottak ki a testéből.

A friss áldozat szaga betöltötte a kört. Vér permetezett az arcomra, a mellkasomra, a kezemre, elborított. Ez volt az utolsó lépés, a kör bezárult.

Már ezer kör bezárulását éreztem azelőtt, de ehhez foghatót nem. Levegő után kapkodtam, úgy megrázott. Fulladoztam az energia áradata alatt. Mintha elektromos áram haladt volna keresztül a testemen. Sajgott tőle a bőröm.

Wandát idegen emberek vére borította. Hisztérikusan zokogott a fűben.

- Kérlek, kérlek, ne ölj meg. Ne ölj meg. Kérlek!

Nem kellett megölnöm Wandát. Dominga csak azt mondta, idézzem meg a holtat, és én csak erre voltam hajlandó.

Ha állatokat öltem, az sohasem okozott ilyen rohamot. Úgy éreztem, mintha magától hámlana le rólam a bőr. A testemen átáramló energiát a földbe löktem. De nem csak a kör belsejében lévő sírba. Túl sok volt a hatalmam egyetlen sírnak. Még több sírnak is túl sok volt. Éreztem, ahogy az energia szétterjed, mint a gyűrűk egy medencében. Egyre kijebb és kijebb, amíg vastagon és tisztán el nem lepte a talajt. Az összes sírt, amit Dolph kedvéért körbejártam. Mindegyik sírt, a kísértetsírok kivételével. Mert az lélekkel kapcsolatos mágia volt, és a nekromancia nem hatott a lélekre.

Minden egyes sírt, minden egyes hullát érzékeltem. Éreztem, hogy a porból és csontokból olyan lényekké állnak össze, amik alig halottak.

- Keljete ki a sírokból, holtak, ameddig csak elhallatszik a

hívó szavam. Keljetek föl és szolgáljatok engem!

A megnevezésük nélkül elvileg nem hívhattam volna elő egyetlen halottat se a sírjából, de a két kioltott emberi élet energiája túl sok volt a holtaknak, nem tudtak ellenállni neki.

Úgy emelkedtek föl, akár az úszók a vízben. A talaj hullámozott a lábam alatt, mint egy ló irhája.

- Mit művelsz? - kiáltotta Dominga.

- Feléleszttem a halottat - mondtam. Talán érződött a hangomon. Talán a nő megsejtette. Akárhogy is, futni kezdett a kör felé, de már késő volt.

Dominga lábainál kezek törtek elő a földből. Halott kezek ragadták meg a bokáit, úgyhogy teljes hosszában elvágódott a magas fűben. Szem elől tévesztettem őt, de a zombik fölötti uralmam megmaradt.

- Öljétek meg, öljétek meg! - parancsoltam nekik.

A fű úgy zizegett és hullámozott, mint a víz. Az éjszakát betöltötte a csontról vastag, szaftos darabokban lehasadó hús hangja. Éles roppanással törtek szét a csontok. A hasadó hús zaját túlszárnyalta Dominga sikolya.

Még egy utolsó nedves hang hallatszott, vastag és telt. Aztán Dominga sikolyai hirtelen abbamaradtak. Éreztem, ahogy a holt kezek kitépik a gégejét. Fekete zuhanyként hintette be a földet a vére.

A rám mondott ígéje szétforgácsolódott a szélben, de most már nem volt szükségem az ő ösztönzésére. Az erő a hatalmába kerített. Én pedig úgy nyargaltam rajta, mint a madár a vihar szárnyán. Megtartott, fölemelt. Szilárdnak és anyagtalannak tűnt, akár a levegő.

Gaynor ősenek sírján fölrepedt a száraz, besüppedt föld. Sápadt kéz lendült az ég felé. Majd egy másik kéz is kiemelkedett a hasadékból. A zombi beletépett a száraz földbe. A nyugodt, nyári éjszakában hallottam, hogy más sírok is fölszakadnak. A zombi a sírjából utat tört magának a szabadba, épp úgy, ahogy Gaynor akarta.

Gaynor a tolószékében ült, a domb tetején. Körbevették a

holtak. Több tucat, a bomlás különböző stációiban levő zombi tömörült köréje. De még nem adtam ki a parancsot. A zombik nem bántották, hacsak én azt nem mondtam nekik.

- Kérdezze meg az ősmet, hol a kincs - ordította Gaynor.

Rámeredtem. Minden zombi követte a tekintetem, és ők is a milliomosra meredtek. A pasas nem értette. Gaynor nem különbözött sok más gazdag embertől. Akik összetévesztették a pénzt a hatalommal. Pedig a kettő egyáltalán nem ugyanaz.

- Öljétek meg a Harold Gaynor nevű férfit - ezt elég hangosan mondtam, hogy messzire hallatsszon a mozdulatlan levegőben.

- Egymillió dollárt adok magának, amiért fölélesztette nekem az ipsét. Akár megtalálom a kincset, akár nem - ajánlotta Gaynor.

- Nem kell a pénze, Gaynor - közöltem.

A zombik minden oldalról feléje közeledtek, lassan, kinyújtott kézzel, mint bármelyik horrorfilmben. Mint tudjuk, néha Hollywood is lehet életszerű.

- Kétmillió, hárommillió! - a férfi hangja elcsuklott a rémülettől. Neki jobb rálátása volt Dominga halálára, mint nekem. Tudta, mi következik. - Négymillió!!!

- Nem elég - mondtam.

- Mennyi? - üvöltötte Gaynor. - Mondjon egy árat!

Most már nem láttam őt. A zombik eltakarták a szemem elől.

- Semmilyen pénz nem elég, csak a maga halála.

Harold Gaynor artikulátlanul üvölteni kezdett. Éreztem, ahogy a kezek nekiláttak széttépni őt. A fogak is.

Wanda a lábamba kapaszkodott.

- Ne, ne bánts! Könyörgök!

Csak bámultam rá. Eszembe jutott Benjamin Reynolds vérrel borított játékmackója, a kis kéz, rajta azzal a hülye gyűrűvel, a vérrel átázott hálószoba, a kisbaba plédje.

- Megérdemli a halált - mondtam. A hangom mintha önállósította volna magát, távoli volt és visszhangzó. Egyáltalán nem az én hangomnak tűnt. - Nem ölheted meg! - mondta

Wanda.

- Csak figyeld - válaszoltam.

A lány megpróbált rám mászni, de a lábai cserben hagyták, és ő zokogva esett össze a lábaim előtt.

Nem értettem, hogy könyöröghet Wanda a pasas életéért azután, amit az művelt vele. A szerelem, azt hiszem. A végén tényleg szerette Gaynort. Ez volt talán a legszomorúbb az egészben.

Tudtam, mikor halt meg Gaynor. Amikor a darabjai már szinte minden halott száját és kezét beszenyeztek, a zombik megálltak. Felém fordultak, az új parancsra várva. Az energia még mindig tombolt bennem. Nem voltam fáradt. Volt elég erőm, hogy mindenkit nyugalomra helyezzek? Reméltem.

- Menjetek vissza, mindannyian, menjetek vissza a sírotokba. Nyugodjatok a csendes földben. Menjetek vissza, menjetek vissza.

A zombik felbolydultak, mintha szél söpört volna végig köztük, aztán egyenként visszamentek a sírjaikhoz. Lefeküdtek a kemény, száraz földre, és a sírok csak úgy egészben elnyelték őket. Olyan volt, mint valami mágikus futóhomok. A lábam alatt megrázkódott a föld, mint az alvó, ha kényelmesebb testhelyzetbe fordul.

A hullák némelyike olyan régi volt, mint Gaynor őse, ami azt jelentette, hogy nem volt szükségem emberáldozatra egy háromszáz éves holttest megidézéséhez. Bert örülni fog. Az emberáldozatok hatása láthatólag halmozódott. Két ember meghalt, és erre kiürítettem egy temetőt. Ez lehetetlen volt. De mégis megcsináltam. Ehhez szóljon valaki valamit.

A hajnal első sugara úgy folyt szét a keleti égbolton, mint a tej. A fény jöttére elállt a szél. Wanda a véres fűben térdelt, sírva. Melléje térdeltem.

Visszahőkölt, amikor megérintettem. Azt hiszem, nem hibáztathattam ezért, de mégis zavart.

- El kell tűnnünk innen. Orvosra van szükséged - mondtam.

A lány fölbámult rám.

- Mi vagy te?

Ma volt az első alkalom, hogy nem tudtam pontosan megválaszolni ezt a kérdést. Az „ember”, úgy tűnt, nem egészen fedi a tényállást.

- Halottkeltő vagyok - mondtam végül.

Wanda csak bámult rám tovább. Én sem hittem volna saját magamnak. De aztán engedte, hogy fölsegítsem. Azt hiszem, ez mégis valami volt.

De a szeme sarkából folyton engem nézett. Engem is a szörnyek közé sorolt. Lehet, hogy igaza volt.

Majd Wanda levegő után kapott, tágra nyílt szemmel.

Megfordultam, túl lassan. Dominga szörnye volt az?

Az árnyékból Jean-Claude lépett elő.

Egy pillanatra elállt a lélegzetem. Ez annyira váratlan volt.

- Mit keresel itt? - kérdeztem.

- A hatalmad hívott, ma petite. Ma éjjel nem volt halott a városban, aki ne érezte volna az erőd. És én vagyok a város, úgyszólván idejöttem, vizsgálódni.

- Mióta vagy itt?

- Láttam, ahogy megölted az embereket. Láttam, ahogy megbolygattad a temetőt.

- Eszedbe se jutott, hogy segíts nekem?

- Nem volt szükséged segítségre - a vámpír elmosolyodott, de ezt alig lehetett látni a holdfényben. - Mellesleg, nem csábított volna a lehetőség, hogy engem is ízekre szedj?

- Kizárt, hogy pont tőlem félj - jelentettem ki.

Ő széttárta a kezét.

- Félsz a saját halandó szolgálótól? Az én szerény petite személyemtől?

- Nem félek, ma petite, csak tartok.

Parázott tőlem. Emiatt már majdnem megérte az egész baromság.

Levittem Wandát a dombra. A lány nem engedte, hogy Jean-Claude hozzányúljon. Ha már választani lehetett a szörnyek közül.

Dominga Salvador nem jelent meg a bíróságon a kijelölt időpontban. Nahát. Dolph keresett engem aznap éjjel, miután felfedezte, hogy Dominga letette magáért az óvadékot. Az őrmester üresen találta a lakásomat. A válaszaik azt illetően, hogy hová tűntem, nem elégítették ki, de lenyelte őket. Mi más tehetett volna?

Megtalálták Gaynor tolószékét, de neki magának nyoma se volt. Olyan rejtély ez, amit tábornok mellett szoktak mesélgetni. Az üres, vérrel borított tolószék a temető közepén. A gondnok házában viszont állati és emberi testrészeket is találtak. A dolgot csak Dominga hatalma tartotta össze. Mikor a nő meghalt, az is elpusztult. Hála az égnek. Az elmélet szerint a szörny kapta el Gaynort. Úgy tűnt, senki nem tudja, hogy a szörnyeteg honnan jött elő. Engem hívtak oda, hogy magyarázatot adjak a testrészekre, így értesült a rendőrség arról, hogy valaha össze voltak kapcsolódva.

Irving kíváncsi volt, mit tudok valójában Gaynor ön-eltüntető bűvészműtávirányáról. Én csak mosolyogtam, és játszottam a rejtélyes nő. Irving nem hitt nekem, de csak gyanúi voltak. A gyanúból pedig nem lesz újságcikk.

Wanda most pincérnő a belvárosban. Jean-Claude állást ajánlott neki A Nevető Holttest-ben. A lány elutasította, nem éppen udvariasan. Az „iparból” elég sok pénzt takarított meg. Nem tudom, sikerül-e majd neki vagy sem, de így, hogy Gaynor eltűnt, Wanda szabadon próbálkozhat. Függő volt, de a kedvenc kábítószerre meghalt. Ez jobb volt bármilyen rehabilitációnál.

Catherine esküvőjére a karomon a golyó ütötte seb már csak egy darab géz volt. Arcomon és nyakamon a zúzódások az ismert beteges zöldessárga árnyalatúvá változtak. A szín nem passzolt a koszorúslány ruha rózsaszínjéhez. Felajánlottam Catherine-nek a lehetőséget, hogy nem veszek részt az esküvőn. A rendezvényszervező hevesen egyetértett, de

Catherine hallani sem akart róla. A rendezvényszervező alapozóval vakolta be a zúzódásokat, és megmentette az esküvőt.

Van rólam egy fénykép, ahogy ott állok abban a borzalmas ruhában, Catherine pedig átkarol. Mind a ketten mosolygunk. Fura dolog a barátság.

Jean-Claude egy tucat fehér rózsát küldött nekem a kórházba. A csokron lévő kártyán ez állt: „Kísérj el egy balettre. Nem úgy, mint a szolgám, hanem mint a vendégem”.

Nem mentem el a balettre. Volt elég bajom anélkül is, hogy a Város Urával randevúznék.

Emberáldozatot mutattam be, és jó érzés volt. A hatalom ereje olyan, akár egy fájdalmas szeretkezés emléke. Az ember egyik része újra meg akarja próbálni. Lehet, hogy Dominga Salvadornak igaza volt. Talán a hatalom mindenkit megkísért. Még engem is.

Halottkeltő vagyok. Én vagyok a Hóhér. De most már tudom, hogy valami más is vagyok. Az, amitől Flores nagyfi a legjobban félt. Nekromanta vagyok. Mesterségem a halál.